

Giới thiệu Sê Chỉ Minh Nàng Là Hoàng Hậu Của Ta

Thể loại: Lãng mạn

Couple: Tạ Uyên Nhã, Lý Khắc Minh

Nàng vốn dĩ có cuộc sống bình thường, cha thương mẹ yêu. Nhưng hình như ông trời muốn lấy đi mọi thứ của nàng. Chỉ một chốc lát mà tất cả mọi thứ chẳng còn. Nàng muốn từ bỏ cuộc sống này.

Cứ tưởng rằng kết thúc cuộc sống bằng cửa sổ cao hàng trăm mét sẽ chết nhưng nàng phát hiện ra bản thân ở Trung Quốc.

Nàng cũng được yêu thương như thế giới hiện đại kia. Càng may mắn hơn nàng gặp được người đó.

Bạn đang đọc truyện *Sê Chỉ Minh Nàng Là Hoàng Hậu Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Sóng gió ập tới

- Bố, mẹ à con gái về rồi này! - Tạ Uyên Nhã vui vẻ đứng ở cửa nhà.

Tạ Uyên Nhã năm nay mới học lớp 11 hay nói cách khác là một cô bé 17 tuổi. Cô sống rất ôn hòa, vui vẻ ai cũng yêu quý. Bố là Tạ Minh Long mẹ là PHạm Phương Thúy, cả nhà cùng sống vui vẻ. Hàng ngày, cô đi học về là mẹ đã đứng đợi ở cửa vậy mà hôm nay... Nhưng không sao chắc mẹ đang nấu cơm. Bố mẹ thương cô nhất thứ gì cũng cố gắng mua cho cô. Cả nhà sống ở chung cư cũng là theo ý muốn của cô. Căn hộ nhỏ luôn đầy ắp tiếng cười và niềm vui.

- Mẹ ơi! Bố ơi! Uyên Nhã về rồi này! - Cô từ từ đi vào phòng khách, căn nhà vẫn im ắng một cách lạ thường. Tuy rằng bố cô thường ngày là chủ tịch công ty nhưng vẫn về nhà không quá 6 giờ. Bây giờ đã là 7 giờ, không lí nào ông không có ở nhà.

Cô đi sâu thêm vào trong, tay vẫn nắm chặt hai cái dây cặp. Đột nhiên trên sàn, một vết máu đỏ tươi đập vào mắt cô. Lúc đầu cô sợ lắm, vết máu này từ đâu mà ra, nhưng sau lại định chính “Hôm nay sinh nhật mình! Mẹ biết mình biết ăn cá nên làm cá đây mà!” Nhớ lại sinh nhật năm trước, mẹ và bố cùng nhau vào bếp làm cá. Con cá rất to nên cá “bơi” khắp nhà. Hôm đó cả nhà đầy máu cá.

Cô vui vẻ, mở cửa phòng bố mẹ cười nhắm cả mắt lại:

- Bố mẹ ơi! Bố mẹ có bí mật gì cho Uyên Nhã hả?

Đôi mắt to của Uyên Nhã dần dần mở ra vì không nghe thấy tiếng động nào.

Aaaaaa!

Cái gì thế này? Có phải cô đang gặp ác mộng không? Cả căn phòng đều là mùi máu. Ở đâu cũng máu.

Tạ Uyên Nhã hoảng sợ, lùi về phía sau, mắt mở to nhìn một loạt căn phòng. Nhìn đến phía dưới bàn làm việc thì thấy một bàn tay dính máu thò ra. Tạ Uyên Nhã sợ lắm, chạy thật nhanh ra, lòng cầu trời khẩn phật cho bố mẹ mình sẽ không sao.

- Bố! Bố dậy đi! Sao bố lại nằm đây? Bố có nghe con nói gì không? - Cô lấy hết sức lay bố mình, hai hàng lệ khoing ngừng rơi, ánh mắt cực kì sợ hãi.

Mặc cho cô gào thét, mặc cho nước mắt cô tuôn trào như thác, bố cô vẫn nằm im không nhúc nhích. Cô gục người xuống khóc thật to: thế là hết! Người bố cô yêu nhất, người bố yêu thương cô nhất bỏ cô đi rồi! Còn... mẹ đâu?

Cô ngơ ngác nhìn xung quanh. Khung cảnh bây giờ thật hỗn loạn. Kết sắt mở tung, giấy tờ mỗi chỗ một ít, cả phòng be bét máu. Cô chạy sang phòng khác, miệng không thôi hét to “Mẹ ơi! Mẹ ở đâu! Mẹ ra với Uyên Nhã đi! Uyên Nhã sợ lắm!”

Chạy hết phòng này đến phòng khác, cuối cùng đến phòng cô thì thấy mẹ nằm bất động, giống như bố máu me đầy người. Cô sà xuống, dùng chút sức lực cuối cùng của mình lay lay mẹ, miệng gào thét

- Mẹ! Mẹ tỉnh lại đi đừng đùa nữa, Uyên Nhã không có vui đâu! Hôm nay là sinh nhật con, mẹ với bố hứa là sẽ cho con bất ngờ mà! Đừng ngủ nữa dậy đi! Uyên Nhã sợ lắm!

Cô gục xuống người mẹ, khóc không ngừng. Mất hết! Cô mất hết tất cả rồi! Cô không còn gì nữa!

- Con... gái ngoan! Đừng.. đừng.. khóc nữa... - Tiếng ai đó yếu ớt phát ra, Tạ Uyên Nhã nghe được vội vàng quay ra, nắm lấy bàn tay đang sờ má mình

- Mẹ! Mẹ còn sống! Mẹ dậy đi! Con đưa mẹ đi bệnh viện! Không sao đâu con sẽ cố mẹ! Không đau đâu!

Mẹ cô cười, nụ cười không biết là vui hay buồn nhìn cô, mắt không còn nước mắt để rơi

- Con gái... ngoan..! Sau... sau này phải... sống... sống tốt... tốt biết không! Mẹ với... với bố sẽ... chăm... sóc... sóc con ở... ở một nơi khác!

Tạ Uyên Nhã khẳng khẳng không chịu lắc đầu:

- Không được! Hôm nay là sinh nhật con! Xem như con xin mẹ một món quà! Mẹ sống với con! Đừng bỏ con một mình!

Dường như mẹ Tạ Uyên Nhã không chịu được nữa, cô nắm chặt tay con lần cuối rồi ra đi. Thấy không còn lực nắm tay mình nữa, Uyên Nhã quay sang hét

- Mẹ! Sao mẹ lại ngủ nữa! Cả bố và mẹ cùng ngủ thì con biết phải làm sao? Mẹ dậy đi chứ! Đừng như vậy mà! Đừng bỏ con!

Tiếng khóc của cô gái mười bảy tuổi dường như bao trùm cả căn nhà yên tĩnh. Khắp không gian không khí xám xịt.

--- Sau một hồi khóc lóc, Tạ Uyên Nhã dời khỏi xác mẹ mình đi đến bàn học nơi để món quà được bao bọc bởi vài vết máu. Chắc rằng lúc đầu với cướp mẹ đã khẳng khẳng bảo vệ món quà này cho cô.

Tạ Uyên Nhã từ từ mở món quà ra. Đó là một chiếc vòng tay rất đơn giản. Vòng làm bằng các hạt ngọc bích, ở giữa có hình phật. Tạ Uyên Nhã còn nhớ, lúc cả nhà đi chơi cô đã đánh mất chiếc vòng của bà ngoại tặng cho cô. Chiếc vòng này cũng y như chiếc vòng đó, chỉ có điều chiếc kia cũ.

Đeo vào tay, cô ngắm nhìn mẹ mình lần cuối, bước tới cửa sổ, trèo ra rồi thả mình xuống không trung

“Con sẽ đến với bố mẹ! Con sẽ không để hai người phải cô đơn khi không có con!”

“Mẹ ơi! Hôm nay bố mua cho con váy mới này!”

“Bố ơi! Hôm nay có bạn nói thích con!”

“Mẹ có yêu bố không? Bố có yêu mẹ không? Con yêu cả bố lẫn mẹ!”

“Bố nấu canh nhạt quá! Cá cháy kia bố! Bố tắt bếp đi!”

“Mẹ mau ăn đi! Kem chảy rồi kia! Bố nữa! Con không ăn nổi ba cái đâu!”

--

- Tiểu thư! Tiểu thư tỉnh rồi! Người đâu! Đi mời lão gia và phu nhân!

Tạ Uyên Nhã từ từ mở mắt. Dần nhận thức được mọi thứ rồi tự hỏi “Roi từ tầng 20 xuống mà không chết ư? Không thể thế được! “

Tạ Uyên Nhã sờ lên đầu, cảm nhận được đường băng trên đầu. Tay có phần đau nhói, nhìn vào người mình thấy y phục có phần không giống bệnh viện. Mắt nhìn một lượt quanh cả căn nhà, quay sang nhìn người bên cạnh đang nhìn cô chăm chú.

- Aaaaaaaa!

- Tiểu Nhã! Con sao thế? - Từ bên ngoài hai người có vẻ bằng tuổi bố mẹ cô với vẻ mặt lo lắng đi vào.

Người con gái bên cạnh cũng hốt hoảng nắm lấy tay cô

- Tiểu thư người sao thế! Em là Kim Ngân đây mà! Người không nhận ra em sao?

Tạ Uyên Nhã có phần không hiểu, lùi vào góc giường nhìn những con người kia rồi nghĩ ngợi. Nhìn là biết đây là nhà Trung Quốc thời xưa, nghe cũng là tiếng Trung Quốc nữa! Nhưng sao mình lại hiểu được! Không phải là... xuyên không chứ? Cô căn bản cũng không hoàn toàn hiểu xuyên không là gì nhưng nghe bạn nói nhiều nên cũng có hiểu một chút!

- Đây là đâu? Sao tôi lại ở đây? Các người là ai? - Uyên Nhã nhìn ba người đang đứng ngoài giường, vẻ mặt ngơ ngác hỏi.

Phu nhân kia nghe xong mắt rung rung nước, không kìm được lòng, úp mặt vào người lão gia bên cạnh, khóc

- Ông xem đi! Nó còn không nhớ chúng ta! Cha mẹ nó nó còn không nhớ!

Cha mẹ? Người đó đang nói gì vậy?

- Tiểu thư! Người không nhớ nô tì ả? Nô tì là Kim Ngân đây mà! - Cô bé trông tầm 15-16 tuổi cầm tay cô về mặt buồn bã.

- Phu nhân đừng buồn! Con nó tính là mừng rồi! Từ từ nó sẽ nhớ ra chúng ta! - Lão gia vỗ vai an ủi phu nhân rồi quay ra nói với cô - Tiểu Nhã ngoan, con nghỉ đi cho khỏe! Không nhớ cũng không cần vội. Chỗ nào thắc mắc cứ hỏi Kim. - Tiếp đó quay ra dặn dò nha hoàn - Kim Ngân chăm sóc tiểu thư!

Tạ lão gia vừa nói xong liền ôm vị nương tử đang khổ tâm ra ngoài. Tạ phu nhân trước khi ra không quên để lại phòng ánh nhìn thương tâm cho con gái. Đợi hai người đi hết, Kim Ngân nhanh nhẩu giải thích một hồi

- Người không nhớ gì sao tiểu thư? Người là Tạ Uyển Nhã - tiểu thư của Tạ gia. Trên người là Tạ Quang Thiều thiếu gia, huynh trưởng củ người. Hai vị vừa này là cha mẹ người. Nô tì cứ tưởng tiểu thư ngã nhẹ như vậy sẽ không sao chứ ai dè... giờ nô tì là ai người cũng không nhớ nữa.

Nghe nha đầu kia nói, Tạ Uyển Nhã cũng thấm thía một phần. Thì ra là xuyên không, ông trời thương nên mới cho nàng một cơ hội nữa để được hạnh phúc. Nhưng còn bố mẹ nàng ở thế giới kia? Họ sẽ thế nào đây? Càng nghĩ tâm can Tạ Uyển Nhã càng thất lại. Cô là đứa bất hiếu chỉ lấy đi mà chưa bù đắp được cho bố mẹ cái gì cả. Nghĩ tới, cô đành bất lực, cúi mặt xuống nước mắt không ngừng tuôn. .

- Tiểu thư đừng khóc! Kim Ngân nghĩ sẽ có ngày tiểu thư nhớ ra thôi! - Kim Ngân thấy chủ tử mình buồn, lòng càng nặng hơn - Bây giờ nô tì xuống bếp kêu người làm đồ ăn cho người nha.

Vừa dứt lời, nha hoàn kia liền chạy cái vèo, mất tăm khỏi căn phòng. Tạ Uyển Nhã quệt nước mắt, cố gắng kiên cường nghĩ “ Không được! Mình phải mạnh mẽ! Nhất định bố mẹ thương nên cho mình vào thế xác người này để sống tiếp! Đừng mình phải sống! “

Nghĩ một hồi, cô đứng dậy đi về phía gương xem lại bộ dạng của mình. Người trong gương vẫn là cô, chỉ có điều tóc lại dài dài. Vẫn là đôi mắt bồ câu to lay lay, môi như cánh đào hồng. Khuôn mặt bầu bĩnh cực kì đáng yêu. Ngắm một lượt, Uyển Nhã bước ra khỏi phòng, đi tham quan cả phủ. Đúng là nhà hồi xưa có khác! Thiết kế rất rộng và thoáng nữa.

Đang đi ngắm nghía, bỗng cô gặp một người. Người này dung nhan hoàn mỹ, cao ráo lại còn trông rất soái à nha. Nhưng Uyển Nhã không mê trai đẹp! Cô cúi chào rồi định tiếp tục bước đi ai dè bị người kia níu tay lại

- Nhóc con bướng bỉnh! Gặp ta mà muội bỏ đi như thế ả?

Tạ Uyển Nhã có phần bối rối. Người này chắc là người quen của vị cô nương chủ của thế xác này, không biết làm thế nào đành giả ngơ.

- Xin lỗi, huynh là ai?

Người đàn ông tuấn tú kia im lặng trong ba giây. Tay bất giác đưa lên véo má trắng mịn của cô, cung chiêu:

- Ta mới đi có 2 tháng mà muội đã không nhớ ả! Cái con nhóc này! Ngốc không biết giống ai!

Kim Ngân đang bê đồ ăn, thấy cảnh này vội vã ra ngăn:

- Thưa Quang Thiều thiếu gia, Uyển Nhã tiểu thư bị ngã mấy hôm trước vừa mới tỉnh lại bị mất trí nhớ rồi ả!

Kim Ngân vừa dứt lời, đôi tay ai đó đang véo lập tức rời ra. Quang Thiều nhìn Uyển Nhã bằng con mắt: Có thật không vậy?

Bạn đang đọc truyện *Sẽ Chi Minh Nàng Là Hoàng Hậu Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Cuộc sống mới

- Vậy là nó ra sau núi chơi rồi ư? Rồi sau đó nó mới mất trí nhớ? - Tạ Quang Thiều nhìn phụ thân và phụ mẫu

Tạ lão gia và Tạ phu nhân đẩy ánh nhìn về phía con gái, cùng lúc gật đầu.

- Con đã bảo với cha mẹ phải quản nó cho chặt. Cứ lúc nào ra ngoài là y rằng có chuyện. - Tạ Quang Thiều dùng ánh mắt sắc lạnh nhìn về vị tiểu cô nương đối diện.

Tạ phu nhân thương con gái đành cố đánh trống lảng sang chuyện khác:

- Thôi! Nhã Nhi cũng là vô ý. Mà lần này thế tử vẫn bình an vô sự chứ?

- Vâng. Cả thế tử Lý Khắc Minh và thế tử Triệu Hán đều không sao. Cũng may có con của thừa tướng là Vương Sỹ Anh đến ứng cứu kịp thời. Nếu

không với đội quân của nhi thần sợ là không chống đỡ nổi.

Tạ Quang Lục(Tạ lão gia) nghe xong cũng an tâm phần nào. Ông tuy là quan văn nhưng cậu con trai này không biết thế nào lại giỏi võ. Khi Tạ Quang Thiếu được giao sứ mệnh bảo vệ thái tử, chính ông cũng rất lo cho cậu con trai này. Nếu thế tử có mệnh hệ gì thì đứa con này của ông làm sao mà sống tiếp?

- Mẹ..ẹ! Tối nay cho Nhã Nhi ngủ với mẹ được không? - Tạ Uyển Nhã tới giờ cuối cùng cũng lên tiếng.

Tất cả từ trên xuống dưới Tạ phủ nghe câu nói kia, quay sang nhìn nàng không chớp mắt.

- Tạ Uyển Nhã, có phải muội không? Một người từ trước đến nay không bao giờ muốn ngủ với mẫu thân ngay cả ốm thập tử nhất sinh nay lại...? - Tạ Quang Thiếu ngỡ vực cất giọng hỏi.

- Không phải! Là muội muốn nhanh chóng nhớ ra chứ cứ như này thì không tiện.- Tạ Uyển Nhã vội vàng thanh minh.

- Có gì đâu thật là... Nhã Nhi muốn thì tối nay ta sẽ ngủ với con được không? - Tạ phu nhân đưa cái nhìn sùng sịnh về phía con gái.

Uyển Nhã nhìn mẫu thân, cười để lộ hàm răng trắng: - Được ạ!

Tạ lão gia nhìn hai mẹ con vui vẻ, đánh tiếng:

- Phu nhân! Hôm nay nàng bỏ ta bơ vơ một mình sao? Ta thật đáng thương mà!

Câu nói vui vẻ cùng bộ dạng mặt cười của Tạ lão gia khiến không khí ở phòng khách náo nhiệt hơn hẳn. Ai cũng nở trên môi nụ cười. Nhìn thật hạnh phúc!

Tối đến, cả Tạ phủ đã chìm sau trong giấc mộng, tiếng cười nói vui vẻ vẫn phát ra từ phòng của Tạ Uyển Nhã. Nàng ôm mẹ, miệng chum chim khẽ hỏi:

- Mẹ! Nhã Nhi là người như nào vậy?

Tạ phu nhân tay ôm con gái mình miệng nhoẻn cười:

- Nhã Nhi nhà ta là một đứa trẻ hoạt bát đáng yêu. Lúc nào cũng cười. Từ nhỏ sinh ra tới giờ lúc nào cũng quậy phá. Con luôn trêu chọc nghĩa huynh mình mỗi khi tập võ, luôn vào bếp ăn vụng mỗi khi ta nấu ăn. Món con thích là cá rán nhưng con cũng rất sợ ăn cá rán. Luôn chờ cha con gỡ hết xương ra mới ăn.

Tạ Uyển Nhã nghe xong, đầu chợt nghĩ thoáng qua: Chủ của thân xác này đúng là rất giống nàng ở hiện đại.

- À phải, con còn có một ấn kí hình hoa đào sau gáy. Ngay từ khi con sinh ra có một thầy bói đã nói sau này con sẽ là hoàng hậu chỉ qua cái bớt này. Nhưng ta thì chẳng muốn thế chút nào. Chốn hậu cung thì rất nguy hiểm. Nhã Nhi nhà ta thì lại quá ngây thơ. Vào đó sẽ khó cho con. - Tạ phu nhân nhìn đứa con gái bé bỏng của mình, yêu thương sùng sịnh.

- Vậy con sẽ cách xa hoàng thượng, cách xa thế tử. Sẽ mãi là con gái của người! - Đúng thế! Kiếp trước nàng mất bố mẹ một cách đột ngột, kiếp này sẽ không dễ mà rời xa họ nữa.

Cứ thế 2 mẹ con dần dần chìm vào trong giấc ngủ. Giấc ngủ tràn ngập yêu thương, giấc ngủ tràn đầy hạnh phúc.

Mấy ngày nay, Tạ Uyển Nhã đã quen dần với cuộc sống ở thời cổ đại này. Không có facebook không có zalo đã vậy lại còn bị nhốt trong phủ suốt ngày. Rốt cuộc nàng cũng hiểu, vì sao chủ nhân thể xác này hay trốn ra ngoài đến vậy.

Cuộc sống ở đây cũng có phần giống với hiện đại. Tạ lão gia hàng ngày lo việc triều chính xong liền về nhà ngay, đôi khi rảnh rỗi còn dạy nàng chữ, văn thơ. Tạ phu nhân dạy nàng nấu ăn, may vá thêu thùa, thi thoảng còn dạy đàn hát. Nghĩa huynh kia suốt ngày bị nàng trêu chọc phá đám nên bây giờ còn bày chiêu bắt nàng học võ. Mà không phải là dạy võ mà hầu như chỉ bắt nàng đứng tấn. Cứ một vòng như vậy xem cũng chẳng khác trường học là mấy. Chỉ có điều luôn phải ở nhà không được ra khỏi phủ này nữa.

- Kim Ngân à! Ta muốn ra ngoài chơi! - Tạ Uyển Nhã tựa người vào gốc cây, ném cục đá xuống hồ.

- Không được đâu tiểu thư! Lão gia nhất định không cho đâu! - Kim Ngân nhìn chủ tử, thành khẩn khuyên can.

- Vậy thì trốn ra ngoài! Chỉ một lần thôi! - nàng nhìn nha hoàn bên cạnh, tay nắm tay ánh mắt long lanh.

- Nhưng mà... - nhìn bộ dạng của nàng lúc này có ai mà không lung lay cho được.

- 1 chút thôi! Rồi chúng ta sẽ về! Nếu có bị phát hiện ta sẽ không để người bị làm sao đâu! - Tạ Uyển Nhã cúi người, ôm lấy Kim Ngân nũng nịu.

- Vậy chỉ đi một chút thôi nhé tiểu thư! Nhưng tiểu thư xinh đẹp như vậy phải cải trang làm nam nhân đi! Không chúng ta sẽ bị dòm ngó nhiều đó! - Kim Ngân rút cuộc đến cuối vẫn không thể chống lại vẻ đáng yêu của tiểu thư nhà mình đành xuôi theo.

- Được! Cả giả ông già ta cũng chịu! - Tạ Uyển Nhã để lộ mắt cười đáng yêu và chiếc răng khểnh cùng hàm răng trắng muốt cứ thể hiện ra mê hoặc lòng người.

Trên đường phố náo nhiệt lúc này xuất hiện cảnh tượng rất buồn cười và... kỳ quặc. Một nữ nhân phải cúi đầu theo công... à không tiểu... à mà cũng không phải. Người đi đường chính là không thể nhìn ra được người này là nam hay nữ.

Người này tướng tá, khuôn mặt chắc chắn là nữ nhân nhưng ẩn mặc lại búi tóc, cộng thêm dia mép, lại là nam nhân. Cái đáng chú ý hơn là người này có khuôn mặt xinh đẹp hơn vạn nữ nhân ngoài kia. Phải nữ thì ghen tị, mong sao chỉ cần có được nước da trắng mịn kia là đã rất hạnh phúc rồi. Nam nhân thì lại hận người kia không phải là nữ để bắt cóc về làm vợ.

- Tiểu thư, người nên nhớ thân phận bây giờ của người là nam nhân. Nên cư xử đúng lễ nghi một chút. - Kim Ngân ghé tai nhắc nhở.

Tạ Uyển Nhã giật mình nhớ ra, ho khẽ một chút rồi lưng thẳng, cần quạt giả bộ thanh tao bước đi vài bước. Kim Ngân thấy cũng đỡ ngại, đi bên cạnh tiểu thư nhà nàng. Bớt đi ánh nhìn một lúc, ai dè Tạ Uyển Nhã một loạt “trút” bỏ hình thái nam nhân kia, chạy không chút ý tứ về phía gian hàng nào đó, giọng mảnh mai tinh nghịch cất lên:

- Qua đây xem đi! Kim Ngân! Đẹp quá.

Kim Ngân nhìn bộ dạng người vừa chạy đi, khẽ thở dài bóp trán:

- Ông trời à! Có phải người thương tiểu nữ quá không? Tại sao sau khi tình duyên tiểu thư còn quậy hơn cả trước lúc bị ngã nữa!

Lúc này Tạ Uyển Nhã đang đắm chìm nơi cửa hàng đồ trang sức. Đúng là ở Tạ phủ có rất nhiều nhưng không nghĩ ở đây còn nhiều hơn.

- Kim Ngân người xem... Cây trâm này đẹp quá!

- Đúng vậy tiểu... công tử! Thật sự nó rất đẹp! - Kim Ngân nhìn cây trâm trong tay Uyển Nhã lòng cũng rung lên vì vẻ đẹp của nó.

- Thích không? Ta tặng người! - Nàng dơ tay về phía đầu Kim Ngân, định gài lên đầu thì nha hoàn kia lùi lại

- Công tử! Tiểu nữ chỉ là một nô tì! Thật không xứng!

Tạ Uyển Nhã khẽ nhún mày, giọng có phần trách khư:

- Đã là đồ vật chỉ có đẹp với không đẹp! Không có chuyện xứng với không xứng! Mau lại đây! Đừng làm ta nổi giận.

Kim Ngân có phần cảm động nơi đáy lòng, tiền lại gần hạ thấp đầu cho Tạ Uyển Nhã cài xong, tính tiền với ông chủ. Nàng vội vàng muốn đi, trời sắp tối rồi còn phải về nữa.

Bịch!!!

- Mẹ nó, đi đứng không có mắt hả? - Tạ Uyển Nhã móng đau ê ẩm, mắng.

Đám đông từ từ vây lại, nam nhân từ trên cao nói xuống:

- Cô nương! Là cô va ta trước! Đã không xin lỗi còn như vậy mà chửi sao?

Nàng không để ý bám vào người Kim Ngân từ từ đứng lên, vút ánh nhìn kì lạ nhìn người kia:

- Mắt người có vấn đề sao? Nữ nhân cái gì? Ta rõ là nam nhi.

Sau khi câu nói vừa rời ra khỏi bờ môi, tức thì có vài tiếng cười xung quanh. Nam nhân kia cũng cười, nhếch mép hỏi lại:

- Thật là nam nhân?

Tạ Uyển Nhã đang muốn đấu khẩu thì từ phía sau Kim Ngân kéo nàng lại, khẽ thì thầm nói:

- Tiểu thư, tóc người đã tuột rồi. Hơn nữa còn... dia mép người đang lệch sang một bên kia.

Câu nói kia như thể nhuộm đỏ khuôn mặt nhỏ nhắn của Tạ Uyển Nhã. Nàng quay ra nhìn nam nhân kia bằng ánh mắt đầy oán hận, phút sau vùng vằng kéo tay Kim Ngân, va hất bỏ đi.

Còn hán lại nghĩ khác hoàn toàn. Cơ bản mà thấy nữ nhân này là người đầu tiên không mê một cái sắc đẹp của hán. Lại còn cái trang nam nhân... thực sự là ấn tượng không tồi chút nào! Nghĩ đến lại cúi người xuống nhặt vật mà nữ nhĩ kia vừa làm rơi, nhìn chiếc vòng khẽ cười.

- Lý Khắc Minh? Có chuyện gì mà huynh ra ngoài lâu vậy? - từ sau, Triệu Hán từ từ đi đến.

Triệu Hán, Lý Khắc Minh đều là thế tử hai nước kế nhau. Từ nhỏ đã sát cánh bên nhau cùng Vương Sỹ Anh là con trai thừa tướng tạo nên bộ ba bất bại. Mặc dù thân phận cao quý nhưng lúc nào cũng vì hành mọi nơi. Dung mạo tuyệt mỹ, văn võ song toàn chính là điểm hưng của ba người này.

- Không có gì! Chỉ là vừa gặp một nữ nhân thú vị! - Lý Khắc Minh cầm vòng, khóe mắt hiện lên vài dòng suy nghĩ.

- Nữ nhĩ? Là công chúa nước nào mà may mắn vậy? Lần đầu thấy huynh nhắc đến nữ nhân. - Triệu Hán tò mò, nhìn mặt Lý Khắc Minh dò xét.

Người kia không nói gì, xoay người đi vào trong vút lại hai chữ:

- Nhiều chuyện!

Bạn đang đọc truyện *Sẽ Chỉ Minh Nàng Là Hoàng Hậu Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Ta chỉ là cứu người

Buổi tối, cả nhà Tạ phủ quay quẩn bên mâm cơm ấm cúng. Cả nhà chăm chú ăn cơm, riêng chỉ Tạ Uyển Nhã là thất thần. Nàng sờ sờ cổ tay mình: Cái vòng mẹ tặng không biết là đã đi đâu mất?

- Nhã Nhi, ăn nhiều vào con gái! - Tạ phu nhân gấp miếng cá rán vừa được gỡ xương vào bát con gái, mắt nhìn con không thôi.

Tạ Uyển Nhã như giật mình, một lúc sau mới trả lời:

- Vâng!

- Sao vậy? Nhã Nhi bị ai bắt nạt sao? - Tạ phu nhân nhìn đứa con gái cung buồn, lòng cũng thổn thức.

Tạ Uyển Nhã chỉ cười, lắc đầu rồi lại cúi mặt xuống.

- Quang Thiệu? Có phải con bắt nạt muội muội không? - Tạ Quang Lục cũng không để yên, đẩy trách nhiệm về phía Tạ Quang Thiệu đang ăn.

- Con? Con đâu có làm gì nó! - Tạ Quang Thiệu! Con lại bắt muội muội đứng tấn đứng không? Ta đã bảo con bao nhiêu lần! Nó là con gái, mấy cái thứ đó không cần! Phạt con ra chuồng ngựa ở đêm nay! - Tạ phu nhân theo chân chồng, hùa theo trách mắng.

Tạ Quang Thiệu không làm gì oan ức, giờ hai tay xin hàng:

- Cha! Mẹ! Hỡi nó.. muội muội xem con, con hôm nay chưa hề phạt muội ấy mà!

Tạ Uyển Nhã nhìn đáng vẻ Tạ Quang Thiệu, không chịu được khóe môi nhếch lên nhưng ngay lập tức hạ xuống.

Cả ba người Tạ phủ nhìn thấy nụ cười phớt đó, nháy nhau tiếp tục màn kịch.

- Con là bò hay là ngựa mà không biết thương muội muội mình vậy hả?

- Con là trâu ạ!

- Vậy ta sẽ cho con ra chuồng trâu ngủ cùng bạn được không?

- A! Cha! Mẹ! Oan quá! Con không muốn ra đó....

Đến lúc này, Tạ Uyển Nhã không nhịn nổi, cất tiếng cười vui vẻ “ Cái gia đình này đúng là rất hài hước mà!”

Cả ba người họ thấy nàng cười, cuối cùng cũng trở lại bình thường bắt đầu ăn cơm.

Tạ Quang Thiệu vừa cầm bát cơm, đang đưa miếng cá lên miệng thì từ ngoài cửa lính tức tốc chạy vào:

- Thừa tướng quân! Thế tử Khắc Minh và thế tử Triệu Hán đang bị phục kích ngoài vùng ngoại ô Trường An! Mời ngài đến ứng cứu ạ!

Tạ Quang Thiếu thương tiếc nhìn miếng cá đang gấp dở, mặt khác liếc mắt nhìn hai người phụ thân và phụ mẫu.

- Đi đi ta sẽ phân com. - Tạ phu nhân nhìn sang hướng Tây.

- Toàn mạng là được chấp nhận. - Tạ lão gia nhìn sang hướng Đông.

Tạ Quang Thiếu đứng dậy, nhìn người lính vừa vào:

- Chuẩn bị ngựa với người. Ta sẽ ra ngay.

Vừa nói Thoảng thấy lóe mắt của Tạ phu nhân có thoáng buồn nhưng Tạ Uyển Nhã cũng không biết nên làm thế nào.

Buổi tối, tất cả đều đã ngủ say. Tạ Uyển Nhã vẫn thức. Nàng vẫn suy nghĩ về chuyện chiếc vòng. Đó là vật trước lúc ra đi mẹ nàng đã để lại.

Nàng từ từ dời giường, đi dần đến bên hồ nước. Nhìn mặt hồ trong xanh gợn sóng phản chiếu ánh trăng, lòng Tạ Uyển Nhã hết sức rối ren, không biết phải làm sao để có lại chiếc vòng nữa. Đang gục đầu xuống, từ bên ngoài có tiếng đao kiếm dồn đến. Ở góc tường bên trái còn có ánh lửa đuốc phát ra.

- Xông lên giết cho được Lý Khắc Minh!

Tạ Uyển Nhã nghe tiếng đao kiếm, lùi lại phía sau thân cây, cẩn thận nghe ngóng tình hình.

Bỗng nhiên một bóng đen lao xuống hồ, BÙM!

Bên ngoài kia vẫn nháo nhác tiếng người:

- Bắt bằng được thế tử! Không được để hắn thoát!

Tạ Uyển Nhã nhút nhát, trốn sau đó đến khi tiếng ngoài kia im hết, màn đêm trở lại yên tĩnh mới dám bước ra.

Nàng đi đến gần hồ nước, nơi có bóng đen rơi xuống. Đáng lẽ nếu biết bơi thì bây giờ phải nổi lên rồi chứ? Chả lẽ hắn... người đó không biết bơi?

Tạ Uyển Nhã vừa suy nghĩ, tâm can có phần rối bời. Bây giờ câu hỏi chính là: Cứu hay không cứu?

Suy nghĩ một phút, không lưỡng lự Tạ Uyển Nhã lao người xuống làn nước của hồ. Chỉ một lúc sau, nàng xuất hiện, dùng hết sức kéo hắc ý nhân lên bờ. Với cái thân hình nhỏ bé của thể xác này đúng là có phần khó khăn mà.

- Này! Này! Tỉnh lại đi! Nghe ta nói gì không? - Nàng vừa vỗ má người kia, ra sức ấn lồng ngực. Nhưng rốt cuộc vẫn không thấy phản ứng gì.

Thấy im lặng, Tạ Uyển Nhã đành giúp đến tận cùng. Nàng cúi người xuống, đôi môi đỏ mọng áp xuống đôi môi người kia. Một lần... hắn vẫn không tỉnh lại. Hai lần... hắn vẫn như thế. Ba lần... a hắn tỉnh lại rồi... nhưng mà... hắn đang làm gì vậy.. không phải là đang hôn môi...

Lúc này nhận ra, Tạ Uyển Nhã đã bị người kia dùng sức lực to lớn, dè ra tha hồ hôn môi nàng. Sức nàng vốn đã yếu nay đối với người này lại càng giống với lấy trứng chọi đá. Mãi sau khi hô hấp khó khăn, nam nhân kia mới buông tha, rồi ra khỏi đôi môi anh đào chúm chím của nàng.

- Ngươi... ngươi... vô sỉ! - Xoa xoa đôi môi sưng đỏ của mình, Tạ Uyển Nhã ai oán mắng chửi. Nam nhân kia cười xòa, nhìn khuôn mặt ửng đỏ của nữ nhân kia, khoe miệng nhếch lên:

- Xin lỗi! Chúng ta lại gặp nhau rồi!

Nàng từ từ nhìn lên người đang cười vui vẻ kia, khẽ ngắm kĩ càng khuôn mặt của hắn:

- Là ngươi? Đồ quỷ heo hôi sáng?

Lý Khắc Minh cất tiếng cười, cúi gần xuống mặt nàng, nhẹ nhàng ôn nhu:

- Nàng vẫn nhớ ta! Thật vinh dự quá!

Tạ Uyển Nhã trong phút chốc hai má đỏ ửng, đẩy hắn ra, mắng:

- mẹ nó! Vô sỉ!

Lý Khắc Minh tỏ vẻ vô tội, đáp lại:

- Tại sao lần nào gặp nhau nàng cũng nói ta vô sỉ vậy? Lần trước coi như không tính. Lần này rõ ràng nàng hôn ta trước, ta chỉ là đáp lại thôi!

Chính Lý Khắc Minh cũng không hiểu nổi rằng tại sao lại hứng thú với cô nương này như thế. Trong cung người khác ngay cả xưng “ngươi” với hắn cũng không sống yên ổn nữa là mắng hắn. Trong cung tuy là vô số mỹ nữ được hoàng hậu, quý phi chọn cho hắn nhưng hắn cũng không thèm để ý.

- Ta... ta chỉ là muốn cứu ngươi! Ngươi tỉnh lại rồi cũng nên... báo với ta! Đầu cần phải... như thế! - Tạ Uyển Nhã áp úng, không dám nhìn thẳng mặt nam nhân kia.

- Đó chính là nụ hôn đầu của ta! Bị nàng cướp mất mai này ta phải làm sao? - Lý Khắc Minh tỏ ra đau khổ.

- Ta... ta cũng là lần đầu! Chúng ta coi như hòa! Ngươi không còn việc gì thì đi đi! Nghĩa huynh ta sắp về đó! - Nói tới, nàng xoay người bước đi.

Lý Khắc Minh vươn dài tay khẽ kéo Tạ Uyển Nhã lại, giọng có phần yếu ớt:

- Giúp người giúp cho chết! Cứu ta nốt lần nữa được không?

Tạ Uyển Nhã nghe giọng nói, lòng thêm đầy sự thương cảm. Quay lại phía sau thì thấy bàn tay đầy máu đang túm lấy áo nàng ánh mắt kiên cường nhưng đầy sự đau đớn.

“Biết sao được! Thương người thương cho chết vậy! “

Thế là nha đầu nào đó lại vặn vẹo “khuân vác” cái thân thể to lớn của Lý Khắc Minh vào phòng.

- Ah... ah... ah - từ phòng của Tạ Uyển Nhã tiếng kêu của nàng làm cho ai đó nghe được cũng phải đỏ mặt.

- Nàng làm cái gì vậy? Bôi thuốc cho ta, ta chưa kêu nàng kêu gì chứ? - Lý Khắc Minh nhìn người con gái đang cúi húi bôi thuốc cho mình, không biết nên cười hay khóc đây.

- Thì là... nhìn đã đau rồi! Kêu hộ cũng không được sao? - Tạ Uyển Nhã chau môi lên nhìn người đang bị thương kia, giải thích.

Lý Khắc Minh lắc đầu cười, nàng thực sự rất đáng yêu!

- Ngươi là ai? Sao lại bị thương? Có quan hệ thế nào với tên thái tử Lý... Lý...

- Lý Khắc Minh! - vị thái tử kia có phần thắc mắc! Vậy mà mẫu hậu bảo hắn rằng cô gái nào nghe tên hắn một lần là đã nhớ, đã mong. Nhìn thấy diện mạo của hắn là nguyện đi theo hết đời. Vậy mà cô gái này...

- Ồ phải! Lý Khắc Minh! Cái tên thái tử gì đó! Cái tên mà ta phải tránh xa hàng trăm hàng nghìn dặm! - Tạ Uyển Nhã vừa băng bó, vừa tranh thủ.

- Sao lại phải tránh xa? Nàng đã gặp hắn bao giờ đâu? - Lý Khắc Minh tự hỏi mình rằng hắn có gì mà cô nương này lại không mê mà còn chán ghét đến thế!

- Đơn giản là ta không muốn xa cha mẹ! Vào cung làm người nham hiểm, thật khó sống! Cứ như bây giờ thì thật là tốt rồi. - Nàng vừa để lộ răng khểnh, vừa ngước lên nhìn nam nhân kia - Đừng đánh trống lảng nữa! Rốt cuộc ngươi là ai vậy?

Lý Khắc Minh trong phút chốc bị mê hoặc bởi sự xinh đẹp kia, lát sau mới trả lời:

- Ta là đội trưởng đội thị vệ, phò tá thái tử thôi! Mà hình như... nàng đang quan tâm ta sao?

Tạ Uyển Nhã khẽ bĩu môi, đầm nhẹ vào vết thương rồi rời ra khỏi thân thể kia, mở giọng kênh kiệu:

- Xong rồi đó! Ngươi mau đi đi! Ta còn thay đồ nữa! Nhanh lên! Có người nhìn thấy không hy đâu!

Hắn không hề có ý di chuyển, khoanh hai tay trước ngực bắt chước điệu bộ của nàng:

- Người ngoài nhìn thấy thì sao? Ái chà! Một nam một nữ ở giữa đêm khuya hơn nữa lại cùng một phòng. Ta thì không sao còn nàng thì... Nhưng cũng không cần quá lo, nếu nàng ở giả ta sẽ rước nàng.

Tìm vị cô nương bỗng đập nhanh hơn bội phần. Nàng nhìn hắc nam nhân, lườm xéo một cái cắn môi dưới mắt:

- Ở giả cũng không tới lượt tên xấu xí như ngươi rước ta! Xong việc rồi thì mau đi đi! Ta còn ngủ nữa! Đừng phá đám giấc ngủ của bản cô nương!

Lý Khắc Minh cười xòa, hắn mà xấu liệu còn nam nhân nào mỹ miều hơn sao! Nhìn nha đầu kia thêm một lúc, Lý Khắc Minh mới bắt mắt đứng dậy:

- Được! Ta đi! Vốn là còn định trả cho nàng một thứ nhưng nếu nàng đuổi thì thôi vậy.

Vừa nói xong thân ảnh người kia đã phất cái ở trên cửa sổ. Tạ Uyển Nhã nhìn theo bóng người, hỏi:

- Là vật gì! Trả xong rồi đi cũng được mà!

Lý Khắc Minh lắc đầu, dơ chiếc vòng vừa lấy từ trong túi ra tỏ ý trêu đùa:

- Giờ hối hận thực sự muộn rồi tiểu mỹ nhân!

Dường như nhận ra chiếc vòng đó, Tạ Uyển Nhã lao người về phía cửa, hét:

- Trả đồ cho ta! Tên xấu xa!

Hắc y nhân nhanh như chớp ở cửa sổ đã biến mất nhưng giọng nói lại vang vọng:

- Muốn lấy vòng vào cung gặp ta mà lấy!

Nàng vừa mệt vừa tức. Cứu hấn đúng là sai lầm! Giờ vấn đề chỉ là lấy chiếc vòng kia! Nhưng phải vào cung thế nào đây? Làm sao mà gặp hấn?

Bạn đang đọc truyện *Sẽ Chỉ Minh Nàng Là Hoàng Hậu Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Tuyển tú nữ

- Minh Nhi! Hôm qua con không sao chứ? - Hoàng thượng ngồi trên long ngai, nhìn hoàng nhi hỏi.

- Thưa, nhi thần không sao. Đám thích khách hôm qua tuy không bắt sống được kẻ chủ mưu nhưng cũng bắt sống được vài tên. Hiện đang giao cho Thượng Thư Hình Bộ xử lí. Thế tử Triệu Hấn đã về nước an toàn - Lý Khắc Minh cúi người, báo cáo.

- Tất cả đều bình an là tốt rồi! Hoàng hậu rất lo cho con đó! Bây giờ hãy đi thăm mẫu hậu con một chút, ta còn có chuyện muốn nói với Thượng Thư Lại Bộ.

- Vâng! Nhi thần đã hiểu. - Lý Khắc Minh cúi người hành lễ rồi bước đi không chút do dự. Dáng đi của thế tử còn oai phong, hùng dũng hơn cả hoàng thượng.

Ở trong cung, được lại gần với thế tử cũng chỉ có một số ít. Thường ngày hấn vốn lạnh lùng, ít nói lại bận trăm công nghìn việc giúp hoàng thượng nên hầu như ai cũng phớt lờ. Các phi tần của hấn đều là hoàng hậu cùng Quý Phi tuyển chọn nhưng dù chỉ liếc hấn cũng chưa từng. Duy chỉ có Trắc phi họ Vương là muội muội kết nghĩa của hấn từ nhỏ là được hấn thường xuyên đáp lại. Còn lại tất cả đều như thiếu phụ.

- Nhi thần tham kiến mẫu hậu. - Lý Khắc Minh đứng ở giữa điện cúi đầu trước mẫu thân của mình.

Thanh Nga hoàng hậu là một người rất thương con, hiền lành tốt bụng nhan sắc cực kì xinh đẹp. Chính vì thế mà cả đời vốn Lý hoàng đế chỉ sủng duy có mình vị hoàng hậu này. Tuy nhiên, việc hậu cung năm thế bảy thiệp cũng không tránh khỏi cạm bẫy. Lý hoàng đế một lần cãi nhau với hoàng hậu Thanh Nga mà đã nặc bầy của Thái Hoàng thái hậu, ân sủng một đêm với một phi tần họ Trần. Nàng ta có được chức quý phi như bây giờ cũng chính là vì sự tốt bụng của hoàng hậu. Ai dè người này chỉ biết lấy oán trả ơn, năm lần bảy lượt toan kế hãm hại hoàng hậu.

- Minh nhi, ta nghe nói con bị thương phải không? Bây giờ sao rồi? Đã truyền thái y chưa? - Thanh Nga chỉ có duy nhất một mình Lý Khắc Minh là con trai. Nàng cũng đã từng có mang đứa con thứ 2 nhưng lại bị lòng dạ nham hiểm của người nào đó làm cho sảy thai. Chính vì thế bây giờ nàng cực kì quan tâm đứa con này.

- A... phải đó! Lý thái tử chắc không sao đó chứ! Một người phi phạm như vậy, làm sao mà có chuyện được! - Trần Quý Phi ưỡn ẹo một bên nhìn sang Lý Khắc Minh, lời nói đầy khiêu khích.

Giương mặt Lý Khắc Minh toát ra vài tia khinh bỉ, đưa mắt về phía ả họ Trần kia, đáp lại:

- Nhờ phúc của Trần phi, ta vẫn bình an! Có điều Trần phi nên xem xem có phải Nhị Vương Gia có bề gì không!

Nhận lấy lời nói đầy dao găm kia, mặt Trần quý phi cũng bớt kiêu căng đi vài phần. Sở dĩ như vậy là vì ả lo cho đứa con trai của mình. Vụ thích khách này ít nhiều cũng dính lý con trai ả.

- Minh nhi! Con thật sự không sao chứ? - Ánh mắt lo lắng nơi đáy lòng hoàng hậu vẫn đưa về phía người con trai yêu quý của mình.

- Nhi thần quả thực không sao! Xin mẫu hậu đừng quá lo! - Nét mặt của Lý Khắc Minh lúc này hoàn toàn khác. Về tuần mĩ cộng thêm vài nét ôn nhu chính là thứ hấp dẫn lòng người.

- Ta nghĩ... Lý thái tử mệt như vậy hay lùi lại đợt tuyển tú nữ lần này? Phi tần cũng nên lọc một số người đi, ta thấy Minh nhi có phần không thoải mái! -

Thanh Nga hoàng hậu quay xuống, nhìn Trần phi hội ý.

- Ấy da! Tỷ tỷ à! Hoàng cung này rộng lớn như vậy có cho cả trăm người vẫn cứ rộng! Huống hồ chỉ là thêm vài ái phi cho thái tử, có gì mà thoải mái với không thoải mái! Còn vấn đề chọn lại phi tần... muội nghĩ không nên! Các nàng đều tài sắc vẹn toàn như vậy ai đáng bỏ chứ! Theo muội, vẫn là giữ cái lần tuyển tú nữ này nhưng hạn chế số lượng đi! - à họ Trần này từ trước đến nay đều nhờ vào số tiền hối lộ trong những lần tuyển tú nữ mà sống, bỏ thế nào được?

Thanh Nga hoàng hậu có phần băn khoăn với ý kiến này, nhìn Lý Khắc Minh hỏi:

- Minh nhi! Con thấy sao? Lần này có tuyển nữa không?

Mấy cung nữ trong điện ai ai trong đầu cũng nghĩ bình thường thái tử vốn đã không ưa nữ sắc. Bỏ được cái lần tuyển này chẳng phải ngài sẽ hạnh phúc sao? Nghĩ thì nghĩ thế nhưng không ai dám lên tiếng chỉ cúi đầu làm việc của mình.

Lý Khắc Minh tâm tư thực sự cũng nghĩ như thế. Nhưng nghĩ đến nha đầu nào đó bỗng khựng lại. Nếu lần này không tuyển vậy đến bao giờ hắn mới độc chiếm được cái cô nhóc yêu tinh đấy?

- Nhi thần nghĩ theo ý Trần Phi là hợp lý.

Câu nói này của vị thái tử không khỏi làm cả điện giật mình. Từ hoàng hậu đến Trần quý phi hay kể cả thái giám nô tì đều đưa mắt hướng về Lý Khắc Minh.

- Hoàng nhi có phải ta nghe lầm không? Con đang nói muốn tuyển phi ư? - hoàng hậu mắt không rời nhìn Lý Thái tử.

- Vâng! Ý nhi thần đúng là muốn thế! Hiện tại nhi thần còn có việc muốn bàn với Thái Sư đại nhân. Vậy nhi thần xin cáo lui trước. - dứt lời Lý Khắc Minh hành lễ, cứ thế đi ra ngoài bỏ mặc những con mắt quái dị phía sau. Sờ đi nếu đứng lại thì chàng sẽ bị hỏi liên tục, chạy sớm vẫn hay hơn.

- Nhã Nhi! Hôm nay cùng ta ra phố mua đồ! Ta lựa mấy bộ y phục mới cho con. - Tạ phu nhân từ từ đi đến bên con gái đang cầm cùi nấu ăn, yêu chiều nói.

- Mẹ! Nhã Nhi nhiều quần áo rồi! Vẫn là nên ở nhà, không cần đi mua! - Tạ Uyển Nhã vẫn vui đầu vào món ăn. Nàng chính là dồn hết tâm sức vào món ăn này.

Mùi thơm từ từ lan tỏa khắp căn bếp. Tạ phu nhân thấy thế cũng hài lòng, ghé tai con gái khen:

- Đúng là nữ nhi Tạ gia! Làm gì cũng rất giỏi.

Tạ cô nương kia cũng thuận thế, cười tươi đáp lại. Chẳng mấy chốc không khí vui vẻ lan tỏa khắp căn bếp.

- Phu nhân! Ra phòng khách! Ta có chuyện muốn bàn! - Tạ lão gia từ từ bước vào, mặt thoáng có nỗi buồn nhẹ.

Dường như qua đó, Tạ phu nhân cũng hiểu phần nào đành rời chỗ Tạ Uyển Nhã đi đến bên tường công, hướng về thư phòng sai bước. Tạ Uyển Nhã dĩ nhiên không hiểu gì, vẫn cứ đặt tất cả tâm tư vào món ăn kia, tiếp tục xào xào nấu nấu.

2 vị lão gia cùng vào thư phòng, về mặt Tạ phu nhân thập phần lo lắng:

- Đến sớm như vậy sao?

Nhìn về mặt lo lắng của phu nhân, Tạ lão gia bắt lực gạt đầu:

- Con gái chúng ta năm nay cũng đã 16 tuổi, là độ tuổi tuyển tú nữ. Ta lại là Thái sử nên việc đó lại càng chắc chắn hơn. Thái tử năm nay cũng vừa tròn 18. Theo mọi năm sẽ chờ đến mùa hè mới tính nhưng năm nay đột nhiên hoàng hậu nói muốn tuyển trạch diễn ra sớm cụ thể là năm ngày nữa. Con gái của chúng ta cũng ở trong danh sách đó.

- Thật sự không còn cách nào khác sao? Thiếp thật sự không muốn con bé dấn vào cái chốn hậu cung nguy hiểm đó. Nó còn quá ngây thơ... làm sao có thể...? - Nói đến, hốc mắt nơi Tạ phu nhân có phần đỏ, lòng càng thương con gái càng xót hơn.

- Phu nhân bình tĩnh đã. Ta nghĩ con gái ta không hẳn sẽ lọt vào mắt xanh của thế tử. Và lại lần này số Ngự nữ sẽ rất ít. Nếu Nhã Nhi biểu hiện không tốt một chút là có thể về nhà. Nàng đừng quá lo. - Tạ lão gia vỗ vai vợ, an ủi.

Cả không khí bỗng nhiên buồn đến lạ thường ở thư phòng của Tạ Quang Lục.

- Nhã Nhi, chiều ra phố mua đồ với mẹ. - Tạ phu nhân vừa gấp đồ ăn cho con vừa dặn dò.

- Sao vậy ạ? Sáng nay chẳng phải mẹ nói không cần đi nữa sao? - Tạ Uyển Nhã hơi khựng lại nhìn về phía mẫu thân.
- Con sắp tuyển tú nữ, không thể làm ta mất mặt được. Cùng mẫu thân con đi mua vài bộ đồ mới! - Tạ lão gia giải thích hộ phu nhân.
- Lần này tuyển trạch sao lại nhanh vậy chứ? Thường con thấy phải hè đến mới tuyển không phải sao? - Tạ Quang Thiếu bên thái tử đã lâu nên cũng thông thuộc một số quy tắc trong cung.
- Ta cũng không ngờ nhanh vậy. Nhưng thấy có người nói chính hoàng hậu đẩy nhanh việc tuyển trạch. - Tạ lão gia giữ nổi buồn nơi khóe mắt, khẽ trả lời.

Tạ Uyển Nhã nhìn sắc mặt cha mẹ lòng chợt nhớ ra điều mẫu thân nói hôm trước, vội lên tiếng an ủi:

- Mẹ, cha! Đừng lo... con dung mạo xấu xí như vậy thái tử nhất định không thích! Vào cung con sẽ có những biểu hiện không tốt vậy là được mà!

Thấy nụ cười trên môi con gái, Tạ phu nhân cũng khẽ cười an ủi nhưng trong lòng đầy nỗi lo toan.

Từ xa xưa đến nay có bao vụ vì được hoàng đế sủng hạnh mà chết oan? Có bao nhiêu người bị hãm hại vì dã tâm hậu cung? Hơn nữa, thái tử vẫn võ song toàn, dung mạo tuấn mỹ. Có biết bao mỹ nữ vây quanh? Đối với những cô công chúa xinh đẹp tài giỏi của những đất nước giàu kia con gái bà đúng là có phần không bằng. Dù gì cũng chỉ là Thái tử đầu thê xứng với phượng hoàng? Một phần là thế nhưng cũng vì Nhã Nhi quá ngây thơ so với mấy con rắn độc trong hậu cung nguy hiểm kia. Vào đó một mình nàng làm sao có thể chống đỡ, không có ai chăm sóc làm sao sống yên ổn! Vì vậy tốt nhất không nên trúng tuyển.

Tạ phu nhân dường như muốn nói thêm gì đó nhưng nghĩ rồi lại thôi. Cả nhà tiếp tục ăn cơm, trong lòng ai cũng nghĩ về vấn đề tuyển tú nữ.

Buổi chiều trên đường phố vốn náo nhiệt nay như thêm náo nhiệt hơn lạ phần. Nha đầu Kim Ngân dĩ nhiên hiểu điều này. Cứ mỗi lần ở đâu có tiểu thư nhà nọ, nơi đó liền thành sân khấu phô trương sắc đẹp của nàng.

“Cô gái kia... là con Thái tử đại nhân đúng không? Hai anh em họ đều đẹp như nhau vậy! Thật đang ganh tị!”

“Nàng ta sao có thể có làn da đẹp như vật chứ? Phải chi ta có làn da mịn như thế! “

“Mẫu thân! Ta muốn cưới nàng!”

.....

Trong mắt tất cả mọi người trong chợ lúc này căn bản chỉ có nàng. Người nàng mặc bộ y phục trắng, dây đai màu hồng làm tôn lên vòng eo mảnh mai. Không chút son phấn mà môi vẫn đỏ, da vẫn trắng mịn, mi cong dài. Nàng chính là quốc sắc thiên hương của Trường An này! Còn đẹp hơn cả vị cô nương của nhà Vương thừa tướng nữa. Chính là hiếm có à nha!

Bạn đang đọc truyện *Sẽ Chi Minh Nàng Là Hoàng Hậu Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Để ta tìm nàng

- Kim Ngân, người ngắm xem tiểu thư nhà người mặc bộ này thế nào? - Tạ phu nhân xoay người, hướng nha hoàn về phía nơi thay đồ.

Tạ Uyển Nhã từ từ bước ra, y hệt như một nàng tiên vừa bước ra từ cánh hoa. Bộ đồ hồng phấn với hoa văn sinh động làm làn da vốn đã trắng nay còn trắng hơn. Tất cả ánh mắt đều đặt lên thân ảnh của nàng. Tiệm vải mọi khi thưa thớt hôm nay lại đông đến lạ thường.

Có phần khó chịu, Tạ Uyển Nhã nhanh tiến bước về phía mẹ, giọng phụng phịu:

- Mẫu thân, con thấy không nên mua đâu! Con đủ quần áo và cũng đâu có rách rưới đâu!

Tạ phu nhân coi như không nghe thấy, cầm một bộ đồ vàng dí vào tay con gái, quay ra tiếp tục chọn đồ:

- Đi thử bộ này đi! Ta thấy hợp với con đó!

Tạ Uyển Nhã không biết làm gì đành lẳng lặng vào thay. Cứ thế thay hết bộ này đến bộ khác. Tất cả thầy người trong tiệm như được xem trình diễn thời trang, cứ tha hồ ngắm nhìn vẻ đẹp của “người mẫu”. Tất cả các cô nương thấy nàng mặc bộ nào là cứ thế tranh giành nhau mua bộ đó. Ông chủ tiệm hôm nay mặt vui hơn hẳn. Cả khu chợ hầu như đều hướng mắt nơi cửa hàng này.

Tạ Uyển Nhã không hay, từ xa Lý Khắc Minh vẫn âm thầm ngắm nhìn nàng. Cái nha đầu này cứ như vậy mà để cho người khác ngắm nhìn... Có phải chàng nên bắt cóc nàng về giữ làm của riêng không? Lý Khắc Minh nãy giờ trong lòng thật là có phần không vui.

- Khắc Minh, ngươi nhìn gì vậy? Từ nãy giờ hóa ra ngươi ở đây! - Từ ngoài một nam tử anh tuấn, thân mặc y phục trắng đi vào. Không ai khác chính là huynh đệ kết nghĩa của hắn - Vương Sỹ Anh.

- Ngắm thái tử phi tương lai! - Khoe môi cong lên vài phần, Lý Khắc Minh vẫn không rời mắt khỏi thân ảnh nữ nhân kia.

Vương Sỹ Anh mang ánh mắt có phần thối mác nhìn về phía Tạ Uyển Nhã. Rốt cuộc là khuynh quốc khuynh thành ra sao lại khiến tên máu lạnh như Lý Khắc Minh động lòng?

Nhìn xong chính Vương Sỹ Anh cũng ngăn người trong giây lát. Đúng thật rằng nhan sắc của vị cô nương này y hệt một thiên sứ lại mang vẻ hiền hòa đến lạ thường. Mãi sau, mới hoàn hồn lại mới huých vai Lý Khắc Minh rồi vọt ra khỏi tiệm vải:

- Đi thôi! Đến chỗ Triệu Hán! Có lẽ hắn đợi lâu rồi.

Lý Khắc Minh đợi một lát, lòng chợt tiếc nuối nhìn cô nương kia rồi nhanh chóng rời đi.

- Sao? Tên thái tử Triệu Doãn tính toán ngôi Triệu hoàng đế? - Vương Sỹ Anh có phần không tin nhìn về phía Triệu Hán xác nhận.

- Chính ta cũng không ngừng là hắn lại hành động sớm như vậy! Ta cũng đã cảnh báo lão hoàng đế nhưng lão nào có tin. Thôi thì việc này phải nhờ hai vị huynh đệ đây rồi! - Triệu Hán từ từ đưa trà lên nhấp một hớp, hướng mắt về phía Lý Khắc Minh.

- Hắn vốn là đã muốn trừ khử cậu và Lý Khắc Minh nên mới bày trò thích khách cùng tên Lý Hoàng hôm trước. Nhân tiện đây, ngươi đã tìm ra chứng cứ hai tên này cấu kết với nhau chưa? - Vương Sỹ Anh khẽ liếc qua Triệu Hán.

Triệu Hán cười khẩy, lấy từ trong người ra tờ giấy gì đó, đưa về phía Lý Khắc Minh:

- Có việc gì có thể qua mắt tôi sao?

Lý Khắc Minh liếc qua đọc nội dung của bức thư kia, góì lại rồi cất trong ngực:

- Cái này tạm thời ta giữ! Nhưng đây chưa phải khơi mối quan hệ này ra! Quân tử mười năm trả thù chưa muộn! Đợi đến thời cơ hẵng lộ ra.

Cả 2 nam nhân bên cạnh đều đồng ý, khẽ gật đầu.

- Còn việc của tên Triệu Doãn muốn làm phản ta sẽ xin phụ hoàng điều quân đến âm thầm giúp đỡ. Dù gì không sớm cũng muộn, nếu tên Triệu Doãn lên ngôi cũng sẽ gây ra chiến tranh hai nước. Trừ khử sớm cũng không phải ý tệ. - Nói đến, Lý Khắc Minh đứng lên đi về phía cửa, quãng lại cho hai người bằng hữu vài câu nói - Ở lại vui vẻ! Gia đi trước! Nhớ nương tử tương lai rồi!

Triệu Hán lúc này cũng y chang phản ứng của Vương Sỹ Anh lúc nãy, không nhận được quay sang hỏi:

- Tên máu lạnh đó nói gì? Ta có nghe nhầm không? Hắn nhắm ai rồi sao?

- Ta cũng là giống người, không hề tin việc này! Có vẻ là nhắm được cô nương nhà Thái sử Tạ Quang Lục rồi. Vừa nãy ngoài phố có nhìn qua! - Vương Sỹ Anh bình thản trả lời, từ từ nhắm mắt mặc kệ những phản ứng của Triệu Hán.

Trời lúc này cũng đã tối, cả Tạ phủ đều đang ăn cơm. Nhà Tạ gia chính là đối xử với nha hoàn rất tốt. Khi chủ ăn cơm, nha hoàn cũng có thể đi ăn cơm không cần chờ đợi. Vậy nên cả phủ lúc này đều đang bên mâm cơm.

- Mấy ngày nữa là vào cung rồi! Con cũng nên chuẩn bị sẵn đồ đạc đi! - Tạ lão gia cẩn thận dặn dò.

- Vào đó đừng nghịch ngợm! Mất đầu như chơi đấy! Nghe rõ chưa tiểu yêu tinh? - Tạ Quang Thiếu cũng góp lời.

- Vào đó cũng không nên đắc tội với mấy vương phi hay các tiểu thư nhà khác! Họ không như về bề ngoài đâu! - Tạ phu nhân tiếp lời.

- Chẳng phải huynh là người bảo vệ thái tử sao? Cũng có thể vào cung! Có huynh muội lo gì bị bắt nạt. - Tạ Uyển Nhã thích chí ăn cơm, đẩy ánh mắt về người nam nhân kia. Hắn võ công cao cường như vậy, ai dám ăn hiếp nàng chứ.

- Ta chỉ là bảo vệ an nguy của thái tử ở ngoài cung! Cũng không mấy khi vào cung. - Tạ Quang Thiếu lắc đầu nhìn muội muội, trong lòng cũng vài phần lo lắng.

A! Lúc này chính là lo lắng nha. Vào đó không ai quen biết nàng biết chơi với ai? Hơn nữa, nàng cũng đã từng nghe đám bạn nói thường những nữ nhân vào cung mà đơn phương độc mã rất dễ bị hãm hại, còn rất nhiều người bị vu oan ám sát.... đều có kết cục bi thảm. Vậy nếu nàng dấn thân vào chẳng

phải tự mình chui vào hang cọp sao?

- Mẫu thân! Con đem theo Kim Ngân vào đó được không? - Tạ Uyển Nhã buông đũa, nhìn Tạ phu nhân.

- Vào cung không được mang theo gia quyến. - Tạ lão gia thay nương tử trả lời.

Tâm tư lúc này của nàng càng lúc càng rối, không biết phải làm sao nữa!

- Con ăn no rồi! Con ra hồ nước chơi đây ạ! - Uyển Nhã đứng dậy, từ từ bước đi bỏ lại ba người phía sau.

Ba người phía sau cùng một hơi, thở dài khẽ nhìn về phía bóng người con gái. Ánh mắt phiền muộn có phần không can tâm.

Tạ Uyển Nhã đi đến bên hồ, từ từ ngồi xuống. Hồ nước vẫn một vẻ hôm qua, soi sáng ánh trăng từ trên cao. Nàng buồn bực, bứt cò ném về phía hồ:

- Ước gì ta như mồi! Suốt ngày chỉ cần làm gương cho trăng soi bóng. Sẽ không phải lấy chồng sẽ không phải tổn thương cũng chẳng sợ bị ai hãm hại! Người thật là khiến người ta phải ganh tị đấy!

Từ sau gốc cây, Lý Khắc Minh vốn nhìn khuôn mặt đáng yêu kia, khóe miệng đã cong lên vài phần nay nghe những lời tâm sự độc đáo kia, không nhịn được cất tiếng cười bước ra:

- Ha ha! Ta chính là chưa nghe ai nói ghen tị với cái hồ nha!

Nghe có tiếng người, Tạ Uyển Nhã giật mình quay lại. Nhìn rõ khuôn mặt người kia, lông mày nhíu xuống mặt có phần tức giận:

- Lại là người? Tên đầu heo vô sỉ?

Lý Khắc Minh từ từ đi đến bên vị cô nương kia, chậm rãi nói:

- Ta chưa bị ai gọi thế bao giờ! Mà nàng cũng có thể gọi thế! Theo một cách chỉ riêng ta với nàng biết!

Tạ Uyển Nhã miệng lúng túng, mặt có phần đỏ nhìn về phía nam nhân kia mắng:

- Cái gì mà chỉ người với ta biết! Người nói hồ đồ cái gì đó!

- Tên ta là Lý Khắc Minh! Nếu không thích gọi như thế kia có thể gọi tên ta thôi cũng được! - Lý Khắc Minh từ từ đi đến ngồi xuống bên cạnh Uyển Nhã “Chỉ có nàng mới được gọi tên riêng của ta thôi đó!”

Thấy hắn ngồi xuống, theo phản xạ nàng lùi ra, tròn to mắt nhìn:

- Sao người còn chưa đi? Ngồi đây làm cái gì?

- Thấy nàng buồn thì ngồi tâm sự cùng với nàng thôi! - Hắn quay ra nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn, môi khẽ cười.

Tạ Uyển Nhã vốn định sẽ cãi nhau nhưng nghĩ đến chuyện vào cung, mắt lại sụp xuống:

- Thôi! Không cãi với người nữa! Đúng là ta đang buồn thật!

Nhìn nữ nhân của mình có phần không vui, Lý Khắc Minh nhẹ nhàng hỏi:

- Sao vậy tiểu Bảo Bối? Có ai làm nàng phật ý sao?

Nàng cũng chẳng thèm để ý đến cái từ “Tiểu Bảo Bối” kia, cứ thế đem lòng mình nói hết ra:

- Năm ngày nữa ta phải vào cung tuyển tú nữ! Mà ta thì lại không thích chút nào! Vào đó không có ai chơi với ta, suốt ngày quanh quẩn ở trong cung thôi! Như vậy ta sẽ buồn lắm! Hơn nữa, ta cũng không có ý định làm nương tử của cái tên thái tử kia đâu! Thật là muốn ép người ta chết mà!

- Sao lại không muốn làm Thái Tử Phi? Nàng không biết bao nhiêu nữ nhân mơ mộng có được cái chức vị đó sao? Hơn nữa nghe nói, Thái tử còn rất soái à nha! - Lý Khắc Minh ra vẻ ngây thơ, dò hỏi.

- Soái bằng người sao? Đến người - soái như vậy ta còn không thèm! - Nàng có chút buồn bực, ngắt cò ném.

Nam nhân kia nghe được nàng khen hắn, không khỏi sung sướng nhưng cố giấu trong lòng. Tâm tình hắn tốt hơn, khẽ nói vào tai nàng:

- Nói cho nàng biết bảo bối! Ta cũng là người trong cung đó! Nếu muốn nàng có thể chơi với ta!

Nàng nghe hắn nói, có phần không tin, hỏi lại:

- Người là ai mà sao lại ở trong cung? Đừng nói người là... thái giám? - vừa dứt lời nàng cười ra tiếng.

Lý Khắc Minh nghe tiếng cười của nữ nhân kia cũng vui theo. Thôi thì hắn là trò cười cho nương tử tương lai một chút cũng không sao!

- Không thể nào! Nàng xem ta soái như vậy mà sao có thể là một thái giám chứ! Ta là đội trưởng đội thị vệ của Thái tử!

Tạ Uyển Nhã cười chán chê, quay ra nhìn nam nhân bên cạnh đắm chiêu:

- Hào! Vậy ta với người từ nay coi nhau là bằng hữu, vào cung sẽ tìm người!

Lý Khắc Minh cũng đắm chiêu nhìn nàng, nói:

- Không! Để ta tìm nàng là được! Không phiền nàng phải tìm ta đâu!

Cứ thế hai mắt nhìn nhau không chớp. Phong cảnh đêm nay đẹp đến lạ thường, trời như cao xanh hơn cảnh vật cây cối trông thật hài hòa.

Bạn đang đọc truyện *Sẽ Chi Minh Nàng Là Hoàng Hậu Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Nhập cung

Thấm thoát năm ngày cũng trôi qua, hôm nay chính là ngày Tạ Uyển Nhã phải vào cung. Vốn là con heo ngủ nhưng hôm nay nàng lại bị lôi dậy từ rất sớm. Cả vương phủ tấp nập chuẩn bị cho tiểu thư nhập cung.

- Vào trong đó phải tôn trọng lễ nghi, không được gây sự với người khác cũng không được để người khác gây sự. Biểu hiện càng tệ càng tốt. Cố chịu đựng một tháng rồi về với ta, ta sẽ chờ con. - Tạ phu nhân vừa sắp xếp đồ đạc vừa căn dặn con gái.

- Mẫu thân! Điều này năm ngày qua người đã nhắc rất nhiều rồi! Con chính là thuộc lâu lâu đây! - Tạ Uyển Nhã nhìn mẹ, lòng có chút xót. Xa nhà một tháng có ai không nhớ?

- Ta là muốn tốt cho con! Ghi nhớ: không tin tưởng ai ở hậu cung cả nghe chưa! Ở đó không phải ai cũng đơn giản như vẻ bề ngoài của họ đâu! - Tạ phu nhân không thêm đề ý đến lời của nàng, tiếp tục nhắc nhở.

Đúng lúc Tạ Uyển Nhã định lên tiếng thì Tạ lão gia từ ngoài đi vào:

- Phu nhân, Nhã Nhi! Tới giờ rồi mau ra kiệu thôi!

Cả hai người đang ngồi trong phòng đều ngước lên nhìn Tạ Quang Lục, ai ngờ thời gian trôi lại nhanh thế!

...

- Tiểu thư! Người đi nhớ đừng quên Kim Ngân! Kim Ngân ở phủ chờ người về! Về rồi Kim Ngân sẽ cùng người đi ăn kẹo hồ lô! - Kim Ngân nước mắt giàn dụa nhìn người trên kiệu.

Tạ Uyển Nhã nuốt hết nước mắt vào trong, tỏ ra mạnh mẽ:

- Khóc cái gì mà khóc! Có một tháng thôi mà! Về rồi ta cùng người lại đi chơi! Được không? - nói đến lại quay ra tìm một người - Cha! Mẹ đâu rồi?

Tạ lão gia đến gần kiệu, nhìn con gái lòng cũng nặng trĩu:

- Mẫu thân con nói mệt, đi nghỉ rồi!

Tạ Uyển Nhã có phần luyến tiếc: Vậy là suốt một tháng không được gặp mẹ rồi!

- Con mau kéo dèm xuống xuất phát đi! Trễ giờ không hay đâu! - Tạ Lão gia nhìn con lùi lại phía sau.

Nàng cũng thuận theo, hạ dèm ở cửa xuống ngồi im trong kiệu.

- Mau khởi hành đi! Đừng trễ giờ của tiểu thư!

Sau câu nói bốn người nam nhân nâng kiệu lên, tiến về phía kinh thành. Người Tạ Uyển Nhã nhỏ bé lại nhẹ cân nên xem chừng mấy người khênh kiệu không một chút khó khăn, rất nhanh tiến về phía trước.

Tạ Uyển Nhã ngồi trong kiệu, sờ vào chiếc vòng cổ Tạ phu nhân cho hôm qua, nhớ lại lời của bà:

- Ta chỉ có duy nhất con và Quang Thiệu là con nhi tử. Nay Quang Thiệu đã gần với Thái tử như gần với hổ, ta không muốn con cũng bị cuốn vào dòng xoáy này. Ta đã nghĩ rồi! Sau khi tham gia lần tuyển tú nữ này, ta sẽ tìm cho con một nam nhân như ý. Một nam nhân sẽ chỉ có mình con làm vợ, một nam nhân nguyện từ bỏ tất cả chỉ vì con. Ta chưa tiếp xúc cùng Thái tử cũng không biết Thái tử là người ra sao. Nhưng việc hậu cung hàng trăm phi tử làm ta rất không yên tâm! Vì thế con hãy cố biểu hiện thật tề, đừng để trúng tuyển được không? Ta chỉ muốn tốt cho sự an toàn của con.

Nghĩ ngợi hồi lâu, Tạ Uyển Nhã cũng đã định hướng rằng mình sẽ không là Thái Tử phi. Sẽ chỉ là con của cha mẹ rồi sau đó lấy một người yêu thương mình cùng sống tới đầu bạc răng long. Nàng không hề có tham vọng của cải, chỉ cần yên ổn sống với nhau cùng một mái nhà là nàng đã cảm thấy rất mãn nguyện.

Đúng! Chính vì thế nên lần tuyển chọn này tuyệt đối không thể trúng tuyển! Tạ Uyển Nhã sẽ không làm Thái Tử Phi!

Những tú nữ được tuyển vào cung được xếp hàng theo thứ tự về địa vị. Tạ Quang Lục giữ chức Thái sử nên vị trí của Tạ Uyển Nhã cũng khá cao. Nhưng nàng vì không muốn làm thái tử phi nên chen xuống dưới. Lúc chen xuống, Uyển Nhã làm quen được một cô nương rất thân thiện:

- Chào! Ta là Lương Bảo Nhi, con gái của Lương Tân Triều - quan hộ bộ. Còn người?

- Ta? Ta là Tạ Uyển Nhã, con gái của Tạ Thái sử! Rất vui được gặp người sau này làm ti muội tốt nha! - Tạ Uyển Nhã vui vẻ đáp lại, cười để lộ răng khênh trông đáng yêu vô cùng.

Dường như hơi ngạc nhiên, Bảo Nhi nhìn Tạ Uyển Nhã hỏi:

- Ta tưởng quan Thái sử phải đứng ở hàng hai sao ti lại đứng đây?

Nàng đang định trả lời thì ở phía trên, Phù công công bắt đầu giới thiệu:

- Thừa các tiểu chủ, hôm nay nô tài làm lễ nhập cung cho các vị. Một tháng sau sẽ là ngày các vị tham gia tranh chức Thái tử phi. Ban giảm khảo là hoàng hậu nương nương, Trần quý phi và Thái Hậu. Trong một tháng ở đây, các vị sẽ học các lễ nghi cần thiết. Mỗi buổi học sẽ có thứ tự ghi điểm để kết quả cuối cùng, ở buổi tuyển chọn kết quả này sẽ là một phần để quyết định xem trong các vị ai là Thái tử phi. Bây giờ nô tài sẽ điểm danh từng vị một. Ai đọc đến tên sẽ hô “có” và bước đến trình diện hoàng hậu cùng Trần quý phi.

Phù công công vừa dứt lời, lập tức tiếng bàn tán rộ lên. Uyển Nhã cùng Bảo Nhi lại tiếp tục trò chuyện.

- Ti đã gặp qua thái tử chưa? - Ta chưa! - Tạ Uyển Nhã thành thật trả lời.

- Nghe nói thái tử rất soái à nha! Nhưng lại chưa bao giờ đụng vào nữ nhân. Lạnh lùng là bản tính trời sinh! Thật không biết bao giờ mới có thể xuất hiện Thái Tử Phi nữa. - Bảo Nhi vừa nói, hai mắt vừa sáng long lanh.

- Ta chẳng quan tâm! - Uyển Nhã nói thẳng. Vốn dĩ nàng đã định sẽ trốn kiểu chạy đi thật xa, nhưng nghĩ đến cha mẹ nên đành an phận.

“Vương Kim Liên - cháu gái Vương thừa tướng”

Ngay sau tiếng gọi, một người con gái tiến lên phía trước mặt Hoàng hậu khê hành lễ rồi trở lại vị trí.

Bảo Nhi nhìn người vừa ra, tặc lưỡi phán:

- Cái người vừa đi ra đó là cháu gái của thừa tướng, em họ của Trắc phi. Thấy những người xung quanh nói, chị em họ giống nhau. Bề ngoài rất hiền lành, nai non nhưng sau lưng thì lại hiểm ác vô cùng tận. Với những người có quyền cao chức vọng liền cúi đầu, ngày thơ nhưng với những người không có địa vị lại cực kì kiêu kì, khinh miệt. Ti đừng nên dây vào cô ta. Có thừa tướng cùng Trắc phi đứng sau, cô ta không coi ai ra gì đâu! Tốt hơn vẫn nên tránh xa vạn dặm.

Tạ Uyển Nhã nghe xong, cũng gật đầu tán thành.

“Tạ Uyển Nhã - con gái Thái sử đại nhân”

Nghe tên mình được kêu lên, nàng vụng về từ cuối hàng đi lên. Không biết làm thế nào, đành theo người kia nhún một cái. Đang định về chỗ thì nghe tiếng ở trên vọng xuống:

- Người là con gái Thái sử đại nhân.. sao lại đứng dưới? - Hoàng hậu nương nương chính là đặc biệt để ý nữ nhi này. Khi còn chưa sinh Lý Khắc Minh, chính Tạ Quang Lục là người đã cứu hoàng hậu một mạng. Con gái của ân nhân, đương nhiên nàng phải nhớ.

- Thừa, tiểu nữ thấy mình dung nhan không bằng mấy tiêur thư kia. Lại nghĩ mình tài năng không có nên đứng ở dưới là lẽ thường ạ! - Tạ Uyển Nhã có quanh co lấy lí. Đầu thế nói là nàng không muốn làm thái tử phi được!

Hoàng Hậu nhìn chung chính là rất hài lòng với nha đầu này. Dung mạo xinh đẹp lời nói dễ nghe trông lại đoan trang. Quả là tính cách giống như phụ thân nàng.

- Tà tiểu thư biết khiêm tốn là tốt. Thôi được rồi mau lui xuống đi. Phù công công, người tiếp theo! - Trần Quý Phi thấy trong số các nha đầu ở đây, ai cũng đã dâng đến nàng vài phần “quả” nay chỉ có nàng ta là không có nên trong lòng vốn đã không ưa.

Tạ Uyên Nhã nghe được vội vàng trở lại vị trí, đứng cùng Bảo Nhi.

- Oa! Tỉ đúng là nữ hào kiệt! Lời nói đúng là hoa mĩ! - Bảo Nhi khẽ vỗ tay tán dương.

Nàng không muốn bị chú ý, đành phẩy tay ý muốn nói: Không phải đâu.

Sau một lượt các công nương kia trình diễn, cuối cùng cũng đến lượt Bảo Nhi. Lúc Bảo Nhi đi đến trước mặt Hoàng hậu muốn thỉnh an thì chân của Vương Kim Liên “vô ý” đề ra ngoài. Bảo Nhi không đề ý liền ngã một cú đau. Phía sau không khỏi có tiếng khúc khích cười của mấy vị cô nương kia làm cho Tạ Uyên Nhã nàng tức đến học máu. Rõ ràng là bị ngáng, sao không quay lại chửi cái con yêu nữ đáng ghét kia?

- A... Bảo Nhi cô nương đi đứng làm sao vậy? Sao lại bắt cấn như vậy? - Vương Kim Liên ra bộ thanh tao, nhìn thân thể ngã ở dưới đất yêu kiều thốt lên vài câu.

- Lương cô nương, mới ngày đầu đã bắt cấn như vậy sao? - Hoàng hậu cũng lên tiếng hỏi.

Bảo Nhi lúng túng, không biết làm thế nào. Ngã không những đau mà còn rất ê mặt nữa.

- Bẩm hoàng hậu! Lương cô nương không phải tự nhiên mà ngã. Chính là có người muốn nàng ta mất thể diện nên mới làm vậy. - Tạ Uyên Nhã thấy tỉ muội bị ả hiệp không chịu được đành xuất đầu lộ diện.

- Tà cô nương? Vì sao nàng lại nói thế? Chẳng lẽ nàng nhìn thấy gì sao? - Hoàng Hậu ân cần hỏi.

- Nếu Tà nhi nói nhìn thấy chắc hẳn người sẽ không tin. Chỉ có điều... thăm ở điện này là loại thăm thượng hạn! Cung điện cũng được quét rất sạch sẽ. Chẳng lẽ... có cục đá nào ở dưới thăm làm Lương cô nương ngã sao? Và có sao cục đá đó lại ở dưới chân của Vương cô nương vậy? Đúng là một sự trùng hợp khó lường mà! - Tạ Uyên Nhã vừa nói vừa tới đỡ Lương Bảo Nhi.

Vương Kim Liên gần như hận không thể giết nàng thoảng ném ánh mắt đầy dao găm về phía nàng. Sau đó lại trở về về ngoan hiền, thanh minh:

- A! Chắc ta lỡ đưa chân ra làm Lương cô nương ngã. Vậy mong cô nương lượng thứ.

- Vậy sao từ đầu, Vương cô nương không xin lỗi mà để ta nói mới nhận lỗi? Đúng là có phần chậm trễ đó. - Tạ Uyên Nhã không ngần ngại nhìn vào mắt Vương Kim Liên, trong mắt có ý cười nhẹ.

Đến đây, Vương Kim Liên mặt mũi đều phù đen, cúi đầu không nói gì. Trần quý phi là bệnh ả ta bởi nàng ta cống cho bà nhiều thứ quý nhất, vội can ngăn:

- Chỉ là sự cố nhỏ có cần phải làm căng vậy không? Hai vị tiểu thư, mau về chỗ đi.

Tạ Uyên Nhã cũng xả giận được một phần ít, đành nhượng bộ dìu Bảo Nhi về cuối hàng.

- Tà tỉ tỉ! Vì ta mà đắc tội với ả họ Vương kia có đáng không? - Bảo Nhi cắn môi dưới, lòng không khỏi áy náy.

Tạ Uyên Nhã cười, chỉ khì đáp lại:

- Vì cái gì mà ta phải sợ nàng ấy! Mà thôi... vết thương muội không sao chứ?

Bảo Nhi cảm động, hai mắt long lanh đọng nước nhìn nàng, khề lắc đầu.

Lúc này ở phía trên, Phù công công lại tiếp tục nhắc nhở:

- Giờ nô tài sẽ chia nơi ở. sắp xếp theo thứ tự vừa đọc tên, cứ bốn vị ở một phòng. Tổng cộng có 5 phòng, mời các vị theo nô tài đến nơi ở.

Bạn đang đọc truyện *Sẽ Chi Minh Nàng Là Hoàng Hậu Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Người cùng chí hướng

- Tà tỉ tỉ! Chỗ ở của tỉ không phải ở Ninh Sương điện xếp ngay gần nơi học lễ nghi sao? Sao tỉ lại... nhường cho vị cô nương đó? - Bảo Nhi nhìn Tạ Uyên Nhã ánh mắt không khỏi có sự ngạc nhiên.

Tạ Uyển Nhã vừa sắp xếp đồ, vừa trả lời:

- Thì ở đây với muội cho vui! Không phải chỉ có hai đứa một phòng sẽ vui lắm sao?

Bảo Nhi ngây thơ, nghe xong cũng gật đầu tin thật. Vốn nàng đến ở đây là muốn chỗ nào đó xa xa cái nơi kia. Để hàng ngày có thể đến muộn, như vậy chẳng phải sẽ bị trừ vào điểm ở chỗ hoàng hậu sao? Vậy là quá lợi cho nàng. Thêm nữa, ở với mấy con người kia suốt ngày son son phấn phấn, không hợp khẩu vị nàng chút nào. Ở đây với hảo tỉ muội thập phần tốt hơn nhiều.

- Uyển Nhã, chúng ta đi chơi đi! - Bảo Nhi nhanh tay, xếp đồ xong đến bên cạnh Uyển Nhã dụ dỗ.

Chọc đúng sở thích, nàng mặc kệ đóng quần áo ở giường, gật đầu:

- Được! Đi chơi rồi về lo quần áo sau!

Thế là hai vị tiểu thư nọ vui vẻ dắt nhau ra Ngự Hoa viên chơi.

Ở đây có muôn vàn cây cỏ, vạn vật đều sinh sôi nảy nở. Bảo Nhi rất thích hoa nên khi nhìn thấy đóa hoa cảm chường bị héo bèn đứng lại, chăm sóc. Tạ Uyển Nhã vẫn cầm cúi đi về phía trước, chẳng để ý đến muội muội ở phía sau. Nàng đành nhìn trong đầu rằng muội muội kia chỉ là muốn đi sau nàng ngắm hoa kĩ hơn một chút nên chân vẫn bước đi không chậm một giây.

Đi mãi đi mãi đến khi không biết phải đi đâu nữa mới quay lại phía sau, ngo ngác hỏi:

- Bảo Nhi... đi đường nào bây giờ?

Không thấy vị muội muội kia đâu, tâm tư nàng có chút loạn. Không phải là bị bắt cóc rồi chứ?

Nàng từ từ bước đi, nhìn quang cảnh xung quanh. Đúng lúc dưới chân có hòn đá, không may nàng dẫm vào khẽ ngã ra đằng sau. “Âu mai gót! Đằng sau là hồ nước! Không phải là sẽ ướt nhẹp chứ? “

Như dự đoán được mình sẽ bị ngã xuống nước, Tạ Uyển Nhã nhắm mắt chờ đợi. Tích... tắc... tích.... tắc. “hử? Không có ướt? Không có nước sao? Sao không đau? “

Hàng loạt câu hỏi được đặt ra trong đầu, nàng khẽ mở mắt định nhìn xem có chuyện gì đang xảy ra.

- Nàng không phải là muốn ngủ trong vòng tay của ta đó chứ? - Lý Khắc Minh nhìn người con gái trong vòng tay, miệng khẽ cười.

Tạ Uyển Nhã khẽ chớp mắt vài cái, không tin vào mắt mình. Sau vài giây hoàn hồn mới vùng ra khỏi vòng tay của hắc y nhân. Mặt phẫn hồng, mắng mờ:

- Ngủ... cái gì mà ngủ! Ta... chỉ là ngã thôi! Đâu phải cố tình!

Mắng xong định đi về phía trước. Lý Khắc Minh vẫn giữ y nguyên nụ cười đó nhìn nàng. Một lúc sau, vị cô nương nào đó phải đi lùi lại, giọng rất chi nhỏ nhẹ:

- Cảm ơn! - Vừa nói xong liền chạy vụt đi.

Lý Khắc Minh nhìn dáng vẻ kia, không nhìn được nở nụ cười. Gương mặt vốn lạnh giá nay ấm áp đến lạ cùng! Nữ tử này đúng là khiến người ta thích đến phát điên mà!

Phù công công thấy thái tử cười, tâm trạng cũng vui lên. Bao lâu nay hấn bên cạnh ngài, số lần thấy ngài cười chỉ đếm trên đầu ngón tay. Nay lại cười vì một nữ nhân! Nữ tử kia thực là có phúc!

- Thưa.... Thái tử gọi nô tài tới có việc gì cản dận ạ?

- Nữ nhân nhà Tạ thái sử ở phòng nào? - Nghe có giọng người, nụ cười của Lý Khắc Minh thu vào, bệ lại bộ mặt lạnh lùng như cũ.

Phù công công có phần ngạc nhiên nhưng cũng không dám hỏi, chỉ im lặng trả lời:

- Dạ. Theo thứ tự là ở Ninh Sương phòng nhưng vị cô nương này lại đổi cho tiểu thư nhà Lại bộ nên xuống Khanh Vân điện ở cuối cùng tiểu thư nhà Hộ bộ ạ.

Lời của Phù công công làm Lý Khắc Minh trong đầu không khỏi suy nghĩ. Nhà đầu này thực sự không ham chức Thái tử phi sao? Lại còn chọn ở cuối để cách xa Khang Ninh điện xa nhất? Tránh xa hấn trăm dặm ư? Quả là một nhà đầu thông minh!

Lý Khắc Minh mang nụ cười đó dấu trong lòng rồi tiếp tục bước đi. Còn về phía Uyển Nhã, nàng chạy lại chỗ Ngự Hoa viên tìm Bảo Nhi. Đúng lúc thấy nàng ta đang bắt động một đồng ở chỗ vườn hoa Cẩm Chương, liền chạy tới:

- Bảo Nhi, muội không sao chứ?

Bảo Nhi vẫn chết đứng. Phải một lúc sau mới quay sang, dùng bộ mặt ngờ ngác nhìn Uyển Nhã, cơ hồ chớp mắt vài cái miệng lắp bắp:

- Tì... tì tì! Hình như... muội không muốn làm thế từ phi nữa!

Trong khi ánh mắt của Tạ Uyển Nhã mở rộng, nhìn về phía Bảo Nhi hết sức ngạc nhiên thì nàng ta lại nhớ về vị nam nhân lúc nãy, cái bóng hình làm người khác cảm thấy nhớ nhưng đến lạ thường.

- Nếu vậy... huynh ấy có thích muội không? - Nàng đi bên cạnh nhìn Bảo Nhi, kiểm tra cận kề.

- Muội cũng không rõ. Muội là trướng tiếng sét ái tình mà! Người ta không thích muội thì muội một mình thích người ta là được! - Bảo Nhi vẫn mơ hồ nghĩ về người nam nhân khi nãy, trong mắt còn hiện lên vài ý cười.

Tạ Uyển Nhã đưa tay lên xoa xoa cằm, tỏ vẻ suy tư:

- Tên Vương Sỹ Anh đó chắc cũng không phải không có mắt! Nếu không nhất định sẽ để ý đến muội! Yên tâm đi, lần sau nếu có cơ hội tì tì này sẽ ra tay. - vừa nói vừa vỗ ngực.

- Nhưng mà... người ta biết muội là.... người ứng tuyển vào vị trí Thái tử phi... Có khi nào huynh ấy sẽ gạt ra khỏi tâm trí không? - Bảo Nhi khẽ cụp mắt xuống, lòng suy nghĩ không nguôi.

- Ummm... Vậy muội chỉ cần không ứng tuyển là được. Ta nghĩ hẳn ta chắc cũng không để ý đâu. Ta đây cũng không có ý định làm Thái tử phi... Vậy là... gặp người cùng chí hướng rồi!

- Hào! Muội lấy được Vương vương gia về rồi sẽ nhờ chàng tìm phu quân tốt cho tì. - Bảo Nhi vui vẻ nhìn nàng đáp lại.

Tạ Uyển Nhã dùng nụ cười rạng rỡ, khẽ néo má vị cô nương đáng yêu bên cạnh rồi hai người lại tiếp tục bước đi.

- Minh nhi... Lần này con nói muốn tuyển phi... Có phải có ý trung nhân nào rồi không? - Thanh Nga hoàng hậu nhìn nhi tử, ánh mắt dò hỏi.

Lý Khắc Minh vẫn nhăm nháp trà, sau hồi lâu mới trả lời:

- Quả thật nhi thần là có ý với một người... Nhưng không tiện nói bây giờ. Rồi sẽ đến lúc người biết người nhi thần thương mến là ai thôi.

Thanh Nga hoàng hậu tuy không đạt được mục đích nhưng nghe con trai mình có ý với vị cô nương nào đó trong số các tú nữ lần này lòng cũng có phần vui mừng. Vậy đúng là con trai bà không phải loại người.... luyến nam luyến nữ. Thật là tốt quá!

- Vậy..... Lần tuyển trạch lần này so với mọi năm ta sẽ... cho con chọn được không? - Thanh Nga hoàng hậu hiền từ dùng ánh mắt có phần nài nỉ nhìn về phía con mình. Đã bao lâu nay, bà mong có một đứa con dâu thật sự mà nhi tử mình yêu thương thật lòng. Nhưng hết lượt chọn này tới lượt chọn nọ... lần nào cũng là bà cùng Trần quý phi chọn, chưa bao giờ Khắc Minh nhúng tay vào.

- Cho nhi thần chọn? Mẫu hậu... người nói vậy là có ý gì? - Lý Khắc Minh nhìn mặt Thanh Nga hoàng hậu, có phần đa nghi.

- Vốn dĩ mọi năm, đều là ta và Trần phi chọn rồi đưa đến trước mắt con. Lần này, ngoài các vòng thi như những năm trước ra sẽ có một vòng mới, vòng này có thể nói là vòng chung kết cho cuộc thi tìm kiếm Thái tử phi. Con sẽ là người duy nhất có quyền ở vòng này. Con sẽ có hai lựa chọn: hoa và tú tiên. Nếu con đưa hoa về phía các tú nữ thì có nghĩa người đó được chọn, còn nếu không thì... về nhà. Suy cho cùng, chỉ cần con thích người nào cho dù không vượt qua mấy vòng thi kia, mẫu hậu ta sẽ nhắm mắt cho qua hết... Chỉ cần báo hiệu cho ta là được! - Thanh Nga hoàng hậu là người rất chiều con. Bà ấm áp như vậy nhưng không ai nghĩ lại có thể có người con lạnh lùng như Lý Khắc Minh!

-..... Hào! Nhi thần nghe theo người!

Đưa ra quyết định như vậy, Lý Khắc Minh đương nhiên nghĩ rất kỹ. Nha đầu kia không muốn làm Thái tử phi của hắn vậy làm sao có thể vượt qua mấy cái vòng thi đó? Với lại để hắn chọn nàng công khai như vậy sẽ biết vị trí của nàng trong hắn quan trọng như thế nào. Nói cho cùng vẫn chính là có lợi không có hại.

- Được! Vậy đúng ngày này tháng sau... con nhất định phải chọn con dâu cho ta!

Lý Khắc Minh không nói gì, khẽ gật đầu nhìn mẫu thân. Trước giờ, hắn luôn cho rằng mẫu thân mình là người đẹp nhất thế gian trước nay chưa bao giờ thay đổi, người hắn yêu nhất mang giới tính nữ. Nhưng từ khi gặp nàng, hình như có gì đó đã xáo trộn. Đúng là cái xú nha đầu kia rất đặc biệt với hắn.

Đang suy nghĩ dở, Phù công công từ ngoài đi vào, thì thầm vào tai Lý Khắc Minh điều gì đó. Hắn liền đứng lên, cúi đầu:

- Nhi thần cần về cung có việc gấp. Lần khác sẽ cùng mẫu hậu trò chuyện sau.

Thanh Nga hoàng hậu nghe xong chỉ gật đầu, không nói nhưng trong lòng cũng suy nghĩ. Lý tiểu tử này nay chỉ có 18 tuổi đã lo việc chính sự, hàng ngày bận rộn không kém cha hân. Con dâu tới đây của nàng hân sẽ khổ đây! (sao khổ bằng mấy chị trong hậu cung bị ảnh vứt bỏ được:’> ahiih)

- Người nói đi! Tình hình bây giờ bên Triệu Cao quốc sao rồi?

Ngay sau câu hỏi của Vương Sỹ Anh, người lính kia lập tức trả lời:

- Bẩm vương gia! Hiện tại Triệu vương gia đang thắng thế tuy nhiên Triệu Doãn vẫn chưa có ý định đầu hàng. Hiện đang đóng quân ở Hoan Trà phía Bắc. Người của quân ta cũng đã di chuyển đến nơi hiện đang ứng chiến với người của Triệu vương gia.

- Được! Người lui xuống trước đi! Ta có chuyện riêng muốn bàn với Thái tử. - Vương Sỹ Anh nhìn người lính kia, ra lệnh.

Chờ sau khi đám người kia lui xuống, Vương Sỹ Anh mới dám mở lời:

- Huynh định khi nào mới phanh phui kế hoạch của tên Lý Tước? Huynh định để hân nghĩ ta chịu thua hân đến bao giờ? Nghe nói từ ngày cầu kết với Triệu Doãn, hân ngày càng không coi ai ra gì. Đây lại là lúc thích hợp nhất để vạch trần khuôn mặt thật của hân. Chẳng lẽ cứ để hân tự do tự tại mãi? Huynh với ta cũng đã suýt chết dưới tay hân nhiều lần, chẳng phải đây là quân cờ tốt để xử lý hân sao?

Lý Khắc Minh cong khóe miệng, cười tà:

- Để nghĩ ta có bao giờ chịu thiệt thòi? Tuy nhiên, không thể vì một con cá bé bây giờ mà đánh mất cả biển cá to ngoài kia! Huynh không biết hân cùng Thái sư đang mưu đồ tạo phản sao? Chúng ta cứ chờ đến đúng thời cơ hẵng ra tay. Chịu một chút là tha hồ ăn lớn rồi!

Vương Sỹ Anh gật đầu.

- Vậy cũng phải! Nhưng... huynh đã có kế hoạch gì với vụ tạo phản này chưa?

Lý Khắc Minh khẽ xoa cằm, mắt hơi híp lại giọng có phần bá đạo:

- Về phần Lý Tước... hân phải chuẩn bị rất lâu cho đợt tạo phản này! Trước mắt ta chỉ có thể ngồi yên chờ động tĩnh mà thôi. Chỉ bằng cứ để ta chọn nương tử xong rồi tính!

Bạn đang đọc truyện *Sẽ Chi Minh Nàng Là Hoàng Hậu Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Bị phạt

Nghe đến hai chữ “nương tử” Vương Sỹ Anh không khỏi kinh ngạc, miệng lắp bắp:

- Ta có nghe nhầm không? Huynh muốn cưới? Đừng nói với ta huynh muốn cưới nam nhân à nha!

Lý Khắc Minh mạnh tay vút về phía Vương Sỹ Anh chén trà, may sao người kia võ công cao cường, chặn được đưa lên miệng uống:

- Đa tạ sư huynh!

- Chính ta cũng không tin mình lại muốn lấy nàng làm nương tử sớm thế! Chỉ có điều nhìn nàng vốn vợ trước mặt lũ đàn ông lại đáng yêu như vậy! Kỳ thật chắc ta không chịu nổi được nữa! - Lý Khắc Minh vừa nói, tay vừa bóp trán suy nghĩ: Quả thật cái cô nương kia cứ đáng yêu như vậy hỏi nam nhân nào có thể từ chối?

- Thái Tử? Người có đúng là Lý Khắc Minh không thế? Người hóa ra cũng biết yêu! Ha ha! Muốn cưới ghê!

Vừa dứt lời từ phía Lý Khắc Minh lại thêm một chén trà bay tới. Tất nhiên lần này Vương Sỹ Anh cũng bắt được.

- Đa tạ! Tiểu đệ đang khát! - Vừa nói xong muốn đưa lên miệng uống lại không thấy giọt nước nào bèn hạ xuống mắng nhiếc - Sư huynh! Đừng tàn nhẫn thế! Ném chén thì phải ném chén có nước! Ai lại ném không như vậy!

- Ta là đang nói thật! Người chuẩn bị quà cưới đi là vừa! - Lý Khắc Minh vừa nói, vừa hướng cửa bước đi.

- Không phải chứ! Từ trước đến nay huynh lấy bao thê tử có bao giờ làm lễ cưới này nọ đâu!

Thoáng nhìn bước chân người kia rồi đi, Vương Sỹ Anh trong mắt cũng có ý. Vị sư huynh này của hân từ khi chào đời tới nay căn bản là chưa từng có ý với nữ nhân nào! Nay lại rước về cho hân thêm một tỷ tỷ, đúng là chuyện khó tin. Nhưng vị tỷ tỷ kia chắc không phải là cái vị cô nương hân vừa cảm mến sáng nay chứ? Cũng rất có khả năng, nàng xinh đẹp như vậy mà!

Suy nghĩ một hồi, Vương Sỹ Anh cũng đứng lên, ra khỏi Đông Cung điện.

Buổi đêm trong hoàng cung, một bóng người nào đó từ từ lướt qua các ban phòng của tú nữ.

- Thưa, chính là phòng này ạ! - Phù công công cúi người trước Khanh Vân điện, nhìn nam chủ.

- Người lui xuống nghỉ ngơi đi! Không cần theo ta nữa! - Lý Khắc Minh phát tay ý bảo Phù công công.

Công công nghe lệnh, không dám nói gì ngoan ngoãn lui xuống. Lúc này chỉ còn lại bóng dáng của Lý Khắc Minh in lên cửa.

Hắn từ từ đi đến bên thân ảnh đang ngủ say, sợ nằng thức giấc bèn khẽ ngồi xuống chăm chú nhìn nàng ngủ. Tạ Uyển Nhã không hề duyên dáng như mấy cô nương kia, khi ngủ mép còn có nước dãi, dáng ngủ tròn rất lộn xộn. Có thể trong mắt mọi người đó là nữ nhân mất phẩm giá, nhưng có vẻ trong mắt hắn lúc này lại là nữ nhân đáng yêu hơn bao giờ hết.

Khẽ vén tóc bên mang tai nàng, Lý Khắc Minh thì thầm:

- Nha đầu thôi! Vì nàng mà ta không ngủ yên lại phải chạy đến đây nhìn nàng như vậy! Để xem cưới nàng về rồi trầm xử phạt nàng thế nào!

Nói xong ngay tức khắc khẽ đặt lên cái má mềm mịn của nàng một nụ hôn, đứng lên xoay người rời đi. Hai cô nương nọ vẫn ngủ say hoàn toàn không biết gì. Lý Khắc Minh vừa rời khỏi, tâm trạng vừa từ từ tốt lên. Chân hắn bước nhanh về phía Đông cung điện.

- Các vị chủ tử! Hôm nay là ngày đầu tiên các vị chính thức học lễ nghi. Bên cạnh nô tài là Trương ma ma sẽ dạy cho các vị nhưng quy tắc lễ nghi cần biết. Có gì không biết cứ hỏi Trương ma ma!

Sáng sớm, Phù công công đã nhanh chóng triệu tập các tú nữ, vang giọng ở Khang Ninh điện. Bên cạnh là Trương ma ma, người nổi tiếng ghê gớm trong hoàng cung. Những vị thê tử của vua chúa đều qua tay bà giáo huấn nên cũng nể bà ta vài phần. Tính tình bà ta không đến nỗi, duy chỉ có tật nhớ rất dai. Vì thế không ai dám đắc tội với bà ta.

- Các vị chủ tử! Ta dạy cho các vị về lễ nghi. Nếu các vị làm sai đương nhiên sẽ không trách móc các vị! Thay vào đó, ta sẽ trừ vào điểm ở chỗ hoàng hậu... các vị thấy có được không? - Trương ma ma từ từ đi ra giữa sảnh lớn, nhìn các vị cô nương kia một cách hết sức “hiền lành”. Lướt qua lướt lại một dọc thấy ở cuối Bảo Nhi cùng Tạ Uyển Nhã đang nói chuyện bèn lớn giọng:

- Hai vị chủ tử ở dưới có nghe nô tì nói gì không?

Bảo Nhi cùng Uyển Nhã vốn đang buồn chuyện về tương lai sau này, khi ra khỏi chòm hoàng cung, nghe tên mình bị réo lên bất giác giật mình. Đến lúc hoàn hồn về xác thì Trương ma ma đã đi đến gần, dịu dàng nai tơ hỏi:

- Mới ngày đầu tiên đã như vậy... nếu nô tì không phạt hai người có phải là không làm gương cho những người khác không?

Nghe đến phạt, mắt Tạ Uyển Nhã sáng lên. Nếu nàng bị phạt nhiều không lên được lớp học lễ nghi gì gì đó thì tất nhiên sẽ không lọt vào “top những thái tử phi” “nữ rồi! Vậy thì càng tốt! Nàng đang muốn đây.

- Đúng vậy Trương ma ma! Nếu người không phạt ta, những người khác sẽ cứ như vậy mà coi thường người. Họ sẽ không sợ đâu!

Câu nói kia nàng vừa thốt ra, hàng loạt con mắt dồn về phía nàng nhìn theo kiểu: Cô bị điên sao? Điên cái gì chứ! Chỉ là không muốn trở thành thái tử phi gì đó thôi mà!

Trương ma ma thấy nàng không hề sợ trừ điểm, nhanh chóng nghĩ ra hình phạt mới:

- Nhưng là buổi đầu, nô tì nghĩ trừ điểm sẽ không hay! Chi bằng... hai vị cứ đến phòng giặt đồ, giúp đỡ mấy cô cung nữ ở đó đi!

Tạ Uyển Nhã nhìn Bảo Nhi bên cạnh, không muốn liên lụy đành lên tiếng:

- Ta là người có lỗi, không liên can đến Lương cô nương. Chính ta dụ dỗ nàng nói chuyện, có phạt thì ta nhận một mình là được.

- Hảo! Người cùng Lương chủ tử đáng lễ mỗi người đi 3 ngày nay Lương chủ tử không đi... vậy người sẽ đi thay phần của nàng là 6 ngày. Còn có ý kiến gì không?

Tạ Uyển Nhã vẫn chưa thấy hài lòng, mạnh dạn đòi hỏi thêm:

- Ta thấy ta là người làm sai mà đã làm sai thì vẫn phải trừ điểm. Trương ma ma vẫn nên trừ điểm của ta, ta vẫn sẽ đến phòng giặt. Không chỉ 6 ngày mà hẳn một tuần được không?

Trước cái sự đòi hỏi này, mấy vị cô nương kia mắt càng mở to hơn! Trên đời sao lại có nữ tử ngu ngốc như vậy chứ?

Trương ma ma vốn tưởng Tạ Uyển Nhã sẽ đòi lấy ngân lượng ra trao đổi nhưng hóa ra lại là đòi hỏi thêm hình phạt. Cô tỏ ra vui vẻ, nói:

- Vậy mời chủ tử theo Phù công công đến phòng giặt! Ta sẽ làm theo ý người!

- Được! Phù công công, chúng ta đi thôi!

Tạ Uyển Nhã đáp ứng, không chờ Phù công công tung tăng chạy trước. Bên trong điện lập tức nổ ra con bão bàn tán:

“Cô ta điên rồi sao? Như vậy chẳng khác nào tự mình ném chức Thái tử phi đi!”

“Đúng vậy! Như vậy là chúng ta có thể loại bỏ đối thủ, từ từ đến với Thái tử rồi!”

- Bẩm Thái tử điện hạ! Tạ chủ tử hiện đang bị phạt ở phòng giặt đồ ạ! - Phù công công tức tốc chạy về bẩm báo theo lệnh của Lý Khắc Minh.

Hôm nay, hần đích thân đi dẹp loạn ở Tây Sơn, thời điểm về đến cung trời cũng đã sẩm tối. Chưa kịp cởi quân phục, nghe Phù công công bẩm báo lập tức lao đến phòng giặt đồ không nói không rằng. Phù công công đi bên cạnh sợ đến run người, ngày càng cảm thấy nhiệt độ người bên cạnh hạ xuống âm độ rồi.

- Ai da! Còn phải giặt đến bao giờ nữa! Sao hoàng cung này lại mặc hết nhiều quần áo đến thế!? Mà mấy cung nữ kia nữa! Sao lại có thể vứt hết quần áo cho mình mà chạy đi đâu không biết!

Uyển Nhã than trời trách phận từ chiều đến bây giờ, giọng cũng đã khát khô nhưng lại lười đi lấy nước bèn ngồi giặt tiếp. Hồi sáng, cứ tưởng sẽ có nhiều người giúp nàng, ai dè khi nàng đến cung nữ một người cũng không có! Nàng ngồi giặt từ sáng đến giờ nhưng quần áo vẫn còn vô số. Mà nghe nói, chưa giặt xong thì chưa được ăn cơm nên đành cố gắng cặm cuội.

Lý Khắc Minh từ xa dừng lại đôi chút ngắm nhìn thân ảnh đang hì hục bên chậu quần áo, dơ tay ý bảo Phù công công lui. Hần cứ thế đứng say sưa ngắm nhìn nàng chà hết bộ này đến bộ khác. Phải đến lúc thấy chán nàng lắm tắm mồ hôi lòng thấy xót xa mới từ từ đi đến:

- Nàng làm gì ở đây? Không phải giờ là giờ ăn cơm sao? Sao còn chưa đi ăn nữa?

Nhận ra giọng nói quen thuộc của tên ác ma đó, nàng vẫn tiếp tục giặt giọng tức giận trả lời:

- Bị phạt! Vì cái miệng mà khổ cái thân! Không giặt xong bọn họ không cho ăn cơm! - nói đến lại ngược lên nhìn hần - Ngươi đến đây làm gì? Muốn chêu chọc ta sao? Rảnh thì ngồi xuống giặt cùng ta, đứng đó mà cười!

Lý Khắc Minh nhìn khuôn mặt bé nhỏ kia đang giận dữ, lòng không hiểu sao lại lẫn lộn vô số cảm giác. Tức vì không thể ngay lập tức mang người phạt nàng, mấy cung nữ trong cung ra chém đầu. Buồn cười vì cái dáng điệu của nàng, xót vì thấy bàn tay của ai kia đang đỏ ửng.

- Nàng thử nắn ni ta ngọt một chút xem! Nhờ đâu ta sẽ chuyển ý mà giúp nàng?

Hai tay đang vò quần áo của Uyển Nhã cứ nhiên dừng lại: “Hần là nam nhân xông pha trận mạc... chắc chắn sẽ có nhiều sức lực. Nếu có hần giúp sẽ nhanh chóng mà làm xong... như vậy còn sớm được ăn cơm nữa!”

Suy nghĩ vừa dứt khỏi đầu, khuôn mặt Tạ Uyển Nhã liền chuyển biến, ánh mắt tỏ ra đáng thương cái môi mếu máo túm áo người kia vùng vằng:

- Ca ca tốt! Huynh thấy đó! Muội sáng nay đã không được ăn gì tối cũng đã đói rồi mà chưa giặt xong... Huynh có thể giúp muội một chút được không?

Nhìn cái dáng vẻ làm nũng đáng yêu đầy của nàng, người đang đứng khẽ mỉm cười, ngồi xuống bên cạnh ra thêm điều kiện:

- Vậy muội muội thơm ca ca một cái... ca ca liền giúp muội! - Vừa nói vừa chỉ vào bên má.

Uyển Nhã bên ngoài vẫn cười nhưng bên trong lại thầm mắng: “Đồ con heo xấu xí! Ai gia đã xuống nước như vậy mà ngươi còn... được, coi như vì đồ ăn, ai gia thơm ngươi!”

Nàng đành nhắm mắt nhắm mũi, nhắm má ai kia đang định đặt môi lên thì thoát cái Lý Khắc Minh xoay lại. Trong một nháy mắt không phải là má chạm môi mà chính là môi chạm môi! Nàng giật lùi, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng lên vì ngượng chỉ tay về phía Lý Khắc Minh:

- Ngươi làm cái gì đó! Không phải bảo là thơm má sao?

Hần khẽ nở nụ cười bá đạo, nhìn nàng tỏ ra vô tội:

- Tại bên đó có muỗi, ta không muốn bị đốt nên mới quay ra!

Nàng thầm mắng nhiech trong đầu, mắt trừng trừng nhìn hần: “Đồ nam nhân háo sắc đê tiện!”

- Thôi! Không tính toán với người! Thơm cũng thơm rồi! Giờ giúp ta giặt đồ. - Nàng cố gắng bỏ qua, bình tĩnh trở lại giặt đồ.

Lý Khắc Minh thấy thế cũng nhanh nhẹn, ngồi xuống ghế bên cạnh nghe nàng dạy về cách giặt đồ. Hôm nay trên tiểu nha đầu này thế là đủ!

Bạn đang đọc truyện *Sẽ Chi Minh Nàng Là Hoàng Hậu Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Tay nghề của người rất khá

Buổi đêm trong Hoàng cung -- Ngự hoa viên--

- Ai a đói quá! - Tạ Uyển Nhã ôm bụng ngồi bên cạnh hồ nước. Người nàng tựa vào thành hồ, tay ôm bụng mặt nhăn nhó.

Nhớ lúc này, khi nàng đến phòng ăn tất cả đã dọn sạch sẽ không còn hạt cơm nào. Đến khi hỏi cung nữ thì nói là Trương ma ma nói phải ăn đúng giờ, người nào đến sau không có phần. Lòng nàng chỉ muốn chạy đến xé tan xác mụ Trương đó ra nhưng không làm gì được đành ôm bụng đói trở về phòng. Đêm tối như vậy không muốn làm Bảo Nhi lo bèn lặng lẽ lẻ xác ra ngoài ngự hoa viên ngồi.

Đang nhăn mặt vì đói thì chợt có người đưa ra khay đồ ăn trước mặt nàng. Ngược lên thì thấy Lý Khắc Minh mang về ôn nhu nhìn, Tạ Uyển Nhã đành nhẹ nhàng nhận lấy:

- Cảm ơn!

Lý Khắc Minh từ từ ngồi xuống bên cạnh nàng, mắt nhìn hết sức xót xa vén những sợi tóc rũ xuống của nàng lên nhắc nhở:

- Ăn từ từ thôi kéo nghẹn!

Nhìn cái bộ dạng ăn lấy ăn để của nàng, tâm can Lý Khắc Minh có phần thất lại. Nếu như Phù công công không suy nghĩ thấu đáo theo dõi sát sao nàng thì sao có thể biết nàng bị bỏ đói như vậy chứ! Cũng may hắn mang đồ ăn đến kịp, chứ nếu nàng có làm sao hắn chắc chắn sẽ chém đầu mấy cung nữ kia!

- Sao người biết... ta chưa ăn gì mà mang đồ ăn đến đây?

Tạ Uyển Nhã ăn xong, mắt có phần cảm kích nhìn về phía hắn.

Lý Khắc Minh quay sang nhìn thẳng vào mắt nàng cười:

- Người trong cung bọn ta... dĩ nhiên hiểu quy củ rồi!

- Vậy... người đã ăn chưa?

- Ta là tướng... dĩ nhiên sẽ không phải tuân theo như các nàng! - Lý Khắc Minh khẽ xoa đầu, trấn an nữ tử bên cạnh.

Tạ Uyển Nhã cũng cười theo, tựa người vào thành hồ. Lát sau, Lý Khắc Minh lấy trong người ra một lọ thuốc, tay còn lại chìa ra nắm lấy tay nàng. Uyển Nhã có phần giật mình, nhìn chuyển động của hắn:

- Người... người làm cái gì đó?

Lý Khắc Minh lười nhác, lấy thuốc bôi vào bàn tay sưng đỏ của nữ nhân. Bôi xong mới quay ra trả lời:

- Tay nàng đẹp như vậy... Ta không muốn nó xấu đi!

Nàng nhìn hắn, mắt có phần rung động. Mãi sau mới nói:

- Người thật tốt!

Lý Khắc Minh khẽ cười, thoáng sau lại ra lệnh:

- Quay ra sau đi! Ta bóp vai cho nàng! Chắc giặt giũ cũng mỏi vai lắm!

- Người biết bóp vai sao? - Nàng trêu đùa, nhìn hắn cũng thuận thế quay ra.

Lý Khắc Minh từ từ đặt hai tay lên vai nàng, theo nhịp đều đặn bóp rất chuyên nghiệp. Vừa bóp vừa khẽ:

- Hồi trước ta hay bóp vai cho mẩu thân. Tay nghề cũng có thể nói là không tệ!

Tạ Uyên Nhã cười, khẽ dơ ngón tay cái lên tán thưởng:

- Không! Rất hoàn hảo! Không tệ chút nào!

Hắn thấy nàng có vẻ đã đỡ hơn, tâm trạng cũng theo đó mà tốt lên tiếp tục bóp vai cho nữ tử bên cạnh.

Sáng hôm nay, nàng vẫn đến phòng giặt. Chỉ có điều hôm nay cung nữ rất đông, không hề giống như hôm qua. Nàng đang ngơ ngác thì một trong số những cung nữ lên tiếng:

- Tạ tiểu thư... cô ra phơi đồ đi! Việc này để chúng tôi lo là được.

Thái độ của mấy cung nữ này khiến nàng có phần choáng ngợp. Sau cũng gật gật đầu vài cái rồi đi đến bên chỗ phơi đồ, làm phần việc của mình.

Sở dĩ đám cung nữ chăm chỉ như hiện nay đều là do Lý Khắc Minh nhúng tay vào. Hắn sai Phù công công đi bảo với đám cung nữ là không được để Tạ Uyên Nhã làm việc nặng nhọc, nếu không đến mạng cũng không còn. Hơn nữa còn nói nếu chuyện bị lộ ra rằng hắn sai như vậy lập tức người nhà họ sẽ không được sống nữa. Mấy cung nữ kia đương nhiên thấy sợ, nghe lệnh song liền thực thi không dám hé răng nửa lời. Cũng không dám nhìn Tạ Uyên Nhã mà trách mắng, sợ rằng sau đó đến tam tộc cũng chẳng còn ai.

Vì thế nên ngày hôm đó cùng mấy hôm sau, Uyên Nhã nàng đều rất thành thạo.

- Vương ti tử! Ti tài giỏi xinh đẹp như vậy nhất định sẽ lọt vào mắt xanh của Thái tử! - Nữ nhân áo vàng đi bên cạnh Vương Kim Liên nịnh nọt rót mật, cố gắng tạo thiện cảm.

- Đúng vậy đó! Khi được sủng ái rồi, ti nhớ chiều cổ bọn muội nha! - một nữ nhân áo cam bên cạnh cũng góp lời.

Wương Kim Liên đương nhiên được đà, vênh mặt tự mãn hào phóng nói:

- Tất nhiên! Ta sẽ chiều cổ các người!

Đang đi bỗng gặp Tạ Uyên Nhã. Vương Kim Liên chính là không ưa nàng, bèn cố tình va vào sau đó hét lên:

- Người đi đứng kiểu gì vậy? Mất mùa hay sao?

- Mất người mù thì có! Chính người va ta trước! - Nàng không phải người hiền! Muốn chơi nàng, nàng sẽ chơi tới cùng!

- Là người va ta trước! Đã sai còn lăm mồm! - Vương Kim Liên chưa ngoa, hét lên xong liền giáng một cái tát vào má nàng. Trong số các tú nữ, chỉ có nàng là không sợ nàng ta. Nhân cơ hội đây phải dẫn mặt để nàng biết muốn đụng đến nàng ta không phải dễ!

Tạ Uyên Nhã dĩ nhiên không để yên. Ngay sau khi bị tát, nàng liền quay ra đáp lễ ngay:

- Ta không sai! Đừng có tìm cớ gây sự.

Vừa nói xong, nàng liền ráo bước chân đi tiếp. Vương Kim Liên từ nhỏ tới lớn chưa bị ai đánh, nay bị như vậy ôm mặt không can tâm. Nhìn về phía Tạ Uyên Nhã trong lòng thầm thề với trời sẽ cho nàng một bài học!

Tạ Uyên Nhã ngay sau đó liền hất bỏ chuyện này sang một bên, đi về phòng giặt tiếp tục làm việc.

- Hôm nay, có phải nàng bị tát đúng không? - Khuôn mặt Lý Khắc Minh trầm xuống, nhìn nàng.

Tạ Uyên Nhã tròn mắt ngạc nhiên, do dự hỏi:

- Sao huynh lại biết? Huynh theo dõi ta sao?

Lý Khắc Minh vẫn không nói gì, chăm chú nhìn nàng. Tạ Uyên Nhã không dấu được, bèn khai thật:

- Cũng không có gì đâu! Chỉ là xung đột tí thôi! Dù sao ta cũng tát lại cô ta rồi! Coi như hòa đi.

- Quay mặt ra đây, ta xem nàng bị làm sao!

Tạ Uyển Nhã rất nghe lời, quay ra đưa mặt cho Lý Khắc Minh xem chỗ bị đánh.

Lực của Vương Kim Liên so với nàng mà nói mạnh hơn rất nhiều. Vì thế nên vết đánh vẫn sưng lên một ít. Hắn sờ vào, lòng như có vết cắt khe hời:

- Không đau sao?

Tạ Uyển Nhã tuy có đau nhưng vẫn phẩy tay làm bộ:

- Không đau không đau! Bản cô nương bản lĩnh như vậy sao có thể...

Lời chưa dứt ngay lập tức bị nam tử kia kéo vào lòng, ôm chặt lấy. Nàng càng vùng ra hắn lại càng ôm chặt hơn, cuối cùng nàng đành nằm im mặc cho hắn muốn làm sao thì làm.

- Ta xin lỗi!

Trong lúc ôm nàng, hắn từ từ nói ra ba từ. Mặc cho lỗi không phải ở hắn nhưng hắn vẫn phải xin lỗi. Vì hắn đã không bảo vệ được cho nàng, để nàng phải chịu tổn thương! Chính là vì hắn.

Tạ Uyển Nhã không hiểu vì sao nhưng cũng an ổn tựa vào người hắn.

Hai người hoàn toàn không biết từ xa, vốn đã có những cặp mắt nhìn về phía này. Đó chính là ả nha hoàn của Vương Kim Liên tình cờ đi ngang qua nhìn thấy được vội vàng chạy về bẩm báo.

- Ngươi nói sao? Tạ Uyển Nhã ôm ấp nam nhân ở Ngự hoa viên? - Vương Kim Liên đang chải tóc, nghe tin xong cô ý nói to để cả phòng nghe thấy.

Đám tiểu thư kia nghe xong vội xúm lại chỗ Vương Kim Liên thâu tóm tin tức:

- Sao? Tạ tiểu thư ôm ấp như vậy... sao có thể đáng làm thế tử phi của Lý Cao quốc!

Vương Kim Liên cũng gật đầu tỏ vẻ lưỡng thiện:

- Đúng vậy! Tại sao lại làm việc như vậy chứ! Như vậy thật là quá đáng mà!

- Kim Liên ơi! Tí mau đi báo với hoàng hậu, nhanh chóng phanh phui việc này ra! Cứ như vậy mà che dấu là quá bao dung cho Tạ Uyển Nhã rồi! - một nữ tử từ phía sau vọng lên.

Việc loại trừ một đối thủ khác với các cô nương này đều là có lợi. Vậy thì sao không tận dụng cơ chứ!?

- Các ti muội, phải chờ đến khi dẫn nàng ta vào bẫy thì ta mới có thể vạch trần được! Chúng ta cứ đợi xem ta tin rằng thể nào bọn họ cũng chui đầu vào lưới. - Vương Kim Liên lên tiếng.

Mấy nữ tử đằng sau cũng đồng loạt gật đầu, tán thành. Vương Kim Liên thấy thế khẽ nhếch mép cười. Rốt cuộc cái tát hôm nay cũng có thể trả!

Đúng tối ngày hôm sau, các tú nữ tụ tập theo Kim Liên ra Ngự Hoa viên rình Tạ Uyển Nhã nhưng chờ mãi chờ mãi cũng không thấy bóng người nào.

- Tí tí! Tí có chắc ở đây không? Sao không thấy họ? - Một nữ nhân chờ thấy sốt ruột khẽ hỏi.

- Theo nô tì hôm trước báo với ta thì chắc chắn là ở đây! Mấy vị cô nương kia từ nãy đứng bị muỗi đốt lại thêm buồn ngủ chịu không được kêu:

- Vương tí tí, hay chúng ta về đi! Muội nghĩ bọn họ hôm nay chắc không gặp nhau đâu.

Một cô khác cũng đáng bộ như thế, đưa ra ý kiến:

- Muội nghe nói lần này Thái tử đang điều binh đi Tây Sơn dẹp loạn. Có thể tên đó cũng nằm trong số đó thì sao?

Vương Kim Liên nghe xong đầu óc có vẻ cũng thông ra. Ầ quay ra nhìn mấy nữ nhân khác, nhắc nhở:

- Được! Vậy ta chờ Thái tử trở về sau đó sẽ đích thân nhờ chàng vạch bộ mặt thật của ả ta xuống! Đi thôi, chúng ta về phòng ngủ! Chuyện này cứ để Thái tử về rồi tính.

Mấy vị cô nương kia cũng gật đầu, sau đó cũng lần lượt về phòng. Cả đám nữ nhân cứ thế tản ra, bây giờ ở Ngự hoa viên không một bóng người.

Đêm nay Tạ Uyển Nhã không ra đơn giản vì hôm qua Lý Khắc Minh đã thông báo trước rằng hắn phải đi dẹp loạn cùng “Thái Tử” và dặn nàng không nên ra ngoài buổi đêm. Hôm nay nàng lại ăn no, làm việc mệt nhọc đương nhiên sẽ không ra ngoài làm gì! (Không có Minh ca ra ngoài được lợi gì đâu mà ra -.-)

- Tí tí, tí cũng có ý trung nhân hả? Là ai vậy? Nghe tí kể chàng ta đúng là rất hào hiệp quan tâm tí nha! - Bảo Nhi vừa nói vừa chui lên giường Tạ Uyển Nhã, muốn nắm cùng thì bị Tạ Uyển Nhã quay ra chặn họng:

- Giường muội có... ra đây làm gì?

Bảo Nhi khẽ cười, dang tay ôm lấy Uyển Nhã nũng nịu:

- Muội sợ ma! Hôm nay bị Vương Sỹ Anh dọa bây giờ vẫn sợ!

Tạ Uyển Nhã đang lìm đim, nghe xong câu nói kia bừng tỉnh, mặt đối mặt với Bảo Nhi hỏi:

- Vương Sỹ Anh! Muội gặp hắn lúc nào?

Bảo Nhi hồn nhiên vô tư đem hết chuyện sáng nay ra kể.

Sáng nay nàng ta đang trên đường muốn đến phòng giặt chơi với Uyển Nhã thì gặp Vương Kim Liên, bị nàng ta ngáng chân ngã chảy máu. Cô ta không đỡ nàng dậy còn định đánh nàng, may sao có Vương Sỹ Anh can lại. Bị chàng mắng, ả không làm gì được nên bỏ đi. Vương Sỹ Anh liền quay ra, bế nàng về Thanh Vân cung băng bó cho nàng. Sau đó hắn cùng nàng trò chuyện rất lâu cho đến khi chiều hắn mới rời đi. Lúc hắn kể, còn dọa nàng nói này có ma nên bây giờ mới sợ hãi như vậy.

- Nha đầu ngốc! Người ta thích muội nên mới hù dọa muội như vậy thôi! Không có ma đâu! - Uyển Nhã nhìn Bảo Nhi nằm bên cạnh, tay gối lên đầu.

- Tí tí! Cho muội ngủ cùng một đêm đi! Có sao đâu? - Bảo Nhi bấu môi nhìn nàng, tỏ vẻ đáng thương.

Uyển Nhã không làm gì được đành để yên. Chẳng mấy chốc, Bảo Nhi đã sâu vào mộng đẹp. Còn Uyển Nhã vẫn ngắm ánh trăng ngoài kia, nhớ về người nào đó.

Chính nàng cũng không rõ mình có loại cảm tình gì với nam nhân kia, chỉ biết rằng đó là một thứ rất đặc biệt! Đặc biệt đến khó tả.

Bạn đang đọc truyện *Sẽ Chi Minh Nàng Là Hoàng Hậu Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Một lũ vô học

Lúc này ở doanh trại của Lý Khắc Minh, ánh đèn trong phòng hắt vẫn sáng. Lần này đích thân ra trận, hắn cũng không phải là lần đầu. Tuy hắt ra trận, trận nào cũng bách chiến bách thắng nhưng cũng không vì thế mà chủ quan với địch.

Lý Khắc Minh bàn xong chiến lược, sẵn sàng cho ngày mai ra trận mới an tâm bước ra ngoài cửa hóng gió.

Hắn bước ra ngoài nhìn trăng sáng vội vội liền nhớ về hình ảnh người con gái nào đó. Là người đầu tiên khiến hắn mềm lòng, là người đầu tiên bắt Thái tử như hắn giặt quần áo.

Chợt nhớ về cảnh hắn và nàng giặt quần áo hôm qua, khóe miệng Lý Khắc Minh có vài phần nhếch lên:

- Ngươi làm cái gì vậy! Ướt hết quần áo ta rồi!!

Nhìn khuôn mặt ướt nhẹp kia tức giận, Lý Khắc Minh cười vui vẻ tay vẫn để ở chậu nước:

- Nàng có muốn nữa không? Lại đây! Nước mát lắm đó!

Tạ Uyển Nhã bị hắt nước dĩ nhiên không chịu để yên, chạy đến chỗ một chậu nước khác, cười đắc thắng:

- Ta cũng có nước để xem ai hơn ai!

Thế là hai người nọ như hai đứa trẻ, hồn nhiên té nước nhau. Lý Khắc Minh cũng ướt, Uyển Nhã cũng ướt. Hai mắt cười chăm chú nhìn theo hành động của đối phương. Trong chậu hắt hết nước bèn đi đến chỗ nàng có ý đồ. Tạ Uyển Nhã đoán được cười "hì" một cái hắt hết nước vào người nam nhân kia, dùng hết sức chạy thật nhanh để khỏi bị bắt. Lý Khắc Minh đương nhiên đoán được ý định của tiểu nha đầu kia, né sang một bên chạy theo nàng. Cỏ ở đây có nước vào nên rất trơn, Tạ Uyển Nhã chạy không đề ý liền bị ngã nhoài về phía trước. Theo phản xạ, hắn đưa tay ra nắm lấy tay nàng, may sao vẫn còn kịp. Bây giờ cùng là ngã nhưng không ngã dưới đất mà lại ngã trong lòng hắn. Tạ Uyển Nhã vẫn cười, làm cho tinh thần hắn cũng vì thế mà tốt theo. Từ bé tới giờ, hắn chưa đùa nghịch với ai cả. Nàng chính là người duy nhất!

Đang trầm ngâm suy nghĩ, từ phía sau Phù công công đi đến giọng lễ phép:

- Thái tử điện hạ! Đêm khuya gió lạnh! Người mau đi nghỉ đi ạ!

- Ta không sao! Người cứ về nghỉ đi! Ta đứng thêm một lúc rồi sẽ vào!

Phù công công muốn can cũng không được, hiểu rõ tính khí hần nên cũng nghe theo, lui xuống. Lý Khắc Minh ngẩng đầu lên nhìn trăng, lòng lẩn tẩn gọn sóng. Lần đi này hần không có ở trong cung không biết có ai ăn hiếp nàng không nữa! Thật là khiến hần có cảm giác bất an. Sau này cưới nàng về rồi, nhất định mỗi lần đi đâu cũng sẽ kéo nàng đi đến cùng. Vì chỉ có bên hần, hần mới yên tâm rằng nàng đang an toàn.

Trăng đêm nay trong mắt nam nhân kia như thể đang in bóng bạch y nữ tử nào đó, làm cho hần ngấm đến mê muội, ngấm mai khôn nguôi.

Mấy ngày hần đi, cuộc sống của nàng vẫn diễn ra như thường lệ. Sau khi kết thúc lần phạt ở phòng giặt liền tiếp tục đến học lễ nghi cùng mấy vị tiểu thư kia. Chỉ có điều bây giờ nàng luôn là tâm điểm để bọn họ “vui chơi”. Nàng cũng không phải là nữ nhân yêu đuối, hiền lành tất nhiên sẽ đáp trả cho đủ! Cứ như vậy đã mười ngày nay, trong cung lúc nào cũng có sự đầu đá.

Đạo này, Bảo Nhi cùng tên vương gia kia rất hay gặp nhau. Hai người cũng đã thổ lộ rõ ràng, biết hết được tình cảm với nhau. Hần nói sau khi Thái tử về sẽ lập tức xin cho Hoàng thượng ban hôn, cưới Bảo Nhi về làm vợ. Nhưng Bảo Nhi vì không muốn để Uyển Nhã lại một mình nên nói muốn ở lại hết kì tuyển tú nữ. Uyển Nhã cũng không muốn vì mình mà cản trở hạnh phúc của người khác, nghe Bảo Nhi nói thế một mực khuyên can, bảo nàng ta cứ về phủ còn mình có thể tự lo cho bản thân. Rót cuộc sau mấy ngày, tâm ý Bảo Nhi cũng bị nàng làm cho thay đổi.

Vương Sỹ Anh cũng khá thân thiết với hoàng hậu, đã nói qua về việc này. Hoàng hậu cự nhiên đồng ý, nói rằng Bảo Nhi sẽ không cần đợi cho đến khi Thái tử về, cho Bảo Nhi xuất cung. Hoàng thượng cũng đã viết sẵn chiếu, chờ ngày Thái tử về liền lập tức ban hôn.

Vì thế nên trong cung này giờ chỉ có mình nàng thơ thẩn. Bảo Nhi sáng nay vừa xuất cung, cái tên đó... đi cùng với Thái tử nay cũng chưa về. Tóm lại nàng chả có ai để trò chuyện.

Đang đi đúng lúc bắt gặp đám Vương Kim Liên đang đi với nhau tùm tùm nói chuyện gì đó. Bọn họ nhìn nàng cũng vài phần lép vế. Mấy hôm trước liền tiếp bị nàng đáp trả, giờ không còn mặt mũi nhìn mấy người khác nữa! May sao còn có Vương Kim Kiên.

Hiện tại, bọn họ không muốn kiếm chuyện nên cứ thế đi qua, chỉ lườm xéo nàng mấy cái. Tạ Uyển Nhã coi như không thấy gì, tiếp tục bước đi về phía trước.

Đang đi bỗng từ phía sau vọng đến tiếng ai như bà lão kêu lên. Ngay sau đó là tiếng quát tháo của mấy cô tiểu thư kia:

- Này! Bà không có mắt à? Đi để ý vào chứ! Cái tay dơ bẩn kia của bà động vào áo tôi rồi! Bẩn thiu!

- Chỉ là a hoàn địa vị thấp kém mà ngay cả ứng xử trong cung cũng không biết! Vô tích sự!

Tạ Uyển Nhã quay ra thấy bà lão tầm hơn 70 đang ngã ra đất. Bọn người kia thì lại tiếp tục muốn cạy thế mà mắng mà chửi. Bất bình không chịu được liền lên tiếng, vội chạy ra đỡ bà:

- Mấy người có đúng là tiểu thư nhà khuê các không? Đối xử với người già như thế nào cũng không biết còn nói mình thanh tao! Bà đã lớn tuổi rồi đi không biết nhìn còn ở đó mà giờ cái giọng hồng hách! Một lũ vô học!

Vương Kim Liên từ nãy giờ không biết đã bỏ đi từ lúc nào, chỉ còn lại vài cô nương kia. Bọn họ nhìn nàng, thấy có phần run sợ nhưng lại nghĩ bên mình nhiều người hơn, lập tức cãi lại:

- Người già cái gì mà người già? Đã là nô tì thì chỉ là thân làm trâu làm chó...

Chưa nói xong liền bị Uyển Nhã giáng một bạt tai vào má. Vị cô nương nọ không biết làm gì ôm má tròn tròn mắt lên, há hốc mồm:

- Người....!

Tạ Uyển Nhã tát xong không một chút biến sắc diu bà lão kia vào ghế ngồi. Để bà ngồi xuống chắc chắn mới quay ra giáo huấn những người kia:

- Thế nào là thân phận thấp hèn? Đã là người thì đều như nhau, đều cần được tôn trọng. Người không nhìn thấy bà đã già rồi sao? Đụng phải làm bà ngã không đỡ dậy còn ra vẻ ta đây? Làm cái gì chứ? Ở đời đến cái ứng xử hàng ngày con không nắm rõ, người lấy tư cách gì đòi làm Thái tử phi?

Mấy người kia thất thế, lại không biết nói gì liền im lặng nép phía sau vị cô nương kia. Người kia cũng không nói được gì, lườm Tạ Uyển Nhã rồi vụt lại vài câu:

- Coi như nể mặt người là con Thái sử đại nhân, ta không tính toán!

Vừa nói xong đầu lủ lượt bỏ đi. Tạ Uyển Nhã khẽ nhếch mép nhìn đám người nọ rồi trở lại bên ghế, ân cần hỏi bà:

- Bà ơi! Bà có đau ở đâu không?

Bà lão nhìn nàng, ánh mắt hiền từ khẽ lắc đầu:

- Già không sao! Bị như vậy quen rồi! Mà sao tiểu thư lại vì già mà cãi nhau với họ? Như vậy không tốt đâu!

Tạ Uyển Nhã nắm tay bà, khẽ nhìn lên mặt bà cười:

- Bà! Là họ sai, con chỉ là nói cái đúng cho họ sửa! Hồng hách như vậy thì có lợi gì cơ chứ! Coi như con thay mặt họ xin lỗi bà nha! Bà đừng để ý.

Bà lão phúc hậu kia ánh mắt có vài phần ngạc nhiên. Giữa hậu cung gian thâm hiểm ác này lại có người con gái lương thiện vậy sao?

- Bà ơi! Chân bà bị thương rồi! Hay để con dìu bà về phòng con, con bôi thuốc cho bà được không?- Tạ Uyển Nhã chăm chú nhìn vào vết sưng ở chân bà lão, trong lòng vẫn còn tức giận: Cái xã hội gì đây chứ? Cứ có quyền có tiền là có thể muốn làm gì thì làm sao?

- Thôi! Già không làm phiền cô nương nữa! Cô nương mau đi ăn đi, giờ ăn đến rồi! Trễ là không có cơm đâu!

- Con không sao! Trễ như con nhịn một bữa có sao! Bà bám vào vai con, con dìu bà đi! - Vừa nói vừa đỡ bà dậy, dìu bà đi về phía Khanh Vân cung.

- Cô nương ở đây một mình sao? - Bà lão ngồi trên ghế, nhìn xung quanh căn phòng.

Tạ Uyển Nhã ngồi ở dưới tỉ mỉ thoa thuốc, lễ phép trả lời:

- Hồi trước còn có một cô nương nữa ở cùng con nhưng nay muội ấy xuất cung rồi!

- Nói chuyện này giờ xin hỏi cô nương là...?

Uyển Nhã vừa lúc thoa thuốc xong, ngẩng đầu lên nhìn bà tươi cười nói:

- Con là Tạ Uyển Nhã con gái của Tạ Quang Lục Thái sử đại nhân.

Sắc mặt của bà lão kia cũng có phần giống Bảo Nhi lúc đầu, ngờ ngác hỏi:

- Là con thái sử, sao cô... tiểu thư không lên Ninh Sương phòng ngủ? Ở đây có vẻ bất tiện mà!

Tạ Uyển Nhã cười, thư thái mang đồ dùng, thuốc thang cất vào chỗ cũ, bình thản trả lời:

- Con không muốn làm thái tử phi gì đó! Chuyển xuống cuối sẽ dễ dàng trốn thoát ngôi vị đó hơn!

- Tại sao tiểu thư lại không muốn làm thái tử phi? Chẳng phải nếu làm thái tử phi sẽ rất nhiều người nể sợ, sẽ có rất nhiều tiền và sẽ có mọi thứ. Tiểu thư không thấy mấy cô nương khác đều tranh giành nhau ngôi vị đó mà không được sao? - Lão bà đem tâm tư thắc mắc của mình ra hỏi thẳng. Từ xưa đến nay, đã vào cung thì có rất rất ít người nói không muốn làm thái tử phi.

- Con không muốn làm Thái tử phi đơn giản vì con cần một người chồng yêu thương con, chăm sóc cho con và gia đình. Bà thử nghĩ xem nếu con được chọn mà bị Thái tử ghê lạnh, không phải sẽ vô cùng cô đơn sao?

Bà lão nghe xong, ngẫm nghĩ rồi gật đầu tán thành. Tạ Uyển Nhã đi đến gần bên bà, ngồi xuống:

- Vì thế con chỉ cần một người chồng bình thường. Không cần phải giàu có, không cần có quyền lực. Chỉ cần người đó có thể yêu thương con suốt đời thì dù có là ăn mày đi chăng nữa, con cũng sẽ cùng đi ăn mày với chàng.

Câu nói của Tạ Uyển Nhã vô tình khiến bà lão kia không khỏi thất phục. Ở cái nơi thâm cung này, tìm đâu ra người như nàng đây? Không coi trọng giai cấp, không tham tiền của địa vị lại xinh đẹp tốt bụng, thông minh. Thật là một vị cô nương tốt!

- Bà ơi! Bà ngồi đây con đi đổ nước rồi sẽ về ngay! - Uyển Nhã từ bệ chậu nước ra phía cửa, vọng lại nói với bà.

Bà lão cũng gật đầu, nhìn theo bóng nàng từ khuất sau cửa.

“Vị cô nương này thực sự quá tốt! Già đây rất ngưỡng mộ! Không được... không thể để lâu! Bắt nàng về làm cháu dâu thôi!” - Tâm tư bà lão này lên từng hồi suy nghĩ. Đã bao lâu nay bà cất công tìm người con gái như vậy, vậy mà bây giờ ông trời lại đưa đến trước mặt bà! Không thể bỏ qua cơ hội này được!

- Thái hậu! Thái hậu! Người ở đâu? - Từ ngoài có vài vị thái giám cùng cung nữ hốt hải đi tìm.

- Ta ở đây!

Bà lão nọ vừa cất tiếng nói, ngay lập tức công công cùng vị cung nữ tiến vào, trên trán vẫn lấm tấm mồ hôi.

- Người... người đi đâu để nô tài tìm khắp nơi! Hoàng thượng đang rất lo lắng đấy ạ! - Tề công cung kính, vừa thờ hớn hèn vừa bẩm báo.
- Thôi được rồi! Diu ta hồi cung rồi nói! - Thái hậu phát tay, bám vào người nô tì bên cạnh.

Thế là cả ba người từ từ bước ra khỏi Khanh Vân cung, tiến về phía Long Nguyệt điện (cung của Thái hậu).

Bạn đang đọc truyện *Sẽ Chi Minh Nàng Là Hoàng Hậu Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Nhã nhi ! con muốn xử lí họ ra sao ?

- Thái hậu của ta ơi, người còn định thử thách mấy vị cô nương đó tới khi nào nữa? Người không thấy mấy năm rồi có năm nào người tìm được? Đấy! Người xem? Bọn họ còn làm người bị thương nữa! Thật là quá quất mà!

Trong Long Nguyệt điện, tiếng nói tức giận của hoàng thượng khiến ai nấy đều run sợ. Không khí bây giờ im lặng hơn bất cứ khi nào hết.

Hoàng hậu từ từ liếc hoàng thượng, ra hiệu cho phu quân bớt giận rồi tiến tới Thái hậu, ân cần hỏi:

- Mẫu hậu người đừng để ý Hoàng Thượng! Chẳng là lo lắng quá cho người thôi!
- Con đó! Cái gì mà ta không tìm ra? Chẳng phải chính ta rước về hoàng hậu cho con sao? Mà hơn nữa, năm nay ta cũng đã tìm được thái tử phi xứng đáng! Công sức bỏ ra thật không uổng phí chút nào! - Thái hậu nhìn về phía hoàng thượng, mắt có phần tức giận.

Câu nói của Thái hậu bỗng chọc đẩy hai ánh mắt người kia nhìn nhau. Cả hoàng thượng và hoàng hậu đều thắc mắc, chung quy một hồi nhìn về phía Thái hậu. Thái hậu bà chẳng cần nhìn cũng biết con trai và con dâu mình nghĩ gì, vừa nhăm nháp trà, vừa kê khai đầy đủ:

- Là tiểu thư Tạ Uyển Nhã, con gái Thái sử đại nhân. Hôm nay chính nàng đã băng bó cho ta, đối xử rất tốt với ta trong khi ta ở thân phận một nha hoàn. Qua cách vị tiểu thư đó tiếp xúc với ta, ta biết đó là một vị cô nương chính trực lại đoan trang, không ham của hám quyền. Nhan sắc lại khuynh quốc khuynh thành, nhìn đã cảm nhận thân thái cao hơn hẳn so với mấy vị cô nương khác. Đáng tiếc, khi ta hỏi nàng ta lại nói không muốn làm thái tử phi! - nói rồi lại đặt ly trà xuống, quay sang nhìn hoàng hậu cùng hoàng thượng - Hai con nghĩ xem... ta có nên bắt cóc nàng về làm cháu dâu không?

Hoàng thượng hiện rõ nét mặt hoang mang, nghĩ ngợi điều gì đó. Dường như đang định nói thì Hoàng hậu từ từ nói:

- Mẫu hậu... người không nhớ sao? Chúng ta đã hứa cho dù có chọn bao nhiêu phi tần cho Minh nhi cũng sẽ để nó chọn Thái tử phi. Nay con nghe nói, Minh nhi đã có ý trung nhân.... nếu bây giờ áp đặt nó e rằng nó sẽ không đồng ý!

Thái hậu cũng ngẫm nghĩ lại, nhớ về những lời mình nói trước đây. Chính bà đã hứa sẽ cho cháu mình chọn Thái tử phi, nhưng còn vị cô nương kia nếu bỏ lỡ thì sẽ vô cùng luyến tiếc.

Hoàng thượng nhìn sắc mặt của mẫu hậu, đọc thấu suy nghĩ của bà bây giờ mới lên tiếng:

- Theo nhi thần, ta nên chờ Minh nhi về xem sao! Vị cô nương kia ưu tú như vậy, khả năng cao chính là ý trung nhân của nó. Đến lúc đó không phải mẫu hậu vừa có thái tử phi hiền lành đức độ mà Minh nhi lại có nương tử nó yêu thương sao? Tính khí Minh nhi người cũng hiểu! Một khi nó đã không thích cho dù có giết nó cũng sẽ không xuôi theo! Ta cứ để nó về rồi tính!

- Lần này Minh nhi đi dẹp loạn cũng đã lâu... bao giờ nó mới về? Bây giờ tình hình nó sao rồi? - Thái hậu sốt ruột, hỏi tới hỏi lui.

Vừa đúng lúc, bên ngoài tiếng Tề công công truyền vào:

- Thưa Thái hậu, Thái tử cầu kiến!

Tức thì sắc mặt ba người nọ lập tức tốt lên. Thái hậu không để phí một giây, nói vọng ra:

- Cho vào!

Ngay lúc đó, bên ngoài một nam nhân mặc áo giáp sắt thân hình to lớn khỏe mạnh bước vào. Người đó không ai khác chính là Lý Khắc Minh. Hắn từ từ tiến đến gần, hành lễ rồi đi đến bên thái hậu, nở nụ cười:

- Nãi nãi! Người quên Minh Nhi chưa?

Cả hoàng thượng, hoàng hậu lẫn thái hậu nhìn con người kia bình an trở về, mặt rạng rỡ niềm hạnh phúc. Thái hậu khẽ xoa đầu Lý Khắc Minh, trách yêu:

- Ta đã dặn đi về sớm! Con định quên luôn ai gia sao?

Lý Khắc Minh khẽ nở nụ cười, nắm tay trấn an thái hậu. Hoàng hậu ở phía sau bắt đầu nhấc nhờ:

- Hoàng nhi... con chuẩn bị đi. Cũng sắp đến ngày chọn Thái tử phi rồi! Rốt cuộc bao giờ con mới cho ta biết nương tử con muốn là ai?

Thái hậu thấy thế cũng được nước liền hòa theo:

- Đúng vậy! Ai gia cũng chờ lâu lắm rồi! Minh Nhi... con xem cô nương nhà Tạ thái sử có được không? Gia thấy nàng rất xinh đẹp nhan sắc khuynh quốc khuynh thành cộng thêm tính nết hiền thực đoan trang! Rất hợp với vị trí thái tử phi! Con nghĩ thế nào?

Lý Khắc Minh nghe thái hậu nói lòng không khỏi ngạc nhiên nhưng cũng nén hết ở trong lòng không biểu hiện ra dù chỉ một chút:

- Nãi nãi, con đã có ý trung nhân rồi! Còn có phải là cô nương đấy không thì sẽ đến lúc người biết thôi!

Thái hậu nhìn hần, ánh mắt cung chiều có phần ủ rũ hơn lúc đầu:

- Cái thằng nhóc này! Nói ra thì ta sẽ cướp mất của con sao? Thật là...

Trong Long Nguyệt cung lúc này, không khí cũng đã bớt căng thẳng hơn rất nhiều nhờ sự có mặt của Lý Khắc Minh. Trên mặt ba vị “phụ huynh” giờ cũng chỉ có niềm vui niềm vui và niềm vui. Quay lại với Tạ Uyển Nhã. Nàng trở về Khang Vân cung, tìm bà lão lúc này. Nhưng tìm khắp nơi cũng không thấy đành bỏ cuộc. Quay trở lại phòng thì nàng thấy trên mặt bàn có miếng ngọc bội. Nàng đoán chắc là của bà lão kia để quên nên rất muốn trả lại. Nhưng vì không biết bà lão ở đâu nên đành nhét ở đai bộ y phục, chờ ngày gặp được nhất định sẽ trả lại. Sau đó, Tạ Uyển Nhã lại tung tăng đi ăn cơm.

Trong phòng ăn, tất cả các tú nữ đều ngồi chung với nhau riêng chỉ có Tạ Uyển Nhã ngồi một mình. Thế nhưng hình như tai nàng quá thính nên chuyện của mấy vị cô nương bàn bên nàng đều nghe thấy hết.

- Nghe nói hôm nay Thái tử đã trở về rồi! Chẳng vẫn bình an vô sự.. thật may quá!

- Thái tử trở về là một tin vui, nhưng nghe nói ngay ngày mai sẽ lập tức thi tuyển Thái tử phi đó! Ta bây giờ không biết nên vui hay nên buồn nữa!

- Hừ? Sao lại nhanh vậy? Thời gian còn chưa đến một tháng mà?

- Nghe nói là do Thái hậu và thái tử đều đã chọn được Thái tử phi. Nên ngày mai sẽ lập tức thi tuyển.

...

Tạ Uyển Nhã nghe lọt tai chỉ có năm chữ: “Thái tử trở về”. Nếu tên thái tử đó trở về không phải cái tên đầu heo đó cũng về theo sao? Tính cũng đã gần nửa tháng không gặp hần, nhanh thật. Mà tại sao nghe tin hần trở về tìm nàng lại vui thế này?

Hiện tại, trong đầu óc nàng lúc này tràn ngập hình bóng cái tên đầu heo đó. Liệu hần có nhớ nàng không? Có suy nghĩ về nàng như nàng suy nghĩ về hần không? Càng nghĩ Tạ Uyển Nhã càng không thiết đến cơm, cứ vậy đứng lên bỏ đi.

Từ khi vào cung đến giờ, nàng rất hay ra hồ nước bên ngự hoa viên ngồi. Vì ở chỗ này rất ít người đến, yên tĩnh phong cảnh lại đẹp. Và đây cũng là nơi hần và nàng hay trò chuyện với nhau.

Tạ Uyển Nhã từ từ ngồi xuống bên thành hồ, lấy tay vẩy vẩy nghịch nước. Nhớ lại lời mấy nữ nhân kia nói, mai thi xong thì ngày kia liền lập tức có thể trở về nhà bên cha, bên mẹ, bên ca ca và cả bên Kim Ngân nữa. Nhưng... nếu trở về rồi nàng còn được gặp hần không? Sao lòng nàng lại có cảm giác không muốn rời đi thế này?

Đang ngẩn ngơ suy nghĩ, từ xa Thái hậu đã nhìn thấy Uyển Nhã. Chiều nay bà tiếp tục cải trang thành bà lão hôm trước, tiếp tục thử lòng vị Thái tử phi này.

- Sao thế tiểu thư? Tiểu thư có chuyện gì sao? Sao trông mặt tiểu thư lại buồn vậy?

Thấy có tiếng nói, nàng xoay người lại nhìn thấy bà lão đem nỗi hoang mang giấu sau nụ cười, lắc đầu:

- Con không sao! Mà sao sáng bà đi lại không nói với con? Chân bà như vậy không có ai dìu sẽ bất tiện lắm.

Thái hậu từ từ đi đến bên cạnh Tạ Uyển Nhã, ngồi bên cạnh nàng:

- Già có một nha hoàn làm cùng chỗ dìu đi. Chân giờ cũng đỡ rồi! Con đúng là mất tay thật! Mà miếng ngọc sáng nay ta để lại con còn giữ không?

Uyển Nhã chợt nhớ ra, vội vàng lấy ở đai eo miếng ngọc bội, đưa về phía bà:

- Của bà đây ạ! Sáng nay con muốn tìm để trả lại nhưng không có thấy bà đâu. Bây giờ con trả lại cho bà.

Thái hậu đón lấy tay Uyển Nhã, ấn ngọc lại vào trong tay cười:

- Đây là quà cho con! Tuy mới gặp lần đầu nhưng ta lại cảm thấy rất quý con.

- Thôi con không lấy đâu! Miếng ngọc này có vẻ quan trọng đối với bà, con không nhận được. Bà thấy quý con thì sau này cùng con trò chuyện là được mà. Không cần quà cáp gì đó đâu. Như vậy con thấy xa cách quá! - Uyển Nhã một mực nhét miếng ngọc vào tay bà.

Thái hậu không muốn nài khó xử đành cất ngọc đi. Xong lại quay ra hỏi:

- Lúc nãy thấy sắc mặt con hơi tệ. Có phải có chuyện gì không?

Uyển Nhã khẽ cúi đầu cười, nhìn ra đằng xa trả lời:

- Mai đã là ngày tuyển Thái tử phi, con nghĩ đương nhiên mình sẽ không được chọn nên sẽ được về nhà. Vì thế con rất vui nhưng... con lại lỡ thích một người ở đây mất rồi! Nếu về, người đó liệu còn để ý đến con không?

Thái hậu nghe nàng nói có ý với người khác đương nhiên hốt hoảng. Nhưng vẫn cố giành giật lấy cơ hội, hỏi cặn kẽ:

- Có thể nói cho già biết... nam nhân nào may mắn vậy không?

Nàng khẽ thờ dài, ngần ngừ nói ra mấy từ:

- Là Lý Khắc Minh - đội trưởng đội thị vệ ạ!

Thái hậu bên cạnh nghe xong không biết diễn tả như thế nào cảm xúc trong lòng mình. Lý Khắc Minh tất nhiên sẽ là Thái tử anh tú nhà bà! Nhưng sao lại có thể từ chức Thái tử cao quý xuống chức Đội trưởng đội thị vệ được?

- Tiểu thư? Con có biết tên của Thái tử là gì không?

Uyển Nhã hồn nhiên, vô tư trả lời:

- Con không biết. Cả hoàng cung này con chỉ biết tên hai nam nhân. Một là Vương Sở Anh vương gia, hai là Lý Khắc Minh đó. Chứ thái tử con thực tình chưa bao giờ nghe qua.

Thái hậu nghe xong trong lòng thầm mỉm cười. Tiểu tử thôi! Rõ ràng thích người ta mà sáng nay bà làm mối cho còn phủ nhận. Lại còn chơi trò che giấu thân phận giống bà! Nhưng dù sao cũng tốt. Cô cháu dâu này rất hợp ý bà, bà không tính toán với hắn.

Cả hai người đang trò chuyện với nhau, từ xa một đám tú nữ đi qua. Tinh cò, chính là đám tú nữ sáng nay va phải Thái hậu. Nhìn thấy hai người, mắt họ như thể có lửa, từ từ đi đến dờ giọng khiêu khích:

- Ấy da! Tà cô nương cùng tầng lớp với nha hoàn này... ngồi cùng nhau làm ta cảm thấy không phân biệt được ai với ai!

Tạ Uyển Nhã ngay tức khắc dập tắt nụ cười trên môi, liếc mắt về phía cô nương kia nhếch môi:

- Sao? Có vẻ như cái tát sáng nay chưa có đủ mạnh để ngươi thức tỉnh? Có cần ta tặng thêm một lần không?

Mấy cô nương phía sau chứng kiến cảnh đầu khẩu của hai người lập tức hùa theo vị cô nương kia:

- Ngươi đừng tưởng mình là con Thái tử thì lên mặt ta đây.

- Còn chưa biết ai làm thế từ phi đâu! Cứ chờ đấy!

Những lời nói kia nàng đều nghe thấy hết nhưng không thèm để ý. Nàng xoay qua định dìu Thái hậu:

- Bà ơi, ta đi nơi khác. Nơi này bẩn quá, ở đây sẽ làm bẩn y phục mất.

Thái hậu biết rõ thực hư, xác định được Thái tử phi tương lai nên nghĩ cũng chẳng cần phải đóng giả nữa. Khẽ gỡ tay nàng ra, từ tốn bảo nàng:

- Con chờ già một tí! - quay ra với mấy vị cô nương kia - Xin hỏi, mấy vị cô nương đây phụ thân làm chức quan gì?

Mấy ả nữ nhân kia nghe xong đồng loạt cất tiếng cười. Duy có ả đứng đầu nhìn Thái hậu, khinh miệt nói:

- Sao? Sợ ta sẽ bảo với cha ta cho ngươi đầu lia khỏi cổ sao?

Tạ Uyển Nhã vốn để yên nãy giờ, nghe câu nói xác xược kia định lên tiếng thì bị Thái hậu cản lại.

- Đúng! Ta chính là sợ phụ thân các ngươi chém bay đầu. Xem ra ta phải tìm chỗ dựa thôi. - nói đến nhìn sang bên phải gọi to - Tề công công, mau cho ta biết mấy vị cô nương kia là tiểu thư khuê các nhà vị đại nhân nào!

Vừa dứt lời, Tề công công nghiêm chỉnh bước ra đến gần bên mấy ả kia, trừng mắt:

- Hồn xược! Còn không mau tham kiến Thái Hậu!

Lời Tề công công vừa dứt, mấy ả kia cùng Tạ Uyển Nhã đứng người vài giây. Sau đó chợt nhận ra tình hình, quỳ xuống hành lễ:

- Tham kiến Thái Hậu nương nương!

Thái Hậu ôn như đỡ Uyển Nhã dậy mặc cho ánh mắt nàng ngạc nhiên hơn bao giờ hết:

- Con không cần quỳ, ở đây bản sẽ làm y phục trông không đẹp mắt! - vừa nói vừa liếc sang mấy vị tiểu thư lúc nãy - Sao thế các vị tiểu thư? Có thể cho ta biết tên phụ thân của các vị được không? Để ta gửi quà xin lỗi để không bị bay đầu?

Mấy vị cô nương kia đầu như dính nam châm hút với mặt đất, đập đầu liên tục miệng khóc than:

- Thái hậu tha mạng! Thái hậu tha mạng! Tiểu nữ có mắt như mù không nhận ra Thái hậu. Xin người tha mạng.

Thái hậu vẫn chả để lọt vào tai, khẽ cười với Uyển Nhã hỏi:

- Nhã Nhi! Con muốn xử lí họ ra sao?

Bạn đang đọc truyện *Sê Chi Minh Nàng Là Hoàng Hậu Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Chàng cũng chỉ là của ta

Uyển Nhã cứng người nhìn Thái Hậu. Trong phút chốc hiểu rằng bà lão kia không phải người thường mà chính là Thái hậu! Biết rằng những vị cô nương kia nếu Thái hậu không tha ngay lập tức sẽ đầu lia khỏi cổ, nàng lại không nỡ làm thế đành cất tiếng xin thay:

- Bẩm Thái hậu! Mấy nàng ấy còn nhỏ tuổi.... chưa hiểu hết chuyện đời. Mong Thái Hậu đừng chấp vặt, mở lòng khoan dung tha thứ cho các nàng.

Tất cả những con mắt ở Ngự Hoa viên đều mở to nhìn Tạ Uyển Nhã. Thái Hậu mang nét khó hiểu, hỏi:

- Các nàng ta đối xử với con như vậy, sao con lại xin cho các nàng tránh tội?

Uyển Nhã cúi mặt cung kính, nhỏ nhẹ trả lời:

- Nếu con đối xử với các nàng như cách các nàng đối xử với con thì con chính là không khác các nàng ấy. Nhưng con thì không muốn giống như thế chút nào. Dù sao cũng chỉ là thói tự tiêu tự đại của tuổi mười tám.. Mong Thái Hậu suy xét khoan dung cho họ.

Thái hậu nghe câu trả lời từ phía nàng, lòng càng hải lòng thêm về nàng, gật gù tán thành. Bà ra hiệu cho Tề công công truyền ý:

- Nể mặt Tạ tiểu thư Thái hậu tha cho các người! Mau trở về cung, thu dọn đồ đạc và rời khỏi đây.

Mấy cô nương kia tìm vừa thoát khỏi lồng ngực hay tin được tha, vội vàng khấu đầu tạ ơn rồi nhanh chóng rời đi. Chỉ một lát sau, Ngự hoa viên chỉ còn lại Tề công công, Thái hậu cùng Tạ Uyển Nhã. Đến lúc này, nàng cơ bản vẫn mơ mơ hồ hồ về chuyện lúc nãy. Thái hậu đương nhiên hiểu cảm xúc của nàng, mở lời:

- Sao thế? Con biết ta là thái hậu nên không còn muốn trò chuyện với ta nữa sao?

Uyển Nhã gạt mình, khẽ cúi xuống tạ lỗi:

- Tiểu nữ không dám! Sáng nay có phần mạo phạm, cúi xin thái hậu giáng tội.

Thái hậu cầm tay nàng, vui vẻ nói:

- Mạo phạm gì chứ? Con chính là giúp ta mà! Ta thực lòng rất quý con. Sau này cứ coi ta như bà lão nha hoàn, cùng trò chuyện với ta được không?

Tạ Uyển Nhã cúi đầu, lễ phép:

- Sao có thể thừa Thái hậu? Người là một người cao quý, sao tiểu nữ lại coi như lão bà nha hoàn được ạ?

Thái hậu cười, càng nắm chặt tay Uyển Nhã:

- Sao lại không thể? Nếu vậy cứ thế đi nha! Giờ ta còn có việc phải về cung, sau này sẽ nói chuyện với con sau.

Tạ Uyển Nhã vẫn chỉ cúi đầu, hành lễ. Mãi khi Thái hậu đi rồi mới dám ngẩng đầu lên. Nàng ngồi phịch xuống bên hồ, khẽ thở dài. Cứ tưởng rằng đã tránh xa được hoàng thất, ai dè lại được Thái hậu đề ý. Như vậy càng bất lợi cho con đường về nhà của nàng rồi. Nhưng... lúc này nàng nói nang đã thích một người, có lẽ nào Thái hậu vì quý nàng mà sẽ giúp nàng tránh ngôi Thái tử phi không?

Nghĩ tới đây, tâm trạng Uyển Nhã bỗng sung sướng hẳn. Nghĩ rồi, sau khi về nhà, sẽ bắt đầu cura cảm tên đó, bắt hấn về làm nô tì cho nàng! Nhưng trước tiên phải thoát được kiếp nạn thái tử phi đã.

Đang tính đi vào phòng thì cô áo Uyển Nhã bị ai đó kéo lại, dùng lực đem nàng ôm vào lòng. Tạ Uyển Nhã ngửi thấy mùi hương quen thuộc biết là của ai. Nàng không một chút dấy dựa, tay vòng qua sau lưng hấn khẽ ôm ngang eo giọng nói nhẹ nhàng:

- Về rồi à? Đi lâu như vậy quên ta rồi đúng không?

Lý Khắc Minh tim có phần rung lên. Nàng... đang ôm hấn và còn đang thể hiện tình cảm với hấn nữa. Biết nói sao cho hết cái cảm xúc mừng vui trong lòng hấn lúc này. Mấy chục ngày đi dẹp loạn kia đúng là có ích.

- Không! Ta chính là một giây cũng nhớ nàng! - Hấn tham lam vui đầu vào chiếc cổ trắng ngần của nàng, hít lấy mùi hương thơm dịu từ cơ thể nhỏ bé kia.

Lòng Tạ Uyển Nhã cũng bồi hồi, tim nhảy lên từng nhịp từng nhịp nhanh hơn bình thường. Đầu óc nàng lúc này trống rỗng, tựa người vào vai nam nhân kia. Lý Khắc Minh ôm chần chề mới chịu bỏ nàng ra. Hấn yêu chiều véo má nàng, miệng mỉm cười:

- Tiểu Bảo bói, ta đi lần này có phải ở nhà rất nhớ ta không?

Uyển Nhã có chút ngại ngùng, lúc đầu định trả lời không. Nhưng khi nghĩ lại rằng chỉ còn một ngày được ở bên người nào đó lại theo trái tim khẽ gật đầu:

- Nhớ... nhớ nhiều lắm!

Lý Khắc Minh vô cùng vô cùng vô cùng cùng hài lòng với câu trả lời của nữ nhân kia. Về mặt lạnh lùng hàng ngày của hấn biến mất thay vào đó là nụ cười vô cùng ấm áp.

- Nói vậy... nàng thừa nhận... yêu ta đúng không?

Tạ Uyển Nhã đỏ mặt, khẽ lùi ra vài bước lấp bắp:

- Ai.. ai yêu người! Tên đầu heo xấu xí!

Lý Khắc Minh trong lòng rất muốn cười. Ai bảo cái nha đầu kia đáng yêu vậy chứ! Vừa mới gặp lại đã khiến hấn vui phát điên như vậy. Xong vẫn mang khuôn mặt khốn khổ, tổn thương:

- Có phải nàng chê ta xấu hơn Thái tử, nàng chê ta không phải Thái tử nên mới từ chối ta đúng không?

Uyển Nhã nhìn nam nhân kia, mặt càng đỏ hơn. Giọng tự nhiên bé lại bất thường:

- Ai... từ chối!? Người... người đã mở lời đầu... mà ta nhận!

Hấn nghe được hết cả thấy nhưng vẫn muốn trêu nàng, lại giả vờ:

- Nàng nói gì cơ? Ta không nghe rõ!

Nàng đỏ mặt, cổ gượng lên, nhắm mắt nói to:

- Ai bảo người không ngỏ lời! Ta lán sao đồng ý được?

Lý Khắc Minh vốn không nghĩ nha đầu này lại nhanh như vậy bị hấn thu phục nay thấy biểu hiện kia mặt mày lại càng hớn hờ. Hấn từ từ đi đến gần nàng, hỏi:

- Nói như vậy... nếu ta ngỏ lời nàng nhất định sẽ đồng ý?

Mặt Uyển Nhã lúc này không thể đỏ hơn nữa, lấy hết dũng cảm nói ra:

- Đúng! Là ta đồng ý!

Nói xong định chạy một mạch về phòng cho đỡ ngại thì bị nam nhân kia đem khóa chặt trong lòng, nghe hấn thủ thi:

- Vậy nói cho nàng hay... Ngay từ lần gặp đầu tiên cho đến những lần gặp nàng... Ta đây đều rất si mê nàng. Và giờ là câu hỏi cho nàng: Nàng có đồng

ý làm nương tử của Lý Khắc Minh này không?

Tạ Uyển Nhã tuy thẹn nhưng cũng cố gắng nói hết tâm tư: - Nhưng còn..... thì tuyển thái tử phi thì sao? Ta vẫn đang trong danh sách tú nữ.

Lý Khắc Minh vẫn ôm nữ nhân nhỏ bé kia trong lòng, giọng vui vẻ nói:

- Nàng chỉ cần nói có hoặc không là được!

Nàng đành đánh liều, nhắm mắt, giọng kiên quyết:

- CÓ...!

Hắn bây giờ cảm thấy may mắn hơn bao giờ hết. Vì nữ nhân kia đồng ý yêu hắn, đồng ý là nương tử của hắn.

Lý Khắc Minh từ từ xoay Uyển Nhã đối mặt với hắn. Do thân hình nàng vốn thấp bé hơn so với nữ nhân cùng tuổi, hắn lại cao to nên khi nói chuyện hắn luôn là người phải cúi đầu.

- Nàng nhớ nhé! Từ bây giờ nàng sẽ chỉ là của một mình Lý Khắc Minh ta! Mãi mãi sau này cũng thế!

Lời nói vừa dứt, hắn nhẹ nhàng thòm lên má nàng một cái làm nữ nhân kia đỏ mặt tía tai. Nàng chỉ dám gạt đầu cười rồi tính chạy vào phòng. Chạy nửa đường lại quay lại, khẽ nhún lên hôn lướt qua môi hắn ẩn định:

- Chẳng cũng chỉ là của ta! Là mình ta không phải của ai hết!

Nói xong ôm bộ mặt đỏ bừng chạy đi. Cái dáng chạy của nàng lạch bạch y như con gấu, không tài nào chạy nhanh được.

Lý Khắc Minh nhìn nữ nhân của mình, nụ cười vẫn không nguôi. Thế nhưng suy nghĩ lại một lần nữa làm hắn đau đầu. Nếu lỡ nàng biết hắn chính là tên Thái tử đó, nàng có còn chấp nhận hắn không? Nghĩ đến cảnh nàng lạnh nhạt với hắn cũng đủ làm tim hắn nhói từng hồi. Rốt cuộc hắn nên làm sao đây?

Sau cuộc gặp với Lý Khắc Minh, Tạ Uyển Nhã gần như vui vẻ hơn thường ngày. Nàng chạy thẳng một mạch đi tắm mà không trở lại phòng. Cảm giác tắm xong được gió thổi vào người làm con người ta khoan khoái đến lạ kỳ.

Vừa đi đến cửa Khanh Vân điện đã thấy có đám đông tụ tập. Chưa kịp hiểu ra vấn đề gì, Vương Kim Liên đã ở trước mặt nàng mắt ngấn lệ dài:

- Thủ phạm đây rồi! Tạ Uyển Nhã... sao cô lại hèn hạ như vậy chứ?

Tất cả con mắt dồn về phía nàng, nhìn bằng ánh mắt khinh bỉ. Nàng vẫn đứng người không hiểu gì lát sai mới lên tiếng:

- Người làm cái gì ở phòng ta? Khóc lóc cái gì cơ chứ? Ta đã đụng đến đồ đạc thân thể gì của người đâu.

Vương Kim Liên vẫn hăng say “diễn xuất”, giả vờ khóc lóc:

- Nếu người thích cái dây chuyền đó, có thể bảo ta ta sẽ cho người! Đầu phải dờ thủ đoạn đó!

- Người đang nói cái gì vậy? Cái dây chuyền nào? - Uyển Nhã tính đi vào phòng xem sự việc gì đang xảy ra chuyện gì thì bất ngờ bị một nữ nhân áo hồng đẩy về phía sau. Mất đà, Uyển Nhã ngồi thụp xuống đất, ngẩng lên nhìn bọn người kia:

- Dơ bẩn. Nhà người cũng không phải là nghèo khổ gì, sao lại phải đi ăn trộm ăn cắp?

- Ăn cắp cái gì chứ? Người nói cái gì vậy?

Đúng lúc nữ tử kia định tiếp tục chửi mắng, Hoàng hậu cùng Trần quý phi đi bên Thái hậu đến. Thái hậu đương nhiên không thể Thái tử phi mà mình yêu quý bị thương. Bà vội vàng đến bên đỡ nàng dậy, ánh mắt thập phần tức giận nhìn mấy người kia:

- Mấy người làm gì ở Khanh Vân cung? Làm gì mà xô đẩy khiến Tạ cô nương ngã? Việc gì mà nghiêm trọng phải sử dụng đến vũ lực sao?

Mấy nữ tử kia ban đầu không biết người đang nói là ai nhưng nhìn Hoàng hậu cùng Trần quý phi an phận thủ thường đứng sau, quần áo bà lại cao quý dường như đoán ra mọi chuyện. Nữ tử áo hồng lúc này giảm nhẹ giọng, tỏ bộ ngoan hiền nói:

- Bẩm Thái hậu, vị Tạ cô nương đây đã lấy trộm đồ của Vương tiểu thư. Thỉnh người nói xem nên xét xử nàng ta ra sao?

Ánh mắt Thái hậu không tin, quay hướng Tạ Uyển Nhã từ từ hỏi:

- Nhã Nhi, nói ai gia nghe! Con có phải bị vu oan không?

Uyển Nhã cảm nhận được rằng phần nào mình đang được nhận “sự ân cần chăm sóc” của mấy vị cô nương kia. Lòng phát ra vài tia ghê tởm, nhìn Thái

hậu cười lễ độ:

- Bẩm Thái hậu, người cứ để mấy vị cô nương đó nói xem tiểu nữ đã làm gì nên tội. - theo đó, nàng khẽ liếc mắt, cười dịu dàng nhìn bọn họ - Thưa mấy vị tiểu thư? Có thể nói ta phạm tội gì không?

- Hừ...! Đến giờ còn giả bộ ngoan hiền! Tiểu thư Uyển Nhã đây chẳng phải đã lấy sợi dây chuyền của Vương tiểu thư sao? Dây chuyền cũng được tìm thấy trong phủ người, người còn gì chối cãi? - Nữ tử áo hồng đi đến gần Uyển Nhã mặt đằng đằng sát khí.

- Vậy à! Qua chuyện này ta thấy mình thật sự ngu ngốc quá! - nàng khẽ lấy tay xoa đầu tỏ vẻ hối hận - Lấy món đồ quý giá như vậy sao phải để trong cung của mình để bị phát hiện chứ! Lại còn để chỗ thật dễ phát hiện nữa! Đầu óc ta thật có vấn đề mà!

Họng của mấy vị tiểu thư kia cũng nghẹn lại, đúng vậy! Nếu nàng lấy sao lại ngu dại mà để ở nơi bất mắt như vậy chứ?

- Vậy... ý người là sao? - Vương Kim Liên khẽ lên tiếng, sợ rằng âm mưu của mình sẽ bị vạch trần.

Vốn sợi dây này chính nàng sai a hoàn bỏ vào Khanh Vân cung với ý định hãm hại Tạ Uyển Nhã, từ đó phanh phui vụ nàng ta có nhân tình. Nếu như để lộ sự đến cả tính mạng cũng không còn.

Uyển Nhã cười, từ từ gỡ cây trâm trên đầu của mình xuống, đặt vào đai eo của Vương Kim Liên. Sau đó lùi lại phía sau, mặt không chút hoảng loạn:

- Cái đó cũng giống như Vương tiểu thư đang ăn trộm trâm của ta. Chỉ tiếc là ở đây có người chứng kiến. Còn ta lại không!

Vương Kim Liên vội vàng, nhanh chóng lấy eo trả lại Uyển Nhã, mắt khẽ liếc vị cô nương áo hồng lúc này. Ngay lúc đó, giọng nói vị nữ tử lên tiếng:

- Ta đương nhiên cũng đã điều tra rồi! Ngay sau lúc nàng gặp Thái Hậu, nàng ở đâu với ai? Mất một lúc sau nàng mới đi tắm. Và chính lúc đó cũng là lúc Vương tiểu thư mất dây chuyền. Thấy có nô tì báo cáo rằng, nàng ở Ngự hoa viên ôm ấp với một nam nhân nhưng ta vẫn không tin. Vậy xin hỏi tiểu thư, nàng rốt cuộc ở đâu khi đó?

Câu nói của nữ tử này làm tất cả mọi người xung quanh đều kinh ngạc bao gồm cả Thái hậu. Uyển Nhã cứng người không biết trả lời ra sao. Nếu nói ở cùng với ai sẽ liên lụy đến Lý Khắc Minh, mình và Tạ phủ cũng không được sống yên ổn. Nếu không nói thì tất nhiên mọi người sẽ hiểu rằng mình là đứa ăn trộm. Phải làm sao đây?

- Ta... ta...

Lời nói của Tạ Uyển Nhã chưa dứt, phía sau một thanh âm của nam tử chắc chắn vọng đến:

- Nàng ấy ở cùng ta!

Tức thì tất cả mọi người đều chuyển sự chú ý sang nam tử phía sau, đồng loạt theo dõi từng bước chân của nam nhân kia.

Chàng ta từ từ lại gần ôm eo Uyển Nhã mặc cho ánh mắt to tròn bất động của nàng cứ thể nhìn nàng. Lúc đi qua hẳn còn nhìn thấy nụ cười trên môi Hoàng hậu, Thái hậu và cả sự tức tối ở mặt Trần quý phi.

- Người làm gì ở đây? Mau đi đi! - Uyển Nhã nghiêng rằng, nói rất nhỏ chỉ đủ cho nàng và hẳn nghe thấy.

Hắn nghe rất rõ nhưng vẫn làm ngơ, xoay ánh mắt sang nhìn mấy nữ tử kia đợi câu hỏi. Dường như mấy nữ nhân kia bị hộp hồn bởi vẻ đẹp của hắn, một vẻ đẹp hết sức lạng lạng. Không ai bảo ai tất cả đều im như phỗng. Phải nửa ngày sau, nữ tử áo hồng mới lên tiếng:

- Hóa ra là nhân tình của Tạ tiểu thư! Cũng rất gan dạ!

Lời nói chưa dứt, Phù công công đi đến gần, hét:

- Vô lễ! Còn không mau tham kiến Thái tử gia!

Ba từ cuối câu của Phù công công làm mấy vị cô nương ở đây trong đó cả Tạ Uyển Nhã đều ngây ngất nhìn nam tử trước mắt, hống như có đá chèn không phát ra một thanh âm nào!

Lê: mấy bạn đọc truyện đáng yêu oi:* đọc truyện của mình xong dù thích hay không thích cũng cho mình xin ý kiến nha ^^ để có gì sai mình sẽ sửa. Bây giờ thì xong rồi nên mình sẽ cố gắng mỗi ngày ra một chương nha. Nếu lượt đọc tăng mình sẽ đẩy số từ lên 3000 nhé:* giới thiệu để bạn bè cùng đọc nha:* yêu mấy bạn.

Bạn đang đọc truyện *Sẽ Chi Minh Nàng Là Hoàng Hậu Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Nàng chính là bảo bối của hắn

Tạ Uyên Nhã đầu óc quay cuồng, não bây giờ không còn đủ năng lượng điều khiển tay chân chỉ đủ để suy nghĩ. Cái quái gì đang xảy ra thế? Sao một người từ đội trưởng đội thị vệ lại phát cái biến thành thái tử thế này? Nàng có nghe nhầm không?

Lý Khắc Minh không nói gì, tay nọ ôm chặt nữ tử kia tay còn lại phát tay bảo Phù công công lui xuống. Hắn từ từ ôm nàng đến trước mặt mấy vị cô nương kia:

- Sao vậy? Ta hẹn riêng thế tử tương lai ra gặp có phạm luật gì không?

Bốn chữ “THẾ TỬ TƯƠNG LAI” làm tất cả mọi người trước cửa Khanh Vân điện lặng người đi. Vậy là thái tử phi được chọn rồi? Thế cuộc thi tuyển ngày mai có ý nghĩa gì nữa?

Ý chí nàng lúc này mới trở lại, nàng vùng ra khỏi Thái tử, mắt vẫn thần thờ hỏi:

- Thế tử tương lai? Ý của Thái tử tiểu nữ không hiểu!

Lý Khắc Minh định bước tới giải thích thì Hoàng hậu bước lên trước, nhìn nàng hiền hậu:

- Là muốn nói nó muốn lập con làm Thái Tử phi! Nó muốn cả đời này yêu thương con.

Tạ Uyên Nhã miệng khẽ nhếch lên vài cái, mắt định thần trở lại nay ngẩn nước. Lý Khắc Minh biết rõ cảm giác của nữ nhân kia, ra ám hiệu bảo mọi người lui. Hoàng hậu nhận ám hiệu từ con, nhẹ giọng nói:

- Thôi được! Vật mất cũng đã tìm lại được rồi, chuyện này ta sẽ không truy cứu. Bây giờ mấy vị tiểu thư lui xuống để chuẩn bị cho buổi tuyển chọn ngày mai.

Tất cả đều đồng thanh “Vâng” một lúc, lặng lẽ lui xuống. Bước chân Vương Kim Liên ngập ngừng quay lại nhìn Thái tử mắt vạn phần nuối tiếc. Càng cảm hận Uyên Nhã vì đã cướp vị trí Thái tử phi mà nàng ta cho là của mình. Nhìn một lúc rồi cũng từ từ lui xuống theo mấy vị tiểu thư kia.

- Tiểu nữ mệt rồi, muốn nghỉ ngơi! Mong Thái tử về cho! - Uyên Nhã nuốt hết nước mắt vào, tỏ ra mạnh mẽ đi vào trong.

Bất chợt, tay bị người nào kéo lại, giọng nói vài phần ôn nhu:

- Nhã Nhi, nàng làm sao vậy?

Nàng xoay người khẽ nhìn đôi bàn tay đang nắm tay mình, thờ dãi gỡ bàn tay to lớn kia ra, rất nhỏ nhẹ nói:

- Tiểu nữ tên Tạ Uyên Nhã, mong Thái tử xưng hô thật đúng! Người mau về đi, tiểu nữ muốn nghỉ ngơi.

- Không, ta không về! Nàng làm sao vậy? Vừa nãy nàng đồng ý làm nương tử ta mà? Sao giờ thái độ đã thay đổi rồi? - Tay Lý Khắc Minh vẫn giữ chặt, tim hấn thất lại vài phần.

Tạ Uyên Nhã khẽ cười, mắt không kim được lẫn xuống giọt lệ dài:

- Thái tử có làm lẫn gì không? Người tiểu nữ muốn lấy làm chồng là Lý Khắc Minh - Đội trưởng đội thị vệ! Chứ không phải Thái tử gia Lý Khắc Minh! Người đừng khiến tiểu nữ khó xử!

Tim hấn bây giờ đau hơn bao giờ hết. Giọt nước mắt kia rơi xuống liền khiến tim hấn rỉ máu. Hấn đau lòng nhìn nàng, mấp máy môi:

- Ta... ta xin lỗi vì đã lừa dối nàng! Ta chính là Lý Khắc Minh đội trưởng đội thị vệ! Tuy thân phận là giả nhưng tình cảm ta hoàn toàn là thật! Vì nàng không muốn làm thái tử phi nên ta mới nói như vậy! Nàng phải tin ta!

Nước mắt nàng không kim được, lăn dài trên khuôn mặt như thác chảy. Mắt đỏ hoe nhìn hấn cười:

- Tin chàng? Không phải ta rất tin chàng sao? Tin chàng nên mới mù quáng yêu chàng, mù quáng đồng ý làm nương tử của chàng! Vậy đổi lại với sự tin tưởng ấy, chàng cho ta cái gì? Tình cảm của ta để chàng đem ra đùa giỡn như vậy sao? Chàng chơi vui chưa? Dày vỏ trái tim ta đủ chưa? Chàng nhìn ta trong bộ dạng như vậy chàng hài lòng chưa?

Lý Khắc Minh nghẹn lời, không nói năng gì được chỉ có thể đứng nhìn nữ nhân mình yêu khóc. Hấn sai... hấn lừa dối nàng! Nhưng hấn không sai khi yêu nàng!

Uyên Nhã lấy tay quệt nước mắt cúi người vội vã:

- Xin Thái tử thứ lỗi! Tiểu nữ mệt muốn nghỉ ngơi! - vừa dứt câu liền chạy vào phòng đóng cửa lại không để người kia kịp phản ứng.

Vào được trong phòng, sức lực cuối cùng của nàng cũng hết. Nàng ngồi bên cửa, khóc lặng lẽ không một chút tiếng xút xùi.

Lý Khắc Minh ở bên ngoài buồn bã, đi về phía cửa, nói:

- Ta biết nàng rất giận ta! Nàng ghét ta cũng được, hận ta cũng được! Nhưng phải tin ta! Ta thật sự không có muốn lừa dối nàng. Ta yêu nàng ngay từ lần gặp mặt đầu tiên. Và cách duy nhất để tiếp cận với nàng là che giấu thân phận của ta! Ta yêu nàng là sự thật, không có chút giả dối! Xin nàng tha thứ cho ta được không?

Tạ Uyển Nhã nghe những lời của nam nhân bên ngoài, tim thất lại khó thở từng nhịp. Chỉ là mới yêu chàng có một chút mà sao lại đau? Nàng không phải đã tự nhủ rằng phải sống thật vui vẻ sao? Sao nàng lại không cầm được nước mắt thế này?

Cứ thế đáp lại lời Lý Khắc Minh cũng chỉ là tiếng lá bay ngoài trời. Hắn khẽ sờ tay vào cửa, mặt buồn mắt mờ dần giọng khàn:

- Ta sẽ chờ! Chờ cho đến khi nàng chấp nhận! Thê tử của ta sẽ chỉ có nàng! Sau này ta làm hoàng thượng cũng sẽ chỉ mình nàng là hoàng hậu của ta!

Hắn khẽ cup mắt, lấy lại vẻ lạnh lùng ban đầu từ từ rời đi. Cứ đi mỗi bước lại ngoáy lại mong sao có ai đó mở cửa ra nhìn hắn. Nhưng đi hết cả con đường cũng không thấy gì.

Uyển Nhã đau như thể có con dao vừa đâm thẳng vào tim nàng. Nước mắt thì vẫn cứ rơi, miệng vẫn mỉm cười. Rốt cuộc mẫu thân nàng nói đúng! Trong cung này sẽ chẳng tin được ai! Điều này rất đúng vì nàng vừa mới tin hắn không bao lâu giờ đây hắn lại lừa dối nàng!

Nàng chỉ muốn cùng hắn có một cuộc đời yên ổn, sẽ chỉ có nàng là nương tử của hắn! Chỉ mình nàng được hắn yêu thương! Nhưng là hoàng đế, có ai lại có một vợ? Ở cái thời này thì chuyện đó là bất khả thi! Nên bây giờ... nàng biết trách ai? Trách hắn là thái tử hay trách cha hắn lại là hoàng thượng?

Cứ thế những suy nghĩ này đi qua đi lại trong lòng nàng mãi không nguôi. Khóc không biết thế nào lại thiếp đi ở một bên góc cửa.

- Bẩm Thái tử! Tà cô nương từ chiều đến giờ một hạt cơm một giọt nước cũng chưa đụng, cũng chưa ra khỏi Khanh Vân điện. - Phù công công nhìn Thái tử, ánh mắt cũng có phần buồn rầu. Theo hắn nhiều năm nhưng chưa khi nào thấy hắn buồn bã như vậy! Cứ tưởng rằng khi biết hắn là Thái tử nàng sẽ vui mừng, đồng ý làm Thái tử phi không ngần ngại. Thế nhưng ai ngờ cơ sự lại ra nông nổi này.

- Tại sao nàng chưa ăn? Không ai báo cho nàng đến giờ ăn tối sao? - Lý Khắc Minh nghe tin, lòng thập phần lo lắng. Giận hắn thì đánh hắn, hận hắn thì chém hắn sao lại phải hành hạ bản thân nàng như vậy?

- Bẩm, đã có nô tì đến trước cửa gọi nhưng không có tiếng trả lời! Ngay khi nhận tin thần liền lập tức báo cho người!

Lý Khắc Minh lòng càng sôi sục, không nhẫn nại được bước nhanh. Hắn vừa bước vừa ra lệnh:

- Bảo Ngự Thiện phòng chuẩn bị đồ ăn bày lên phòng ta!

Chẳng mấy bước, hắn đã đứng trước mặt Khanh Vân cung. Hắn cố đập cửa gọi to:

- Nhã Nhi! Tiểu Bảo Bối! Nàng có ở trong đó không? Mau trả lời ta đi! Đây là hoàng lệnh!

Trong phòng vẫn không có tiếng trả lời. Hắn lấy một phản sức đập tung cửa ra, vào căn phòng thấy trống không. Quan sát kỹ mới thấy bên góc cửa có thân ảnh nhỏ đã ngất đi lúc nào. Không chần chờ một giây, hắn lao đến bên nàng ánh mắt lo lắng:

- Bảo Bối! Nhã Nhi! Nàng sao thế này! Trả lời ta đi! Đừng làm ta sợ!

Uyển Nhã vẫn bất động, trên khuôn mặt môi đã bạc màu vài phần khóe mắt còn đọng nước mắt.

Lý Khắc Minh ngay lập tức bế nàng, bước nhanh ra ngoài. Mặt hắn bây giờ khiến ai cũng khiếp sợ, nhìn chỉ muốn cách xa vài thước!

- Phù công công! Mau gọi Thái tử!

Lý Khắc Minh đặt nàng trên giường của hắn, khẽ cầm tay nàng luôn miệng gọi tên:

- Bảo Bối! Nàng đừng dọa ta mau tỉnh lại đi!

- Nhã Nhi! Ta xin lỗi! Mau nói chuyện với ta đi!

- Tạ Uyển Nhã! Ta hạ lệnh cho nàng mau tỉnh lại nói chuyện với ta! Nàng có nghe không?

Nàng vẫn nằm đấy, một phản ứng cũng không có. Đúng lúc ấy, Phù công công cùng Thái tử tức tốc đi vào. Lý Khắc Minh đành sốt ruột lùi ra cho hắn xem bệnh.

Lòng hần đếm từng giây từng khắc, nhìn chăm chăm vị thái y không rời. Một khắc sau, thái y quay ra cung kính bẩm báo:

- Bẩm Thái tử điện hạ, tiểu thư chỉ là nhất thời kích động, khóc nhiều gây khó khăn cho hô hấp nên mới ngất đi. Hiện giờ không sao rồi ạ! Giờ sẽ đưa thuốc cho cung nữ sắc! Ngài chỉ cần cho tiểu thư uống, tình trạng sẽ khá hơn!

Lý Khắc Minh sắc mặt cũng đỡ hơn. Nhìn Tạ Uyển Nhã lệnh cho mọi người lui ra. Tất cả cung nữ, thái giám cùng Thái ý ngay lập tức lui ra. Hần từ từ đi đến bên nàng, ngồi xuống bên dưới giường để mặt hần và nàng gần nhau. Hần nhân lúc nàng ngủ nói ra một mạch tâm sự:

- Nha đầu ngốc! Nàng dọa bốn vương sợ đến chết rồi! Có hận ta ra sao cũng đừng hành hạ bản thân chứ! Nàng làm gì có lỗi! Ta thật không đáng làm người để nàng yêu! Để nàng xảy ra tình trạng như vậy là lỗi của ta. Nàng mau chóng khỏe lại được không? Ta rất lo cho nàng. Nàng chính là báu vật duy nhất ta quý trọng hơn mọi thứ, là bảo bối số một trong tim ta! Ta thừa nhận rằng đã lừa dối nàng nhưng nếu trách cũng là trách ta yêu nàng ngay từ lần đầu tiên. Cũng vì quá muốn có nàng bên cạnh, muốn chăm sóc lo lắng cho nàng nên mới vậy. Xin lỗi nàng! Ta thực vô dụng. Nàng là nữ nhân duy nhất cho ta cảm giác này. làm ta không kiềm nén được mà.... Nếu được hãy cho ta cơ hội được không? Ta sẽ làm tất cả vì nàng. Nàng nói nàng không muốn phụ quân mình yêu người khác, ta liền có thể bỏ cả hậu cung vì nàng. Nàng nói nàng không muốn phụ quân nàng làm Thái tử ta sẽ từ bỏ ngôi vị vì nàng, cũng nàng sống cuộc sống bình yên sau này! Bảo bối, nàng cho ta cơ hội được không?

Uyển Nhã nàng đã dậy từ lâu nhưng vẫn cố nhắm mắt nghe từng lời từng chữ Lý Khắc Minh nói. Rốt cuộc con gái cũng chỉ là con gái. Đã yêu thì có thể chấp nhận mọi lỗi lầm của đối phương. Nàng cũng vậy, này giờ nghe hần nói, nước mắt nàng rơi lúc nào không biết. Nàng từ từ mở mắt, giọng rất bé, khó nghe vô cùng:

- Chàng muốn ép ta vào tội quyến rũ thái tử làm thái tử không lo việc nước sao?

Lý Khắc Minh nghe âm thanh bé nhỏ kia, ngược lên nhìn nàng lòng mừng vui khôn xiết. Hần nắm lấy tay nàng quýnh quýnh:

- Nàng tỉnh rồi? Có cảm thấy đau ở đâu không? Có thấy mệt không có thấy đói không? Để ta đi gọi đồ ăn!

Lý Khắc Minh dứt lời, xoay ra định đi lấy thức ăn thì nàng kéo tay lại, lắc đầu nguây nguậy:

- Ta không ăn đâu! Chàng đừng đi cho mất công.

Lý Khắc Minh hơi sững sờ, nàng là đã tha thứ cho hần sao?

- Được! Không ăn bây giờ để tý nữa ăn cũng được! Nàng còn mệt không?

Uyển Nhã vẫn lắc đầu từ từ ngồi dậy tựa vào thành giường. Nàng nhìn hần với cặp mắt giận hờn:

- Ta vẫn giận chàng! Đừng tưởng ta đã tha thứ!

Lý Khắc Minh biết tâm tư nữ nhân kia rốt cuộc cũng đã chịu hiểu cho hần. Hần khẽ cười vuốt tóc nàng:

- Được! Sau này sẽ khiến nàng hết giận!

Uyển Nhã cũng khẽ cười nhìn lại. Thôi thì... thử nhảy hố một lần xem sao! Đây sẽ là lần cuối nàng tin hần, tin rằng hần sẽ thực hiện lời hứa của mình là chỉ yêu mình nàng.

Lý Khắc Minh cười ấm áp, nắm tay nàng:

- Ta hứa! Suốt đời sẽ chỉ có mình nàng. Và sau này khi ta lên ngôi, sẽ chỉ mình nàng là hoàng hậu của ta!

Uyển Nhã vốn tỏ ra cứng rắn, nghe lời nói này tim bỗng mềm nhũn ra. Không kịp phản ứng bị hần kéo vào lòng, ôm chặt:

- Tin tưởng ta được không? Ta sẽ chỉ có mình nàng trong tim!

Uyển Nhã cũng không do dự, vòng tay ôm hần giọng độc tài:

- Được! Ta tin! Vì chàng là của mình ta

Hai người cứ thế ôm nhau trong lòng đầy hạnh phúc. Hần tuyệt đối sẽ không để ai động đến nàng, sẽ không để ai có cơ hội tổn thương nàng!

- Sao rồi? Nhã Nhi? Con đã suy nghĩ về chuyện nhận chức Thái tử phi chưa? - Thái hậu ngồi bên giường, nhìn nàng ân cần. Bà cũng vừa mới hay tin liền tức tốc chạy đến đây.

- Nãi nãi! Dù nàng có không muốn cũng bị con ép cho đồng ý rồi! Giờ nàng là cháu của nãi nãi rồi đó! - Khắc Minh đứng một bên lên tiếng trả lời hộ nữ nhân e thẹn kia.

Thái hậu nghe chữ đồng ý vô cùng mừng rỡ, nở nụ cười mãn nguyện quay sang xác nhận phía nàng:

- Nhã Nhi... Minh nhi không bịa đặt đúng không? Con có thực là đồng ý với nó không?

Uyển Nhã nhìn gương mặt phúc hậu của bà, mỉm cười gật đầu:

- Đúng thế ạ! Nhưng... người có thể cho Nhã Nhi về phủ không? Nhã Nhi rất nhớ cha mẹ!

Thái hậu vui mừng khôn xiết, đáp ứng ngay yêu cầu của nàng:

- Được chứ! Con còn phải về phủ để làm lễ cưới nữa chứ! Ta sẽ làm cho các con một đám hỏi thật linh đình!

Uyển Nhã vốn không có ý đó, quay sang muốn cầu cứu nam nhân kia. Ai ngờ còn bị phản bội:

- Thái hậu! Người mau kêu Phụ hoàng ban hôn đi! Không kéo Thái tử phi sẽ như một con chim bay mất thôi!

Nghe lời của cháu trai, Thái hậu thừa hiểu nàng là người đặc biệt với nó. Cháu trai bà từ trước đến nay chưa đối với nữ nhân nào si mê như thế này.

- Tất nhiên rồi! Nội trong vòng tháng này, Nhã Nhi nhất định trở thành Thái tử phi! Bây giờ ta sẽ đến Giao Thái điện, bảo hoàng thượng ban hôn ngay lập tức. Hai đứa nghỉ đi nha!

Thái hậu nói là làm, ngay lập tức bước vội đi. Nhanh đến mức nàng còn không kịp hành lễ. Sau khi bóng Thái hậu khuất hẳn, nàng ra tiếng trách mắng:

- Chàng nói cái gì mà ban hôn chứ! Sao lại vội thế? Mẹ ta... phải làm sao? Bà vốn không muốn ta làm Thái tử phi nay lại nghe tin này hẳn sẽ rất sốc! Ta....

- Tại sao không muốn nàng làm Thái tử phi? Vì có ác cảm với ta sao? - Lý Khắc Minh ngồi bên nàng, nhìn thẳng vào mắt nàng.

- Không phải! Bà nói chốn hậu cung nhất định rất thâm độc! Không muốn ta bị cuốn vào đó! Ta cũng thế! Không muốn nhúng vào hậu cung một chút nào! - Tạ Uyển Nhã kéo tay Khắc Minh, chộc tay hắn một hồi mới ngẩng lên.

Nhìn thấy nam tử kia nhìn mình không chớp mắt, bất giác hỏi:

- Đây! Chàng có nghe ta nói không?

Hắn nắm lấy tay nàng, cắt vào trong lòng miệng bá đạo:

- Mẹ nàng và nàng không muốn tranh giành hậu cung. Vậy được! Ta liền đem hủy hậu cung đi!

- Đừng! Chàng làm vậy mấy vị cô nương kia phải làm sao chứ! Hoàng cung rộng lớn vậy, cứ để họ sống ở đây cũng được! - Nói đến đây xà vào lòng ai đó lấy lòng - Chỉ cần biết trong lòng chàng có ta và chỉ ta! Thế là đủ! Còn việc mẫu thân ta, ta sẽ xin người!

Lý Khắc Minh ôm thân hình bé nhỏ vào lòng, cung chiêu:

- Được! Ta theo nàng hết! Nhưng phải nhớ rõ: lòng ta chỉ có nàng thôi!

Tối nay ra

Bạn đang đọc truyện *Sẽ Chỉ Minh Nàng Là Hoàng Hậu Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Một mực ôn nhu

- Bảo Bối! Ăn cả cái này vào! Không ăn rau sẽ không lớn được, sẽ không cao được đâu!

Lý Khắc Minh ở một bên hệt như bảo mẫu gấp từng thứ đồ ăn vào bát cơm của nàng. Nàng đang nhai com nghe câu nói kia quay ra, hờn dỗi:

- Chàng là chê ta lùn sao? Chê ta bé sao?

- Đúng vậy! Nếu nói lùn thì là xúc phạm người lùn! Thôi được rồi mau ăn đi! Ăn cá nữa!

Tạ Uyển Nhã bị nhồi nhét không chịu được buông bát xuống:

- Ta no rồi! Chàng ăn đi! Từ tối qua chăm sóc ta rồi.

Lý Khắc Minh khẽ nhủ mày nhìn bát com bị bỏ dở:

- Tại sao nàng ăn ít như vậy? Nàng ăn như vậy hỏi tại sao vẫn bé nhỏ như vậy chứ! Không cần lo cho phu quân nàng đâu, mau bẻ bát lên ăn đi.

Mấy từ này thốt ra từ miệng Thái tử khiến hàng loạt cung nữ ngạc nhiên. Người vốn máu lạnh vô tình như Thái tử nhà họ còn có mặt này sao? Vị cô nương kia có phải quá may mắn không?

Uyển Nhã vẫn không ăn, tim có đánh trống lảng:

- Hôm nay không phải là ngày tuyển phi cho chàng sao? Sao chàng không đi?

Lý Khắc Minh không hề dễ bị lừa, bẻ bát com lên xúc một miếng đưa đến miệng người kia, vừa làm vừa nói:

- Có nàng là nương tử, ta chọn rồi còn gì! Còn hoàng hậu, Trần quý phi mà! Chỉ chọn vài người xuất sắc trong họ để vào làm phi cho ta. Nhưng cũng chỉ giúp tăng số người sống trong cung thôi! Thôi được rồi mau há miệng ra nào!

Nàng cũng phối hợp, khó chịu mở miệng. Lý Khắc Minh dứt cho nàng chờ cho nàng nhai hết lại tiếp tục xúc một miếng đưa tới:

- Ta biết nàng định hỏi ta có bao nhiêu phi tử. Nếu không tính nàng thì tròn 20. Xem ra nàng cũng có nhiều đối thủ đó! Lo giữ ta cho chặt vào đi! Không ta sẽ chạy mất đó!

Nàng nhăn mặt một hồi, sau lại cười vui vẻ đáp:

- Nếu chàng có gan chạy, ta sẽ cho chàng chạy! Ta sẽ không giữ đâu... thay vào đó ta sẽ đi tìm lão công mới. Tự khắc ai đó không gọi cũng về. - nói xong ăn miếng com trên thìa của Lý Khắc Minh.

Hắn nở nụ cười, hạ bát com xuống bàn. Tay hắn chống cằm, miệng khẽ nói:

- May cho nàng, gặp một lão công thật tốt như ta. Nếu không hôm qua sẽ chẳng ôm nàng ngủ không thôi đâu.

Nàng nhớ về đêm qua, mặt bỗng nhiên đỏ. Đêm qua nàng ngồi nghe hắn kể chuyện xong thiếp đi lúc nào không hay! Sau chuyện này nên cẩn thận một chút.

- Bẩm... đã có danh sách những người được chọn. Thái tử có muốn xem qua không ạ? - Phù công công đưa một tờ giấy ghi tên đến, lễ phép nhìn chủ tử.

Lý Khắc Minh đang định cho lui thì Uyển Nhã khẽ kéo tay hắn, nũng nịu:

- Tướng công! Thiếp muốn xem!

Lý Khắc Minh nhìn nàng, véo cái mũi nhỏ xinh cười:

- Nàng xem để đánh ghen ư? Nếu đánh ghen thật ta sẽ đứng về phía nàng!

Vừa nói vừa vẫy tay, bảo Phù công công đưa đến. Phù công công dâng danh sách xong, hiểu tình hình ra hiệu tất cả mọi người cùng lui. Trong cung lúc này chỉ có Lý Khắc Minh và nàng.

- Vương Kim Liên? Lưu An Hào? Chỉ có hai người thôi sao? - Uyển Nhã thắc mắc nhìn người bên cạnh.

- Năm nay vì đã chọn được Thái tử phi, và lại ta cũng đã có nhiều phi tần nên sẽ không tuyển nhiều. Đây! Nói như nàng là muốn có nhiều tình địch sao?

Uyển Nhã nhún vai, nhìn vào tờ giấy bĩu môi trả lời:

- Không! Tại ta thấy ít như vậy đánh ghen không có đã!

Lý Khắc Minh ngày càng thấy nha đầu này thú vị, hùa theo:

- Vậy để ta đi nói Thái hậu và Hoàng hậu tuyển thêm!

Uyển Nhã kéo tay hắn lại, ngước lên mở to mắt thỉnh cầu:

- Đừng đi được không? Nhiều đây đủ rồi! Ta không muốn chàng có thêm nhiều đâu! Ta ích kỉ lắm, đã là của ta ta sẽ không chia sẻ. Đặc biệt là phu quân của ta.

Hắn nghe tuy mát dạ mát lòng nhưng không biểu hiện ra ngoài. Xoay người nhìn nha đầu dưới giường:

- Vậy thom ta một cái đi! Ta liền không đi!

Nói xong hắn liền cúi xuống, chỉ tay vào má máy cái. Uyển Nhã quan sát xung quanh thấy không có ai, chiều hắn khẽ thom chọt vào má.

Đạt được mục đích, Lý Khắc Minh càng lấn tới. Hắn chỉ vào má bên còn lại của mình:

- Còn bên này nữa! Nhanh lên!

Uyển Nhã bấu môi, lấy tay ấn mặt hắn ra xa:

- Chàng đi tuyền thêm phi đi! Tuyền nhiều vào nhé!

Lý Khắc Minh tỏ vẻ vô tội, xán lại gần nàng khẽ vỗ về:

- Được được! Không đi đâu hết! Bên nàng là được!

Uyển Nhã khẽ cười, sau lại nhìn hắn thắc mắc:

- Bao giờ thì chàng cho ta về phủ? Ta rất nhớ cha nhớ mẹ, còn nhớ cả ca ca nữa! Mau cho ta về nhà đi!

Lý Khắc Minh không nhìn thẳng vào mắt nàng, hướng ra phía cửa mắt nheo lại trả lời:

- Ừm... Thực không muốn để nàng đi chút nào! Nhưng nếu muốn về sớm, cũng phải xem thái độ của nàng ra sao!.. - Vừa nói vừa liếc mắt nhìn nàng, lòng rất muốn cười nhưng mặt lại không biểu hiện ra.

Nàng khẽ thờ dài lắc lắc đầu. Sau đó lại tỏ vẻ dễ thương, mắt mở to miệng khẽ cười giọng ngọt ngào dụi dụi vào người nào đó:

- Thái tử của ta, thái tử à thái tử ơi! Chàng cho ta về nhà được không? Được không?

Hắn mặc dù rất rất rung động nhưng lại nén ở trong lòng, ra vẻ lạnh lùng:

- Chưa đủ thành ý!

Uyển Nhã thấy người này rượu mừng không uống muốn uống rượu phạt, rời tay khỏi thân thể to lớn kia lui vào bên trong giường:

- Được! Không về thì không về! Cùng lắm ta treo tường, nhịn ăn nhịn uống! Xem chàng ăn nói với thái hậu làm sao!

Lý Khắc Minh cười khi, đứng lên:

- Được rồi! Nếu mai nàng khỏe lại sẽ cho nàng về phủ! Được chưa!?

Uyển Nhã đang chui trong góc, nghe được ý nguyện kia đã thông qua, bò bò ra kéo kéo áo người kia:

- Thật không? Chàng sẽ cho ta về đúng không?

Hắn liếc mắt, ngữ khí nhẹ nhàng:

- Đúng! Đây là cách duy nhất để chống lại cái phương pháp kia của nàng! - Nói xong xoay người ấn nàng nằm xuống kéo chăn lên - Được rồi! Nàng nghỉ đi! Ta đi công chuyện một chút Qq Xong ta sẽ về ngay.

Nàng cũng ngoan ngoãn nằm xuống, mắt nhắm mắt mở nhìn cho đến lúc hắn đi hẳn mới từ giường bước xuống.

- Tiểu thư, người đi đâu vậy? Thái tử dặn không được cho người xuống giường đâu!

Uyển Nhã ngó tới ngó lui thấy hắn chắc chắn đã đi, vội ôm tay Phù công công:

- Phù công công à! Ta chỉ là có một số đồ ở Thanh Vân cung nên muốn về lấy thôi! Cho ta về đi! Một tí thôi.

Phù công công vững trãi như núi, lắc đầu:

- Không được đâu Tà Tiểu thư! Thái tử nhất định sẽ phạt nô tài! Người mau đi nghỉ đi. Đồ ở Thanh vân cung để nô tài sai bọn nô tì đi lấy cho!

Tà Uyển Nhã vẫn ôm tay Phù công công tỏ vẻ đáng thương:

- Ngươi cho ta đi một tí thôi! Ta chỉ là muốn riêng tư một chút, sẽ không lâu đâu!

Tâm tư của Phù công công bị cái vẻ mặt kia, mặt đã mềm dẻo hơn nhưng vẫn làm thỉnh. Uyển Nhã tiếp tục lấn tới, mở giọng ngọt ngào:

- Phù công công! Ngươi biết ta sau này sẽ là thái tử phi! Ngươi cho ta đi lần này ta sẽ tạ lòng không quên! Như vậy.... có thể cho ta ra ngoài một chút không?

Phù công công quay ra, cúi đầu cung kính:

- Nương nương! Người sẽ là Thái tử phi điều này ai cũng biết cả! Nhưng nô tài không dám lợi, chỉ muốn ân cần chăm sóc cho Thái tử. Người đừng bướng bỉnh nữa! Mau vào trong nghỉ ngơi đi nương nương!

Nàng bữu môi nhìn Phù công công:

- Ngươi thật là... còn trẻ như vậy đã sớm như ông già rồi!

Phù công công vẫn không nói gì, cúi đầu im thin thít.

Nàng tất nhiên muốn gì sẽ lập tức đạt được, đành ngồi lại giường suy nghĩ cách.

- A! Aaaaaaaa! Cứu ta với!

Nghe tiếng hét của Uyển Nhã, Phù công công dám thị vệ tức tốc lao vào. Khuôn mặt Tạ Uyển Nhã đầy vẻ sợ hãi, chỉ chỉ xuống gầm giường:

- Trong... trong đó! Có... có con gì gì ý! Ta... ta sợ!

Phù công công nghe theo, dám thị vệ cũng theo đó tất cả nhìn xuống gầm giường!

- Tạ tiểu thư, nô tài đâu có thấy gì đâu? - Phù công công đưa mắt quét ba bốn lần dưới gầm giường nhưng một con muỗi cũng không có. Hắn ngẩng đầu nhìn lên:

- Tiểu thư.... thật sự..... - Đến khi phát hiện ra bóng dáng Uyển Nhã đã biến mất khỏi cung.

- Mấy tên đàn độn các ngươi, sao lại cúi xuống giường hết như vậy? Phải trông chừng tiểu thư chứ! - Hắn tức giận quát dám thị vệ vẫn còn đang lẫn mò trong giường.

Mấy tên lính kia nghe được vội vã đứng lên nghiêm chỉnh. Hắn chăm chăm nhìn bọn chúng, to giọng quát:

- Mau đi tìm Tạ tiểu thư! Nhanh lên!

Lời vừa dứt lập tức tất cả binh lính tá hỏa đi tìm. Tạ Uyển Nhã bây giờ đã sớm rong chơi đến Khanh Vân điện. Vừa đi vừa cười trong đầu nàng thầm đắc ý:

- Tên công công ngốc! Sao mà chống lại được ta! Cho ta đi ngay từ đầu không phải là tốt sao?

Đang mãi suy nghĩ, nàng bỗng đâm sầm vào một người ngã bật ra đằng sau. Mắt còn chưa kịp mở để phản ứng bên kia đã nheo nhéo tiếng kêu lên:

- Ngươi đi mắt để đâu vậy? Đâm vào Vương thứ phi rồi! Còn không mau xin lỗi!?

Uyển Nhã khẽ cười, nhìn thẳng vào mắt nha hoàn kia:

- Sao nào? Không xin lỗi thì làm sao? Ngươi xem lại đi! Ai đâm vào ai? Đi đường dàn hàng hết cả con đường... không bị xô ngã đập đầu chết là may rồi! Lại còn đòi lời xin lỗi!

Nha hoàn kia muốn lên tiếng mắng chửi thì bị Vương Kim Liên dơ tay ra hiệu dừng đành im lặng, lườm nàng. Vương Kim Liên tỏ vẻ hiền thực:

- Nghe nói Tạ muội muội bị bệnh... sao lại đi lung tung ra đây? Không sợ nhiễm phong hàn rồi lăn đùng ra chết sao?

Nàng cũng không thèm để ý, bám vào cột bên người đứng lên, tay phui quần áo miệng trả lời:

- Nhờ phúc của Vương thứ phi, ta nay vẫn chưa chết mà còn tìm được một lang quân như ý! Ta nghĩ... chắc ta sẽ phải cảm ơn nàng...à tí tí nhiều!

Vương Kim Liên trong lòng rất rất tức giận nhưng đành nén lại, cố gắng mỉm cười:

- Ta không dám, muội muội tốt! Nhưng muội đi đâm vào ta không phải nên xin lỗi sao?

Khóe miệng nàng nhếch lên nhìn người đàn bà trước mặt, cất tiếng cười:

- Hahaha! Tí tí có cần mời thái y không? Con mắt nào thấy ta đâm vào tí? Là tí đi đâm vào ta! Ta còn chưa bắt tí xin lỗi, lại còn bảo ta xin lỗi tí! Nực cười!

Nha hoàn kia cậy thế là người nhà Thừa tướng lớn giọng:

- Ngươi là đồ yêu tinh! Là đồ hồ ly chín đuôi đi quyến rũ đàn ông! Đừng tưởng có Thái tử đằng sau là không coi ai ra gì!

Ánh mắt Uyển Nhã thậm chí không đặt vào mặt ả nha hoàn kia, khẽ nói nhẹ nhàng:

- Ta thà là hồ ly chín đuôi mà quyến rũ được lão công nhà ta! Còn hơn cái người... - nói tới quay ra nhìn Vương Kim Liên - cái người... có nhan sắc bao nhiêu cũng không ai thèm đụng.

Ả kia rốt cuộc không nhìn được, vung tay của Vương Kim Liên ra đẩy Uyển Nhã ngã xuống. Người nàng vốn bé hơn ả, lại vừa mới ốm dậy nên đương nhiên không chống lại được, ngã xuống đất.

Vương Kim Liên tuy ngoài mặt ngăn cản nhưng nhìn cảnh này lòng lại vui muốn nổ tung. Con nha hoàn này đúng là rất được.

Tâm tư ả chưa được hả hê bao lâu thì từ phía sau ả, giọng lạnh như băng vang đến:

- Máy ngươi... vừa làm gì Thái tử phi của ta?

Giọng nói tuy không chút tức giận nhưng lạnh đến nỗi khiến người ta phải khiếp sợ. Cả ba mắt đều hướng về phía Lý Khắc Minh mắt mở to vô cùng ngạc nhiên.

Nha hoàn cùng ả Vương Kim Liên toàn thân run lẩy bẩy, miệng không thốt ra lời, cứ thế nhìn Lý Khắc Minh đi tới bế bổng Uyển Nhã lên một cách dễ dàng. Mãi sau mới cất mồm, nói rất lễ phép:

- Tham... tham kiến Thái tử!

Lý Khắc Minh mắt không dao động, liếc sang người đang im ắng nằm trong ngực mình. Để ý thấy bên cánh tay phải nàng có vết xước mới, tâm can hần lửa bùng bùng cháy. Hắn dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía hai người nữ nhân đang run lẩy bẩy kia, hần giọng:

- Nói!... Các ngươi vừa làm gì nương tử của ta?

Lời nói của hắn buông từng chữ rất chậm, làm người khác chỉ muốn chạy trốn ngay lập tức vì khiếp sợ. Hai người kia cũng thế nhưng đành phải quỳ xuống, van lạy rồi rít:

- Nô tì có mắt như mù, không may xô nương nương ngã, mong Thái tử tha tội! Mong Thái tử tha tội!

Uyển Nhã nhìn cái dáng vẻ của người kia, lòng khẽ phát vài tiếng khinh bỉ. “Vô tình”? Vô tình thật nha!

- Thái tử! Là ta không may nên mới va vào họ ngã thôi! Chàng đừng để tâm nữa! Chúng ta về cung thôi!

Uyển Nhã nàng không phải là người thích so đo tính toán, biết thế nào nếu nàng không mở miệng hắn sẽ làm tới bến nên đành khuyên can.

Lý Khắc Minh vốn định dạy cho bọn họ một bài học, nghe tiếng ngọt ngào của nữ nhân kia trí óc không suy nghĩ gì cứ thế thuận theo nàng.

- Được! Xem như ta bỏ qua lần này! Nhưng nếu còn ai dám làm tổn thương nàng nữa..... - Hắn liếc mắt lạnh lùng về phía Vương Kim Liên - ta đảm bảo người đó không thể sống tiếp!

Giương mắt Vương Kim Liên lấm tấm mồ hôi, chứa đầy sự sợ hãi. Tuy ả có là cháu của Vương thừa tướng nhưng tính mạng... Lý Khắc Minh muốn lấy lúc nào chả được. Mà hắn trước nay có tiếng là người nói là làm! Sao có thể nói xuông?

Uyển Nhã thấy xem kịch đã đủ, kéo kéo áo hần nũng nịu:

- Về cung thôi! Ta không muốn ở đây!

Lý Khắc Minh như một con rối, ngay lập tức nghe theo nàng xoay người bước đi. Đi được hai bước bị nàng trong ngực cản lại:

- Chàng thả ta xuống! Ta đâu có què!?

Lý Khắc Minh dừng lại, tức giận nhìn về phía nàng:

- Nàng còn nói không bị thương? Không phải ta đã nói nằm yên trên giường sao? Sao lại nhảy ra đây rồi! Đấy xem... rồi xa ta một chút là nàng liền có chuyện! Ngoan ngoãn nằm im đi!

- Ta đâu có bị thương đâu! Chàng nói làm nhầm cái gì vậy?

- Cái gì mà làm nhầm? Nàng nhìn tay nàng đang chảy máu kia! Còn nói không bị thương!

Uyển Nhã đưa mắt mình về phía tay trái, đúng thật có vết xước nhưng không phải nó quá nhỏ để đem ra so đo sao?

- Có chút như vậy! Không tính là bị thương! Còn nữa... ta bị thương ở tay vẫn có thể đi được! Chàng mau thả ta xuống đi!

Hắn tay càng ôm eo nàng chặt hơn, giọng cứng rắn:

- Cũng là bị thương! Nàng nằm im đi! Ta còn chưa xét xử nàng tội kháng lệnh đâu!

Uyển Nhã không muốn nói thêm, đành khoanh tay bĩu môi mặc cho hắn ôm về cung. Hai người kia chứng kiến một cảnh ngọt ngào như vậy dường như sốc rất nặng! Lý Thái Tử ôn nhu như vậy sao? Vừa nãy còn giống diêm vương mà sao....

(đương nhiên là đối xử khác với người anh ý yêu rồi! Đầu óc bay đi đâu mà không nghĩ nổi! Ngu quá!..-.)

Bạn đang đọc truyện *Sẽ Chỉ Minh Nàng Là Hoàng Hậu Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

- Tạ Quang Lục! Chàng mau đi cướp Nhã Nhi về cho ta! Tại sao nó lại được chọn? Chàng trả lời ta đi! Chàng mau đi... mau đi đón nó về! Ta tin nó không muốn làm thái tử phi đâu!

Trong Tạ phủ lúc này, những giọt nước mắt của Tạ phu nhân cứ thế rơi xuống không ngừng. Tạ Quang Thiếu tay ôm mẹ, mặt cũng không một chút vui vẻ. Chính hắn cũng thắc mắc: Tiểu nha đầu nhà hắn trong đợt tuyển tú nữ này biểu hiện rất rất tệ! Cả nhà hắn đã vui mừng vì điều đó mà nay sao nó lại được chọn? Không chỉ là Thứ phi mà còn là Thái tử phi!

- Phu nhân! Bà bình tĩnh đã! Trên triều tôi chỉ nghe được có thế, tôi cũng biết gì hơn? Hơn nữa.... hoàng thượng còn nói Nhã Nhi là do đích thân Thái tử chọn, không hề do sự sắp đặt của Thái hậu hay Trần Quý Phi. Chính tôi cũng không biết phải làm sao trong tình cảnh thế này! Nay... chỉ có thể chờ con nó về rồi ta tính tiếp!

Tạ Quang Lục từ từ an ủi vợ. Vốn dĩ hôm nay Tạ phủ đã bày tiệc chào đón Nhã Nhi nhưng không ngờ lại nhận được tin này. Sợ dĩ ông không muốn cho con gái vào làm phi cũng là lý do mà Tạ phu nhân trắng trở từ lâu. Thử hỏi trên thiên hạ này, bao nhiêu người có dung mạo mỹ miều hơn con gái ông? Tài đức hơn con gái ông? Thái tử sao có thể không rung động sao? Thế rồi... con gái ông? Con gái của ông biết phải làm sao?

- Theo con nghe nói, ngày mai Uyển Nhã sẽ được đưa về để chuẩn bị hôn lễ. Ta... chờ xem ý kiến của nó thế nào! Cũng có thể nó yêu Thái tử rồi cũng nên!

Ánh mắt Quang Thiếu có vài phần ái ngại nhìn ra ngoài cửa. Sáng nay chàng có nghe tên thị vệ nói Uyển Nhã được thái tử chăm sóc rất chu đáo, sự chu đáo mà chưa vị nương nương nào nhận được. Đối với sự cảm động từ thái tử thì vị cô nương nào có thể chống đỡ?

Cả Tạ phủ đều lặng đi trong suy nghĩ về lo lắng cho người con gái nào đó.

- Được rồi để thiếp tự làm! Chàng có công chuyện còn chưa đi sao!/?

Uyển Nhã muốn vói, giật thuốc từ trong tay người nam nhân kia. Ai dè hắn dơ tay lên tron mắt nhìn nàng:

- Nàng! Ngồi im đó! Tại ai chứ? Ai kêu nàng chạy lung tung!

- Chỉ là vết thương nhỏ tí! Chàng giận cái gì chứ? - Nàng cứng rắn nhìn người kia, ánh mắt không một chút nhượng bộ.

Hắn ghé sát xuống mặt nàng, tà ác dọa:

- Thế lỡ không phải vết thương nhỏ thì sao? Lỡ cô ta đẩy nàng vào chỗ nào khác thì sao? Chỗ có mảnh sành vỡ? Chỗ có lửa? Vậy, ta biết làm sao?

Nhìn cái bản mặt của hắn, nàng không chịu được lấy tay đẩy ra miệng phụng phịu:

- Chàng là trù ẻo ta có chuyện? Chàng vui vẻ quá ha!

Chưa để nàng có cơ hội giận dữ, Lý Khắc Minh kéo nàng lại. Cho nàng nằm lên đùi mình lấy tay bị thương kia kê bôi thuốc. Hắn làm rất chuyên nghiệp làm nàng một chút cũng không kêu ca được.

- Chàng.... làm thấy thuốc sao? Sao lại thành thực băng bó vậy chứ? - Uyển Nhã hướng hai mắt to tròn lên, chuyển động theo từng cử chỉ của hắn.

Lý Khắc Minh làm một lúc cũng xong, nhìn người đang nằm khẽ búng mũi nàng một cái giọng âu yếm:

- Không làm thầy thuốc giỏi, sao có thể là lão công một nha đầu nghịch ngợm như nàng?

Uyển Nhã không nói gì, với lấy tay hấn mắt long lanh:

- Khắc Minh... ta.. ta muốn về nhà!

Hấn khẽ nhú mày, giọng có phần nghiêm ngặt:

- Đây không phải nhà của nàng sao? Nói vớ vẩn cái gì đó!

Nàng tức giận, rút tay khỏi tay hấn nhìn sang hướng khác:

- Chàng thừa biết ta muốn gì mà! Đừng có giả bộ thờ ngậy!

Lý Khắc Minh nghe đương nhiên hiểu. Hấn xoay mặt nàng để nàng nhìn thẳng vào mắt hấn, dịu giọng:

- Ta biết! Chẳng phải ta đã nói mai sẽ cho nàng về sao?

Uyển Nhã vùng dậy, ngồi trong lòng hấn dụi đầu vào ngực người kia:

- Nhưng ta muốn về luôn! Chàng cũng biết mà! Về sớm sẽ có thể đẩy nhanh tiến độ hôn lễ của chúng ta! Ta còn có thể thuyết phục nhạc phụ nhạc mẫu của chàng để họ tin tưởng chàng nữa! Chàng xem xem làm gì hại, toàn có lợi thôi!

Hấn thừa biết cái nha đầu kia chẳng qua là muốn về nhà nên mới ngọt ngào như vậy. Nhưng sao lòng hấn lại vui đến mức này được chứ?

- Được rồi! Chiều nay cho nàng về được chưa! Nha đầu thôi! Sao nàng cứ muốn xa ta vậy hả?

Nàng nhìn hấn khúc khích cười chu cái môi nhỏ xinh lên:

- Đầu có muốn xa đâu. Nhưng là nghĩ cho hai ta nên mới thế!

- Được! Xem như nàng nói thật! - Hấn nheo mắt liếc nhìn nàng.

Nàng cười ngai ngừng mở to mắt long lanh nhìn hấn. Một hai giây sau nhẹ nhàng đặt lên môi hấn một nụ hôn. Nàng chỉ đơn giản là hôn phớt lờ rồi lui lại phía sau:

- Quả tạm biệt cho chàng. Ai ngờ người nào đó cười tà, phút chốc tiến lên đè ngửa nàng ra bá đạo triền miên chiếm lấy cánh môi ngọt ngào của nàng mà gặm mà nhấm. Cứ thế dây dưa mãi không ngừng, mãi cho đến lúc nàng không thờ được hấn mới tiếc nuối rồi xuống chiếc cổ mảnh mai chiếm lấy mùi hương của nàng.

- Nàng chính là đang dụ dỗ ta đúng không? Ta là chờ đến đêm tân hôn nhưng... Nàng như vậy bảo ta phải làm sao?

Mấy lời nói ki của hấn cứ theo từng hơi thở phả vào mặt nàng làm hai gò má ửng hồng. Uyển Nhã đẩy hấn ra muốn vùng dậy nhưng dường như hấn một chút nhích cũng không có. Nàng đành nhìn hấn, mặt tỏ vẻ giận dữ:

- Chàng... chàng muốn làm gì?

Biết thừa rằng vị cô nương kia sớm đã bị dọa, hấn cười đắc ý bẻ bồng nàng lên:

- Nàng nghĩ ta muốn làm gì?

Không che dấu được vẻ sợ hãi nữa, nàng cười nhìn hấn:

- Chàng không phải bảo đến đêm tân hôn sao! Đừng lán trái với tiếng lòng chứ! Bây giờ đi ngủ đi! Chiều ta về rồi nên bây giờ muốn ngủ!

- Được! Đi ngủ! Để ta ôm nàng ngủ! - Lý Khắc Minh vẫn tiếp tục tiến tới không một chút e dè

Bất quá Uyển Nhã đành phải đồng ý. Với loại người như hấn, không bị ăn bây giờ đã may mắn rồi!

- Được! Vậy đi ngủ! Ta buồn ngủ rồi!

Lý Khắc Minh theo đó, đặt nàng xuống trước còn mình cũng tiếp đó kéo chăn lên chui vào ôm gọn nữ nhân kia vào lòng ngực của mình.

Bị nam nhân ôm chặt, Uyển Nhã loay hoay vịn vẹo một hồi mới tìm được tư thế ngủ thích hợp, cả trí óc từ từ chìm sâu vào giấc ngủ.

Lý Khắc Minh thì vẫn chưa hề chớp mắt một lúc nào. Hấn cứ say sưa ngắm nhìn thân ảnh kia trong lòng vang lên thanh âm ấm áp hơn bao giờ hết. Hấn

cúi xuống, tham lam hít lấy thân thể thơm mùi hương thảo. Hắn cũng không biết là hắn yêu cái nha đầu ngốc này đến mức nào nữa. Chỉ biết lúc này nhìn nàng bị đẩy một cái tâm can hắn lập tức điên lên. Nếu không phải nữ nhân này tốt bụng can lại chắc hai vị cô nương kia đã không yên ổn như vậy với hắn. Lần này thả nàng về Tạ phủ, hắn chính là rất lo. Tuy bên nàng có Quang Thiệp là người hắn tin tưởng nhưng cũng không thể đảm bảo bên nàng ngày ngày đêm đêm được. Hơn nữa xa nàng là một việc hắn chưa bao giờ muốn. Liệu hắn có nên dùng vương quyền của mình mà bắt nàng ở luôn đây không? Để nàng mãi mãi là của riêng hắn.

- Phu nhân! Tiểu thư về rồi! Uyển Nhã tiểu thư về rồi! - Một tên người làm vừa thấy kiệu của nàng ở phía xa đã vội càn chạy vào cấp báo

Tạ phu nhân vốn đang buồn bã xào nấu trong bếp, nghe tin con cứ thế bỏ chạy ra cửa.

Kiệu của nàng từ từ dừng lại trong sự vui mừng của mọi người. Uyển Nhã thân mặc y phục màu hồng cánh sen, trên tóc còn điểm mấy cây trâm vén mảnh bước xuống. Nàng vui hơn bao giờ hết, nhìn thấy Tạ phu nhân một bên khóe mắt đã đọng nước, không chần chừ đến bên ôm chặt lấy bà khóc nức nở:

- Mẫu thân! Uyển Nhã nhớ người thực sự rất nhớ người!

Tạ phu nhân đau lòng, khẽ vuốt mái tóc mượt mà của nàng, nấc lên thành tiếng:

- Nhã Nhi ngoan! Ta cũng nhớ con! Nhớ con nhiều lắm. Mau vào phủ đi! Ta đã chuẩn bị nhiều món ngon cho con lắm!

Nàng rời khỏi bờ vai của mẹ, cười tươi lấy tay lau nước mắt, gật đầu.

...

- Con ăn món này vào! Đây là món con thích ăn nhất, ta đã gỡ xương rồi! Mau ăn đi chắc con đói lắm!

Tạ lão gia hạnh phúc nhìn con gái, đưa đưa từng miếng cá vào bát con. Cảm xúc bây giờ của Uyển Nhã như thể sinh viên xa nhà về quê nhân ngày nghỉ, vui vẻ vô cùng. Nàng gấp từng miếng cá, bỏ vào mồm nhai rất ngon. Tạ phu nhân nhìn con ăn, lòng nức nở:

- Tội nghiệp con bé! Chắc nó ở trong cung không được ăn món này! Nhìn đi... trông nó gầy hơn bao nhiêu!

- Con không sao! Con còn khỏe lắm mà! Mẹ đừng lo! - Nàng cười khẩy, trấn an mẫu thân rồi lại tiếp tục ăn.

- Vậy... còn việc chọn Thái tử phi... là do con bị ép buộc đúng không? Thái tử có yêu con không hay... là do sắp xếp của Thái hậu? - Tạ Quang Lục buông lời, mắt như có hàng vạn câu hỏi chưa được giải đáp.

Nàng đang ăn, nghe câu trả lời khẽ buông đũa nhìn cha mẹ, chính trực trả lời:

- Nếu nói ép buộc cũng không đúng! Thực ra... từ đầu Thái tử giấu con về thân phận thật sự rồi cùng con tâm sự nhiều lúc. Vậy nên con yêu lúc nào không hay. Cho đến khi tuyên thái tử phi con mới biết sự thật. Nhưng chàng đã hứa vì con mà làm tất cả nên.. con cũng... thuận theo nên...

Ngay sau tiếng lấp bắp của nàng, Tạ phu nhân khẽ thở dài, không biết diễn tả cảm xúc ra sao:

- Đúng là nữ nhân khi rơi vào lưới tình! Làm gì cũng không nghĩ đến hậu quả! Con thử nghĩ xem bên Thái tử biết bao người tài sắc? Làm sao con biết người có thể chung thủy với con mãi! Con là quá tin người rồi!

Uyển Nhã phụng phịu, nũng nịu như con mèo nhỏ:

- Con tin chàng mà! Chàng sẽ không làm gì có lỗi với con đâu! Mẫu thân cũng xem như tin tưởng chàng đi!

Tạ phu nhân lắc đầu, tâm trạng tuy không tốt cũng cố nhìn con cười. Uyển Nhã cũng không nói gì thêm, nhìn mọi người rồi lại cặm cụi ăn cơm.

- Ta không phải không tin Thái tử không thể bảo vệ con mà là sợ rằng còn quá nhiều mối nguy hiểm mà con và người không lường trước được! Con xem, bao nhiêu phi tần xinh đẹp ngồi ngồi như vậy người lại chọn nha đầu ngốc là con! Không hợp lý chút nào!

Tạ phu nhân ôm đứa con gái bé bỏng vào lòng, xoa đầu con giảng giải:

- Con cũng đã từng nghĩ như người vậy! Tại sao chàng lại yêu nữ nhân như con...! Nhưng khi nghe chàng nói trong lúc con ngủ, tâm tư con lại giao động khó tả. Chắc có lẽ con yêu chàng quá nhiều! Con chỉ còn biết tin tưởng vào lời hứa của chàng thôi!

- Ta hiểu! Con yêu Thái tử như thế nào! Nhưng chỉ sợ khi Thái tử chán con rồi sẽ tìm một nữ nhân khác! Con biết mà! Người là bậc cửu ngũ chí tôn, có ai mà không muốn được người ân sủng! Ta không hề phản đối việc con được lập làm Thái tử phi, chỉ mong con nhớ rằng nếu ở trong cung quá uất ức thì có thể về bên ta! Ta và cha con sẽ làm mọi cách để con được an toàn.

Thấu được hết tâm tình của mẫu thân, sống mũi nàng có phần cay cay dụi vào vòng tay ấm áp của bà ngủ lúc nào không hay.

Tâm sự của bà mẹ nào cũng thế! Dù làm bao nhiêu, làm nhiều thế nào cho đến cuối cùng chỉ mong muốn con mình được hạnh phúc. Việc hôn nhân đại sự là việc cả đời, làm sao có thể không lo cho được!

- Tiểu thư! Người mau dậy đi! Thái tử đến! Thái tử đến! - Kim Ngân ở bên giường lay lay tay nàng.

Ở thời này không phải đến trường nên khi ở nhà, cứ phải đến gần giờ cơm trưa nàng mới mở mắt. Giờ mới chỉ là sáng bình minh, lại gọi con heo ngủ là nàng dậy thật không dễ chút nào!

- Kim Ngân ngoan! Đừng gọi nữa! Để ta ngủ một lát thôi!

- Không được đâu tiểu thư! Thái tử gia đang ở đây! Ngải mang của hồi môn đến nữa! Tiểu thư, người mau tỉnh lại đi!

Tạ Uyển Nhã nghe lời Kim Ngân nói, giật mình bật dậy, đầu tóc bù xù quay sang hỏi nha đầu kia:

- Người nói gì cơ? Của hồi môn?

Kim Ngân chưa kịp nói gì, bóng dáng người kia đã biến mất khỏi phòng:

- Tiểu thư! Người còn phải chải đầu nữa! Tiểu thư!

Lao ra đến phòng khách, nàng đã thấy Thái tử và cha mẹ nàng trong trạng thái trang nghiêm đang ngồi trên ghế. Cả ba ánh mắt đều hướng về phía nàng bằng sự kinh ngạc. Nàng cũng mở to mắt nhìn về phía Lý Khắc Minh dò hỏi.

- Nhã Nhi! Con mau về phòng chỉnh đốn y phục! Mặc như vậy là vô lễ với Thái tử!

Tạ Quang Lục tỏ vẻ nghiêm túc, quát mắng. Nàng còn chưa kịp mở miệng thì Lý Khắc Minh đã chặn lời:

- Không sao thưa nhạc phụ! Nàng là nương tử của con, mặc như nào thì vẫn là nương tử của con thôi.

Uyển Nhã liếc mắt lườm hần một cái rồi bước đến bên cạnh Tạ phu nhân ngồi xuống. Cả phòng lại tiếp tục câu chuyện đang nói dở.

- Thái tử! Chuyện này có phải quá vội vã không?

- Nhạc phụ! Đây là ý chỉ của phụ hoàng! Người muốn nhân dịp thái tử Triệu quốc sang thăm nên tổ chức luôn! Với lại mọi thứ đã có hoàng hậu lo! Nhạc mẫu cũng nhạc phụ không cần lo lắng!

Tạ phu nhân ném ánh mắt về phía nàng rồi lại tiếp lời:

- Nhưng trong một tuần! Thực sự quá gấp!

Một tuần??? Tâm tư nàng cũng không ngờ nam nhân kia lại nóng lòng đến thế! Nàng về phủ còn chưa đến mấy ngày vậy mà muốn nàng trở về cái hoàng cung chán chết đó!

- Nhạc mẫu! Ta hứa sau khi thành thân sẽ cũng Nhã Nhi về thăm! Người đừng lo!

Nàng khẽ dùng ánh mắt nói chuyện với hần:

“Chàng làm cái gì mà vội vậy chứ! “

Lý Khắc Minh cũng ngọt ngào đáp lại bằng mắt:

“Ta là nhớ nàng quá thôi!”

- Vậy được! Vì thần nghe theo Hoàng thượng cùng Thái tử!

Tạ lão gia suy nghĩ lúc lâu đứng lên đồng ý trong sự ngạc nhiên của hai người kia. Lý Khắc Minh cười thỏa mãn, cúi người:

- Tạ ơn Nhạc phụ! Giờ con xin phép được cùng nương tử trò chuyện!

Vừa dứt lời hần liền kéo nàng đi. Tạ phu nhân cùng lão gia đành lắc đầu nhìn nhau. Rốt cuộc cũng chỉ có thể trông đợi ở tấm lòng của thái tử với con gái họ.

Uyển Nhã bị kéo ra hồ, khó chịu vùng tay ra hét:

- Chàng làm gì đó! Nắm chặt như vậy!

Lý Khắc Minh xoay người, cúi xuống nhìn nàng:

- Bảo bối? Giọng nói này là đang giận ta chuyện gì phải không?

Nàng không nói không rằng đi về phía hồ, ngồi xuống ném sỏi. Hắn cũng đi theo ngồi xuống cạnh nàng mở giọng dỗ dành:

- Nha đầu! Nàng rốt cuộc làm sao? Mau nói ta biết đi!

- Uyển Nhã! Nàng trả lời đi chứ! Rốt cuộc ta làm nàng phật ý chỗ nào?

- Bảo Bối! Nói đi! Nàng muốn gì?

Uyển Nhã rốt cuộc không chịu được, nhìn hắn phụng phịu:

- Sao phải vội vậy chứ! Ta còn chưa chơi được bao lâu... chàng lại lôi ta vào chốn hoàng cung chán chết đó!

Chương này có vẻ hơi nhạt ^^ thôi thì chương sau bù nha:~*~

Bạn đang đọc truyện *Sê Chi Minh Nàng Là Hoàng Hậu Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Hôn lễ

- Bảo Nhi! Muội tính bao giờ thì cử hành hôn lễ với Vương Sỹ Anh? - Uyển Nhã chống tay lên cằm, chán nản quay sang nhìn Bảo Nhi.

Trong quán trọ, nàng và Bảo Nhi vừa vào ngay lập tức trở thành tâm điểm của sự chú ý. Uyển Nhã chỉ ngồi đấy, trông chờ cho vị muối muối kia gọi món. Tiểu nhị trong lúc ghi món cũng đến thần thờ trước vẻ đẹp của hai vị cô nương trước mặt. Cũng như lần trước Uyển Nhã ra ngoài cùng mẹ, quán trọ lần này cũng sớm đông đến kín bàn.

Bảo Nhi gọi món xong cũng bắt chước dáng bộ của nàng, chống tay trả lời:

- Muội? Muội chờ ăn tiệc của tỷ xong mới tính tiếp!

Uyển Nhã mang bộ mặt không hài lòng, lấy tay nghịch tóc Bảo Nhi phụng phịu:

- Ta vốn chẳng muốn vào cung tí nào! Chán chết đi được!

- Áy da! Ti được lên làm Thái tử phi đó! Đừng có như vậy chứ! Làm như đi ngục không bằng ấy!

Nàng khề thờ dài, lắc đầu:

- Khác gì đi tù đâu! Muội nghĩ xem vào đó chẳng có gì để làm cả! Chán lắm! Ai bảo Thái tử phi là sướng đâu! Hay là...- Lời nói lửng lơ hướng về phía Bảo Nhi - ta nhường chức Thái tử phi cho muội đó!

Mày đẹp của Bảo Nhi nhú chặt, miệng hô to:

- Tí tí! Đừng có đùa như vậy! Muội chả ham gì cái chức đó đâu! Có lão công của muội.... chả cần ai nữa! Với lại nếu tí mà bỏ trốn khỏi Thái tử xem chừng... hẳn có thể lật tung cả đất nước này mà tìm tí đó! Tốt nhất an phận thủ thường mà ngồi im đó chờ hẳn rước về đi!

Đầu óc Uyển Nhã đang chăm chú suy nghĩ theo lời nói của Bảo Nhi: nếu một ngày nàng biết mất... hẳn sẽ ra sao nhỉ?

- Hai vị tiểu thư! Đồ ăn có rồi! Mời dùng tự nhiên nha!

Bảo Nhi lấy đĩa, đưa đến trước mặt Uyển Nhã:

- Đây! Tí cầm đi! Ăn đi, vào cung không được ăn mấy “cao lương mỹ vị” thế này đâu!

Nàng ngẩng lên, tay nhận lấy đôi đĩa từ Bảo Nhi, lặng lẽ gấp thức ăn.

- Bảo Nhi! Muội làm sao chắc Vương Sỹ Anh sẽ yêu thương muội chứ?

Bảo Nhi miệng vẫn đang nhai miếng thịt bò, mắt đảo suy nghĩ:

- Thì... muội là đặt lòng tin ở huynh ấy thôi! Muội tin người ta sẽ không phản bội lại tấm lòng của muội!

- Nhưng không phải... nam nhân rất dễ phai lòng sao? - nàng chọc chọc miếng thịt trong bát, giọng có phần đa nghi.

Bảo Nhi vẫn một mực bao che cho lão công, trong mắt dường như có vài phần tự hào:

- Không đâu! Khi một nam nhân nào đó yêu ti thật lòng, dù có cho bao nhiêu nữ đứng trước mặt hấn hấn cũng chẳng lung lay đâu! - Đang mơ màng, Bảo Nhi quay sang trách móc nàng - Đây! Ti là thông qua muội tìm hiểu ý của Thái tử sao?

Uyển Nhã sớm đã bị nhìn thấu, đành cứ thế thừa nhận:

- Xem ra bị muội nhìn hết tâm tư rồi! Ta cũng chưa biết... hấn là có yêu ta thật lòng không?

Bảo Nhi khẽ cười, lấy tay vỗ vai nàng trấn an:

- Ti đừng lo! Theo tướng công nhà muội nói trước nay Thái tử chưa đụng nữ nhân nào hết! Chỉ có ti là duy nhất!

- Đó là trước đây! Bây giờ và sau này... sao có thể chắc chắn chứ!

- Ti ti! Ti nghĩ quá nhiều rồi! Ti ngắm xem nếu người ta không yêu ti thật lòng giữa bao nhiêu nữ nhân lại chọn ti làm Thái tử phi? Thôi không nói nữa! Ti mau ăn đi! - Vừa nói, Bảo Nhi lại đem rau gấp vào bát Uyển Nhã.

Mặc dù thế, nhưng tâm trí nàng vẫn bay về mấy phương trời xa xôi kia. Liệu nam tử như hấn chống lại sự hấp dẫn của mấy nữ nhân kia được bao nhiêu lâu?

Lại đến một buổi đêm nọ, Uyển Nhã không ngủ được liền bảo Kim Ngân cùng mình ra hồ ngồi ngắm trăng. - Tiểu thư! Người cũng đừng quá xem trọng mấy lời phu nhân nói! Thực ra cũng có nhiều đề vương tuyệt nhiên chỉ yêu một mình chính phi của mình. Thái tử gia theo nô tì nghĩ cũng sẽ như vậy mà đối với người thôi!

Kim Ngân thấy tâm tình của tiểu thư không vui, ngồi bên cạnh lên tiếng. Uyển Nhã cũng không hiểu sao lòng cứ có cảm giác hoang mang cực độ. Lẽ nào cô nương đến ngày cưới này sinh nghi ngờ với vị phu?

- Tiểu thư! Tiểu thư!

Nha đầu Kim Ngân tức tốc lay người nàng, cuống quýt gọi. Trở về từ cõi mơ hồ, nàng ngo ngác nhìn:

- Há?

Nha đầu này có vẻ sợ hãi, chỉ tay về phía tường:

- Có ai kia tiểu thư!

Uyển Nhã theo tay Kim Ngân hướng mắt về phía tường nhưng tầm mắt lại bị ai đó chắn. Ngược lên thì bị người đó bịt miệng, cười vui vẻ:

- Nương tử! Ta đến thăm nàng đây!

Kim Ngân thừa biết người kia là ai, nàng cười khúc khích từ từ lui xuống.

- Chàng! Chàng đến đây làm gì... Sao lại phải bịt miệng ta!

Nàng vừa nói vừa dùng mấy ngón tay nhỏ nhấn gờ bàn tay kia ra. Hấn vẫn ngồi trước mặt nàng, cười:

- Nếu ta không bịt miệng nàng sợ... giờ này nhạc phụ và nhạc mẫu đã sớm tỉnh hết rồi!

Uyển Nhã nhìn người kia, mặt cúi gằm:

- Chàng đến đây làm gì? Chẳng phải mấy ngày nữa là ta vào cung cùng chàng rồi sao?

Lý Khắc Minh từ từ ngồi xuống cạnh nàng, nhìn thẳng rồi nhìn hồ vắn vợ trả lời:

- Hình như ta bị nàng bỏ bùa... không gặp mấy ngày đã nhớ nhưng khó tả! Như thế này ta phải phạt nàng!

Uyển Nhã tuy biết lời nói của người kia chính xác là hoang đường nhưng cũng hùa theo, mở to mắt vô tội:

- Chàng muốn phạt ta cái gì? Lý Khắc Minh giả vờ ngẫm nghĩ sau đó đưa tay lên véo yêu má nàng, giọng độc tài:

- Phạt nàng bên ta suốt đời, không được rời xa nửa bước!

Uyển Nhã nghe lời đường mật từ phía kia, lòng mặc dù sợ hãi nhưng lại tỏ vẻ giận dữ:

- Đáng ghét! Như vậy không công bằng!

Lý Khắc Minh nhanh chóng ngã đầu xuống đùi nàng, giọng rất mệt mỏi:

- Không được! Ta đã quyết, nàng chỉ có thể chấp nhận không có quyền kháng lại! Đây là hoàng lệnh!

Nàng ban đầu có phần ngỡ ngàng về hành động của Lý Khắc Minh sau lại thuận theo, đưa tay khẽ vuốt tóc hắn:

- Vậy ta cũng phạt chàng!

Hắn vẫn nhắm mắt, hỏi:

- Phạt ta? Tại sao phạt ta?

- Vì... chàng quá đáng yêu! Đáng yêu đến nỗi khiến ta bỏ bữa mê để chàng nhớ ta!

Cái giọng nhí nhảnh của nàng làm khoe miệng hắn cong lên rõ rệt. Hắn mở mắt nhìn lên khuôn mặt bé nhỏ kia:

- Vậy nàng muốn phạt ta gì?

Nàng vui vẻ, dơ tay đếm từng điều:

- Thứ nhất: chỉ được yêu mình ta, không có nữ nhân nào hết!

- Thứ hai: chỉ cần là ta còn sống không cho phép chàng đụng chạm với nữ nhân nào cả.

- Thứ ba: ngoan ngoãn suốt đời làm phu quân của ta! Không được buông tay dù có lý do gì đi nữa! Tâm can Lý Khắc Minh lúc này cực kì vui vẻ. Ai ngờ tiểu nha đầu kia lại ngọt ngào thế chứ?

- Được! Thái tử gia nhận hình phạt này!

Thế rồi hai mắt nhìn nhau cười một hồi. Lý Khắc Minh từ từ thả lỏng, chớp mắt một chút. Tạ Uyển Nhã nhớ về mấy câu hỏi lúc trước nàng hỏi Bảo Nhi, nhìn lên ánh trắng giọng thanh tĩnh:

- Khắc Minh! Liệu sau này chàng còn giống như bây giờ? Yêu thương chiều chuộng ta nữa không?

Biết rõ tâm trạng của nữ nhân nọ lúc này lúc khác, Lý Khắc Minh khai thật tâm:

- Tất nhiên rồi! Bây giờ là nàng, sau này cũng chỉ có nàng! Ta không quan tâm ngoài kia ra sao cho dù núi có đổ sông có tràn trong lòng ta vẫn chỉ có duy nhất mình nàng là nương tử! Sao thế? Không tin tưởng ta?

Uyển Nhã lắc đầu nguẩy nguẩy, miệng nhỏ dịu dàng:

- Không phải! Nếu không tin tưởng chàng vậy gả cho chàng làm gì chứ?

Rất hài lòng với câu trả lời, Lý Khắc Minh nắm lấy tay nàng, giọng kiên quyết:

- Nhã Nhi! Ta nói rồi! Đời này sẽ chỉ có nàng là nương tử trong lòng ta! Nàng đừng lo lắng! Cho dù thân xác này không còn nữa, ta cũng sẽ bảo vệ nàng đến cùng!

- Nhưng không phải sau này, sẽ có nhiều nữ xinh đẹp tài giỏi sao? Đến lúc đó ta già nua, xấu xí mặt đầy nếp nhăn tính tình cũng không có tốt nữa! Chẳng phải đám nữ kia sẽ hấp dẫn hơn nhiều sao?

- Lão bà của ta! Đến khi đó ta cũng đã già nua rồi, không còn ham gì cái chuyện trai gái nữa! Đám nữ kia dù có làm gì thì ta cũng chỉ thích bên mỗi lão bà của ta thôi! Ngoan, đừng có lo lắng nữa! Vì phu nhất định bảo vệ nàng!

Từ đáy lòng của nàng bị lời nói kia làm cho ấm áp vô cùng. Đúng! Nhiệm vụ từ giờ trở đi là tin tưởng hắn bên hắn và giúp đỡ hắn! Nàng tin hắn sẽ không bao giờ phụ bạc nàng!

Thời gian đúng là trôi đi không đợi một ai! Mới đây thôi thời gian cử hành hôn lễ đã tới. Sáng sớm hôm nay, nàng được gọi dậy từ rất sớm để trang điểm

lâm tóc. Nhưng cũng không hiểu sao nàng hôm nay một chút chậm trễ cũng không có, thức dậy rất đúng giờ.

Uyển Nhã vốn đã xinh đẹp rạng ngời nay thêm một chút son phấn càng làm sắc đẹp đó vụt xa hơn. Nước da trắng trẻo lại mịn màng chính là thứ làm nàng nổi bật trên nền đỏ của lễ phục.

- Nhã Nhi!

Vừa lúc chải tóc xong, thanh âm run run từ phía cửa phát ra. Nàng quay ra nhìn, thấy Tạ phu nhân đang đứng đó mặc dù vẻ mặt tươi cười nhưng tâm trạng lại khôn khổ hơn bao giờ hết.

- Mẹ!

Tạ phu nhân ra hiệu cho người làm lui xuống, đến bên vòng tay ôm con gái nhìn vào trong gương tán thưởng:

- Con gái của mẹ hôm nay đẹp lắm!

Nàng nắm lấy vòng tay ấm áp ấy, mắt khẽ đóng lệ. Nước mắt thường trực muốn tuôn ra ngoài ngay lập tức.

- Ngoan! Con đừng khóc! Hôm nay là ngày đại hỉ, khóc sẽ không hay đâu! Nước mắt sẽ làm nhòe phấn mắt.

Nàng cố gắng nuốt hết nước mắt vào trong lòng, gật đầu nhìn bà. Nàng biết mẹ nàng chính là rất khổ tâm vì chuyện này! Nhìn bà như thế tâm trạng nàng không khỏi cũng cố gắng mạnh mẽ hơn.

- Tân lang đến rồi!

Từ ngoài, tiếng ma ma đã vọng vào nơi phòng của nàng. Nàng cùng mẹ nhìn nhau một lúc, chợt bà nắm lấy tay nàng nhả nhừ:

- Uyển Nhã! Giờ con đã là nương tử của người nhưng không vì thế mà con không phải là con gái của ta và cha con nữa! Nếu ở cung chịu uất ức nhờ người nói với ta, ta lập tức sẽ đưa con đi một nơi thật xa! Đừng sợ được không?

Nàng gật đầu, lòng rung rung nhìn bà lấy khăn trùm đầu đỏ trùm lên.

Tạ phu nhân từ từ dắt nàng đi, ra đến cửa chính thì Tạ Quang Thiếu đã ngồi xuống, giọng cứng rắn:

- Lên đi! Ta công muội!

Uyển Nhã không chút do dự, từ từ leo lên lưng Quang Thiếu. Tạ Quang Thiếu thân hình to lớn, cơ bắp rắn chắc công nàng y như hổ đang cạp trên lưng một con thỏ bé nhỏ.

Ra đến cửa phủ, Lý Khắc Minh đã chờ sẵn. Quang Thiếu từ từ hạ nàng xuống, nhả nài nói với nàng:

- Sau này nếu bị bắt nạt, nói với ca ca! Ca ca sẽ trừng phạt ai bắt bạt muội được không?

Nàng sau tấm khăn đỏ nước mắt gần như đã tuôn ra, chưa kịp gật đầu nghe tiếng Lý Khắc Minh đắc lợi:

- Ta tuyệt nhiên sẽ không để nàng bị bắt nạt! Huynh yên tâm đi!

Nói xong, liền dắt nàng ra kiệu. Hắn trực tiếp bế nàng đặt vào kiệu sau đó kéo rèm cẩn thận rồi mới về ngựa. Vừa ngồi xuống kiệu, Uyển Nhã bắt đầu để mặt cho nước mắt tuôn rơi. Chỉ là đi lấy chồng, sao lại khóc nức nở thế này chứ?

Khắp dọc đường, tất cả mọi người chú ý vào tân lang sắc đẹp ngời ngời, ánh mắt lạnh lùng. Nhìn từ xa đã có thể cảm nhận được khí thế bức người của hắn. Mấy vị cô nương nhìn thấy hắn hận mình không phải là người con gái trong kiệu kia! Tại sao lại có thể may mắn lấy được phu quân cái gì cũng có. Là thái tử sắc đẹp ngời ngời văn võ song toàn. Tất cả những yếu tố tuyệt vời trên thiên hạ đều hội tụ ở hắn.

Vì là hôn lễ của Thái tử nên cả triều đình đều có mặt đông đủ. Ngay khi nàng vừa xuống ngựa, hắn lập tức đến bên cùng nàng sánh đôi. Tuy là chỉ đi gần bên nhưng nàng nhận rõ được sự an toàn khi ở bên hắn. Nàng như dựa vào người hắn, bước đi trên sảnh lớn.

“NHẤT BÁI THIÊN ĐỊA “

“Nhị bá cao đường “

“phu thê giao bá “

“Đưa vào động phòng!”

Sau khi thực hiện hết tất cả các nghi lễ, nàng được ma ma dìu về phòng tân hôn.

- Nương nương! Người phải chờ để Thái tử cởi khăn trùm đầu, không thể tự tháo xuống biết không?

Nhìn thấy cái gật đầu ở phía nàng, xin phép rồi lui xuống.

1...

2....

3....

Khăn trùm đầu trên đầu nàng bị nàng tự tay tháo xuống vứt ở một bên. Tiếp đó mũ miện cũng bị gỡ xuống. Nàng tháo hết đồ trang sức, nhẹ nhàng nằm ịch xuống giường.

Nàng nằm ngẩn ngơ suy nghĩ một hồi rồi thiếp đi lúc nào không hay.

Thời điểm Lý Khắc Minh vào phòng, nha đầu kia vốn đã ngủ say như chết. Hắn hôm nay vì nghĩ nàng sẽ không thích mùi rượu nên từ chối rượu mời vì nàng. Vào đến phòng, thấy tiểu bảo bối của mình đã ngủ say, hắn không kìm được lòng ghé sát giường nơi nàng đang nằm thì thầm:

- Nha đầu thôi! Nàng định ngủ tới khi nào nữa?

Vốn giường lạ ngủ không quen, lại nghe tiếng nói quen thuộc Uyển Nhã mở mắt, lông mi chớp chớp vài cái giọng mơ hồ:

- Tướng công thôi! Đi lâu như vậy mới về!

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn kia tò vò về giận dữ, hắn cười vui vẻ:

- Nàng quên đây là đêm tân hôn của chúng ta sao? Sao lại có thể ngủ quên trời quên đất như thế chứ? Thật là!

Thấy hắn giận dữ, nàng cũng muốn dỗ dành. Nàng khẽ vòng tay qua cổ, ôm lấy hắn ghé vào tai thì thầm:

- Chúng ta đi tắm đi! Ta muốn ngủ ngon!

Tâm tình Lý Khắc Minh bây giờ vừa vui lại vừa náo loạn: Cái nha đầu này không ngờ lại chủ động đến thế!

- Được! Ta đưa nàng đi tắm!

Lúc tắm, Uyển Nhã vẫn chỉ biết ngủ và ngủ, mặc kệ cho người kia muốn làm gì thì làm. Lý Khắc Minh phải khổ sở lắm mới kiềm chế được thú tính nổi dậy bên trong. Tắm rửa xong xuôi, hắn lấy áo choàng qua cho nàng, ôm nàng như con mèo con đang say ngủ trở lại phòng.

Hắn ngồi trên ghế, đặt nàng trên đùi mình hỏi:

- Nhã Nhi! Có đói không? Chắc cả ngày nay nàng không ăn gì rồi!

Uyển Nhã lười nhác, dụi đầu dán vào lồng ngực người kia:

- Đút cho ta! Ta muốn ngủ!

Lý Khắc Minh bây giờ chính là mồi dâng đến tận miệng, không ăn sẽ cực kì nuối tiếc. Hắn nhìn thân ảnh bé nhỏ mắt nhắm chặt kia, cười tà ác:

- Được! Để lão công đút cho nàng!

Tay hắn lấy một miếng thịt đưa lên mồm nhai rồi dùng miệng, truyền thức ăn cho nàng. Nàng khẽ cau mày, phát hiện mình vừa bị ăn đầu hủ, vẫn cố chấp không mở mắt ra:

- Chàng chỉ cần đưa thức ăn tới miệng còn...

Lời chưa nói xong liền bị đôi môi của hắn cúi xuống chiếm lấy tiện nghi. Hắn cứ tha hồ đùa giỡn, mút mát lấy cánh môi ngọt ngào của nàng. Chẳng chần chờ gì nữa, cứ thế bế nàng đến bên giường để người kia xuống hôn lấy hôn để. Uyển Nhã vốn mệt mỏi lại thêm con buồn ngủ, không có cách nào đánh theo nhịp phối hợp cùng hắn. Chỉ một lát sau, tấm áo choàng trên người nàng cũng bay xuống đất. Da thịt nàng trắng nõn, làm hắn không kiềm chế được cứ thế mà tiến tới. Lại thêm hai gò má phồng hồng khêu gợi khiến thú tính của hắn cứ thế mà bộc phát! Lạ thật, hắn trước giờ chưa bao giờ là mất kiểm soát như vậy trước mặt nữ nhân! Nàng là người duy nhất!

Bạn đang đọc truyện *Sẽ Chi Minh Nàng Là Hoàng Hậu Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Ta muốn có bảo bảo !

Sáng hôm sau, người thức dậy đương nhiên là Lý Khắc Minh. Kể từ nay cơ về cuộc đời hắn sẽ vui hơn rất nhiều vì có tiểu mỹ nhân là nàng bên cạnh. Hắn từ từ vén ngọn tóc mai của nàng, tay chống đầu say sưa ngắm người kia ngủ. Lúc vạch chăn ra nhìn trên thân nàng có vài vết máu tụ lại, hắn lại thâm trách mình hôm qua không kiềm chế được. Nữ nhân kia có vẻ vẫn ngủ say, cảm nhận chân bị vạch ra liền rúc vào ngực hắn, tiếp tục ngủ. Lý Khắc Minh mỉm cười hạnh phúc, vòng tay ôm lấy tiểu nhân nhan trong lòng, để nàng tựa vào người hắn ngủ. Mùi hương từ tóc Uyển Nhã làm cho hắn cảm thấy rất dễ chịu khoan khoái.

Mặt trời lúc này đã lên cao, trong phòng hai người kia vẫn ngủ chưa có dấu hiệu thức dậy. Uyển Nhã khẽ cựa quậy, thấy thân mình đau nhức mở mắt ra lại nhìn thấy nam nhân kia đang ôm mình ngủ. Chết tiệt! Ngủ thôi mà hắn cũng đẹp vậy. Tay nàng không tự chủ được đưa lên khẽ chạm vào ngũ quan trên khuôn mặt hắn, vừa nhìn hắn miệng nhỏ lại khẽ cười. Đúng lúc cái tay đang di chuyển đến môi hắn liền bị bắt lại bởi đôi tay to lớn. Nhìn sang khuôn mặt hắn thì nam tử kia đã dậy từ lâu:

- Chào buổi sáng, nương tử!

Uyển Nhã ngại ngùng rút tay lại, quay sang lấy chăn trùm kín người. Cái bộ dạng ngại ngùng của nàng làm hắn không nhịn được, cất tiếng cười:

- Nương tử! Nàng ngại đó à? Nàng vẫn không dám đáp lại, cảm nhận đầu óc bây giờ trống rỗng vẫn nằm in sau tấm chăn. Lý Khắc Minh vươn tay, đem thân thể dưới tấm chăn kéo lại gần dùng giọng nói bá đạo thì thầm vào tai nàng:

- Không phải sau đêm qua, ta tưởng sẽ không ngại nữa? Nàng kéo chăn xuống đưa mắt nhìn hắn rồi lại kéo chăn lên nhòm vào trong chăn. Lý Khắc Minh cũng đưa theo mắt nàng nhìn vào trong chăn, mặt đầy niềm vui. Đầu óc nàng suy nghĩ chán chê, rốt cuộc cũng hiểu vấn đề hôm qua người kia nói là gì lại nhìn thấy ánh mắt người kia cũng đang nhìn vào trong chăn liền đẩy đầu hắn ra:

- Này! Chàng làm cái gì đó?

Lý Khắc Minh nhún vai vô tội, nhìn nàng:

- Ta đâu có làm gì đâu? Chỉ là nhìn một chút.... Với lại hôm qua... cái gì muốn thấy cũng đã thấy rồi! Nàng ngại gì chứ?

Nàng liếc qua thân hắn, thấy hắn vẫn mặc quần áo vội vàng kéo chăn che người mình, giọng cáu kỉnh:

- Sao... chàng lại mặc quần áo, còn ta thì không?

- Thì ta dậy trước, đi tắm rồi quay lại ngủ với nàng!

- Sao hôm qua... ta với.. chàng lại..? Ta nhớ là ta đang ngủ mà?

- Thì ta đã gọi nàng dậy rồi! Với lại... - hắn vừa nói vừa gom cả chăn lẫn nàng bồng lên - vì phu và nương tử đêm tân hôn làm thế có gì lạ?

Bước chân hắn không đợi nàng trả lời cứ thế bước đi. Uyển Nhã vùng vẫy, khó chịu hỏi:

- Chàng đưa ta đi đâu?

Lý Khắc Minh dừng ở trước cửa nhà tắm, ánh mắt trêu đùa nhìn nàng:

- Đi tắm!

Mặt nàng bây giờ đỏ ửng không nói câu nào nằm gọn trong lòng hắn. Lý Khắc Minh thấy tiểu cô nương kia đã ngoan ngoãn, cười bước vào nhà tắm.

Sau khi tắm xong, Uyển Nhã cũng bớt ngại ngùng hơn hắn. Dù gì nhìn cũng đã nhìn, làm vợ hắn cũng đã làm rồi đành thuận theo chiều gió mà thôi. Nhưng cái tính thích tắm của nàng dù ở hiện đại hay ở cổ đại vẫn không thay đổi. Nàng đành phải bắt hắn ra ngoài trước để nàng thoải mái tắm.

Vừa lúc mặc quần áo xong, nghe từ bên ngoài truyền lại:

- Cútтт!

Bước ra khỏi cửa thì thấy một nha hoàn đang run cầm cập quỳ xuống trước Lý Khắc Minh. A! Vậy ra cái tin nói hắn trước giờ không đụng vào nữ nhân thì ra bao gồm cả nha hoàn..! Nàng thương nha hoàn kia vô tội bèn tới gần, giọng trách móc:

- Chỉ là mặc y phục chàng có phải căng thẳng như vậy không? - nàng quay ra nhìn nha hoàn kia, khẽ cười - Ngươi mau lui xuống đi! Để ta làm cho!

Nha hoàn kia trong lòng cảm ơn vô cùng tận đối với sự giúp đỡ khi nãy của nàng. Nếu chuyện vừa rồi mà để tổng quản biết nàng có còn nguyên vẹn nổi không?

Thấy nàng, lúc này cơ mặt Lý Khắc Minh mới dần ra, hắn nở nụ cười ngọt ngào kéo nàng lại gần:

- Ta trước nay vẫn thế! Nàng còn chờ gì nữa? Mau thay đồ cho ta, phụ hoàng và mẫu hậu đang đợi đó!

Nàng lúc này mới sức nhớ ra, trong mấy truyện cổ trang có viết sau đêm tân hôn, tân lang cùng tân nương phải đến thỉnh an cha mẹ chồng. Mà bây giờ... ăn cơm trưa còn muộn! Vậy nàng...?

- Chàng không nhắc ta? Mau mặc nhanh lên! Giờ đã muộn lắm rồi!

Tay nàng theo nhịp điệu nhanh nhẩu của giọng nói, đưa hoàng bào đến bên cho Lý Khắc Minh. Hắn càng nhìn nữ nhân kia càng cảm thấy nàng đáng yêu không muốn nàng sợ đành lên tiếng trấn an:

- Nàng đừng lo! Khéo họ còn mong ta với nàng đến muộn là đằng khác!

Hai tay đang bận rộn của nàng chợt dừng lại, nàng lườm người kia một cái:

- Chàng là nhi tử, sao lại không nhanh đi thỉnh an phụ hoàng và mẫu thân, còn ở đó nói nữa!

Lý Khắc Minh tranh thủ nàng đang mặc áo cho mình, kéo nàng lại gần ôm chặt:

- Có sao đâu? Ta đảm bảo họ sẽ giờ này đang cá cược xem ta và nàng có đến không đó!

- Nhi thân thỉnh an hoàng thái hậu, hoàng thượng hoàng hậu nương nương!

Hoàng thượng vẻ mặt tươi cười, giọng điệu vui vẻ:

- Các con! Đứng lên đi. Đều là người nhà cả! Không cần thi lễ!

Uyển Nhã cũng theo ý, từ từ đứng lên. Ngẩng đầu lên là một màn kịch hay không tưởng.

- Ta đã nói với người rồi Thái hậu! Minh Nhi và Nhã Nhi ngoan như thế sao có thể không đến thỉnh an! Lần này xem ra người thua con rồi!

Thái hậu nhìn hoàng thượng rồi ném cái nhìn về phía Khắc Minh trách mắng:

- Con đó! Sớm như vậy đã đến!? Hôm qua không một sao? Để mai đến cũng được... Hại ta thua phụ hoàng con rồi thấy chưa?

Lý Khắc Minh trong mắt đầy ý cười, liếc sang phía Uyển Nhã cảm nhận nữ nhân kia đang ngượng ngùng vì lời nói của Thái hậu. Biết thế hôm nay chàng sẽ không ra ngoài chỉ vốn vẹn là ở bên nàng thôi!

Hoàng hậu lắc đầu, cười nhìn về phía Thái hậu với Hoàng thượng. Trước giờ họ luôn vui vẻ thế này, trong thâm cung quả là hiếm thấy. Lát sau mới ra lệnh:

- Thôi được rồi! Hai con mau dâng trà đi rồi chúng ta vào ăn cơm! Cũng đã muộn rồi!

Sau khẩu lệnh đó, mấy cung nữ được chờ sẵn bê trên tay chén trà đến gần đưa cho nàng và hắn.

Nhi thân mời phụ hoàng/ mẫu hậu dùng trà!

Ngay sau đó, Uyển Nhã cầm ly trà còn lại, vui vẻ đến bên Thái hậu:

- Thái hậu! Mời người dùng trà. Thái hậu một tay bưng trà, tay còn lại vuốt tóc nàng tâm trạng rất tốt:

- Tốt! Nhã Nhi ngoan! Sau này cố gắng sinh cho Minh Nhi thật nhiều nhi tử, để ai gia được bồng chúng trước khi đi gặp tổ tiên nha!

Tức thì cả điện đều vang lên tiếng cười, chỉ có nàng là ngượng ngùng cúi đầu không đáp. Hoàng hậu thấy nàng cũng giống mình năm xưa vào cung, hiểu ý đành góp lời:

- Mẫu hậu! Nhã Nhi và Minh Nhi đều còn rất trẻ! Điều này không cần vội, sớm muộn người cũng có cháu bé thôi!

Thái hậu vẫn định tiếp lời thì từ dưới điện Lý Khắc Minh hăm hở mở lời:

- Nãi nãi yên tâm! Con sẽ cố gắng! Nhưng mà chỉ sợ... vị Thái tử phi mà nãi nãi yêu quý không đồng ý thôi!

Thái hậu tròn to mắt nhìn nàng, thăm dò:

- Nhã Nhi! Con... có muốn sinh cho Minh Nhi một hoàng thái tôn không? (là con ý:)))

Mọi người trong điện giờ hoàn toàn chú ý đến nàng. Sau nửa ngày, bắt đắc dĩ nàng mới thẹn thùng gật đầu một cái. Ngay sau đó như hiệu ứng âm thanh,

mấy người còn lại đều cười rất vui vẻ. Nàng bây giờ chỉ hần không thể xuống đầm một phút cái tên xấu xa kia. Khoi mào đổ trách nhiệm gì chứ? Chẳng phải hần cũng... “ăn” nàng rồi sao?

Nàng trong đầu trầm nghĩ nhưng không biểu lộ ra ngoài lẳng lặng lui xuống đứng cạnh tên đáng ghét kia.

- Được rồi được rồi! Bây giờ cũng đến giờ dùng bữa. Minh Nhi, Nhã Nhi các con đã ăn gì chưa? Có muốn ăn cùng mấy ông già bà già này không?

Nàng khò phải hời, bụng bây giờ rất đói. Chỉ ước ngay bây giờ có thể cho cái gì vào bụng. Nào ngờ chưa kịp suy nghĩ xong, Lý Khắc Minh đã vòng tay qua eo nàng kéo nàng lại gần không hỏi gì cứ thế trả lời:

- Thưa, nhi thần và Uyển Nhã đã ăn rồi. Hoàng Hậu cùng hoàng thượng và nãi nãi cứ dùng đi. Bọn con có chuyện muốn nói với nhau.

Uyển Nhã mở to con mắt trừng trừng lên nhìn người kia trong lòng oán hận. Nào ngờ đáp lại hần chẳng những không đổi ý còn vuốt ve bên má nàng đam mê mà điên:

- Bảo Bối! Không phải lúc này nàng bảo có chuyện muốn nói sao? Chờ một tí ra ngoài kia nói được không?

Ở phía trên, hoàng thượng vẫn cố nín giữ:

- Thật sự ăn rồi sao..?

Thái hậu phẩy phẩy tay, dùng mặt gắt gông nhìn hoàng thượng:

- Con đó! Để chúng nó riêng tư đi! Người già chúng ta ăn với nhau là được rồi! - Thế rồi lại quay sang nhìn cặp kia hiền từ - Hai con muốn đi đâu thì đi đi! Đều là tân lang, tân nương vẫn nên trò chuyện một chút!

Nàng cười gượng gạo, tay cố gỡ tay hần đặt ở eo nàng nhưng càng gỡ lại càng chặt. Lý Khắc Minh chỉ chờ nghe xong bèn xin lui:

- Vâng... Minh Nhi xin lui trước! Mong phụ hoàng mẫu hậu và nãi nãi ăn ngon miệng!

Hần xoay người, vẫn một mực không buông nàng ra bước đi. Nàng cứ lờm hần rồi lại nói nhỏ bảo hần bỏ ra nhưng hóa ra lại ngược lại. Hần dừng ngay trước cửa, giả bộ hỏi:

- Sao? Đau người ư? Được! Để ta bế nàng.

Lời vừa dứt nàng còn chưa nhận ra sự việc đã bị nam nhân kia bế đi. Mấy bà lão trong điện lúc này đều nhìn nhau cười, trong đầu toàn ý nghĩ: Thế là sắp có Hoàng Thái tôn rồi!

Về mặt nàng và hần, vừa ra khỏi cửa Long Nguyệt cung, nàng đã giẫy giụa, đâm vào ngực hần:

- Chàng thả ta xuống! Ta đâu có đau ở đâu đâu! Chàng nói vậy làm gì cơ chứ!

Bước chân hần dừng lại, liếc mắt bảo Phù công công cùng mấy nha hoàn lui xuống. Chờ đến khi chỉ còn hần với nàng, hần mới ghé sát mặt nhìn nàng:

- Nương tử! Ta chỉ muốn bế nàng một chút thôi! Đừng giẫy nữa! Ngã đó.

Hơi nóng phả vào mặt như tăng thêm nhiệt độ khiến hai gò má nàng đỏ ửng. Nàng nhìn hần chớp mắt vài cái áy náy hỏi:

- Ta... không nặng hả?

Lý Khắc Minh nhìn cô nương bé nhỏ kia, vừa cười vừa nâng nàng lên rồi lại hạ xuống tỉnh bơ:

- Nàng nhẹ như kiến ấy! Ta chả có một tí cảm giác nào cả. Nàng có phải ở phủ rất lười ăn đúng không?

Uyển Nhã thân đã bé nhỏ lại gặp một người dáng vóc cao to như Lý Khắc Minh nên nàng với hần chẳng khác nào kiến với voi. Nàng đang định trả lời thì cái bụng nàng lại kêu lên trả lời thay. Hần nghe thấy cũng bật cười, cọ mũi vào nàng sùng nịnh:

- Đói rồi đúng không? Ta dẫn nàng đi ăn.

Để mà nói thật ra, nàng đúng là đang rất đói. Cả ngày hôm qua đã không ăn được gì, buổi tối lại bị hần cho ăn nửa chừng sáng ra cũng chưa có gì vào bụng nên rất đói. Đói đến mức đến sức phản kháng hần cũng không có. Thế là đành phải nằm im trong lòng ngực hần.

Đi một đoạn gần về đến phủ lại bắt gặp một nữ nhân rất xinh đẹp. Về ngoài nàng trông rất xinh xắn nhưng hình như.... lớp phấn hơi dày rồi. Ngược lại với nàng, nàng từ trước đến nay quá lấm cũng chỉ là son. Trừ buổi hôn lễ ra thì chưa từng động vào phấn.

- Muội về từ bao giờ thế?

Nghe giọng nói của hần, nàng bất giác ngẩng lên: Hai người này quen biết nhau sao? Mặt khác lại quay sang nhìn người phụ nữ kia. Nếu để ý kỹ sẽ thấy

từ đáy mắt cô ta còn có đồ kị ghen ghét. Nhưng cũng không để lộ lâu, lập tức khoác ngoài bộ mặt cừu non tươi cười nhìn hắn trả lời:

- Ủm! Thiếp chỉ vừa mới về thôi!

Nàng ta nói thế xong dùng một lượt ánh mắt lướt qua người nàng như đang kiểm tra. Nàng ta chính là rất rất ghen tị với nàng. Nàng vào cung đã rất rất lâu từ năm 14 tuổi nhưng hắn dù chỉ là đụng tay cũng chưa đụng. Nữ nhân kia là ai mà bên hắn lại khiến hắn cười vui lại còn được hắn bông bẽ như thế nữa!

- Đây là....?

Uyển Nhã biết nói mình, cựa quậy ý bảo hắn cho nàng xuống để tự nàng giới thiệu nhưng hắn đến cả cho nàng vùng vẫy cũng không có. Hai tay đang ôm lại siết chặt lại, giọng ôn nhu nhã nhặn:

- Nàng đang mệt lại rất đói! Nằm im đó đi! Huyền Trân muội là muội muội ta, cũng là người một nhà! Không cần hành lễ.

Vương Huyền Trân trong lòng hiện lên vài tia giễu cợt chính mình. Bên chàng lâu như vậy cũng chưa bao giờ được chàng đối xử như thế. Tuy nàng đã làm Vương Trắc phi của hắn nhưng lòng hắn thế nào cũng một mực coi nàng là muội muội.

Lý Khắc Minh thấy nàng ngoan ngoãn nghe lời, quay ra Huyền Trân giới thiệu:

- Là nương tử của ta! Tạ Uyển Nhã!

Mặc dù bây giờ sự đồ kị trong lòng vương Huyền Trân rất lớn nhưng cô ta vẫn giả nai non mỉm cười với nàng coi như chào hỏi.

Bụng Uyển Nhã một lần nữa lại reo lên, làm hắn mỉm cười với nàng sủng nịnh. Song liền nói với Vương Huyền Trân:

- Ta đi trước đây! Thái tử phi có về đói bụng rồi! Khi khác trò chuyện với muội sau!

Còn chưa để Vương Huyền Trân trở lại trạng thái, Lý Khắc Minh đã bế nàng đi qua.

A hoàn Tú Ly vốn đã theo Vương Huyền Trân đã lâu, tính tình nham hiểm cũng y hệt. Cô ta nhanh nhẹn thêm lời:

- Đúng là một con hồ ly tinh! Nhanh như vậy đã khiến Thái tử mê mết! Nương nương! Người không định xử lí sao?

Vương Huyền Trân lúc này mới lộ ra bản chất. Cô ta mở giọng đều đặn khoe miệng nhếch lên:

- Người nghĩ ta có để yên cho à tiện nhân đó cướp Thái tử dễ như vậy không?

Một lời nói này cũng đủ hiểu cô ta toan tính chuyện gì. Tú Ly cũng vào hùa, cười theo cô ta một cách ghê tởm.

Lúc sau, vừa về đến phòng cơm canh đều đã dọn ra sẵn. Nhìn thấy đồ ăn cái bụng đói meo của Uyển Nhã không khỏi sướng rơn lên đồng thời làm con mắt nàng sáng lung linh. Nhìn mấy biểu cảm đó. Lý Khắc Minh từ từ ngồi xuống để Uyển Nhã ngồi lên đùi mình, cầm đôi đũa đưa nàng dịu dàng:

- Nàng mau ăn đi! Nàng đói rồi!

Tay nàng vừa cầm đôi đũa, mắt xoay 180° nhìn hắn thắc mắc:

- Chàng không ăn sao? Sáng giờ chàng đã ăn gì đâu?

Hắn vẫn nở nụ cười ngọt ngào, vòng tay ôm lấy eo nhỏ để cầm tỉ lên cổ nàng, tỏ vẻ nũng nịu:

- Vậy... nàng đút cho ta đi!

Uyển Nhã nàng đói lắm rồi, không còn sức bắt tội nữa đành chiều ý hắn. Nàng gấp một miếng bỏ vào miệng sau đó lại gấp thêm một miếng nữa bỏ vào miệng hắn. Cứ như vậy, hai người ngồi ăn trông thật thân mật.

Hắn kiên nhẫn chờ nàng đến khi ăn xong rồi mới mở miệng, khẽ thòm vào má nàng thì thầm:

- Ta muốn có Bảo Bảo!

Bạn đang đọc truyện *Sẽ Chỉ Minh Nàng Là Hoàng Hậu Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Chàng không tin ta (1)

Uyển Nhã đang uống dở môi canh nghe xong phụt ra, sắc nước ho khò khè. Lý Khắc Minh nhìn nàng không nói gì nhẹ nhàng vỗ lưng cho nàng. Một lúc sau nàng mới quay ra dùng ánh mắt tội nghiệp bảo:

- Nhưng... ta mới chỉ 17 tuổi thôi mà! Sinh con là sớm quá!

- 17 tuổi còn sớm gì nữa! Bây giờ con nàng phải đến 3 tuổi rồi ấy chứ! - hấn mở giọng độc đoán.

Ồ phải rồi! Thời đại này là thời đại phong kiến. Nữ nhân 12 13 tuổi lấy chồng là chuyện bình thường.

- Nhưng... ta không muốn sớm quá! Chúng ta chờ đến khi ta qua 18 tuổi rồi bàn tiếp được không?

Nhìn đáng vẻ nàng vừa nắm tay kéo kéo hấn lại vừa dùng ngữ điệu cầu khẩn, hấn không thể nào từ chối được đành gật đầu:

- Được! Chờ nàng sẵn sàng rồi tính!

Nàng biết đạt được mục đích sướng rơn lên, không tự chủ được vòng tay qua cổ ôm hấn:

- Cảm ơn chàng! Thực sự cảm ơn chàng!

Hấn ngỡ ngàng trước cái ôm của nàng sau cũng vòng ra sau lưng ôm nàng. Đúng! Hạnh phúc đơn giản của hấn chỉ đơn thuần là được bên nàng, có nàng trong vòng tay là được!

Ôm một hồi, nàng bắt giác rời ra thở thẽ với hấn:

- Chàng... có thể cho Kim Ngân vào cung hầu hạ ta được không? Ta ở đây rất buồn chán, rất nhớ Kim Ngân.

Hấn bây giờ chính là nàng nói 1 làm một nàng nói 2 thì liền làm 2. Không do dự hấn véo yêu mũi nàng, cười:

- Được! Chỉ cần nàng muốn thì ai cũng được.

Rồi như chợt nhớ ra một điều, hấn bế bổng nàng lên nói:

- Phải rồi! Ta đưa nàng đến một nơi!

Đang bước đi, hấn bị nàng ở trong ngực khẽ kéo áo, quở trách:

- Ta ăn no rồi! Có thể tự đi được mà! Thả ta xuống đi!

Lý Khắc Minh bất đắc dĩ thả nàng xuống, giọng đầy nuối tiếc:

- Tiếc thật! Ôm nàng đang sướng vậy mà lại phải rời!

Nàng đứng cạnh hấn chỉ cao đến vai hấn, tùm tùm cười nắm tay nam nhân kia ngược lên ngọt ngào:

- Không ôm vậy nắm tay cũng được.

Lý Khắc Minh chính là bị trúng bùa bởi sự đáng yêu của nàng. Hấn cười với nàng rồi từ từ kéo tay nàng đi. Trông hai người giống như một đôi uyên ương vậy, nhìn đi nhìn lại thấy rất hợp với nhau.

Hấn dắt nàng đi tầm 100 bước thì đến một cung điện to lớn, nguy nga. Bước vào bên trong mọi thứ đều rất đẹp, mọi thứ đều rất lung linh. Nàng bị hấp hồn bởi vẻ đẹp của nó không chịu được than:

- Ôi! Đẹp quá!

Nhìn điệu bộ của nàng, hấn khẽ cười đi đến vòng qua ôm nàng từ phía sau:

- Nàng có thích không?

- Tất nhiên là thích rồi! Nó đẹp vậy mà!

Lý Khắc Minh hết sức hài lòng, thòm một cái vào má nàng rồi nói:

- Đây là nơi ở của nàng đấy! Là nơi do chính ta chuẩn bị cho nàng đó! Xem ra cất công bao lâu để nàng thích như vậy thật không uống.

Uyển Nhã nhìn hấn, lòng cảm động vô cùng tay nắm vào tay hấn hỏi:

- Cung này là của ta sao? Chàng chuẩn bị cho ta à?

Lý Khắc Minh sờ bàn tay bé nhỏ của nàng, gật đầu thật chậm để xác minh. Nàng vui quá không nhịn được thom kêu vào má hắn:

- Cảm ơn chàng nhiều lắm!

Nhìn nàng vui vẻ, theo đó tâm tư hắn cũng tốt lên. Hắn dắt nàng đi xem hết cung, nói:

- Ta đặt đây là Nguyệt Hà cung. Nguyệt là trăng, Hà là nước. Có nghĩa là ánh trăng ở dưới nước, thứ mà nàng vẫn mong muốn.

Nghe xong, hốc mắt Uyển Nhã không hiểu sao cay cay rồi rơi lệ lúc nào không hay. Lý Khắc Minh nhìn thấy, vội lau đi giọt nước mắt:

- Nha đầu ngốc! Sao lại khóc thế này? Nín đi nào! Khóc như này không xinh tí nào cả!

Uyển Nhã nhìn hắn, nước mắt không ngừng tuôn, mặt nàng chàng đầy hạnh phúc. Nàng kiễng chân lên, ôm lấy hắn giọng thút thít:

- Cảm ơn chàng! Cảm ơn chàng nhiều lắm.

Hắn cũng theo nàng, cúi thấp người xuống ôm lấy thân thể bé nhỏ đang cặm cùi lau nước mắt. Điện này là do chính tay hắn bày biện các đồ dùng, màu chăn cũng là do hắn chọn. Tất cả đều là vì nàng, vì hắn muốn nàng biết nàng quan trọng với hắn ra sao.

Lý Khắc Minh cũng giữ đúng lời nói của mình. Ngay chiều hôm đó cho Kim Ngân vào cung còn mình lại chạy đi xử lý công việc. Uyển Nhã bây giờ đang Nguyệt Hà điện sắp xếp đồ đạc cũng Kim Ngân. Kim Ngân nhìn nàng hồi lâu mới chạy ra hí hửng:

- Nương nương! Người ngán người như vậy là nhớ Thái tử sao?

Tay xếp đồ của nàng dừng lại, nàng khẽ nhún mảy nhìn Kim Ngân trách:

- Nhớ gì chứ? Nói bậy bạ! À phải! Thứ ta bảo người mang vào cung đâu?

Kim Ngân nghe lệnh lật đặt chạy đi. Lát sau ôm ra một cây đàn tranh, ngoan ngoan:

- Nô tì đương nhiên nhớ! Đàn của người đây.

Uyển Nhã đỡ lấy cây đàn, từ từ nở ra nhìn lòng nhớ về kỷ ức xưa: ở hiện đại, hứng thú của nàng đó là những bộ môn nghệ thuật âm nhạc. Ví dụ như đàn, hát, múa... Năng khiếu của nàng có lẽ trời ban đã tài giỏi. Tập đàn tranh một thời gian liền được đi tranh giải Quốc tế. Nhưng nàng lại từ chối, nói không muốn vì vậy mà ảnh hưởng học hành. Ngoài ra nàng còn rất giỏi múa, hát cũng hay... có thể nói nàng là một người đa tài mặc dù bản thân vốn rất lười.

- Kim Ngân! Ta với người đi tìm chỗ luyện đàn!

Nàng vừa nói vừa kéo Kim Ngân đi về phía cửa. Kim Ngân cũng biết ý đi theo nàng. Hoàng cung rộng lớn như vậy chả lẽ lại không có nổi một chỗ để nàng luyện đàn?

Đi mãi đi mãi đến khi ra sau Ngự hoa viên còn có một lối ra thông đến một nơi tuyệt đẹp. Nàng kéo Kim Ngân ngồi xuống, mắt vẫn không ngừng nhìn cảnh vật nơi đây lòng thầm than đẹp. Ngắm hồi lâu nàng cũng từ từ chậm rãi mở đàn ra. Kim Ngân có phần thất sắc, không nhịn được lên tiếng hỏi:

- Nương nương! Người có cung sao lại ra đây tập đàn ở đây? Lại còn bí mật như vậy nữa!

Uyển Nhã ngồi vào thế chuẩn bị đàn, mắt vẫn đặt ở đàn giọng bình thản:

- Sắp tới sinh nhật Thái tử, ta muốn làm gì đó cho chàng! Nếu tập ở trong cung nhờ đâu chàng nghe được sẽ bại lộ mất nên đành phải ra ngoài thôi!

- Nương nương, nô tì nghe nói lần này sinh nhật Thái tử sẽ tổ chức yến tiệc rất lớn mời rất nhiều sứ giả khắp nơi. Người định biểu diễn ở đó sao?

Uyển Nhã đang định đàn nghe Kim Ngân nói thì dừng lại trầm ngâm suy nghĩ: Nàng là thái tử phi, chắc chắn sẽ phải góp tiết mục rồi. Nhưng vốn là muốn chỉ mình chàng nghe tiếng đàn của nàng thôi...

- thôi được rồi! Để khi đó rồi tính! Giờ ta phải thử đàn xem sao!

Vừa dứt lời Uyển Nhã bắt đầu lướt những ngón tay thon dài trên dây đàn. Thêm nữa hôm nay nàng mặc thêm bộ y phục màu hồng, giờ lại ngồi giữa thảm cỏ xanh tựa như đóa hoa sen thom ngát trên mặt hồ. Kỹ thuật gảy đàn của nàng rất tuyệt hảo. Kim Ngân ngồi bên gần như chìm đắm theo tiếng đàn.

Cũng không hiểu sao, ngay từ khi còn bé Tạ Uyển Nhã nàng đã rất thích những loại nhạc cụ truyền thống đặc biệt là đàn tranh và sáo. Chính vì thế từ khi

lên 7 nàng đã có thể thông thạo về đàn tranh, lên lớp 3 thì liền đi thi đánh bại những đối thủ lớn hơn nàng rất nhiều tuổi. Nhưng sau đó, cũng vì một số chuyện nên nàng chỉ âm thầm học và không đi thi, cũng lắm cũng chỉ là lên biểu diễn cho mọi người nghe chứ không chấp nhận bất cứ cuộc thi nào. Còn về mặt múa, nàng chính là nàng tiên trong giới này. Tại vì mỗi cử chỉ, điệu bộ của nàng khi múa liền khiến ai đã lướt qua cũng không thể không nhìn.

Bản nhạc kết thúc, cũng là lúc tiếng vỗ tay ở phía Kim Ngân vang lên. Kim Ngân nhìn nàng bằng con mắt thán phục, lòng hớn hờ:

- Nương nương, người học đàn khi nào vậy? Người đàn hay quá!!!

Uyển Nhã phui phui tay, nhìn Kim Ngân cười nhẹ:

- Ta chỉ là học lỏm lúc ở trong cung! Không có gì.

Kim Ngân nhìn nàng, rồi lại lướt xuống cây đàn:

- Sao người không đàn trong yến hội? Như vậy người chắc chắn sẽ được ca ngợi ngưỡng mộ rất nhiều. Thái tử cũng sẽ được khen rằng chàng có một nương tử tài đức vẹn toàn. Như vậy chẳng tốt sao?

Uyển Nhã đáp lại ánh mắt ngây thơ của nha hoàn kia một cách bình thản, nhẹ nhàng nhìn về phía ngoài kia hoàng hôn đang dần dần buông xuống:

- Đàn là thứ ta quý nhất, cũng là thứ dễ dành cho người ta yêu nhất. Đâu thể mang ra cho những người kia cùng thưởng thức. Với lại, tài múa của ta cũng không đến nỗi tệ. Đến lúc đó múa một bài cho bọn họ xem là được. À phải rồi, năm nay ngoài ta ra còn ai biểu diễn nữa không?

- Theo nô tì biết, hằng năm đều là Vương Trắc phi nườn nương trở tài. Nhưng vì năm nay có người nên nương nương sẽ không biểu diễn nữa.

- Sao lại thế chứ? Tì tì nhất định sẽ rất buồn đó! Cho cả tì ấy biểu diễn cũng không mất gì!

Thấy thái độ của Uyển Nhã lo lắng cho Vương Huyền Trân, Kim Ngân có chút không vừa lòng, lên tiếng:

- Nương nương! Sao người lại lo cho vị Trắc phi đó! Đó là đối thủ của người mà!

Uyển Nhã khẽ tựa vào đàn, trầm ngâm nói:

- Ta thấy Khắc Minh vốn chỉ coi Huyền Trân là muội muội, hoàn toàn không có ý gì khác. Và lại, sáng nay ta gặp tì ấy cũng đâu có thấy tì ấy có chỗ nào xấu?

Kim Ngân nhìn thất nàng ngây thơ như thế, nhất quyết không để yên:

- Nương nương, người là quá ngây thơ đi! Vị trắc phi đó không như người thấy đâu. Nô tì nghe nói, nàng rất độc ác. Bất cứ ai liếc mắt đưa tình với Thái tử đều ngầm ngầm hành hạ thôi. Người không nên tin nàng ta dù là bề ngoài hay lời nói!

- Ngươi...thật là! Chắc gì mấy lời đó đã là thật! Ta nghĩ họ là ganh ghét với sự thân thiện của Thái tử với tì ấy nên mới bày trò thôi! Mà thôi đừng nói nữa, ngươi mau dọn đồ, cùng ta trở về Nguyệt Hà điện. Khắc Minh chắc cũng về rồi.

- Nhưng... người chỉ mới tập có một chút! Hơn nữa... cũng chỉ còn rất ít thời gian là đến... - Giọng Kim Ngân ngập ngừng nhưng tay vẫn cẩn thận cất đàn.

- Không nói nữa! Nhanh chóng trở về trước khi chàng về. Nếu không chàng sẽ nghi ngờ, như vậy đâu còn là bí mật?

Lời cô chưa dứt, bước chân nàng đã nhanh chóng rời đi. Nam nhân kia đặc biệt cẩn thận, nếu nàng để lộ sơ hở thì...

Thoáng chốc đã đi đến cửa Nguyệt Hà điện. Uyển Nhã cầm cúi bước đi thì bị một bóng dáng cao lớn chặn lại. Không để ý nàng va phải, cái đầu bị đụng đến phát đau. Đang định ngẩng lên chửi vài câu thì bị người kia làm cho hốt hoảng:

- Khác...Khác... Minh! Chàng... chàng làm gì mà đứng ngoài này?

Người kia hạ thân thể to lớn xuống, mắt nheo lại nhìn nàng:

- Nàng vừa đi đâu về? Sao không ở trong điện chờ ta?

Uyển Nhã bị sự dò hỏi kia làm cho có chút ngập ngừng, lại nhớ ra nha đầu kia đang ôm đàn đi về phía này. Nguy to! Nếu để chàng nhìn thấy vậy là lộ hết rồi!

Suy nghĩ vừa hiện lên thì nha đầu Kim Ngân lại tiến thêm một bước nhìn thấy nàng. Uyển Nhã quay lại nhanh chóng liếc mắt ra ám hiệu. Lý Khắc Minh nghi ngờ, ngẩng cổ lên định nhìn thì bị nữ nhân nào đó nhún chân lên lời mặt xuống nhìn:

- Nói chuyện với ta, ai cho nhìn đi chỗ khác! Chàng hư quá!

Bị cái vẻ mặt của người kia hớp hồn, hần lúc này còn chả có tâm trí để nghi ngờ, một tay tựa vào cửa cười khẩy:

- Nữ nhân to gan! nàng còn dám nói ta hư? Được, ta hư! Vậy nàng phạt ta cái gì?

Biết thừa người kia đang có ý định gì, nàng nhắm tịt hai mắt khẽ chu môi lên thom vào má hắn rất nhanh, sau đó cười:

- Đó! Giờ đi ăn cơm! Ta đói chết vì chờ chàng rồi.

Hắn bị nữ nhân kia kéo vào phòng, tay còn lại xoa ở vùng nàng vừa thom. Cái nữ nhân này, đánh trống lảng rất giỏi.

----- tớ là giải phân cách đáng yêu -----

Mấy ngày liên tiếp đi tập đàn, nàng liên tục bị hắn nghi ngờ nhưng nàng một mực chối, nói chỉ đi ngự hoa viên chơi. Lý Khắc Minh tuy ngoài mặt không thể hiện ra nhưng trong lòng hoang mang không ngừng. Nữ nhân kia... không phải chán hắn nên mới ra ngoài tìm nam nhân khác chứ?

- Tạ Uyển Nhã! Mau trả lời cho ta biết! Mấy hôm nay buổi chiều nàng đi đâu, làm gì, với ai?

Người kia đang cầm cúi ăn cơm, đưa dửng lại dửng con mắt ngây thơ hỏi lại:

- A! Ta đi đâu đâu? Chàng nói gì vậy?

Lý Khắc Minh dơ đũa chỉ về phía nàng, mày cau lại:

- Nói thật! Mấy hôm trước nàng đi đâu?

Sắc mặt Uyển Nhã có phần ngưng lại. Sau một lúc đứng dậy, lảng sang vấn đề khác:

- Ta ăn no rồi! Đi tắm đây!

Lý Khắc Minh nhìn theo bóng dáng nữ tử kia, giọng gọi to:

- Tắm cái gì chứ? Mau trả lời ta! Nàng đừng có đánh trống lảng.

Sau sắc mặt lại trầm xuống, liếc sang bát cơm đối diện:

- Cho dù có đánh trống lảng cũng đừng bỏ bữa chứ! Tiểu heo ngốc nghếch!

Nàng rời đi trong tâm tư hắn bỗng lao xao lạ thường. Mới chỉ tổ chức hôn lễ mấy ngày, sao nàng lại đi tìm nam nhân khác được. Nhưng... cũng không phải không thể!

Tới đây hắn cũng buông đũa, lao ra ngoài theo bóng nàng. Còn Tạ Uyển Nhã, đang loay hoay tìm Kim Ngân thì va vào ai đó. Nàng ngã ngửa về đằng sau liền bị người kia ôm chặt. Mùi hương người đó xông thẳng vào mũi tuy rất thơm nhưng lại khiến nàng khó chịu. Đây không phải là mùi của hắn!

Ngẩng đầu lên một nam tử vẻ đẹp cực kì khủng khiếp nhưng cũng cực kì đào hoa nhìn nàng. Mặc nàng vùng vẫy, chống cự hắn vẫn ôm trọn nàng trong tay.

- Ngươi làm cái gì đó! Bỏ ta ra đồ chết tiệt!

Đang khốn khổ vùng vẫy thì từ đằng sau, giọng nói lạnh lùng phát ra:

- Thả Thái tử phi của ta ra!

Tức thì cả hai cặp mắt đều quay lại nhìn chằm chằm vào thanh âm đó.

Bạn đang đọc truyện *Sẽ Chi Minh Nàng Là Hoàng Hậu Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Chàng không tin ta (2)

- Chàng phải tin ta! Cái người đó với ta không có gì hết!

Giọng hồi lỗi có chút thỉnh cầu của Tạ Uyển Nhã phát ra từ trong ngực Lý Khắc Minh. Khi hắn thấy nàng với cái tên đó ôm nhau, không hiểu sao một chút tức giận cũng không có! Chỉ là bước đến lời nàng từ ngực hắn ra sau đó bế nàng trở lại phòng.

Mặc cho nàng giải thích bao nhiêu lần cũng không trả lời, chỉ lẳng lặng đưa nàng về phòng. Hắn đặt nàng xuống giường còn mình thì ngồi xuống, ngược lên nhìn nắm tay nàng:

- Nhã Nhã! Ta tin nàng! Dù ra sao cũng sẽ tin nàng! Tất nhiên nhìn thấy nàng ôm nam nhân khác ta rất ghen tị, nhưng ghen thì ghen ta vẫn tin tưởng nàng. Vì ta yêu nàng và ta biết nàng cũng yêu ta.

Uyển Nhã không kiềm được, lòng nàng vui lắm, khẽ nhoài ra ôm cổ người đang trước thì thầm:

- Cảm ơn chàng! Ta sẽ không khiến chàng phải thất vọng đâu.

Lý Khắc Minh cũng nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng. Chắc do hắn quá đa nghi. Nhã Nhi của hắn nhất định sẽ không phản bội hắn, nhất định sẽ không.

Hôm nay, Lý Khắc Minh đích thân đi đón Triệu Hán. Hắn có bảo nàng đi cùng nhưng nàng không đi. Thời gian yến tiệc cũng không còn nhiều, nàng vừa phải tập múa lại vừa tập đàn thời gian đâu có thừa để đi gặp Triệu Hán chứ.

Hôm nay vẫn ở chỗ đó, nàng ngồi tập đàn. Bài nàng đang đàn chính là biến tấu từ bài “See you again” ở hiện đại. Tuy bản gốc rất mạnh mẽ lại sôi động nhưng đến khi sang đàn tranh đột nhiên nghe rất hợp tai. Nàng đã đàn bài này từ khi see you again phát hành mấy ngày. Nhưng vì vào cây đàn không quen với cây đàn ở cổ đại nên giờ có vẻ hơi khó. Nàng đã luyện tập rất lâu, hiện tại cũng đã ăn nhập rất nhiều.

Đàn xong, nàng hơi cảm thấy đói bụng liền giấu đàn lại chỗ cũ, chạy đi tìm Kim Ngân. Ai ngờ lại đụng phải ai đó làm nàng ngã bịch cái xuống đất.

Ngẩng lên thì miệng tức giận, ai oán nhìn người kia:

- Lại là người? Nhị hoàng tử?

Lý Tước là nhị hoàng tử, con của Trần Quý Phi. Hắn và Lý Khắc Minh luôn luôn là kỳ phùng địch thủ. Tuy cùng một cha nhưng tính cách mỗi người một vẻ, nếu Lý Khắc Minh chưa đụng tới nữ nhân thì hắn mỗi ngày lại thay một người. Chính là công tử đào hoa nhất Lý Quốc. Hôm qua Lý Khắc Minh cũng đã nói qua cho nàng về người này.

- Sao vậy, Thái tử phi? Chẳng lẽ lại không muốn gặp đệ đệ đây.

Nhìn hắn cười cười nhón nhột đùa như thế Uyển Nhã nàng thật rất muốn đánh hắn một trận. Hôm qua suýt làm Lão công nhà nàng ghen hôm nay lại còn đùa trêu nàng như vậy. Nhưng cái người này đáng người to cao hết như Lý Khắc Minh, động thủ người thua xác định là nàng.

- Đệ đệ! Lần sau đi đứng cẩn thận một chút! Tránh xa ta ra là được! Cảm ơn

Vừa nói xong nàng định bước đi thì hắn lại đứng chắn đường. Nàng đang định chửi rủa thì hắn lại tiếp tục kéo nàng vào ngực ôm. Mắt hắn vốn đã thấy Lý Khắc Minh ở bên đang nhìn về hướng này. Vốn biết Uyển Nhã nàng là điểm yếu của hắn lúc này, lợi dụng một chút cũng không sao!

- Người làm cái gì đó! Điên à?

Uyển Nhã vùng vẫy từ tay hắn ra, mặt đỏ lên vì giận. Lại thấy tầm mắt hắn nhìn nơi khác cũng đảo mắt theo. Tức thì nhìn thấy bóng dáng của Lý Khắc Minh không khỏi tác động. Đầu óc bây giờ nổ BÙM một cái thật to. Làm thế nào bây giờ, không phải nam nhân kia cổ...

Mặc kệ Lý Tước ở một bên đang cười đắc ý, nàng vội vã đuổi theo bóng dáng nam nhân kia. Theo đến Ngự hoa viên cũng kéo được áo hắn. Nàng kéo áo hắn hồng hộc thốt:

-... Chàng... chàng.. nghe ta.. nghe ta giải thích!

Lý Khắc Minh tuy tự nhủ lòng mình kiềm chế nhưng không tự chủ được hất mạnh tay nàng ra quay lại:

- Giải thích? Nàng muốn ta nghe lọt từ này mấy lần đây? Mấy ngày nay ta tưởng nàng đang làm gì đó cho sinh nhật ta sắp tới. Hóa ra là cùng hoàng đệ ta ở một chỗ.

Nghe giọng nói khinh bỉ nàng lại được phát ra từ chính miệng người nàng đang yêu sâu đậm, nàng muốn khóc nhưng lại cố tỏ ra mạnh mẽ:

- Chàng... nghĩ ta và Lý Tước làm chuyện đó?

Lý Khắc Minh thêm tiếp một chút nhấn nhá vào giọng nói hiện rõ sự khinh bỉ nhìn về phía nàng:

- Chẳng lẽ không phải? Nếu lúc này ta không nhìn thấy không biết Thái tử phi của ta và hoàng đệ định làm gì tiếp theo! - Ánh mắt đảo quanh người nàng - Thái tử phi của ta ơi! Ta còn chưa đủ thỏa mãn nàng sao, còn ra ngoài tìm người khác?

Uyển Nhã không nén nổi, nước mắt từng đường rơi xuống. Nàng thất vọng nhìn hắn:

- Đây chính là sự tin tưởng chàng dành cho ta sao? - Nàng khẽ cười khẩy - Dù sao cũng cảm ơn chàng đã tin tưởng ta như vậy!

Nàng dứt lời liền rời đi bỏ mặc hắn ở đấy. Lý Khắc Minh tức điên lên. Cái nữ nhân đó rõ ràng sai rành rành, còn ở đó tỏ bộ trong sạch thanh cao cái gì? Nhưng sao... nhìn nàng khóc hắn lại không nói được gì.. lòng lại rất đau!

----- tớ là giải phân cách đáng yêu -----

- Nương nương, người ăn chút gì đi! Từ sáng đến giờ người chưa vào bụng cái gì cả! Cứ tập đàn như vậy người sẽ kiệt sức đó.

Kim Ngân nhìn chủ tử mình cảm giác cũng thương xót. Nhìn nàng mọi khi lúc nào cũng tươi cười nghịch ngợm bây giờ lại lặng im chăm chú với cây đàn. Từ lúc sáng khi nàng trở lại đã thấy có bất thường, giờ nàng một giọt nước cũng không đựng cứ thế hết tập đàn rồi múa khiến tâm tư của Kim Ngân thực sự không biết là gì.

Uyển Nhã hồi lâu mới hoàn hồn lại, ngược lên bắt gặp ánh mắt lo lắng của nha hoàn vội cười trừ, lắc đầu tỏ ra vui vẻ:

- Lúc này ta lên ngồi đi ăn rồi! Giờ không đói. Đừng có lo lắng dư thừa!

Nhìn bộ dạng nàng tỏ ra vui vẻ như thế kia, Kim Ngân ngồi xuống vỗ vai nàng:

- Nương nương! Người đừng cố gắng kiên cường! Muốn khóc người cứ khóc trước mặt nô tì đi! Nô tì sẽ không nói với ai một lời nào đâu!

Mấy lời an ủi đó càng làm mấy giọt lệ đang đọng lại ở hai mắt muốn lăn xuống. Nhưng sau một giây lại bị nàng nuốt hết vào bụng, lại trang bị trên mặt nụ cười:

- Ta không sao thật mà! Người nghỉ lung tung.

Nói tới lại lắng sang một vấn đề khác nhìn trời ngạc nhiên:

- Oa! Trời tối rồi à! Mau về Nguyệt Hà điện thôi! Ta cũng muốn nghỉ ngơi rồi!

Kim Ngân dùng ánh mắt ái ngại hướng về phía nàng, tay vẫn đều đặn cất đàn ở chỗ cũ. Sau đó lập tức theo bóng dáng nàng chạy tới.

Hai người đi về đến điện thì bắt gặp Lý Khắc Minh ở ngoài cửa điện. Kim Ngân khẽ nhún người hành lễ, Uyển Nhã cũng nhún theo, đồng thanh:

- Tham kiến Thái tử điện hạ! Lý Khắc Minh nhìn nàng, mắt có vài phần rung động. Làm sao nàng chỉ trong vài canh giờ liền biến thành người khác như vậy. Cái vẻ hoạt bát ngây thơ vốn có giờ đã ở đâu? Tâm tư hắn muốn tiến lên ôm nàng vào lòng nhưng nghĩ đến lúc trước, nàng cư nhiên trong lòng nam nhân khác ôm ấp áp áp làm hắn tức giận tột cùng. Hắn khẽ mở giọng khinh bỉ, hướng phía nàng:

- Trông Thái tử phi của ta có vẻ mệt mỏi... Không biết tối như vậy mới về rốt cuộc là làm việc gì?

Kim Ngân và Phù công công đứng sau trong lòng phật phùng vì ngạc nhiên và kinh sợ. Thái tử vốn rất cưng chiều Thái tử phi sao giờ lại.

- Bẩm Thái tử, chiều nay Nương nương cùng... - Kim Ngân cho rằng hắn đang hiểu lầm muốn giải thích lại bị nàng chặn ngay ở đầu lời:

- Ta cùng Kim Ngân đi ngự hoa viên chơi, sau đó ngủ quên. Sao vậy Thái tử? Chẳng lẽ điều đó không được?

Hắn trong mắt bây giờ hoàn toàn là lửa. Tại sao không để nha hoàn kia nói tiếp, rốt cuộc đã làm gì mà phải giấu? Được! Nàng muốn cùng ta chơi, ta liền cùng nàng chơi

- Phù công công, đêm nay đến tẩm cung của Vương Trắc phi nghỉ ngơi! Xem ra Thái tử phi hôm nay mệt rồi!

Chứng kiến màn đấu khẩu của hai người, Kim Ngân vừa tức vừa buồn. Nương nương sao lại ngăn cản nàng chứ? Để nàng nói hết sự thật chẳng phải là xong sao? Còn làm Thái tử giận bỏ đi cung phi khác! Người thật là rất ngốc đi! Uyển Nhã cúi đầu, tim đang rỉ máu chảy từng hồi. Nhưng không lộ ra ngoài, vẫn cung kính:

- Vậy... Thái tử đi thông thả!

Nghe lời này của nàng, Lý Khắc Minh không biết diễn tả ra sao! Cái nha đầu bướng bỉnh này đang đổ thêm dầu vào lửa sao? Tâm trạng như thê lửa cháy nghi ngút, hắn rời khỏi Nguyệt Hà cung chỉ trong nháy mắt bỏ lại nữ nhân đang cúi đầu phía sau.

Nàng nhẹ giọng, cười mím nhìn Kim Ngân ra lệnh:

- Kim Ngân! Người mệt rồi! Mau về nghỉ đi ta cũng mệt rồi! Muốn ngủ!

- Nhưng mà...

- Không nói nữa! Nghe lời ta, ngoan ngoãn nghỉ đi! Khi nào có việc ta sẽ gọi.

Kim Ngân ái ngại nhìn nàng, sau một hồi vâng một tiếng rồi lui xuống. Uyển Nhã cũng đi vào phòng, đóng cửa lại. Chậm lại một phút, nàng cời gảy tre

lên giường thu hồi về một phía góc giường thút thít cho nước mắt rơi. Nàng cứ vừa khóc vừa ngân nga câu hát.

Có biết khi em bảo anh đi đi!

Là chỉ mong anh sẽ ở lại

Là để nghe rằng thiếu vắng em anh sẽ buồn lo ra sao...

Nước mắt rơi để làm gì anh ơi?

Là để thay nín kéo bằng lời.

Là để anh biết người con gái anh yêu thật yêu đuối.

Nàng hoàn toàn không biết rằng tiếng khóc của nàng đều bị Kim Ngân ở ngoài nghe thấy hết. Nàng biết chủ tử vốn luôn có khuôn mặt tươi cười nhưng ẩn sau lại là hàng ngàn nỗi mất mát. Mấy câu hát kia tuy nghe không hiểu nhưng theo nhạc mà nói có thể gọi là rất buồn. Vừa nãy Thái tử còn như vậy nữa, xem ra họ còn chiến tranh lâu dài.

----- tớ là giải phân cách đáng yêu -----

Lý Khắc Minh rời khỏi Nguyệt Hà điện liền đi tới trước cửa điện của Vương Huyền Trân. Sau một khắc ngừng lại, lại phát áo bỏ đi trở về Đông cung điện.

Không biết điều đó làm cho Vương Huyền Trân trong kia phấn son đầu tóc đầy đủ, đang mừng rỡ chờ lại một phen bị đẩy xuống vực thẳm. Cung nữ Thanh Tâm bên cạnh nàng thấy khuôn mặt tức giận của ả, vội vã thêm lời:

- Nương nương, người yên tâm! Điện hạ nhất định lần sau sẽ đến.

Vương Huyền Trân như thể hồ thấy thịt sống ngay trước mặt không thể ăn, gào lên:

- Sẽ đến gì chứ? Chàng là bị ả hồ ly tinh kia làm cho mu muội rồi! Từ ngày có ả, dù chỉ một chút quan tâm cũng không có. Chàng đối với ta như người thừa vậy!

Thanh Tâm biết rõ ả là người như thế nào, cất tiếng lớt lớt:

- Vậy... nương nương... người muốn xử ả sao đây?

Vương Huyền Trân cười bí hiểm ngoắc tay kéo tai Thanh Tâm lại gần, thì thầm to nhỏ. Không biết nói cái gì nhưng sau khi nghe Thanh Tâm cũng y hệt bộ dạng nàng ta, cười.

Cả đời này, ta chưa chết thì chàng tuyệt đối đừng mong yêu ai!

- Nương nương! Cũng sắp đến thọ yến của Thái tử. Người... bị ả hồ ly tinh kia đoạt mất màn biểu diễn đó...

- Ngươi quên kế hoạch ta nói sao? Thực hiện nó trước khi yến tiệc xảy ra là được! Không cần lo lắng.

Thanh Tâm cũng nhìn Vương Huyền Trân, miệng nhếch một mép trông đến quỷ dị. Nàng ta bề ngoài nho nhã, thân thiện mà bên trong lại là một con rắn độc làm người ta đến phát kinh tởm.

----- tớ là giải phân cách đáng yêu -----

Uyển Nhã gần đây ăn uống không đều, mỗi khi ăn chỉ được một hai thìa liền thôi. Đêm về lại không kim được khóc cho thỏa nỗi lòng nên bây giờ nàng phải dùng phấn để che đi sự nhợt nhạt của mình. Nhưng mệt mỏi thì mệt mỏi, nàng hôm nào cũng siêng năng luyện đàn, tập múa để chuẩn bị cho yến hội. Nàng hi vọng có thể làm tốt để Lý Khắc Minh sẽ không phải hổ thẹn vì có nương tử như nàng. Gần đây, hấn vẫn vì việc hiểu lầm đó mà xa cách nàng. Thậm chí còn cố tình ôm ấp nữ nhân ngay trước mặt nàng, đối xử với nàng tàn nhẫn nhưng dù một giọt nước mắt nàng cũng không rơi trước mặt hấn. Nước mắt của nàng luôn gìn giữ vào buổi đêm, cái buổi chỉ có nàng với màn đêm.

Hôm nay vẫn như mọi hôm, nàng tập đàn ở khu vườn phía sau Ngự hoa viên. Vừa lúc dứt tiếng đàn, Kim Ngân cũng vội vã chạy đến khuôn mặt hốt hoảng:

- Nương nương! Nương nương! Nguy to rồi!

Khuôn mặt hốt hải của Kim Ngân làm nàng có phần lúng túng, không khỏi nhanh nhẩu hỏi:

- Có chuyện gì... từ từ nói đừng vội.

Kim Ngân hơi thở đứt quãng, vội vàng bẩm báo:

- Người... người mau đến.. đến Đông... Đông Cung điện. Thái tử... Thái tử trúng tên rồi!

Tay đang cầm đàn của Uyển Nhã đột nhiên buông thõng, không còn một chút sức lực nào. Nàng theo cảm tính chạy vụt đi không chút nghĩ suy nào. Chỉ biết trái tim mạch bảo nàng phải đi và không cho chậm trễ một giây nào nữa.

Chạy nhanh hết mức có thể. cuối cùng nàng cũng đến trước cửa Đông Cung điện. Ở đây đang có rất nhiều người bao gồm Thái y, hoàng thượng hoàng hậu thái hậu và mấy vị cung phi nữa. Nàng đi đến cửa Thái hậu đã sớm nhìn thấy, bèn lên tiếng:

- Nhã Nhi! Từ từ thôi! Mau vào đây.

Mọi người nghe tiếng đều quay ra nhìn nàng. Từ trong nhìn ra vẫn có thể nhìn rõ mấy giọt mồ hôi trên trán, còn có cả tiếng thở hồng hộc. Nàng đi đến trước mặt Hoàng thượng cùng hoàng hậu hành lễ rồi bước đến bên cạnh giường Lý Khắc Minh chăm chú nhìn hân. Thái y ở một bên nhìn nàng, cúi đầu nói:

- Bẩm Thái tử phi, Thái tử điện hạ bị trúng tên nay đã không sao. Chỉ cần chăm sóc cho hạ sốt là sẽ trở lại bình thường. Thần đã kê toa thuốc sẵn, đến trưa sẽ sai nha hoàn đi sắc thuốc. Uống một chút Thái tử sẽ nhanh chóng khỏe lại.

Nàng tắt cả đèn nghe hết lời Thái y nhưng một câu cũng không nói, chỉ dán ánh mắt vào người đang nằm trên giường. Nàng nhìn, nhìn đến khi lòng phát đau cũng không rời tầm mắt đi đâu.

Thấy sự lo lắng trong ánh mắt nàng, Thái hậu bỗng lại vui vẻ. Nàng như vậy chứng tỏ cũng không phải cãi nhau to gì với Minh Nhi, vẫn là nên cho chúng nó có khoảng thời gian riêng.

- Được rồi! Thái tử cũng không sao. Giờ tắt cả đèn xuống để Thái tử phi chăm sóc cho Thái tử. - Nói đến lại quay ra dịu dàng nắm tay nàng - Ta giao Minh Nhi cho con.

Uyển Nhã cố gắng, gạt đầu cái nhẹ rồi lại trầm tư nhìn hân ở trên giường.

Vương Huyền Trân thấy thế nổi cơn ghen lên nhưng vẫn giả giọng tao nhã:

- Thừa Thái hậu, Thái tử phi chân tay vụng về sợ sẽ làm Thái tử lâu khỏi. Chi bằng để...

Lời nói chưa xong nàng ta đã bị Thái hậu lên giọng dọa nạt:

- Từ khi nào Vương Trắc phi lại muốn chống đối ai gia vậy? Lui xuống đi.

Ả không làm gì được đành ôm cục tức, từ từ lui xuống. Hoàng Hậu cùng Hoàng Thượng cũng cùng Thái hậu đi ra khỏi phòng sau cùng. Rốt cuộc cả phòng cũng chỉ còn lại nàng và hân.

Nàng dùng giọng lạnh nhạt, sai bảo nô tì đi lấy khăn và nước ấm mang lên. Sau đó tự mình vén tay áo lên lau người cho hân, động tác rất ôn nhu. Lý Khắc Minh sốt cao, người nóng bừng bừng mê mẩn gọi tên:

- Nhã Nhi... Nhã Nhi! Đừng đi... đừng đi.

Mấy lời đó cứ thế chui thẳng vào tim nàng, làm nó nhức nhối điên đảo. Cuối cùng không kìm được nước mắt nàng rơi lã chã, nắm lấy tay hân trấn an:

- Ta ở đây! Ta sẽ không đi, không rời khỏi chàng!

Tuy mê mẩn nhưng dường như mấy lời nói của nàng hân nghe đều hiểu. Không còn cựa quậy, nắm thật chặt tay nàng ngủ thiếp đi.

Nàng cũng để yên cho hân nắm, căn môi lòng bộn bề suy nghĩ: Sao chàng không tin ta chứ? Để đến bây giờ làm ta với chàng thành ra như thế này... có đáng không?

Bạn đang đọc truyện *Sẽ Chi Minh Nàng Là Hoàng Hậu Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Là lỗi của ta

Mấy ngày nay, hân cứ sốt như thế làm nàng không yên tâm, lúc nào cũng thường trực ở Đông Cung điện. Đêm nào cũng cố gắng thức tròn, lau người rồi cho hân uống thuốc. Thân thể nàng cũng đã mệt rã rời nhưng vẫn cố gắng chịu đựng. mấy ngày qua, nàng chỉ húp một ít cháo còn lại hầu như chưa đụng một thứ thức ăn gì. Hôm nay đã là ngày thứ 3, nàng không chịu được đành tựa đầu vào thành giường thiếp đi một lát.

Lý Khắc Minh cuối cùng cũng có phản ứng, hân từ từ mở mắt, lại thấy bên bà vai trái của mình nhói đau mới nhớ ra hôm trước mình bị thích khách mưu

hại. Muốn ngồi dậy lại thấy tay mình có vật gì đó đang nắm lấy. Quay ra nhìn thấy nàng đang say ngủ với dáng vẻ mệt mỏi. Hắn vẫn để nguyên tay, cúi xuống nhìn nàng. Đã bao ngày rồi hắn chưa được nhìn cái dáng vẻ của nàng khi ngủ cơ chứ? Tại sao nàng lại ở chỗ này? Chăm sóc hắn ư? Là vì lo cho hắn hay chỉ vì thương hại?

Hắn đang suy nghĩ thì Uyển Nhã cũng giật mình tỉnh lại, ngược lên nhìn hắn khẽ dụi mắt nhẹ nhàng:

- Chàng tỉnh rồi sao? Để.. để ta đi gọi Thái y.

Dáng vẻ nàng lúc này cực kì yếu đuối, mắt đã có phần sưng lên môi lại bạc đi tóc tai bù xù. Trông ra rất thảm hại. Nàng bê chậu nước ra phía cửa thì lại bị thanh âm ở phía hắn níu lại:

- Nàng làm như vậy để làm gì?

Nàng không có can đảm quay lại, miệng cố gượng cười hỏi:

- Chàng... nói vậy là có ý gì chứ? Ta... ở đây đương nhiên để chăm sóc cho chàng.

Hắn từ từ bước xuống giường nhưng không trụ được lại ngã xuống. Nàng nghe tiếng, bỏ hết suy nghĩ chạy ra đỡ hắn dậy nhưng lại bị hắn một tay hất ra, giọng khàn khàn:

- Chăm sóc? Không phải bây giờ nàng lên đi với nhân tình của nàng sao? Không phải mong ta chết đi để cùng nhân tình của nàng công khai ở một chỗ sao? Đừng thương hại ta cũng đừng tỏ ra thanh cao. Điều đó làm ta ghê tởm nàng!

Uyển Nhã bị hắn hất tay ra, khẽ chống ở thành bàn giọng run run hỏi hắn:

- Chàng... thật sự vẫn nghĩ... ta và hắn là nhân tình?

Lý Khắc Minh cười, cười thật to sau đó chỉ tay vào mặt nàng gầm lên:

- Chuyện đã quá rõ ràng! Nàng còn phủ nhận? Chính thái độ của nàng mấy ngày qua cũng cho ta thấy nàng không hề đặt ta dù chỉ một chút ở trong lòng. Ta bỏ mặc nàng cũng không một lời oán trách, ta gần gũi với nữ nhân khác cũng không ghen tuông thậm chí xa lánh ta. Nàng nói đi, không phải nàng và tên Lý Tước không có gì tại sao lại như thế với ta. Cả ngày đều mặt tích, nàng thử nói ta làm sao tin nàng?

Uyển Nhã bây giờ tim như thể chết lặng, đứng im bất động ngay cả nước mắt cũng đã tuôn rơi sau một giây lại để nàng gạt đi:

- Rốt cuộc đến cuối cùng, chàng vẫn chưa hề tin ta dù chỉ một lần! Vậy thì được! Ta theo ý chàng rồi đi! Sẽ không bao giờ để chàng đau khổ như bây giờ nữa!

Tiếng nói âm u của nàng vừa dứt cũng là lúc thân thể nàng rời khỏi Đồng Cung điện. Nàng cố gắng chạy thật nhanh, thật nhanh để không ai trông thấy bộ dạng của nàng lúc này. Nhưng không đoán rằng từ nãy giờ tất cả thầy đều bị nha đầu Kim Ngân nghe hết không sót một lần nào.

Kim Ngân vừa bực vừa tức cho chủ không nhịn được đành liều mạng xông vào quỳ xuống khóc lóc van xin:

- Thái tử, người mau đuổi theo nương nương đi! Nô tì cầu xin người mau đuổi theo đi.

Lý Khắc Minh cười khò, tựa người vào ghế lắc đầu:

- Nương nương người vốn trong lòng không có ta. Ta đi theo cũng thế, không có ích lợi gì.

Kim Ngân mang nước mắt quỳ xuống liên tục lắc đầu, giải thích:

- Thái tử! Người như vậy là hiểu lầm nương nương rồi. Nương nương rất yêu người quan tâm người và cũng mong người quan tâm nương nương nữa. Mấy ngày người bất tỉnh, nương nương một bước cũng không rời. Mấy ngày qua ngoài cháo với nước ra nương nương chưa đựng một chút gì cả. Người vẫn nghĩ nương nương phụ người ư?

Lý Khắc Minh nghe xong, tâm tư có phần rung động nhưng vẫn lắc đầu bất lực:

- Nàng ấy chỉ là thương hại ta thôi! Nếu không tại sao ta vô tình, ta ôm ấp nữ nhân khác ngay cả một chút buồn bực nàng cũng không có. Thử hỏi ta còn có ý nghĩa gì trong lòng nàng nữa? Hơn nữa nàng cũng có Lý Tước rồi! Ta cũng chỉ là người thừa!

- Thái tử, người trùng kế của nương nương rồi! Nương nương chỉ tỏ ra mạnh mẽ trước mặt mọi người thôi, đó là vũ khí của nương nương ở nơi hậu cung thôi. Hằng ngày khi nhìn thấy Thái tử thân thiết với nương nương khác, nương nương đều nín ở trong lòng để đêm nào về cung người cũng nằm khóc. Nô tì ở ngoài cửa cũng nghe được tiếng khóc của người nữa. Thái tử, nương nương không mạnh mẽ kiên cường như người nghĩ đâu.

- Lý Tước đâu? Hắn bỏ mặc nàng ư? - Lý Khắc Minh vẫn nghi hoặc, cười khò.

Kim Ngân rốt cuộc không chịu được, hét lên:

- Thái tử, nương nương không có gì với Nhị vương gia. Hôm đó là Nhị vương gia cố tình làm thế để người hiểu nhầm Thái tử phi thôi! Người mau đuổi theo nương nương đi!

Lời nha hoàn kia vừa dứt, hân giờ cũng đã thức tỉnh lại. Thì ra... đều là hân tự mình đa nghi rồi đặt điều cho nàng. Thì ra... nàng vẫn luôn tỏ ra mạnh mẽ nhưng bên trong rốt cuộc chỉ là một con nhím yêu đuối đang chữa mấy cái lông sắc nhọn về người khác để bảo vệ bản thân. Rốt cuộc, tất cả chuyện này đều là lỗi của hân.

Chẳng chờ thêm một phút nào nữa, hân lao mình ra khỏi Đông Cung điện, điên cuồng tìm kiếm. Phù công công nghe từ nãy giờ cũng đã hiểu hết mọi chuyện, lập tức sai thị vệ tìm kiếm.

----- tớ là giải phân cách đáng yêu -----

Uyển Nhã chạy đi trong tuyệt vọng. Rốt cuộc là lỗi của nàng hay lỗi của hân? Là vì nàng quá yêu hân, nghĩ hân sẽ tin nàng nên bây giờ mới khổn khổ như vậy. Bây giờ thì sao? Chỉ có nàng biết mình không làm gì cả, còn hân... vẫn chỉ nghĩ nàng phản bội, không quan tâm đến hân. Nàng có nên tự cười chính bản thân mình không?

Đang ngồi bên hồ, một bàn tay từ sau lưng đẩy nàng. Mất thăng bằng và không phòng bị, nàng gieo mình xuống nước. Tất nhiên nàng có biết bơi... nhưng một người vốn đã mệt mỏi lại thức nguyên 3 ngày đêm, vào bụng cũng chỉ là vài miếng cháo trắng thì làm sao có sức để bơi lên.

Uyển Nhã cũng cố gắng bơi lên, nhưng quá mệt mỏi nên chỉ có thể vẫy vẫy ở đó. Trong phút chốc trong đầu nàng hiện lên lời nói lúc nãy. Người nàng yêu cũng vứt bỏ nàng rồi. Cha mẹ thân thể này cũng không phải của nàng. Cha mẹ nàng đã chết lâu rồi! Hay nói cách khác, nàng đã không còn ai nữa! Vậy sống còn có ý nghĩa gì?

Suy nghĩ đó làm tay Uyển Nhã không còn đập nữa, cứ thế thả mình xuống đáy hồ. Bố! Mẹ! Uyển Nhã về với bố mẹ đây! Còn Lý Khắc Minh, hân vẫn điên cuồng đi tìm. Hân lao ra Ngự hoa viên vì hân biết, nàng nhất định sẽ ở đây. Vừa đi đến cửa đã có một cung nữ quý rập xuống chân hân, khóc lóc:

- Thái. Thái tử! Người mau ra hồ cứu Thái tử phi! Thái tử phi.... đang sắp chết đuối rồi!

Lời nói kia tựa như làm hân nhói tim. Hân chạy thật nhanh về phía hồ tâm trạng lo âu. Nhã Nhi... Nhã Nhi của hân nhất định không sao! Nhất định không sao!

- Nhã Nhi,... Bảo bối. Uyển Nhã... nàng lên tiếng đi nàng ở đâu?

Hân cư nhiên biết nàng đang ở đây. Nhưng mặt hồ vắng lặng như vậy...

Tùm! Lý Khắc Minh lao mình xuống nước, cố gắng tìm kiếm. Hình như ông trời thương hân nên trăng đêm nay sáng hơn mọi ngày. Làm cho hân vừa xuống nước đã nhìn thấy nàng. Hân bơi về phía nàng kéo nàng vào lòng, vỗ nhẹ hai má xem nàng còn tỉnh táo không. Ngay khi đó, hân trồi lên đem nàng đặt nằm xuống bên bờ.

Tiếp theo đó công công cùng đám thị vệ với Kim Ngân cũng chạy đến. Hân vừa ấn lồng ngực, miệng vừa hô to:

- Uyển Nhã... Nàng không được có chuyện gì cả. mau tỉnh lại cho ta, mau tỉnh lại!

Ấn một lúc, nàng vẫn nằm im đó không có dấu hiệu tỉnh lại, hân đành áp đôi môi hân vào đôi môi nàng, thổi. Tuy chỉ là hô hấp nhân tạo nhưng cảm giác khi hân hôn nàng... rất tuyệt. Đã bao lâu rồi... hân chưa hôn nàng cơ chứ?

Làm lần thứ nhất, lần thứ 2 nàng vẫn nằm im. Có lẽ vì ướt người nên không ai nhận ra hân đã roi nước mặt từ khi nào. Hân vẫn điên cuồng gào thét nhưng động tác lại ôn nhu sợ nàng đau. Một lúc sau, nàng mới ho khàn rồi nôn hết nước ra ngoài. Lý Khắc Minh mừng rỡ, hân vuốt lưng cho nàng sau đó để nàng dựa vào người mình. Lông hân bây giờ vui khôn xiết, nàng mà có mệnh hệ gì hân sẽ không sống nổi mất.

- Người đâu! Mau truyền Thái y đến Đông Cung điện!

Phù công công theo bóng hân, mạnh miệng hô to. Hân ôm nàng trong ngực mà bế đi, dường như không mất một chút sức lực nào! Nàng như vậy là quá gầy rồi! Mấy ngày kia rốt cuộc nàng ăn uống ra sao mà lại gầy như vậy? Là lỗi của hân hết! Vì hân nên bây giờ nàng mới như thế này.

Uyển Nhã tuy là đã nôn được nước nhưng người không còn chút sức lực nào, tựa vào người kia lại có cảm giác quen thuộc. Mỗi chột nói mấy từ:

- Trước khi chết.... thượng đế cho ta mơ thật đẹp!

Nghe tiếng người kia mơ màng, trái tim Lý Khắc Minh như bị bóp chặt. Hân nàng đau lòng vì hân nhiều lắm.

Hân ghé tai nàng, nhẹ nhàng thì thầm:

- Bảo bối! Đây là sự thật!

Nàng nghe được, khóe môi cũng mỉm cười mãn nguyện theo. Hân cũng đỡ lo âu phần nào.

----- tớ là giải phân cách đáng yêu -----

- Bẩm Thái tử! Thái tử phi dính nước nên giờ đang bị nhiễm phong hàn hơn nữa thân thể ngay từ đầu không được khỏe nên phải tĩnh dưỡng ít nhất 5 ngày mới có thể khỏe lại. Thần đã kê thuốc cho nương nương, mỗi ngày uống 2 lần. Như vậy là được rồi ạ!

Thái y bảm báo nhưng Lý Khắc Minh cũng không thèm nhìn một lần, mắt toàn tâm toàn ý nhìn nàng. Thái hậu ở bên cạnh lắc đầu nhìn cháu mình, thay hần hỏi lại:

- Vậy bao giờ Thái tử phi có thể tỉnh lại?

Thái y vẫn cúi đầu cung kính, đáp lời:

- Bẩm Thái hậu! Nương nương mấy ngày qua thân thể quá mệt mỏi nên tạm thời chưa thể tỉnh ngay. chờ đến khi cơ thể hồi phục có thể tỉnh lại rồi!

Thái hậu nghe xong quay ra nhìn Uyển Nhã. Bà đúng là có phúc khi có được đứa cháu dâu này. Vốn đã nghe loáng thoáng chuyện của 2 vợ chồng nhà này nhưng không ngờ cãi nhau như thế, nàng bị đối xử như thế vẫn một mực hết mình chăm sóc cho Minh Nhi của bà. Con mắt bà chọn người không hề sai một chút nào.

Phù công công biết Thái hậu đã hỏi xong, lên tiếng báo Thái y lui sau đó hạ lệnh tất cả nha hoàn ra ngoài chỉ để 3 người kia ở lại.

Thái hậu từ từ đi đến bên Lý Khắc Minh, khẽ nắm tay hần an ủi:

- Minh Nhi, Nhã Nhi sẽ không sao đâu con đừng quá lo. Rồi nó cũng sẽ tỉnh lại thôi!

Lý Khắc Minh trầm giọng, cúi đầu giấu đi biểu cảm đau lòng của mình lúc này:

- Tất cả là tại con nên nàng mới như vậy! Là lỗi của con.

- Ta tin Nhã Nhi nhất định sẽ không giận con. Ta nghĩ nó biết con chỉ là vô tình nên mới làm như vậy. Được rồi! Con cũng vừa mới ốm dậy, tranh thủ nghỉ ngơi đi. Ngày mốt đã là yến hội rồi. Đừng để thân thể nhiễm bệnh.

Hần chỉ gạt đầu rồi lại trầm tư nhìn về phía nàng. Thái hậu chỉ lắc đầu, từ từ rời khỏi Đông Cung điện.

Giờ đây, chỉ có hần và nàng. Hần khẽ cầm lấy tay nàng, tay còn lại vuốt lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, nói:

- Bảo Bối! Mau tỉnh lại được không? Ta biết, tất cả đều là lỗi của ta. Điều là ta nghĩ oan cho nàng. Để nàng chịu khổ thời gian qua là lỗi của ta. Ta biết, vào vị trí Thái tử phi đã là khó cho nàng. Vào trong cung này, nàng rất cô đơn. Nhưng... nàng vẫn đồng ý về bên ta vậy mà ta lại đối xử như vậy với nàng. Nàng mau tỉnh dậy đi! Nàng muốn gì ta đều sẽ đồng ý.

Thấy biểu hiện nàng không có gì khác, hần khẽ cúi đầu:

- Ta thật vô dụng! Ngay cả nương tử của mình cũng không bảo vệ được! Vô dụng!

Mi Uyển Nhã khẽ động dậy, mắt cũng dần dần mở ra, yếu ớt nhìn người bên cạnh cố gắng cười:

- Ngốc quá! Ta đã chết đâu mà chàng lại nói mình vô dụng!

Lý Khắc Minh ngạc nhiên nghe được giọng nàng ngược lên, vui mừng:

- Nhã Nhi! Bảo Bối! Nàng tỉnh rồi.

Nàng yếu ớt gạt đầu, cố gắng nói được mấy từ:

- Phải! Ta chưa có chết đâu!

Hần lấy tay che nhẹ miệng nàng lại, hần học:

- Không được nói chết chóc!

Ánh mắt nàng khẽ cười, yếu kiều nhìn hần. Hần nhìn khuôn mặt nàng, trông xanh xao đến lạ thường. Không nhịn được truyền:

- Bảo Ngự thiện phòng mang đồ ăn lên đây.

- Ta vừa mới tỉnh, chàng định vỗ béo ta luôn sao?

Hần cung chiều nhìn nàng, tay nắm lấy tay nàng đưa lên miệng thom một cái:

- Nàng đó! Có vỗ mãi cũng chẳng thể béo được. Ta chỉ muốn làm nàng no bụng thôi.

Nàng cũng chẳng còn sức đâu mà cãi với hắn đành cười trừ. Rất nhanh sau đó, Kim Ngân bê đồ ăn lên kèm theo chén thuốc:

- Thái tử phi, đây là canh gà nò tì làm. Người ăn rồi uống thuốc nha!

Uyển Nhã nhìn nha đầu kia, gật đầu cười. Vẫn là Kim Ngân lo lắng cho nàng.

- Được rồi! Người lui trước đi để ta chăm sóc nàng ấy là được. Đừng lo.

Kim Ngân dĩ nhiên muốn giúp 2 người kia bồi đắp tình cảm, hành lễ rồi đi luôn.

Uyển Nhã nhìn Lý Khắc Minh, neho mày:

- Chàng làm có được không đó?

- Được! Đương nhiên được. Vì nàng cái gì ta cũng làm được!

Bạn đang đọc truyện *Sẽ Chỉ Minh Nàng Là Hoàng Hậu Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Để tử thay muội !

- Há mồm ra nào Bảo Bối! Nàng không chịu uống thuốc sao có thể khỏi được?

Lý Khắc Minh tay dơ thìa thuốc, tay còn lại lay lay người đang úp mặt vào chăn kia. Uyển Nhã vẫn khăng khăng úp mặt vào chăn, lặc đầu. Con người nàng xưa nay ghét nhất là uống thuốc. Càng lớn, các loại thuốc lại càng đắng. Uống vào nàng luôn được 1 trận nôn thốc nôn tháo ra.

- Ta không uống đâu! Chàng mang đi đi!

Lý Khắc Minh giật chần xuống, nhửu mày nhìn nàng:

- Nàng có muốn ta dứt cho nàng như tôi qua không?

Bùmmm! Trí nhớ Tạ Uyển Nhã quay lại ngày hôm qua.

Hôm qua, nàng cũng không chịu uống thuốc, hắn lại cứ khăng khăng nàng phải uống cho bằng được mới thôi. Kết quả hắn đổ cả chén thuốc vào miệng sau đó dùng đũa nàng ra dùng miệng mà truyền hết thuốc vào. Truyền vào rồi còn chờ nàng nuốt hết mới chịu nhả ra. Thân thể nàng khỏe mạnh đã không đầu lại hắn, bây giờ ốm yếu như vậy chỉ có thể mặc hắn. Nghĩ đến hôm qua thật đến là đỏ mặt.

Quay về hiện tại, nàng ngơ ngác dùng ánh mắt nai non nhìn hắn. Lý Khắc Minh cười tà, nhún vai:

- Đó là vì nàng không chịu uống ta mới phải như thế. Nhưng dùng cách này có vẻ hay. Nào để ta bón thuốc cho nàng.

Thấy hắn nhào người tới, Uyển Nhã đang ngồi tựa vào thành giường trườn xuống lấy tay che kín bụng môi, gất gỏng:

- Chàng! Không! Ta không đồng ý. Chàng cứ thử đựng vào người ta xem, ta sẽ từ mặt chàng!

Lý Khắc Minh đang định phản kháng lại thì ngoài cửa, Phù công công vọng vào:

- Thái tử người mau thay quần áo. Đến giờ vào triều rồi.

Tạ Uyển Nhã càng được đà lấn tới, gậy gậy đầu về phía cửa giọng sai khiến:

- Kia! Thay quần áo vào triều đi!

Lý Khắc Minh vẫn không thay đổi, hơi cúi người xuống nhìn nàng:

- Nàng không uống hết thuốc ta tuyệt đối không đi! Đến lúc đó, các đại thần sẽ nói rằng ta là quá say mê Thái tử phi mà bỏ bê triều chính. Ai da! Như vậy cũng được cho là lỗi của nàng đúng không?

Nàng nhìn mặt người nam nhân lấu cá kia, véo một cái vào má hắn rồi giật bát thuốc lại:

- Hào! Bồn tiểu thư uống xong chàng nhất định phải lên triều.

Vừa dứt lời bèn khí thể đưa bát thuốc chút hết vào trong miệng. Hắn nhìn nàng ửng ực như thể trong ánh mắt có nét cười, sau lại vuốt lưng hộ, ôn nhu:

- Từ từ thôi! Nàng cứ như quý vậy đó!

Uyển Nhã trước giờ sợ đắng, uống xong ăm ực khóc to thành tiếng ăn vạ người kẻ bên:

- Đắng quá.... Mau lấy nước cho ta.... mau lấy nước đi!

Lý Khắc Minh nhìn nàng khóc, miệng cười rộng. Cái cô nàng này, lúc đau khổ thì chả thấy khóc toàn khóc vì những chuyện đầu đầu. Hắn nhìn sang người kia, chăm chú vào giọt nước mắt đang lăn. Nàng vừa đắng vừa bức, dơ tay định đầm nam nhân kia một cú lại bị hắn giữ lại, kéo lại gần. Uyển Nhã vô tội, bị kéo gần mặt đỏ bừng, giọng nhỏ dần:

- Ta bảo...là đắng... muốn... nước!

Lý Khắc Minh nhìn nàng hồi lâu, nghiêng mình áp môi lên cánh môi nhỏ kia tham lam chiếm lấy. Uyển Nhã tất nhiên muốn chống lại nhưng sức lực của nàng đầm vào người hắn cũng chỉ là xoa bóp chứ chả hơn. Mãi sau hắn mới buông nàng ra, bằng giọng vui vẻ đùa cợt:

- Hết đắng chưa? Có muốn nữa không?

Nàng áp úng đỏ mặt, lườm hắn một lần rồi chui vào chăn vọng ra:

- Chàng dám lợi dụng cái đó... để... Nói chung chàng rất to gan. Mau lên triều đi.

- Được! Ta đi thay y phục. nàng nghỉ đi! Nàng vẫn còn yếu lắm.

- Biết rồi! Mau đi đi muộn lắm rồi!

Nghe tiếng nữ nhân kia ngại, Lý Khắc Minh đành lấy ngoảnh mặt bước đi lòng vẫn đầy ắp hình bóng ai đó ở trong chăn.

----- tờ là giải phân cách đáng yêu -----

Uyển Nhã cả ngày ở trong phòng, chán nản rủ rượi đành gọi Kim Ngân vào tìm cách trốn ra ngoài. Kim Ngân kia đương nhiên không đồng ý nhưng sau lại bị nàng dùng khổ nhục kế làm cho lay động. Cũng may Phù công công đã sớm đi chuẩn bị cho yến hội nên việc trốn ra hoàn toàn dễ. Chỉ có điều giờ thân thể nàng cực kì yếu, đi cũng chỉ có thể dựa vào Kim Ngân mà bước. Kim Ngân lo cho nàng, vừa đi thỉnh thoảng lại hỏi:

- Nương nương, hay người về cung đi! Nô tì thấy như vậy...

Lời còn chưa dứt nàng đã chặn họng nha hoàn kia, mắng rất nhẹ nhàng:

- Ngốc! Bệnh thì phải đi ra nắng mới tốt cho sức khỏe. Khí trời sẽ làm ta cảm thấy khoan khoái còn tốt hơn là ở trong điện ngột ngạt.

Kim Ngân cũng đành chịu, phải tiếp tục dìu nàng đi. Đi một lúc thì đến Ngự hoa viên, Kim Ngân dìu nàng ngồi xuống còn mình chạy đi lấy nước. Uyển Nhã vốn không hề hay biết bên kia Vương Huyền Trân đang theo dõi nhất cử nhất động của nàng. À nhìn nàng ở đó, chỉ hận không thể ra mà giết nàng. Nha hoàn Thanh Tâm bên cạnh lên tiếng:

- Nương nương, không ngờ ả đàn bà kia lại tốt đến như vậy. Lần trước nô tì đẩy ả xuống hồ ả thân thể lại không tốt cứ tưởng là đã chết. Vậy mà bây giờ còn khỏe mạnh như vậy. Người có nghĩ đến yến hội nàng ta sẽ biểu diễn không?

Vương Huyền Trân nhếch mép, cười gian xảo nhìn Uyển Nhã:

- Cô ta dù thân thể tốt ra sao cũng chỉ là một thiếu nữ. Gặp chuyện như vậy... ngày mai nhất định không có sức lên trình diễn. Không tin ta hướng người xem

À vừa nói vừa tiến gót lại gần nàng, giọng chua ngoa lúc nãy giờ lại rất dịu dàng quan tâm:

- Uyển Nhã! Ta nghe nói muội đang bệnh, sao không ở cung dưỡng bệnh lại chạy ra đây?

Nàng đang ngồi nghe tiếng khê ngẩng lên nhìn nàng ta, cười:

- Tỷ tỷ! Muội không sao đâu!

Vương Huyền Trân được dịp lại phô bày hết tài năng diễn xuất của mình ra, ngồi bên cạnh nàng ra bộ lo lắng:

- Không sao cái gì nữa! Muội nên nghỉ ngơi đi. Mai đã là yến tiệc, muội còn phải biểu diễn nữa!

Nghe nàng ta nhắc Uyển Nhã mới nhớ ra. Yến hội đã là ngày mai, nàng lại ốm như thế này. Không có người biểu diễn thay thì sợ rằng sẽ làm sù giả các nước có suy nghĩ không hay. Bất quá, hay là...

- Tí tí! Tí nhìn muội giờ bệnh như vậy nhất định không thể biểu diễn được. Chi bằng tí đồng ý lên thay muội có được không?

Đạt được ý nguyện, dĩ nhiên nàng ta rất sung sướng nhưng vẫn kìm lòng:

- Không được đâu! Muội là Thái tử phi, ta chỉ là Trắc phi! Sao có thể thay thế?

Uyển Nhã trong đầu vẫn đinh ninh rằng nàng ta là một người rất tốt, nàng nắm lấy tay ả, năn nỉ:

- Tí nghĩ sâu xa quá rồi! Họ sẽ không biết đâu. Lần trước muội tổ chức hôn lễ cũng không có mời sứ giả bên ngoài, họ đương nhiên không biết. Coi như tí giúp muội một lần thôi! Được không?

Ả tỏ vẻ bất đắc dĩ gật đầu kèm theo lời “quan tâm”:

- Được rồi! Ta sẽ lên. Vì muội nên ta mới lên đó! Thôi, bây giờ ta có chuyện phải đi! Muội ngồi đây nha?

Nàng cười khẽ gật đầu đáp lại, ngồi nhìn theo bóng lưng ả rời đi. Nếu theo con mắt của nàng thì Huyền Trân chính là đẹp hơn nàng nhiều. Vóc dáng cô ta cao hơn nàng cũng mười mấy phân, đường cong lại tuyệt mỹ khuôn mặt cũng là mỹ nhân. Nhìn lại nàng cứ cho không tính khuôn mặt, thân hình nàng nếu ở thế kỉ 21 đi thi hoa hậu chắc chắn bị loại ngay từ đầu. Còn nếu là nàng ta, có khi còn có thể là quán quân nữa. Càng nghĩ càng đau lòng mà.

Nàng ngồi một lúc, không thấy Kim Ngân trở lại đành tự mình muốn bước đi. Nhưng đúng lúc mặt trời lại lên cao, chiếu ánh nắng gay gắt xuống. Nàng đi được vài bước cảm giác quay cuồng chóng mặt, mắt lơ đãng cố gắng bước tiếp. Đi thêm một chút va phải thái giám nào đó, không cầm cự được ngã ra đằng sau. Nhưng kì lạ! Ngã sao lại không đau. Mắt còn chưa kịp mở để xác minh đã nghe tiếng người nào đó quát:

- Ngươi có biết ngươi vừa đụng vào ai không? Người đâu mang thái giám này ra chém đầu!

Uyển Nhã biết là ai, vội vánh mở mắt kéo áo hấn van xin:

- Đừng trách hần! Là ta không khỏe nên ngã thôi! Chàng đừng phạt người vô tội vì ta! - Nàng quay ra nhìn thái giám đang khẩu đầu van xin kia giọng hiền từ - Ngươi mau đi đi! Đừng để ý! Ta không phạt ngươi!

Thái giám giữ được mạng mình rồi, ngay lập tức lẩn đi. Uyển Nhã bị người kia bế bổng lên, mắng:

- Nàng đang bệnh ra đây làm cái gì? Đi đứng lung tung rồi ngã ra đấy! Nếu lúc này ta không đỡ nàng sẽ ra sao chứ? Nha đầu bướng bỉnh, ta biết nàng ham chơi nhưng hiện tại nàng đang bệnh không có ham chơi được đâu!

Tuy là nghe mắng nhưng lòng nàng lại ảm áp lạ thường. Nàng chui sâu vào người hần, ngược đầu lên tỏ vẻ vô tội:

- Lý Khắc Minh! Thiếp chỉ là sơ sẩy một chút thôi, hơn nữa nếu ngã cũng chia choáng một chút. Chàng cần gì mà tức giận chứ, không phải có chàng đỡ ta rồi sao?

- Nàng đừng có tỏ ra như chú thỏ con vậy được không? Như vậy sao ta mắng nàng được! Thật là!

Lý Khắc Minh rất muốn mắng nàng để nàng nhớ mà không chạy lung tung nữa. Nhưng cái vẻ kia của nàng thì ai có thể mắng được cơ chứ?

Nàng biết không bị mắng ranh ma cười nhìn hần. Một giây sau khẽ dướn người lên thom vào má hần, tình nghịch:

- Cảm ơn chàng! Vì không mắng ta!

Hần khẽ cười, ôm nàng trong ngực đi về Đông Cung điện. Trên đường đi, Uyển Nhã có vẻ hơi ngáp ngừng nói:

- Yếu hội này... chẳng cho Huyền Trân tí tí lên thay ta nha! Ta sợ tình trạng ta thế này... sẽ không làm được gì đâu!

Bước chân của Lý Khắc Minh chậm chậm lại, hần vốn là cũng định để Huyền Trân thay nàng vì sức khỏe hiện giờ nàng không thể biểu diễn. Tuy nhiên vẫn có phần nuối tiếc vì không được xem nàng trở tài. Thấy mặt hần không biến sắc, nàng cứ nghĩ hần buồn vội vàng an ủi:

- Xin lỗi chàng! Điều là ta vô dụng, sinh nhật chàng ta lại chẳng thể làm gì cũng không có quà cho chàng!

Hần chỉ là bất thần suy nghĩ, ai ngờ nha đầu này lại nghĩ hần buồn. Thôi thì đã đâm lao thì cứ theo lao thôi.

- Không cần, Nhã Nhi là món quà to lớn của ta rồi! Chỉ cần ở bên cạnh ta suốt đời, nàng chính là món quà thượng đế ban cho ta.

Nàng cũng chỉ biết cười rồi nhìn hần. Khắc Minh, chờ ta đến tối mai. Ta sẽ có bát ngờ cho chàng!

----- tờ là giải phân cách đáng yêu -----

Chiều hôm đó, hần cùng hoàng thượng phải đi đón một vài vị sứ giả. Nàng là bị hần bắt ở trong này, không cho phép ra ngoài. Rốt cuộc không có gì làm lại lần ra ngủ. Khi hần về, trời cũng đã tối. Hần bị phụ hoàng bắt ép ở lại dùng bữa cùng sứ giả không thì đã về với nàng từ rất sớm rồi. Lúc vào đến điện, người nào đó cũng đã ngủ say. Hần hướng Kim Ngân, hỏi:

- Nương nương người đã uống thuốc chưa?

- Bẩm Thái tử, hôm nay nương nương ngủ rất nhiều. Vừa nãy nô tì gọi nương nương đã dậy ăn hết cháo và uống thuốc rồi ạ!

Lý Khắc Minh nhìn bóng người kia, lòng thầm ngạc nhiên. Giờ lại chịu uống thuốc ngoan như vậy sao?

- Được rồi! Các người lui xuống nghỉ ngơi sớm đi. Ta thấy trời cũng sắp mưa rồi.

Ngay sau hoàng lệnh, đám nô tì cùng thái giám đều ngoan ngoãn lui xuống. Hắn đi đến bên giường, ngồi xuống ngắm nhìn người đang ngủ say. Tay hắn vén tóc bên má nàng, ghé sát thủ thi:

- Bảo Bối! Ta về rồi!

Thấy có hơi thở phả vào tai, Uyển Nhã có hơi ngửa cựa quậy một chút rồi lại thôi.

Trời cũng bắt đầu đổ mưa, Lý Khắc Minh thì vẫn say sưa nhìn heo ngủ nào đó đang chìm trong mơ. Nhưng giấc mơ nàng đang mơ không phải là giấc mơ đẹp. Nàng mơ thấy bố, thấy mẹ đang chơi với nàng cùng nàng nấu ăn. Cảm giác ngọt ngào đó khiến môi nàng nâng lên ảm áp. Nhưng hình như, họ ngày càng đi xa ngày càng xa.

- bố... Mẹ! Đừng đi! Đừng đi!

Lý Khắc Minh nghe được tiếng của nàng vội vàng lay nàng, không ngừng gọi:

- Bảo Bối, nàng sao thế? Bảo Bối! Bảo Bối!

Sau một lúc, nàng chợt tỉnh dậy, chán toát hết mồ hôi, quay ra nhìn hắn. Lý Khắc Minh lo lắng nắm lấy tay nàng dịu dàng hỏi:

- Nàng sao vậy? Mơ thấy ác mộng à?

Uyển Nhã giờ đây như một đứa trẻ con, gật gật đầu rồi khóc lớn, ôm chặt lấy người kia kể lể:

- Ta mơ... bố mẹ ta không yêu ta nữa! Họ rời bỏ ta mà đi!

Lý Khắc Minh nghe tiếng nấc nhẹ, dang tay ôm lấy nàng vào lòng dỗ dành:

- Không phải đâu! Ác mộng thôi, qua rồi! Đừng nghĩ nữa! Có ta bên nàng rồi!

Nàng ôm hắn khóc thật lâu, nước mắt còn ướt một bên vai của hắn. Nàng rất sợ, sợ con ác mộng đó xảy ra. Nàng biết phải làm sao đây?

Khóc chán chê, một lúc sau nàng rời khỏi lồng ngực hắn, trở về giọng tỉnh nghịch ban đầu:

- Chàng đi đâu sao lại về muộn thế?

- Ta....

Lý Khắc Minh còn chưa kịp nói, bên ngoài trời đã đánh sấm ĐÙNG! một cái to. Uyển Nhã sợ hãi lấy 2 tay ôm tai cúi gằm mặt xuống nước mắt dàn dụa. Lý Khắc Minh hơi lo, chạm vào vai nàng, hỏi:

- Nhã Nhi! Nàng làm sao vậy?

Ông trời lại thêm một lần nữa ĐÙNG! thật to. Khiến cho hồn vía nàng cũng bay mất, theo phản xạ ôm lấy Lý Khắc Minh hét lên.

Lý Khắc Minh cũng đã hiểu: Thì ra nha đầu này sợ sấm! Hơn nữa còn vô cùng sợ.

Phù công công ở ngoài nghe tiếng vội đẩy cửa vào xem có chuyện gì. Nhưng đẩy vào lại thấy 2 người đang ôm nhau, Lý Khắc Minh lại ra hiệu tay nên đành lui ra.

Uyển Nhã nhát gan, cứ mỗi lần nổ sấm lại hét lên.

ĐÙNG!

- Mẹ oiii!

ĐÙNG!

- Aaaaaaa!

ĐỪNG!

- Cứu với!

Lý Khắc Minh ôm nữ nhân nhất gan này, nửa cười nửa khóc. Lát sau ôm chặt nàng vào lòng, tay xoa lên mái tóc xuôn mượt trần an:

- Ngoan! Có ta đây! Đừng sợ.

Uyển Nhã vẫn nhắm tịt mắt không chịu mở ra. Tại sao nàng lại ghét mưa thế này cơ chứ!

----- tớ là giải phân cách đáng yêu -----

- Tại sao nàng lại sợ sấm như thế?

Lý Khắc Minh nằm một bên ôm nàng trong lòng, tỏ rõ thất vọng.

Mắt nàng vẫn còn nhắm lẹ sau trận mưa kia, giọng hơi run run.

- Hồi bé, ta bị bắt cóc nhốt trong một cái kho rất tối. Ta rất sợ, sợ lắm. Hôm đó trời mưa, tên bắt cóc say rượu, cứ mỗi lần sét đánh lại quật ta bằng roi một lần. Ta bị đánh chết đi sống lại, ba ta mới tìm ra ta. Kể từ đó, cứ mỗi lần ta nghe tiếng sấm, ta đều rất sợ muốn trốn tránh nó.

Lý Khắc Minh nhìn xuống, lấy tay gạt nước mắt trên má nàng:

- Từ giờ ta sẽ bảo vệ nàng! Tuyệt đối ở bên nàng!

Uyển Nhã vẫn còn chút sợ hãi, rúc đầu vào lồng ngực hắn cố gắng ngủ. Hắn thì nằm im, chờ cho đến khi nghe được hơi thở đều đều của nàng phát ra mới yên tâm ôm người kia ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Sẽ Chi Minh Nàng Là Hoàng Hậu Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Yến tiệc

- Nàng nằm đó nghỉ ngơi cho khỏe! Ta sẽ cố gắng về sớm với nương tử!

Uyển Nhã ngồi ở bên mở to đôi mắt chăm chăm nhìn hắn đang khoác hoàng bào. Bất gặp ánh mắt nàng, hắn cười khẩy lại gần:

- Sao? Sợ vì phu nàng bị ai quyến rũ ư?

Nàng lấy ngón tay trở ấn vào đầu hắn đẩy ra nheo mắt lại:

- Đây! Chẳng dùng có tưởng bỏ nữa! Mau đi đi!

Lý Khắc Minh bị đẩy ra 10 phân thì lại tiến vào 15 phân, cười tà:

- Vậy hôn ta một cái đi! Chắc đến chiều ta mới trở lại. Sẽ nhớ nàng lắm đó.

Uyển Nhã lườm xéo hắn một cái, lấy ngón trở ấn vào trán hắn đẩy ra:

- Chẳng dùng mơ nữa! Mau thay quần áo chuẩn bị đi đi! Đứng đó mà đòi hỏi.

Lý Khắc Minh bị đẩy ra 10 phân thì tiến vào 15 phân, ghé sát vào mặt nàng nũng nịu:

- Ta không có đòi hỏi. Nàng là nương tử ta, như vậy có gì là sai chứ! Còn nếu không muốn chuyện này thì...

Lời chưa dứt khỏi miệng, Uyển Nhã đã nhắm bên má hắn, thơm một cái. Thơm xong, nàng nhìn hắn hỏi:

- Như vậy được chưa? Chẳng thật nhiều chuyện!

Hắn đạt được mục đích, đắc ý cười:

- Được rồi, không trêu nàng nữa. Ta vào triều đây! Ta sẽ về sớm với nàng! Nhớ ăn trưa rồi uống thuốc đầy đủ đó! Còn nữa, không được tự ý ra ngoài, muốn gì cứ bảo Kim Ngân đi lấy. Nàng xem nàng đó! Cứ rời ra khỏi tầm mắt ta là lại xảy ra chuyện.

Nàng lấy hai tay đẩy vai hắn, nhanh nhẩu:

- Ấy da! Chàng mau đi đi! Đứng đó mà càu nhàu ta. Chàng cũng bắt đầu giống mẹ ta rồi đó! Thật là!

Lý Khắc Minh nhìn nàng một lúc sau khẽ cười gật đầu rồi rời đi.

Uyển Nhã rốt cuộc cũng thở phào nhẹ nhõm. Nàng từ sáng ngờ như vậy là vì hôm nay, nàng sai Kim Ngân đi chuẩn bị địa điểm để tối nay có thể đánh đàn cho hắn nghe. Nàng cứ nhiên muốn đi giúp nhưng bị canh chừng nghiêm ngặt, muốn cũng chẳng thể. Tất cả chỉ có thể dựa vào Kim Ngân thôi. Nhưng nàng tin a hoàn này sẽ làm tốt. Hôm qua nàng đã nói kĩ lưỡng về những thứ cần chuẩn bị với Kim Ngân, nha đầu này lại thông minh. Như vậy chắc sẽ thành công thôi.

----- tớ là giải phân cách đáng yêu -----

Yến tiệc lần này cũng như mọi khi, có thể gọi là rất lớn. Tất cả sơn hào hải vị đều được bày ra, sứ giả khắp nơi đều đổ về. Những vũ công giỏi nhất đều được mời đến. Tất cả đều nghiêm chỉnh dự yến.

- Ly đầu tiên, thần xin chúc hoàng thượng trường thọ vô cương, mãi mãi xây dựng Lý quốc vững mạnh, phát triển như ngày hôm nay.

Một vị sứ giả đứng lên nâng rượu về phía hoàng thượng, cung kính mời. Hoàng thượng gật đầu “Được” rồi cùng hắn uống hết ly rượu. Uống xong hắn lại hướng thái tử mời ly thứ 2:

- Còn ly này xin chúc Thái tử sau này sẽ có thể cai quản Lý quốc thật tốt.

Lý Khắc Minh cũng không đáp lại, chỉ cầm ly rượu lên một lần uống hết. Tên sứ giả kia chúc xong cũng yên vị ngồi xuống. Lúc này hoàng thượng mới quay ra nhìn Triệu Hân, lên tiếng:

- Triệu thái tử... à không phải.... Triệu vương mới đúng! Lần này con lập đổ hàng loạt gian thần, kiến thiết xây dựng một Triệu Doãn quốc hoàn toàn mới, có vẻ khó khăn?

Triệu Hân cười khẩy, nhìn hoàng thượng trả lời:

- Thực ra, với việc làm này thần đều có toan tính. Nhưng có được ngày hôm nay, cũng là nhờ Lý Quốc đứng ra giúp đỡ. Thần luôn luôn khắc sâu trong lòng.

Hoàng thượng tâm trạng hôm nay rất tốt, vỗ đùi gật gật:

- Hào! Con làm như vậy là rất tốt. Nhưng... con cũng nên cho đất nước con một mẫu nghỉ đi chứ? Con cũng không còn nhỏ tuổi nữa!

- Thưa, thần chưa tìm được ai vừa ý! Nếu tìm được, sẽ báo cho hoàng thúc người đầu tiên.

Nhắc mới nhớ đến, các sứ giả đều nhao nhao lên hỏi:

- Phải rồi! Chúng thần nghe nói Lý thái tử vừa lập Thái tử phi. Không biết ngài có thể cho Thái tử phi biểu diễn tài nghệ ở đây để chúng ta được mở rộng tầm mắt không?

Hoàng thượng ngưng lại nụ cười trên mặt, hướng ánh mắt về phía Lý Khắc Minh hỏi:

- Minh Nhi? Thái Tử phi của con sẵn sàng chứ?

Lý Khắc Minh nhìn hoàng thượng, gật đầu rồi quay ra sai Phù công công đi báo cho Vương Huyền Trân.

Phù công công vừa ra khỏi cửa chưa đến một phút đã có 1 đám vũ nữ đi vào. Trên người họ đều là những bộ cánh có thể nói là rất đẹp nhưng nếu như xét về góc độ của nữ nhân thì nó có vẻ... lằng lơ. Tất cả các đường cong đều được lộ hết mức có thể. Ngay lúc đó, Vương Huyền Trân cũng từ từ phô ra điệu múa của mình.

Nàng ta hôm nay trang điểm rất đậm, nhan sắc có thể gọi là mỹ nhân. Từng cử chỉ đến nụ cười, biểu cảm khuôn mặt đều được chú ý bởi đám sứ giả. Điệu múa của nàng ta gần giống như điệu múa ở kỹ viện của mấy kĩ nữ. Hoàn toàn lằng lơ tuy nhiên không ai dám nói ra.

Tiếng rì rầm ở dưới khán đài bắt đầu nổi lên:

- Vị Thái tử phi này thật xinh đẹp! Thân hình cũng rất được à nha! Thật ước mình làm thái tử để mê tằm hôn nha!

- Đừng nói linh tinh! Nhưng... có phải mắt ta hoa không? Vị Thái tử phi này... giống vị Trắc phi mấy lần trước lên khán đài múa? Họ là chị em sao?

- Đừng nói nữa! Xem Thái tử phi múa đi!

.....

Một lát sau, Vương Huyền Trân múa xong, cúi đầu hành lễ. Cả hoàng thượng và hoàng hậu đều liếc nhau, toát mồ hôi lạnh. Nếu để họ phát hiện đây không phải Thái tử phi thật... hẳn sẽ rắc rối!

- Thái tử! Người có một nương tử vừa tài năng xuất chúng lại xinh đẹp. Thật là có phúc nha!

- Đúng vậy a! Thái tử phi đúng là tài sắc vẹn toàn!

Nghe được mấy lời khen ngợi của mấy tên sứ giả, Vương Huyền Trân lòng thầm đắc ý. Để họ nghĩ nàng là thái tử phi cũng tốt. Sớm muộn gì nàng cũng dành lại được!

- Ai da! Hoàng huynh! Huynh không phải ích kỉ thế chứ? Thái tử phi của mình giữ có phải quá chặt không? Tại sao lại có thể lừa dối các vị sứ giả đây? Vị trên đó đâu có phải là Thái tử phi của huynh?

Nhị hoàng tử từ nãy giờ vốn biết Uyển Nhã bị bệnh nhưng hẳn lại rất thích gây khó dễ cho Lý Khắc Minh. Giờ nói xong lại nhìn khuôn mặt lúng túng của hoàng thượng với hoàng hậu lòng lại càng vui.

Mấy vị sứ giả nghe xong có chút hỗn loạn quay sang hỏi nhau làm đại diện ồn ào. Chưa kể Vương Huyền Trân đang cứng người trên kia, dường như chỉ muốn lao xuống mà gậm mà cắn tên Lý Tước. Chỉ một khắc sau, những sứ giả bắt đầu lên tiếng, ép Lý Khắc Minh cho họ xem mặt Thái tử phi.

- Thái tử, người như vậy là quá đáng rồi! Chúng t chia muốn nhìn dung nhan của Thái tử phi một chút, nào có ý dám mạo phạm. Người cũng không thể ích kỉ đến nỗi dấu Thái tử phi mãi được!

- Đúng vậy Thái tử! Chỉ là ngắm nhìn một chút, đâu có mất mát gì?

Mấy lời nói của bọn họ nghe là biết chĩa mũi nhọn về Lý Khắc Minh. Phù công công thấy nguy đành chạy đi báo tin cho Uyển Nhã.

----- tờ là giải phân cách đáng yêu -----

- Nương nương, nương nương! Người mau giúp Thái tử! Có chuyện rồi.

Phù công công vừa chạy vừa nói còn nghe rõ tiếng thở, quỵ xuống trước mặt Uyển Nhã. Nàng đang nói chuyện với Kim Ngân dừng lại, quay sang hỏi:

- Nói đi! Có chuyện gì?

- Nương nương, người mau đến đại điện, bọn người đó đang náo loạn và nói muốn gặp nương nương. Tất cả đều chĩa vào Thái tử!

Lời của Phù công công nàng nghe không xót một từ. Không suy nghĩ, nàng quay sang bảo Kim Ngân:

- Kim Ngân. Chuẩn bị quần áo trang điểm. Chúng ta đến đại điện.

- Nhưng mà nương nương, sức khỏe người....

- Không nói nữa, nhanh lên! Phù công công! Người đến đại điện kéo dài thời gian cho ta!

Phù công công nghe lệnh, vâng dạ rồi tức tốc chạy đi. Kim Ngân đi lấy quần áo còn nàng thì ngồi lại trang điểm.

Ở đại điện bây giờ khung cảnh rất náo loạn. Cứ hết sứ giả này lên tiếng lại đến sứ giả kia tiếp lời. Lý Khắc Minh vẫn im lặng không nói tiếng nào.

- Thái tử! Chỉ là biểu diễn một chút, người cũng không cho? Thật là không biết lấy đại cục làm trọng.

- Ngài thật là! Chúng tôi đâu có ý gì, ngài việc gì phải dấu nàng như thế?

Cứ thế cứ thế mãi cho đến khi sứ giả của Đại quốc tức giận lên tiếng:

- Thái tử! Ta từ nãy không nói một lời là để ngài biết sai mà sửa. Việc chúng ta qua dự yến tiệc không ngài đường xa lại được báo đáp thế này sao? Không cho xem Thái tử phi lại lấy người khác để giả mạo? Rốt cuộc Lý quốc coi chúng tôi là cái gì? Được! Ta sẽ về bẩm báo với thánh thượng, để ngài ấy xem nghĩ như nào về quan hệ liên giao giữa 2 nước!

Nói xong, hắn định phát áo bỏ đi. Hoàng thượng Hoàng hậu đương nhiên biết đây là một nước lớn, có sức mạnh cả về chính trị lẫn quân đội. Mất đi mối liên giao với Đại quốc, tổn thất không hề nhỏ. Lý Khắc Minh cùng lúc với Hoàng hậu muốn đứng lên ngăn cản thì từ ngoài Phù công công đi vào lớn tiếng, thông báo:

- Bẩm Hoàng Thượng, Thái tử phi đang chuẩn bị trang phục. Nương nương nói muốn chuẩn bị kĩ một chút nên có phần chậm trễ. Mong người thứ tội.

Lời nói này lại một lần nữa khiến quần thần trong triều dậy lên tiếng xì xào.

- Như vậy là sao? Tại sao bây giờ mới xuất hiện?

- Hay... đây chỉ là kẻ hoãn binh?

Hoàng hậu nhanh trí, tò mò bình tĩnh nói:

- Đúng vậy. Ta là muốn nói các người hiểu lầm rồi. Đây chỉ là màn mở đầu. Còn Thái tử phi mới là chính! Nhưng chưa kịp nói đã bị các người cướp lời! Thật là...!

Mấy vị sứ giả kia mặc dù có đôi chút thắc mắc nhưng cũng ậm ừ xuôi theo. Tên sứ giả Đại quốc cũng từ từ ngùi ngùi xuống.

Cả triều đều thờ phào nhìn nhau. Riêng Lý Khắc Minh lại đắm chiêu suy nghĩ: Nàng đang bệnh, cố gắng làm gì? Không nghĩ sẽ bệnh nặng hơn sao?

Chỉ một lúc sau, công công ở ngoài vọng vào: Thái tử phi giá đáo. Tất cả mọi ánh mắt đều ủa về phía cửa, không chớp. Nhưng không thấy bóng người, chỉ có một dải lụa bay vào. Dải lụa quấn quanh cột ở đại điện, từ từ xuất hiện theo đó nàng bay vào như một tiên nữ. Hôm nay Uyển Nhã có thể nói rất đẹp. Bình thường nàng vốn đã như thế nhưng vì hôm nay sắc mặt nhợt nhạt nên bắt buộc phải trang điểm. Nhưng cái dấu đó của nàng không hề qua khỏi mắt Lý Khắc Minh. Hắn biết nàng đã rất mệt mỏi rồi.

. Uyển Nhã múa rất nhịp nhàng trên điệu nhạc. Nhạc này làm cho người ta cảm thấy thanh bình yên ả, điệu múa của nàng cũng thể hiện điều đó. Nàng cứ múa từng điệu một trông thật xinh đẹp. Tất cả sứ thần nhìn không hề chớp mắt bao gồm cả Lý Tước và Triệu Doãn.

Ở một bên, ả Vương Huyền Trân mang bộ mặt căm giận nhìn về phía nàng. ả luôn tưởng mình sẽ là đẹp nhất không ngờ...

“Tạ Uyển Nhã! Người sớm đã thông đồng với nhau để ta ra trước, cho bọn họ xem chán rồi người sẽ xuất hiện. Như vậy chẳng khác bảo ta làm nền cho người. Không đời nào, món nợ này ta nhất định sẽ trả! Người cứ đợi đấy!”

Uyển Nhã cuối cùng cũng kết thúc bài múa. Nàng dừng lại trong tiếng vỗ tay tán thưởng của mọi người. Ai cũng đều có một ý kiến chung rằng nàng chính là người đẹp nhất.

- Cừ tướng vị Trắc phi kia đã đẹp, nay vị Thái tử phi lại càng đẹp hơn. Đúng là Thái tử có phúc.

- Đầu thế so sánh được? Vị Trắc phi kia vốn không ngang tầm với Thái tử phi! Thái tử phi mới chính là tuyệt sắc giai nhân hiếm có!

- Đúng đúng! Lần này xem ra đi đường dài sang đây dự yến rất đáng!

Uyển Nhã vốn không hề để ý mấy lời nói đó. Tâm trí nàng giờ đang quay cuồng sợ không thể trụ nữa, lui xuống càng nhanh càng tốt.

- Máy vị sứ giả, ta đã múa xong. Vậy... xin phép cáo lui!

Lời còn chưa kịp dứt, sức lực đã không còn đủ. Nàng là người đi, ngã về phía sau. May sao Lý Khắc Minh đã nhanh chóng đón được nàng. Hắn bế bổng nàng lên, nhìn từng giọt mồ hôi trên trán nàng sau đó vớt thái độ lạnh lùng cho bọn sứ giả:

- Thái tử phi không được khỏe. Ta mạn phép đưa nàng về phòng trước!

Mấy tên sứ giả bị sự lạnh lùng của hắn làm cho đóng băng, chỉ dám im lặng nhìn hắn bế nàng ra khỏi đại điện.

Hoàng thượng thấy không khí căng thẳng đành tự mình đứng ra dàn xếp.

- Được rồi các vị! Mặc kệ Thái tử, chúng ta uống tiếp!

Mấy vị sứ giả ậm ừ nhưng vẫn phải nâng ly, kính rượu hoàng đế. Rốt cuộc, chỉ có Vương Huyền Trân bị vứt bỏ ở 1 góc. ả không can tâm, dậm chân tức giận rồi lẳng lặng đi ra.

#lê: Cảm ơn các bạn đã theo đọc SCMNLHHCT của mình. Mình mới học lớp 8 nên văn chương cũng bình thường, còn về lịch đăng mình kh xác định đc vì còn phải có ý tưởng nữa. Nhưng mình sẽ cố đăng sớm nha! Nhân dịp 1k lượt đọc nhanh. Cảm ơn các bạn ^^ mong các bạn luôn ủng hộ chuyện! Love you:*

Bạn đang đọc truyện *Sẽ Chi Minh Nàng Là Hoàng Hậu Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Món quà

Lúc Uyên Nhã tỉnh lại, trời cũng quá trưa. Mắt vừa mở chưa hết đã nghe tiếng người ở bên ăn cần mà ôn nhu lay người:

- Nhã Nhi! Bảo bối? Nàng ổn chứ?

Uyên Nhã người không còn một chút sức lực nào, quay ra cố gắng mỉm cười nhìn nam tử bồn chồn bên cạnh:

- Ta không sao mà! Chẳng đừng lo.

Lòng Lý Khắc Minh có một chút rung lên. Cái nữ tử này kiệt sức như vậy còn kêu không sao! Trước mặt hắn đâu cần tỏ ra mạnh mẽ như thế làm gì! Hắn từ từ nắm lấy bàn tay bé nhỏ ấm áp của nàng, giọng rất nhẹ nhàng:

- Nàng đã như vậy, sao còn cố gượng đến Đại điện. Bọn người ở đó chỉ cần ta nói thì sẽ không dám hé răng. Đâu cần nàng như vậy!

Nàng khoe miệng hiền hòa cong lên, đặt 1 tay lên tay hắn, giọng nói yếu ớt phát ra:

- Khắc Minh! Ta và chàng đã là vợ chồng, vì thế không có lý nào người vợ nhìn người chồng khó khăn lại ở một bên im lặng. Ta biết chàng là một Thái tử quyền uy đầy mình, mọi lúc có thể bảo vệ che chắn cho ta. Nhưng cái ta muốn không phải đứng sau lưng chờ chàng bảo vệ mà là cùng chàng cố gắng, cùng chàng trải qua mọi thứ.

Lý Khắc Minh chú ý từng câu từng chữ của nàng, sau không nhịn được khẽ đem nàng ôm vào lòng, cung chiều:

- Được, được! Ta cùng nàng cố gắng. Mọi thứ sẽ cố gắng cùng nàng. Bây giờ, ăn điểm tâm một chút nhé?

Uyên Nhã ở trong lòng hắn khẽ gật đầu nhẹ. Cảm nhận được sự đồng ý của nàng, hắn liếc Phù công công bảo mang đồ ăn lên. Ngay sau đó, hàng chục món ăn được bày ra trước mặt nàng và hắn. Uyên Nhã lười nhác nhìn đồ ăn cau mày:

- Nhiều như vậy, ta và chàng sao có thể dùng hết chứ? Hay là... Kim Ngân, Phù công công. Còn cả mấy nha hoàn kia nữa. Các người cũng ăn đi. Đồ ăn nhiều như vậy nếu bỏ đi sẽ rất phí.

Mọi nha hoàn trước nay đều cung kính với nàng, không phải vì nàng chức sắc cao mà vì nàng đối với những cung nữ theo hầu hay mọi cung nữ trong cung đều rất tốt. Khác xa so với những vị nương nương kia, cứ một tiếng đánh một tiếng chửi. Hôm nay còn nhìn thấy tài nghệ nàng bây giờ lại nghe như vậy càng sùng bái nàng bội phần.

Tuy thế nhưng nhìn sắc mặt lạnh lùng của thái tử thì không ai dám lên tiếng. Uyên Nhã vốn là người thông minh, biết rõ người họ sợ là ai. Nàng hơi dùng lực ở tay kéo mạnh hắn, đợi cho hắn cúi xuống nhìn nàng thì nhú mày một cái. Lý Khắc Minh đương nhiên thương hoa tiếc ngọc tiểu yêu tinh trong lòng, đành cất tiếng:

- Các người cũng ăn đi, đừng phụ lòng Thái tử phi.

Câu nói của hắn đều làm mấy hạ nhân trong cung ngạc nhiên đến há hốc mồm. Họ đã tự an ủi mình rằng tuy Thái tử phi muốn nhưng Thái tử không muốn thì ngay cả hít mùi hương họ cũng không có quyền. Nhưng giờ sự sủng ái của Thái tử với Thái tử phi hình như... quá ngọt ngào rồi.

Phù công công nghe lệnh hắn, lớn tiếng nhắc nhở:

- Thái tử đã có lệnh, vậy các người cũng động đũa đi.

Mấy nha hoàn nhìn nhau, lúc sau mới dám đứng lên ăn. Đồ ăn này đúng là dành cho Thái tử có khác, ngon quá mà! Từ trước đến giờ họ cũng không ngờ sẽ được ăn loại thức ăn hào hạng như vậy trong đời.

Uyên Nhã nhìn cung nữ bắt đầu ăn cũng ngược lên nhìn thái tử đang yên lặng dục dãi:

- Thái tử, người cũng ăn đi!

Lý Khắc Minh không nói gì, bê bát com lên từ từ xúc đưa lên miệng nàng:

- Nàng ăn, bổn cung cũng sẽ ăn!

Uyên Nhã liếc nhìn bọn người đang ăn thấy không ai để ý đành đưa miệng ra đón lấy chỗ com trong thìa rồi nhồm nhoàm trả lời:

- Àng ó! A ó ẻ ỳnh ăn ược à! (Chàng đó! Ta có thể tự mình ăn được mà!)

Nhìn cái bộ dạng vừa ăn vừa nói của nàng trông rất đáng yêu. Hắn khẽ cười rồi xúc một miếng com đưa lên miệng mình ăn.

Hành động đó rơi vào mắt của nàng khiến nàng có chút ngượng ngùng: Ăn chung một thìa có gọi là hôn gián tiếp không nhỉ?

Hắn đương nhiên hiểu cái suy nghĩ của nàng bây giờ. Lòng thầm cười nhưng lại không để lộ biểu tình trên khuôn mặt, lại xúc một miếng com đưa cho nàng. Cứ thế nàng 1 miếng ta 1 miếng. Trông thật hạnh phúc.

----- tớ là giải phân cách đáng yêu -----

Buổi tối, rốt cuộc nàng cũng đã đỡ hơn. Tuy không đi được vững nhưng cũng có thể đánh đàn. Nàng nhờ Kim Ngân thay quần áo trang điểm thật lộng lẫy rồi đến khu vườn ở phía sau Ngự Hoa viên. Ở đó, Kim Ngân đã sớm chuẩn bị theo ý nàng, tất cả đều rất rục rờ. Nàng ngồi vào vị trí giữa với cây đàn, nháy mắt với Kim Ngân bảo nha đầu kia đi mời hân.

Hân sau bữa tối liền đến thư phòng xem tấu chương. Hân muốn làm thật sớm để có thể về với nàng. Cái nữ nhân kia cứ làm hân đứng ngồi không yên. Rồi xa nàng phút nào là tâm trạng hân lại bồi hồi.

Đang phê dờ tấu, Phù công công cúi người bước vào:

- Bẩm Thái tử, Thái tử phi cho mời người đến Ngự hoa viên ạ.

Tầm mắt đang dán chặt nơi giấy bút nghe đến nàng liền rời đi, nhìn Phù công công:

- Thái tử phi? Nàng mời ta đến Ngự hoa viên làm gì?

- Nô tài cũng không rõ. Nương nương chỉ nói muốn mời Thái tử, không rõ mục đích ạ.

Nếu là nàng đương nhiên hân tuyệt đối không do dự. Hân phát áo, nhanh chóng rời đến Ngự hoa viên. Lúc đi đến Ngự hoa viên, nơi này đã tràn ngập ánh nến. Những cây nến được thắp sáng theo hàng, tạo thành lối đi. Lý Khắc Minh có phần ngầy ngô đi theo dần dần nghe được tiếng đàn ở sau hàng cây. Bước chân hân nhanh hơn, đi ra sau đó.

Khung cảnh hiện ra trước mắt hân bây giờ rất lung linh, lung linh đến khó tả. Những cây nến được xếp rất công phu, đến hoa cỏ cũng được tia rất cẩn thận. Trên bậc, ở chính giữa có một nữ nhân tuyệt sắc đang đàn một khúc nhạc rất đặc biệt. Chính là nàng, nữ nhân làm hân phát điên suốt thời gian qua. Nhưng... nàng chuẩn bị nó từ khi nào?

Hân từ từ đi đến, ngồi ngay trước mặt nhìn từng cử chỉ của nàng. Uyển Nhã từ tốn đàn hết khúc nhạc, thanh nhã mà dịu nhẹ đi len lỏi vào lòng hân. Nàng kết thúc, để hai tay duỗi thẳng nhào người về phía hân tình nghịch:

- Sao rồi? Thần thiếp đàn như vậy có khiến Thái tử vui lòng không?

Cảm xúc của hân ngưng đọng trong giây lát, thì ra mấy hôm nàng biến mất là vì nàng đến đây luyện đàn, đến để tạo bất ngờ cho hân. Vậy mà hân nghi oan cho nàng, đối xử tệ nhạt với nàng. Hân đúng là một kẻ tồi tệ.

Hai tay hân vòng qua sau lưng nàng, nhẹ nhàng ôm nàng vào ngực giọng áy náy:

- Nhã Nhi! Là ta sai, nghi oan cho nàng. Nàng sao lại không nói với ta, nàng vì ta nên mới cố tình lên đi suốt mấy hôm đó? Để ta như vậy với nàng, là ta không tốt.

Ban đầu nàng còn có phần ngượng ngùng, sau cũng vòng tay ôm lấy tấm lưng chắc chắn của hân nhẹ nhàng:

- Nếu nói cho chàng thì đầu còn là bất ngờ nữa. Ta không sao! Sau này chàng bù đắp cho ta một chút là được.

Hân khẽ rời khỏi nàng, búng nhẹ vào mũi nàng sùng nịnh:

- Được! Sau này nàng muốn gì ta liền cho nàng! Dùng cả đời này bù đắp!

Nàng lấy hai tay chống cằm tạo hình bông hoa, giả bộ ngây thơ hỏi:

- Thái tử! Người thấy thần thiếp tài nghệ ca múa có giỏi không?

Hân nhìn nàng, phát hiện ra cái tình nghịch ngợm của nàng ngày trước cũng đã trở lại bèn giả bộ giận dỗi, kéo giọng ậm ừ:

- Nương tử của ta... ừmm múa đương nhiên đẹp. Tài đánh đàn cũng rất hảo hạng. Nhưng phu quân ta đây thật không muốn để tài nghệ của nàng cho ai xem cả.

- Tại sao? Nếu để người khác biết chàng có một nương tử tài nghệ ca múa tốt há không phải chàng cũng được tiếng tốt sao?

Hân khẽ liếc đáng bộ nàng, sau lại dùng giọng độc chiếm giải thích:

- Mấy tên đó nhìn ngắm sắc đẹp của nàng, ta đây đã không muốn hướng chi nhìn nàng ca múa? Nàng là nương tử của ta, vậy chi cần cứ yên vị làm nương tử của ta là được. Mấy thứ tài nghệ này cứ để mình ta thưởng thức là được!

Nàng nhìn hân khẽ bĩu môi, nhướn mày:

- Chàng như vậy là quá độc chiếm rồi! Ích kỉ!

Hắn nở nụ cười tà mị, ghé sát vào khuôn mặt nàng:

- Đời này ta chỉ ích kỉ có mình nàng!

Nghĩ đến ích kỉ nàng cũng rất ích kỉ. Nàng muốn hắn chỉ là của riêng nàng. Nếu ở hiện đại thì tốt rồi. Nhắc đến mới nhớ nếu hắn biết nàng không phải Tạ Uyển Nhã ở thế giới này liệu hắn có thay lòng đổi dạ?

- Khắc Minh, nếu ta không phải Tạ Uyển Nhã vậy chàng còn yêu ta như bây giờ không?

Nghe câu hỏi kì lạ của nàng, hắn có phần khó hiểu:

- Không phải Tạ Uyển Nhã.... nàng không là nàng thì là ai?

Nàng khẽ lắc đầu, bỏ đàn ra lấy đùi hắn làm gối nhẹ nhàng nằm xuống lấy tay áo hắn nghịch nghịch, mồm khẽ hét:

- Thực ra ta vốn không phải là Uyển Nhã, con gái của thừa tướng. Ta là Uyển Nhã ở thế kỉ 21 xuyên không về đây. Vốn dĩ nước ta có tên Việt nam chứ không phải Lý quốc. Ở đó có rất nhiều thứ khác biệt ở đây. Từ thức ăn, con người, trang phục, đầu tóc hay cả về vợ chồng nữa. Tất cả đều không giống ở đây. Ta sợ rằng một ngày nào đó mình sẽ trở lại Việt Nam, không còn ở bên chàng nữa.

Lời nàng nói tuy có chút khó hiểu đối với hắn nhưng hắn cũng đã hiểu nàng vốn không phải ở thời đại này. Nhưng cái hắn quan tâm chính là việc nàng hiện giờ đang ở đây với hắn, là nương tử của hắn.

Thấy thái độ của hắn vẫn một mực im lặng nàng tiếp lời:

- Ở thời của ta, dù nghèo khổ hay giàu có cũng đều có quyền bình đẳng như nhau. Dù nam nhân hay nữ tử cũng đều không phân biệt giai cấp địa vị. Mỗi nam nhân đều sẽ chỉ thành hôn với duy nhất một người con gái không có người thứ 2. Chính vì thế, ta cũng không quen với chế độ nam thê bảy thiếp của chàng bây giờ. Ta biết, ta là quá tham lam. 1 người tài giỏi như chàng, dung mạo lại xuất chúng. Việc chàng có nhiều thê thiếp là việc bình thường. Nhưng ta thật chỉ có ý định sẽ cùng 1 người nam nhân, không phải tranh giành với nữ nhân khác để có được tình cảm. 1 người sẽ cùng ta sống đến hết đời.

Hắn khẽ vuốt tóc nàng, dịu dàng hỏi:

- Vậy tại sao... nàng lại quyết định ở lại bên ta? Không phải nàng cũng biết, Thái tử thì đương nhiên sẽ có nhiều cơ thiếp. Hơn nữa việc tranh đoạt sự sủng ái cũng rất khắc nghiệt. Sao nàng vẫn ở lại với ta?

Uyển Nhã giả bộ thờ dãi, một nhọc nói:

- Haizz! Ai kêu ta lỡ yêu chàng chứ? Mà đã yêu là tin tưởng vào đối phương. Ta tin chàng sẽ yêu ta chân thành nên mới ở lại. Hơn nữa khi đó nhìn chàng đau lòng như vậy ta cũng thống khổ không kém. Vì vậy, chỉ có thể an phận mà ở lại thôi.

Lý Khắc Minh nghe mấy lời đó của nàng, đáy lòng cũng ảm áp. Hắn cúi người, nói với nàng:

- Nếu ta nói, ta chưa từng đụng vào nữ nhân, nàng có tin không?

Uyển Nhã hướng mặt lên, có phần ngại ngùng hỏi:

- Chẳng phải... đêm đó... chàng ăn sạch ta rồi sao?

Hắn nhìn 2 phầng má hồng của nàng, cười to thành tiếng sau lại nhỏ giọng lại nói với nàng:

- Hôm đó, ta chỉ đơn thuần bế nàng đi tắm. Nàng là một vị lễ cưới chứ ta chưa hề đụng đến nàng. Nàng không để ý sao? Trên ga giường tân hôn không hề có vết lác hồng. Đúng là nha đầu ngốc! Ta chỉ là nhìn hết của nàng từ đầu đến cuối thôi.

Tuy là nghe mấy lời đó của hắn có 8 9 phần là biến thái nhưng lòng nàng cũng thờ phào. Dù sao thì... nàng cũng không làm trái phép tắc, chưa đủ 18 tuổi đã làm cái đó.

Nhìn vẻ mặt của nữ nhân, hắn khẽ cười hỏi:

- Chứ nàng nghĩ... ta làm gì nàng?

Uyển Nhã cảm thấy vấn đề này không nên kéo dài đành trả lời lảng sang vấn đề khác:

- Chàng nói chàng không đụng vào nữ nhân, nhưng nhờ đâu... chàng đụng qua nam nhân? Ta đâu có đoán được! (Ầy da ==! Nhả tỷ cũng quá cao tay rồi-. Người ta đường đường một nam nhân cường tráng lại bị tỷ nói thành... tiểu muội đây bái phục lòng dũng cảm của tỷ!:))

Lý Khắc Minh nhận thấy mình bị trêu đùa, giọng biến sắc:

- Nàng nói ta đụng nam nhân? Vậy để ta cho nàng xem ta đây muốn động nam nhân hay nữ nhân.

Uyển Nhã dè chừng, cẩn trọng ngược mắt lên nhìn hấn:

- Chàng... chàng muốn làm gì ta?

Lý Khắc Minh gian tà nhìn nàng, tay nhanh chóng nhắm chỗ eo nàng cù kì:

- Ta cù nàng! Cù tới khi nào nàng biết ta đây vẫn đụng nữ nhân.

Uyển Nhã bị cù, cười vui vẻ vịn vẹo nói ngắc ngư vài từ:

- đừng... đừng cù..... cù... haha đừng cù... đừng cù nữa.

Hai người cứ thế vui vẻ bên nhau ở sau ngự hoa viên. Nụ cười của nàng và hấn làm vạn vật đều cảm nhận được hạnh phúc. Tất cả đều ghen tị với hạnh phúc mà họ đang có.

----- tớ là giải phân cách đáng yêu -----

Alo alo các bạn:* tớ xin lỗi vì để các bạn chờ lâu.-. Mi an nê!(Hí hí nhưng mà tui cũng trở lại rồi. Mấy nàng đừng bơ tui... à ko đừng bơ SCMNLLHHCT mới đúng.-. Ai đọc thì vote đi nà:* kh hay thì góp ý để sửa nà:* tui mai danh ần tích là để tìm tình huống mà viết chs cho mấy nàng thôi -.- vì thế ủng hộ tui nha:* yêu mấy nàng quá >< sẽ cố gắng tung chap mới nhanh nhất có thể. Ủng hộ tui đi!!!!*

Bạn đang đọc truyện *Sẽ Chi Minh Nàng Là Hoàng Hậu Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Ta không muốn chàng mệt mỗi nữa !

Sau yến tiệc sinh nhật của Thái tử, tâm điểm bàn tán của hoàng cung lẫn bá quan văn võ đều là Thái tử phi. Các sứ giả khen ngợi nàng không ngớt làm cho các bá quan cũng không kìm nén sự tò mò. Còn Hậu cung của Lý Khắc Minh thì nổi ra muôn vàn sự ghen tị. Nhìn nàng được vị Thái tử mà vốn lạnh lùng của họ chăm sóc cẩn thận, lo lắng từng li từng tí một có ai không cảm thán cho được. Họ cũng rất muốn thể hiện ra cho nàng rằng: Thái tử không phải chỉ của mình nàng mà là còn của họ nữa! Chỉ có điều là Thái tử phi đang dưỡng bệnh chưa ra được khỏi cung nên họ chẳng thể làm gì được. Nhưng chắc chắn rằng chuyện cung đấu sẽ sớm xảy ra thôi!

Về phần Tạ Uyển Nhã nàng vẫn đang dưỡng bệnh, bị Lý Khắc Minh cấm cung đến nay đã là ngày thứ 10. Nàng trong cung suốt ngày chỉ ăn rồi lại ngủ thế nhưng lại chẳng thể béo lên được. Giờ tuy đã gần trưa nhưng nàng vẫn đang say sưa trong giấc mộng. Mặc cho Kim Ngân hò hét dọa nạt ra sao nàng vẫn say sưa ngủ. Lý Khắc Minh vừa từ triều trở về liền tức tốc trở về Nguyệt Hà cung với nàng. Thấy con heo ham ngủ kia vẫn chưa chịu dậy, bất giác nở nụ cười sai người hầu ra ngoài hét.

- Này! Nàng định ngủ đến khi nào? Trời đã quá trưa rồi!

- 5 phút nữa thôi! 5 phút nữa thôi!.

- Nàng mau dậy đi! Như vậy đâu còn là phép tắc của Thái tử phi cung kính nữa! Nàng xem! Các phi tần khác giờ này đã dậy hết rồi! Còn nàng thì vẫn say sưa mà ngủ!

- Vậy chàng đi tìm bọn họ đi! Ta đâu có cấm!

- O hay? Thái tử phi của ta là nàng hay là bọn họ? Thôi được rồi đừng cứng đầu nữa mau dậy đi!

- Dậy làm gì cơ chứ? Chàng suốt ngày cấm cung ta, ta lúc nào cũng chỉ có thể lẳng vẳng ở cung Nguyệt Hà hết ăn lại ngủ ngủ lại ăn! Chán muốn chết đi được ấy!

Lý Khắc Minh nhìn đồng hồ cuộn tròn ở một góc, lắc đầu. Tiểu nha đầu này lúc nào cũng ham chơi. Hấn cũng đâu muốn cấm cung nàng? Nhưng nàng còn bệnh trong người, nếu không cấm cung thế nào cũng chạy đi chơi khắp nơi. Với lại, mấy hậu cung nham hiểm kia thấy nàng ra ngoài thế nào chả gây dè?

- Được rồi! Mau dậy đi! Từ nay sẽ không cấm cung nàng nữa!

Uyển Nhã nghe tin được thả, bật dậy như xác sống mừng rỡ hướng hấn hỏi:

- Thật sao? Chàng không lừa ta đó chứ?

Lý Khắc Minh cau mày nhìn nàng:

- Nàng xem nàng đó! Cứ ham chơi như trẻ con, khéo bị dụ dỗ bắt cóc đi bây giờ? Quân tử nhất ngôn nói được làm được!

Nàng cười "hì hì" ngả vào lòng hắn, nghịch ổng tay áo thuyết minh 1 hồi:

- Ta đâu phải ham chơi! Ta là muốn biết rõ hoàng cung này có những ai để làm tròn bổn phận của mình. Ta là muốn biết xem ngoài ta, chàng còn những nương tử tuyệt đẹp nào. Biết đâu trong số đó ta lại tìm được tì muội tốt? Nói tóm lại không phải ta ham chơi!

- Còn nói nữa? Nàng nghĩ bọn họ thân thiện vậy sao? Ra ngoài đấy rồi bọn họ hãm hại nàng đấy! Đừng tin người như thế! Mà chẳng phải lúc đầu nàng không chịu gả cho ta cũng vì lý do đó à? - Đúng là lý do đó nên ta mới trốn tránh không muốn nhập cung! Thế nhưng cũng không phải vì lý do đó mà khép kín, không giao tiếp với ai! Trong số quý thiếp của chàng hẳn là sẽ có những người tốt! Chàng đừng quá đa nghi! Hơn nữa chàng nghĩ ta gốc đến nỗi để họ bắt nạt sao?

Lý Khắc Minh trầm tư suy nghĩ, tay hơi nghịch tóc của nàng. Thực sự là hắn rất lo sợ, hắn không thể bên nàng suốt ngày. Còn nàng thì cứ như con bé lên ba, không mưu toan tính kế gì cả. Nhóm người trong hậu cung kia sẽ chẳng có chuyện để nàng yên. Chưa nói đến được hắn sủng ái, chỉ riêng thân phận thái tử phi của nàng thôi cũng đủ để nàng bị hại thâm.

- Được rồi! Chàng buông ta ra! Hôm nay ta đến chỗ Vương tử chơi một chút! Lâu rồi ta chưa gặp tì ấy?

- Vương tử? Vương Trắc phi? Nàng thân với nàng ta lắm sao?

- Chưa thân! Nhưng rồi sẽ thân. Ta thấy tì ấy rất tốt, lại nhẹ nhàng thân thiện. Chắc sẽ dễ để hòa đồng cùng tì ấy!

- Nàng cho rằng ai cũng như vẻ bên ngoài của họ sao? Chơi với Huyền Trâu từ nhỏ, ta cũng hiểu được phần nào tính cách muội ấy! Hồi nhỏ muội ấy rất xấu tính nhưng không hiểu sao từ lúc vào cung lại thay đổi! Nhưng không sao, nàng là nương tử của ta nên chắc muội ấy sẽ thân thiện thôi!

Uyển Nhã ngồi dậy nhìn hắn rồi xua tay:

- Ra ngoài đi! Ta muốn thay đồ!

- Ra ngoài? Chẳng phải ta nhìn thấy hết của nàng rồi sao? Có nhất thiết phải ra ngoài không?

Nàng tức giận, ném gối về phía hắn, vừa ném vừa mắng:

- Nam nhân thôi tha! Ra không thì bảo? Chàng nói thêm là đừng bao giờ nhìn mặt ta nữa!

Làm được người kia ngượng, vị này đương nhiên vừa lòng. Hắn đem cái gối để vào giường cho nàng, trước khi đi còn thân nhiên nói vài ba câu:

- Lần này để Kim Ngân thay cho nàng! Lần sau đến lượt ta nhé!

Lời nói của hắn làm nàng tức điên lên. Có Thái tử nào mà biến thái như hắn không? Vậy mà mọi người cứ ca tụng lạnh lùng, nghiêm nghị? Đúng là sói già đội nốt cừ non!

- Kim Ngân! Mau vào thay quần áo cho ta! Chúng ta đến điện Lưu Ly chơi một chuyến!

----- Tớ là giải phân cách đáng yêu -----

Vì nàng là người hiện đại mà trang phục là của cổ đại nên nàng luôn ưu tiên những trang phục nhẹ nhàng không quá cầu kỳ. Hôm nay nàng chọn trang phục màu tím, ngắn tay cộng thêm mấy phụ kiện nữa trông nàng giống 1 con nhóc hơn là 1 vị thái tử phi. Trên đường đi đến cung Lưu Ly nàng có gặp một người. Nhìn bộ dạng có vẻ rất giống quý thiếp, khí thái thì cao ngạo. Nàng ta nhìn thấy nàng nhún người, hạ giọng:

- Thần thiếp bái kiến Thái tử phi nương nương!

Uyển Nhã mãi chơi nhìn thấy nàng ấy cúi xuống chỉ cúi người cười rồi định bước qua. Nhưng mọi chuyện đâu có đơn giản như thế? Người nàng vừa lướt qua chính là Chân quý thiếp tên thật là Chân Mai Hạ, nổi tiếng khó tính chỉ sau Vương Huyền Trân trong hậu cung nhưng kỹ thuật diễn xuất cực kỳ cao thủ. Cô ta đứng dậy, khẽ đẩy cung nữ của mình để va vào Uyển Nhã làm cả nàng và cung nữ kia đều ngã. Kim Ngân do lúc đó đã đi qua nên cũng không chứng kiến được, chỉ nhìn thấy cung nữ kia ngã làm nàng ngã theo. Tình cờ đúng lúc đó, Uyển Nhã đang ở chỗ bậc thang nên khi nàng ngã có va đập vài chỗ va đập mạnh. Kim Ngân luống cuống ra đỡ.

- Nương nương? Người không sao chứ?

Kim Ngân đỡ nàng đứng dậy, có thể thấy rõ vết trầy xước ở khuỷu tay và một vết xước nhỏ ở trán. Nhưng sau lớp váy, nàng còn bị trầy một vết rất to ở chân nên hoàn toàn dựa vào Kim Ngân để đứng lên. Lúc này Chân Mai Hạ mới bùng nổ diễn xuất. Ả tỏ ra hoảng hốt nhìn nàng quan tâm sau lại quay ra quát nạt vị cung nữ kia:

- Thái tử phi người không sao chứ? Đều tại ta dạy dỗ cung nữ không nghiêm! Còn người đó cung nữ Hạ! Đi đứng sao lại bất cẩn như vậy? Làm nương nương ngã bị thương nặng, người có gánh được không?

- Nhưng nương nương, chính người...

Đường như biết cung nữ kia sẽ nói ra, ả nhanh tay vung lên tát người cung nữ kia một cái:

- Câm miệng! Đã làm sai rồi còn mạnh mẽ? Ngươi còn muốn sống không?

Uyển Nhã nghe mấy lời ngạt ngừng từ miệng cung nữ kia hiểu rõ những chuyện gì đã xảy ra. Nàng cẩn trọng lên tiếng:

- Nếu người của quý thiếp đã phạm trọng tội, vậy chi bằng giao cho ta xử lý?

Chân Mai Vũ hơi ngạt ngừng. ả không ngờ nàng sẽ xử lý theo hướng này. Cô Hạ cung nữ này chỉ vừa mới nhập cung ả ít ngày, chưa phải thân cận. Có mất đi cũng không sao.

- Được! Vậy số mệnh con tiện tì này giao cho nương nương.

Uyển Nhã gật đầu hướng về phía cung nữ đang thút thít khóc vì lo sợ kia:

- Ngươi! Theo ta về cung Nguyệt Hà!

Nghe lệnh của nàng, Kim Ngân dìu nàng đi trước rồi dẫn theo Hạ cung nữ đằng sau. Trước khi Hạ cung nữ rời đi, Chân Mai Hạ khẽ kéo tay nàng ta lại, thì thầm vào tai:

- Người nhà của ngươi vẫn còn trong tay ta đấy? Giữ lấy cái mồm thì ta sẽ để họ yên phận mà sống!

Cung nữ kia đương nhiên sợ, không dám mở lời nhanh chóng nhận đầu đi theo Uyển Nhã.

----- Tớ là giải phân cách đáng yêu -----

Ngay khi về đến cung, lập tức ngự y được mời vào để băng bó vết thương cho nàng. Uyển Nhã trước khi băng bó nhìn Kim Ngân nói:

- Kim Ngân à! Lấy thuốc băng bó cho vị cung nữ khi này đi! Cô ta ngã cũng không phải nhẹ đâu!

- Nương nương? Người bị ra vậy rồi sao còn thời giờ lo lắng cho người khác chứ?

- Ngươi không hiểu rồi! Cô ấy không hề có lỗi ở chuyện này! Hơn nữa suy cho cùng nếu không gặp ta thì cô ta cũng không ngã! Ngươi đừng có ích kỉ như thế! Mau đi băng bó cho người ta đi!

Kim Ngân mặc dù không hài lòng cho lắm nhưng vì nghe lệnh nên cũng miễn cưỡng làm theo. Còn Uyển Nhã được các cung nữ cùng Thái y bôi thuốc cho rất cẩn thận.

Sau khi bôi thuốc, tạm thời nàng không di chuyển được mà phải nhờ vào Kim Ngân để bước đi. Kim Ngân dìu nàng về giường. Lúc này người Hạ cung nữ kia vội quỳ xuống khóc lóc van xin:

- Thái tử phi! Nô tì đáng chết, làm người bị thương nặng! Xin người trừng phạt nô tì!

Trên trán Uyển Nhã truyền đến một cơn đau, nàng xoa tay:

- Bỏ đi! Dù sao cũng không phải lỗi của ngươi! Ta biết là do ai gây nên mà!

Sợ nàng biết sự thật sẽ tìm Chân Mai Hạ làm loạn, đến lúc đó ả sẽ tưởng là do cô khai như vậy người nhà cô sẽ chẳng bao giờ yên ổn được! Cô vội quỳ rạp xuống, nhận hết tội về mình:

- Nương nương! Là nô tì vô ý đẩy người ngã, hoàn toàn không có ai gây nên cả! Người hiểu lầm rồi nương nương!

- Ta biết mà! Ngươi không cần sợ! Ta sẽ không chạy đến chỗ chủ ngươi để làm loạn đâu. Ta biết thế nào người kia cũng dọa ngươi gì đó như sẽ làm hại người nhà của ngươi. Vậy nên ta cũng không ép ngươi làm to chuyện làm gì! Lấy ngươi về đây cũng để ngươi không bị người kia làm khó! Ngươi cũng mệt rồi! Lui xuống nghỉ ngơi đi!

Lời nói của nàng làm tất cả ai nấy trong phòng lúc này đều ngạc nhiên. Kim Ngân thì có phần tức giận vì tại sao nàng luôn tốt bụng quá như vậy.

- Tạ ơn nương nương!

Hạ cung nữ thật sự rất cảm kích nàng. Từ khi sinh ra đã là một tiện tì, chưa có ai coi trọng cô và thương cảm cô như nàng! Lần sau có dịp nhất định sẽ toàn tâm toàn ý giúp nàng để báo đáp nàng!

----- Tớ là giải phân cách đáng yêu -----

Do bị thương 1 vết ở trán và bị trầy xước ở trên chân và tay rất nhiều nên có phần mệt mỏi nhưng vẫn không dám ngủ vì sợ Lý Khắc Minh về bắt chọt. Rốt cuộc không chịu được đành gọi Kim Ngân vào dọn dò:

- Ta mệt quá nên muốn ngủ. Nếu Thái tử có đến thì nhắn lại là ta hôm nay chơi nên ngủ sớm. Nếu Thái tử nhìn thấy vết thương của ta thì cứ nói ta chạy chơi bất cần mà ngủ, đừng nói thêm bất cứ việc gì! Trong mắt Thái tử nhà ngươi chắc chắn chuyện sẽ không đơn giản đâu. Với lại,... ta không muốn chàng mệt mỏi nữa! Những chuyện trong triều là quá đủ rồi!

- Nhưng nương nương! Rõ ràng là vị quý thiếp kia có gì đó mờ ám? Người định cứ như vậy mà bỏ qua sao?

- Chuyện đó... ta không có bằng chứng nên chả thể làm gì được nàng ta! Dù sao cũng chỉ là vài vết xước, khi khác rồi nghĩ cách trả đũa sau!

Do mệt mỏi nên vừa đặt lưng xuống nàng đã có thể ngủ say. Kim Ngân chờ nàng ngủ rồi khẽ kéo chăn cho nàng, lui ra. Vừa bước ra ngoài đã đụng mặt Lý Khắc Minh đang đứng ở đó không lên tiếng nào.

- Thái tử... người nghe hết rồi sao?

- ù! Tất cả! Và ta cũng nghe việc cung nữ họ Hạ kia nữa! Được rồi người lui xuống đi.

Lý Khắc Minh từ từ bước vào căn phòng kia, đến ngồi bên cạnh người đang ngủ. Qua lớp áo mỏng vẫn có thể nhìn được rằng vết trầy khá to. Lại nhìn lên khuôn mặt vẫn còn một vết trầy ở trán. Lý Khắc Minh khẽ thở dài. Cái cô nương ngốc này bao giờ mới đỡ ngây thơ đi chứ? Cứ như vậy để người ta bắt nạt suốt thì sao?

#lê: Truyện ra lò rồi nè:* mấy nàng nhớ vote ủng hộ nha:* đọc cả truyện “ Vợ tôi là nầm “ ủng hộ tôi nha:'

Bạn đang đọc truyện *Sẽ Chi Minh Nàng Là Hoàng Hậu Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Tạ uyển nhã không dễ bị bắt nạt !

Có thể trông em như những hạt thủy tinh trong suốt!

Nhưng em không dễ tan vỡ như thế

--- Glass Bead - GFriend ----

~~~~~

Khi nàng tỉnh trời lúc này cũng đã giữa trưa. Vừa mở mắt ra, định vươn vai thì phát hiện bị ai đó ghì chặt. Quay lại thì nhìn thấy bạn thái tử nào đó đang say giấc ngon lành. Uyển Nhã hoảng hốt nhìn lại quần áo mình. Phù! May ra hần còn có lương tâm. Không lợi dụng lúc nàng ngủ mà chiếm tiện nghi.

Kiểm tra quần áo rồi, Uyển Nhã mới ngắm nhìn lại gương mặt của tên heo kia. Chà! Hần đúng là trời sinh đã rất đẹp trai. Nếu ở hiện đại mà có người chồng vừa giàu vừa đẹp trai lại yêu thương vợ như hần chắc chắn chả có ai hạnh phúc được như nàng.

Nàng dơ tay, khẽ chạm vào mũi hần thì tay bất ngờ bị giữ lại:

- Nàng chưa xin phép đã say sưa ngắm ta. Giờ còn chạm vào người ta. To gan thật.

Uyển Nhã hai mắt tròn tròn nhìn hần:

- Chàng... chàng dậy từ khi nào? Lại còn giả vờ ngủ!! Ai cho chàng leo lên giường ta ngủ? Tránh ra!

Nàng vùng vẫy muốn thoát khỏi vòng tay của hần nhưng vô ích. Hần kéo nàng lại gần hơn, ôm chặt nàng từ phía sau.

- Chàng... chàng làm gì thế?

Lý Khắc Minh nhắm mắt, vùi đầu vào cổ nàng:

- Nàng tốt hơn nên nằm im một chút, cho ta ôm nàng một chút. Ta còn chưa hỏi tội tại sao nàng lại để mình bị thương?

Uyển Nhã giờ mới chợt nhớ ra chuyện mình đang bị thương. Không biết giải thích thế nào đành ậm ừ:

- Ta... ta chỉ là...

- Không cần giải thích! Tối qua, lúc nàng dặn dò Kim Ngân ta đứng ngoài đều đã nghe cả. Lần này ta sẽ coi như không biết gì như đúng ý nàng muốn. Thế nhưng phải hứa với ta đừng khoan dung với đám nữ nhân hậu cung đó. Ta rất ghét nhìn thấy nàng bị ức hiếp. Ta lần này không thể bảo vệ cho làng..

ta thật sự...

Lời đang nói dở, bất ngờ Uyển Nhã tươi cười, xoay người vòng tay ôm lấy hân ngộ lời:

- Chàng yên tâm. Ta là ai chứ? Tạ Uyển Nhã này tuyệt đối không phải người dễ ức hiếp. Đúng là lần này bị nàng ta đẩy ngã và ta có ý định giấu chàng. Nhưng như thế không có nghĩa là ta sẽ chịu đựng. Ta biết, chàng nghĩ vì ta mà chàng khổ sở. Tuy nhiên, ta đã chấp nhận làm thái tử phi của chàng thì cũng có nghĩa ta sẽ cùng chàng vượt qua mọi thứ. Và ta luôn luôn sẵn sàng đón nhận nó. Vậy nên đừng nghĩ linh tinh nữa!

Trong lòng Lý Khắc Minh tràn đầy cảm xúc ấm áp. Hân đưa tay ôm chặt cả thể giới của mình vào tay chỉ sợ khẽ buông ra là nàng sẽ rời đi. Hân nhất định sẽ không để ai đem nàng đi, không để ai đụng đến thể giới của hân. Bên nàng, dù có bỏ cả ngôi vị Thái tử hân cũng có thể làm được.

--- tờ là giải phân cách đáng yêu ---

Mấy ngày sau đó, Lý Khắc Minh đặc biệt căn dặn Kim Ngân không cho nàng ra ngoài dù là có việc gì đi nữa. Vừa mới được thả ra ngoài chưa được bao lâu giờ lại tiếp tục bị nhốt lại, Tạ Uyển Nhã nàng đương nhiên bức bối. Hồi trước ngày còn ở hiện đại, chả bao giờ nàng ở trong nhà cả. Với lại thời đó phương tiện, internet rất nhiều, đâu có nhàm chán như ở đây. Nàng đành chờ đến lúc Kim Ngân đi ra ngoài mới dám trốn ra ngoài trong trang phục của thái giám. Nàng cảm thấy mặc trang phục thái giám này đi lại quá là thoải mái đi. Tha hồ đi khắp nơi, làm mọi việc mà không bị dòm ngó nhắc nhở, cũng chả cần mấy cái lễ nghi rườm rà. Và thế là thái giám “Tạ Uyển Nhã” dạo chơi khắp nơi trong cung điện. Nàng đi từ phòng may vá đến phòng nấu ăn đến cả khu giặt giũ mà trước đây nàng bị phạt. Đi khắp nơi cuối cùng tính ra Ngự Hoa viên ngồi nghỉ. Đi được một đoạn thì nghe được tiếng nói chuyện từ đằng xa:

Người mang thuốc này đổ vào thức ăn của nàng ta. Sau đó, đem hoa dạ hương đặt vào phòng. Hai thứ này tác dụng với nhau tự nhiên sẽ hại nàng ta, làm nàng ta không ra khỏi cung được trong thời gian dài.

Uyển Nhã nhanh trí núp vào bụi cây nghe tiếp. Người còn lại cũng lên tiếng:

- Nhưng Trần quý phi... thần thiếp sợ... sợ rằng nếu bị phát hiện... cả nhà thần thiếp đến mạng sống cũng không còn.

- Người đừng có hèn nhát như thế. Nếu không nhanh chóng làm nàng ta thất sủng, người đến cuối đời cũng chỉ giường đơn chiếc bóng trong hậu cung này.

Nàng khẽ nhún chân ngó ra nhìn 2 bóng dáng kia thì nhận ra rằng người vừa lên tiếng với Trần quý phi kia chính là Vương Kim Liên. Vậy... lẽ nào người họ nói là.. nàng? Nếu vậy thì thật tốt nàng sẽ có sự chuẩn bị cho vụ đầu độc này.

Đúng lúc đang nghe ngóng, Uyển Nhã mất đà chân khẽ giẫm gãy cành cây làm ra tiếng động. Hai người kia đang nói dở, nghe tiếng động vội chạy ra.

- Ai đó...?

Cả hai người đều hoảng hốt nhìn người trước mắt, đồng thanh kêu lên:

- Thái... thái tử?

Uyển Nhã nàng đã nhắm mắt chặt chuẩn bị tâm lý cho sự việc này. Nghe đến 2 từ kia bỗng giật mình mở mắt ra thì bóng dáng cao lớn của hân từ khi nào đã bao trùm che chở cho nàng. Lúc đó tay hân còn đang vòng ra đằng sau nắm chặt tay nàng:

- Ta đang đi bộ, bất cẩn làm cành cây gãy. Không biết có làm phiền cuộc nói chuyện của hai người không? Trần quý phi?

Trần quý phi muốn thử nhìn xem cái tên thái giám lấp ló đằng sau kia là ai nhưng vì nhìn vào ánh mắt của Lý Khắc Minh đành phải ậm ừ rồi dẫn Vương Kim Liên đang sợ hãi vì sợ kế hoạch bại lộ kia bỏ đi.

Lý Khắc Minh chờ đến khi 2 người kia đi hẳn, hân mới quay lại trừng mắt nhìn cái tên thái giám đang tỏ vẻ ngây thơ kia. Uyển Nhã thấy bộ dạng đáng sợ của hân, cả người đều bị dọa mềm ra. Nàng cúi mặt, tay dút khế áo hân, ăn năn:

- Ta xin lỗi vì không nghe lời chàng trốn ra khỏi cung. Nhưng chàng cũng nên hiểu cho ta chứ. Ở cung 1 mình rất chán. Ta chỉ là dạo chơi một chút thay đổi không khí chứ không có ý đi luôn. Lý Khắc Minh nhìn cái hành động của nàng lại thấy giống con mèo nhỏ đang xin lỗi chủ vì lỡ ăn vụng cá. Hân không nổi trách phạt đành ôm nàng vào lòng:

- Được rồi. Ta sẽ không cấm nàng ra ngoài nữa. Vì có cấm nàng cũng sẽ tìm cách trốn ra.

- Cảm ơn chàng!

Nghe lại ngữ điệu vui vẻ của nàng, hân cười buông nàng ra, ngồi xuống trước mặt nàng:

- Lên đi. Ta cũng nàng đi dạo. Uyển Nhã thấy không bị phạt lại được đãi ngộ thêm, hào hứng trèo lên lưng hân, thông thả để hân cõng đi. Thực ra cũng không biết vì hân khỏe hay là vì nàng nhẹ mà cõng nàng một mồi một chút cũng chả thấy. Đi được một đoạn, hân mới tò mò hỏi:

- Nhã Nhi! Tại sao nàng lại nói ở cung rất chán? Thường ngày ở nhà nàng cũng giống như ở cung. Sao lại nói chán?

Câu hỏi này làm Uyên Nhã hơi ngập ngừng:

- Thực ra nói thì cũng dài.. Nếu ta nói, ta không phải người ở đây.. chàng nghĩ sao?

Bước chân Lý Khắc Minh bỗng khựng lại:

- Không phải người ở đây? Ý nàng là sao?

Uyên Nhã nghĩ đây cũng là cơ hội để hắn biết sự thật. Nhờ sau này, nàng có phải quay về hiện đại..... hắn sẽ không thất vọng.

- Thực ra... ta là người ở tương lai cách đây rất nhiều năm về sau. Ta... Vì khi đó, bố mẹ ta đều bị sát hại đột ngột, không có ai bên cạnh ta không còn muốn sống nên có ý muốn tự tử. Lúc đó... ta thực ước rằng mình có thể đi theo bố mẹ, biến mất khỏi thế giới đó. Rồi ta nhảy từ trên cao xuống nhưng khi tỉnh lại ta lại trở thành tiểu thư nhà họ Tạ. Tuy người nhà Thái sử nếu nói trắng ra không phải người thân thật sự của ta.. Nhưng đầu đó trong cơ thể này... ta vẫn thương họ rất nhiều. Như... gia đình đã mất của ta!

Nhớ về cái ngày kinh hoàng đó, hốc mắt Uyên Nhã chợt đỏ hoe. Nàng khẽ gục đầu vào vai hắn. Lý Khắc Minh có thể cảm nhận được từng giọt nước mắt nàng đang rơi. Hắn không đành lòng thấy nàng khóc, lên tiếng vỗ về:

- Ta yêu nàng, yêu người đang nói chuyện với ta lúc này. Dù cho nàng có thể nào đi nữa, ta vẫn yêu nàng. Kiếp trước có lẽ ông trời cảm thấy có lỗi khi phá hủy cuộc sống của nàng nên mới đưa nàng đến đây để ta có thể bù đắp cho nàng. Ta sẽ không để nàng đau khổ nữa.

Tay nàng xiết chặt hơn, ôm lấy người đang chống mình mặc kệ nước mắt cứ chảy xuống. Dù nàng không nói ra nhưng nàng rất sợ. Sợ một ngày nào đó, nàng phải trở lại thế kỉ 21 và rời xa hắn mãi mãi.

Còn Lý Khắc Minh chống nàng trên vai, cứ để nàng khóc. Hắn thấy hạnh phúc vì có thể bên nàng khi nàng khóc.

--- tớ là giải phân cách đáng yêu ---

- Bẩm hoàng thượng! Quân ở phủ Tây Lam đang làm loạn. Thương tướng quân nói rằng nếu không có tiếp viện e là không thể bảo toàn thành trì lâu.

Lý Khắc Minh cùng Hoàng thượng đang bàn việc chính sự, nghe tin từ người binh sĩ kia thì ngừng lại nhìn nhau bằng ánh mắt lo lắng.

- Người lui xuống trước đi!

Lý Khắc Minh hạ lệnh cho người binh sĩ lui xuống rồi nhìn phụ hoàng mình nói:

- Nhi thần nghĩ ta nên cử nhanh chóng quân tiếp viện để dẹp hết bọn phản loạn lần này. Nếu cứ để kéo dài, hắn không phải kẻ sách hay.

- Đúng vậy! Ta cũng nghĩ giống con. Nhưng lần dẹp loạn này... ta muốn con dẫn theo Tạ Quang Thiệu trực tiếp chỉ huy toàn quân.

- Nhưng.. Tạ tướng đã rất tài giỏi. Hơn nữa Tây Lam bạo loạn cũng chưa phải lớn lắm. Cứ để Tạ tướng xử trí là được.

Lý Khắc Minh bình thường nếu những việc trần tục thế này sẽ đứng ra nhận hết. Nhưng việc trốn tránh đi phủ Tây Lam lần này là vì nghĩ đến tiểu nha đầu kia. Mọi việc còn chưa đầu vào đầu, giờ lại để nàng ở cùng một mình. Hắn đời nào yên tâm?

Hoàng thượng đương nhiên hiểu ý con mình vì trước kia ông hoàn toàn giống thế:

- Ta biết.. con vừa thành thân chưa bao lâu, bắt con xa nương tử là điều khó. Nhưng vụ bạo loạn lần này không chỉ đơn thuần là 1 cuộc bạo loạn bình thường. Con cứ nghĩ kĩ, một phủ bé nhỏ như Tây Lam, làm sao đủ nông dân để chống lại triều đình? Hơn nữa, chính sách đãi ngộ của ta với người dân Tây Lam rất tốt. Sao họ lại có thái độ như vậy được? Chắc chắn là có kẻ đứng sau giật dây. Cử con đi lần này là muốn con dùng trí óc suy luận của mình tìm ra kẻ đó để sớm ngày diệt trừ.

Lý Khắc Minh giờ mới để ý thấu hiểu lại toàn bộ sự việc. Hắn chẳng cần suy nghĩ, nhận luôn mệnh lệnh:

- Vậy theo ý người... lần này con sẽ đi Tây Lam một chuyến. Nhưng mà.. còn một chuyện là...

Cũng ngay lúc đó cũng là lúc Vương Kim Liên mang cây dạ hương lấy cơ cây quý đến tặng sau đó giả vờ níu lại mời nàng dùng cơm. Uyên Nhã vốn đã biết cả, đã ngầm ngầm sai người đi điều tra mọi thứ. Được! Đã muốn chơi với nàng, nàng sẽ chơi đến cùng!

~~~~~

#LÊ: sorry cả nhà lâu lắm mới up lại chuyện >< tại mình bí ý tưởng quá.v Thôi dạo này trí tưởng tượng cao xa sẽ cố gắng chăm chỉ up nha.*

Bạn đang đọc truyện *Sẽ Chỉ Minh Nàng Là Hoàng Hậu Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Tạ uyển nhã không dễ bị bắt nạt (2)

Em chính là ánh sao của anh cõi lòng anh

Khi bên em anh như bay bổng trong mộng寐

Em là ánh sao sáng khiến lòng anh nhộn nhịp

Tình yêu của em với anh chính là một món quà!

--- starlight - Taeyeon ft. DEAN ----

Uyển Nhã chờ cho đến khi người của Vương Kim Liên đặt cái cây đó về phía nàng, cổ tình hất xì một cái rồi giả vờ có lỗi bảo:

- Cảm phiền tí tí cho ta đặt cây dạ hương kia ở phía tí được không? Mũi ta có phản nhạy cảm với mùi hương của nó!

Vương Kim Liên có phần ú ớ, không dám từ chối đành phải chiều theo ý nàng. Chỉ 1 lúc sau, cơm đã được dọn lên. Vương Kim Liên khẽ lướt qua trao đổi ánh mắt với một trong số các cung nữ vừa bê đồ ăn lên để kiểm tra xem liệu nhiệm vụ đã thành công chưa. Cô cung nữ kia nhìn ả rồi gật đầu. Cuộc trao đổi trong im lặng này hoàn toàn lọt hết vào mắt của Tạ Uyển Nhã. Nàng cười thầm trong bụng: Tốt, cứ như thế đi.

Uyển Nhã sớm đã biết được mấy thủ đoạn này. Nàng đã sai người thăm dò kĩ xem rốt cuộc ả cho thuốc vào món nào. Và rồi sau đây, nàng sẽ chơi lại bọn người này theo cách chúng định làm với nàng.

- Đây cung nữ kia? Người thử hít thử cây dạ hương kia xem có thơm không? - Nàng vừa chỉ người cung nữ lúc này theo lệnh Vương Kim Liên vừa ra lệnh.

Cung nữ kia sớm đã được nghe hết kế hoạch của Vương Kim Liên, từ khi vào phòng đã tránh xa cây dạ hương. Nay bị nàng đích thân chỉ điểm có phần hoang mang.

- Còn đứng đấy? Nương nương bảo người ngửi? Có nghe không? Người muốn kháng lệnh sao?- Kim Ngân lên tiếng dẫn mặt ả. Bọn người này đúng là to gan, dám động vào nương nương nhà nàng.

Cung nữ kia sợ sệt, đành vội hít một hơi hương hoa, run run trả lời:

- Dạ.. bảm nương nương rất thơm!

Uyển Nhã cười rồi nói tiếp:

- Vậy sao? Người thật lạ! Cây thơm như vậy lại đứng xa không dám lại gần. Thôi được rồi, người tới thử xem đồ ăn này có độc không đi!

- Sao.. sao ạ? - Cung nữ kia hoảng hốt. Như này há chẳng phải bảo nàng tự lao vào hớ độc sao?

- Ta bảo người đến đây thử đồ ăn!

- Nhưng.. Nhưng nương nương.. nô tì không phải người thử đồ. Để thần thiếp đi..

Câu nói ả chưa kịp nói hết đã bị Kim Ngân lớn giọng chặn lại:

- Nương nương nói người thử thì người phải thử! Thắc mắc cái gì? Có phải người chán sống rồi không?

Cung nữ kia bị ép đành run run cầm đũa đi khắp bàn ăn. Cô nàng ăn rất bình thường cho đến khi món cuối chính là món bị bỏ thuốc thì khựng lại không dám gắp. Vương Kim Liên sợ bị bại lộ, đá chân nàng ta ý bảo nàng ta phải mau chóng ăn. Vì thuốc này sau nửa canh giờ mới phát huy tác dụng làm da bị mẩn đỏ sần sùi. Cung nữ kia hiểu rõ nếu mình không ăn thì Vương Kim Liên chắc chắn không để yên cho cô sống qua ngày. Cô ta đành nhắm mắt gắp một miếng món kia đưa vào mồm.

- Bảm nương nương! Miếng này không có độc ạ!

Tạ Uyển Nhã nghe xong hướng Vương Kim Liên nói:

- Tí tí! Nếu đã không có độc vậy.. ta bắt đầu ăn thôi.

Vương Kim Liên gật đầu gượng cười, tay bê bát lên. Chưa gắp được gì liền bị nàng gấp cho đầy 1 bát cái món được cho thuốc.

- Tí ăn nhiều món này vào! Món này rất ngon.

Vương Kim Liên hơi sợ sệt nhưng nghĩ lại muốn lợi dụng cơ hội này ép nàng ăn món đó. Nàng ta định gấp lại nhưng bị nàng chặn ngay lập tức:

- À tí ăn đi, không cần gấp cho muội! Không hiểu sao, dạo này khẩu vị muội không hợp món này lắm. Nên hôm nay muội xin phép không ăn món này.

Vương Kim Liên nghe hết lời nàng chột hiểu như thể mình đang tự hại mình sao? Không biết làm gì đành ngậm ngùi ăn hết chỗ đó. Uyển Nhã cùng Kim Ngân nhìn nàng ta ăn đều không thể nhịn được cười.

--- tờ là giải phân cách đáng yêu ---

Trưa hôm đó, Lý Khắc Minh vì bận bàn chiến sự cùng Tạ Quang Thiệu mà không về ăn cơm với nàng được. Hắn nghĩ mình sẽ đích thân nói với nàng về chuyện đi chinh chiến sau nên chỉ sai Phúc công công nói với nàng mình cần bàn bạc một số chuyện chứ không nói nhiều. Tạ Uyển Nhã cũng thấy bình thường vì là Thái tử, ai mà chả bận.

Được ngày không có hắn, nàng sai Kim Ngân dọn bữa nhẹ đến Ngự Hoa viên ăn cho thoải mái. Quả thật, ngồi ở Ngự Hoa viên gió thổi rất thoải mái, tâm trạng theo đó cũng tốt hơn. Dùng bữa xong, Uyển Nhã nhận tin rằng Vương Kim Liên và cung nữ kia đang nổi mẩn khắp mặt đang mời ngự y nào loạn cả cung lên. Nàng cũng chả có biểu hiện gì nhiều. Đây là nàng đáp lễ cho hành động của bọn chúng thôi.

Ăn trưa xong, Uyển Nhã ngồi nghỉ bên cạnh hồ. Đúng lúc ấy một giọng nam cất lên:

- Thái tử phi của ca ca sao lại phải ra Ngự Hoa Viên giữa trưa thế này?

Uyển Nhã quay sang, nhìn thấy tên Nhị hoàng tử lần trước khiến nàng cãi nhau với Lý Khắc Minh. Sau vụ đó, thiện cảm của nàng đối với hắn một chút cũng không còn. Nàng lườm hắn hỏi:

- Có ảnh hưởng đến Nhị hoàng tử sao?

Lý Tước nhìn bộ dạng giận dữ của nàng đó đến là nghĩ nàng đáng yêu. Từ cái lần cố tình ôm nàng trước đó, hắn thấy rất lạ. Khi ôm nàng, luôn cảm giác rất thoải mái. Cảm giác mà ôm bất kì nữ nhân nào cũng không sánh được. Dung mạo nàng lại rất xinh đẹp! Đúng là không cưỡng được. Nhưng mà không được. Nàng là Thái tử phi, là nương tử của kẻ thù của hắn. Hắn đâu thể phải lòng nàng:

- Đệ đây đâu có ý gì. Chẳng là đi ngang qua, thấy hoàng tử ngồi đây liền ra hỏi thăm!

Uyển Nhã nhớ lại chuyện khi trước bị hắn hại đến thế thảm, càng sôi máu quay ra cười điệu gượng ép:- Nhờ phúc hoàng đệ! Ta đây vẫn chưa xuống hoàng tuyền được!

Lý Tước nhìn bộ dạng của nàng càng muốn trêu đùa với nàng hơn, khẽ ngồi xuống ghé đối diện nàng. Uyển Nhã nhìn hắn ngồi xuống hơi giật mình, trừng mắt:

- Sao ngươi lại ngồi đây... à ý ta là không phải đệ có rất nhiều việc cần giải quyết sao? Sao lại thành thoi ở đây ngồi với ta?

Lý Tước khẽ lướt con mắt tinh xảo nhìn về phía nàng. Không hiểu sao cái mong muốn chiếm hữu nàng ngày càng lớn trong hắn mà hắn chẳng thể kìm nén được.

- Ấy? Người bận rộn bây giờ phải là ca ca chứ! Chẳng lẽ tâu không biết ca sắp đi chinh chiến xa sao?

Tạ Uyển Nhã nghe Lý Tước nói, chỉ một chút nữa là phun ngụm trà trong miệng mình ra. Nhưng nàng lại khẽ trấn tĩnh lại, đặt nhẹ tách trà xuống:

- Đúng vậy! Phu quân của ta thật sự rất bận. Không ngờ hoàng đệ lại quan tâm chàng đến vậy! Đúng là tin tốt đó nha?

Lý Tước nhìn sao lại không ra rằng nàng đang diễn trò trước mặt hắn, nhưng thôi trêu nàng đến đây là đủ. Hắn nói vài câu tạm biệt rồi cũng biến mất dần. Lúc này nàng mới buông lỏng đầu óc suy nghĩ về điều hắn vừa nói. Chinh chiến xa? Tại sao hắn lại biết còn nàng thì không? Hay có chuyện gì sau đó?

- Nương nương, người mau hồi cung đi. Ngoài này nắng nóng, rất dễ bị cảm nắng!

Đang ngẩn ngơ suy nghĩ, Kim Ngân cảm ô kê đi đến bên nàng nhắc nhở. Uyển Nhã chỉ ậm ừ rồi đứng dậy trở về cung. Trên đường đi về cung nàng cứ suy nghĩ mãi về cái chuyện Lý Tước nói. Suy diễn hết thứ này sang thứ kia. Nhớ đâu chàng lấy cớ đi chinh chiến rồi gian díu với nữ nhân khác thì sao?

Lúc về đến cung, Uyển Nhã vào trước còn Kim Ngân nói đi chuẩn bị nước tắm cho nàng. Lúc bước vào phòng, nàng không để ý thoải mái nằm luôn ra giường. Đột nhiên nàng cảm thấy có gì cộm cộm dưới tay, theo thói quen nàng thò tay vào xem có vật gì bên trong. Nào ngờ, nàng bị cắn một cái cảm giác đau truyền đến làm nàng không chịu được “A” một tiếng.

Kim Ngân từ ngoài nghe tiếng nàng vội vã chạy vào hỏi:

- Nương nương người có làm sao không?

Uyển Nhã nhìn vào vết cắn, lát sau mới dờ dẩn trả lời Kim Ngân:

- Hình như... hình như ta bị rấn cắn mất rồi.

Kim Ngân nghe có đến từ “rấn” “vội vàng chạy đến hắt chăn lên thì thấy mấy con rấn đang ngoe nguẩy trên giường. Uyển Nhã nhìn vào cũng thấy kinh hãi bị Kim Ngân vội vàng kéo đứng dậy. Đúng lúc đó, Hạ cung nữ cũng tình cờ đi qua nhìn thấy cảnh mấy con rấn thì chạy vào. Sau khi nghe rõ tình hình, nàng ta ngáp ngừng nói:

- Phải rồi, sáng nay nô tì thấy Lưu An Hảo cùng Hàn quý thiếp sai người đi lấy thứ gì đó. Nô tì bám theo liền thấy mấy con rấn trong túi đó. Nô tì cứ tưởng hai nương nương đó làm gì..

Lời chưa kịp dứt liền bị nàng hỏi:

- Hai người đó đang ở đâu?

- Bẩm nương nương họ đang ở Từ Hoa cung của Hàn quý thiếp ạ. Uyển Nhã nghe xong lấy hết can đảm mình tới cầm tấm chăn, gói từng con rấn vào rồi chạy vội đi đâu đó. Hạ cung nữ biết nàng bị thương muốn gọi lại bảo nàng đi băng bó nhưng bị Kim Ngân chặn lại:

- Mấy con rấn đó chỉ là rấn thường không có độc nên không cần lo. Ngươi ở đây đi đừng đi đâu cả, để ta đi xem nương nương ra sao.

Nói rồi Kim Ngân chạy đi luôn. Hạ cung nữ không biết phải làm gì chợt nghĩ ra chạy đi đến chỗ Lý Khắc Minh thông báo.

Còn Uyển Nhã ôm chỗ rấn đó chạy thẳng đến cung Từ Hoa. Đúng lúc ấy nàng đứng ngoài nghe được cuộc trò chuyện của 2 người trong kia:

- Lần này chắc ả đang khóc thét vì sợ rồi. May cho ả lần này người của ta chỉ lấy được rấn thường. Nếu không ả sớm đã nằm im trong tiếng khóc ở Tạ phủ rồi.

- Hàn quý thiếp, muội thấy... làm như vậy hình như... Mà cho dù nàng ta có biến mất, cũng chưa đến lượt tì muội ta được sủng?

- Muội như vậy thì sao mà được Thái tử để ý chứ? Trước hết cứ trừ khử nàng ta, cho nàng ta biến mất trước đã.

Nàng rút cuộc không chịu được nghe tiếp, nhẹ nhàng bước vào giọng trêu đùa:

- Hai tì muội các người cũng khoan hồng cho ta quá? May sao giờ ta vẫn đứng đây nghe hai người nói được?

Hai người kia vừa quay ra thì bị nàng ném cả đám rấn vào người, hét toáng lên đứng chạy toán loạn. Hàn Nhung Nguyệt trừng mắt nhìn nàng:

- Ngươi đừng tưởng ngươi là Thái tử phi thì muốn làm gì cũng được.

Uyển Nhã quyết định, với cái loại người như thế này, nàng sẽ cho chúng biết nàng như thế nào. Nàng đi về phía ả, dùng giọng dọa nạt:

- Vậy ngươi cho là với thân phận quý thiếp như ngươi cùng tội danh muốn mưu sát thái tử phi? Ngươi muốn cả nhà ngươi sống thế nào? Nói đi?

Hàn Nhung Nguyệt hốt hoảng lùi về phía sau:

- Ngươi... người làm gì có chứng cứ?

Uyển Nhã cứ thế áp sát nàng ta:

- Thật sao? Ngươi nghĩ nếu không có chứng cứ sao ta lại chạy đến cung Từ Hoa của nhà ngươi? Mà cho dù không có chứng cứ thì như các ngươi nói, ta được sủng như thế. Vài ba câu nói của ta là đủ để chàng đem các ngươi đi phế?

- Ngươi... ngươi...

- Nhưng hôm nay cảnh cáo ngươi chỉ với mục đích để ngươi nhận ra. Chẳng lẽ ngươi không biết có thể Thái tử sẽ đến nghỉ ở chỗ ta? Nếu chẳng may mấy con rấn đó cắn phải Thái tử ngươi nghĩ mệnh cả gia tộc nhà ngươi ra sao? Ngươi nên nhớ, chỉ cần mạo phạm đến Thái tử là cả nhà ngươi đều sẽ không thể yên ổn.

Nói xong nàng định phát áo bỏ đi, sau nghĩ ra gì đó, không cần quay đầu miệng nói:

- Các ngươi cũng thôi ngay mấy trò tranh sủng vớ vẩn đi! Nếu Thái tử muốn sủng các ngươi, ngay từ đầu khi chưa có ta thái tử nên đến với các ngươi rồi! Đừng làm mấy trò ngu ngốc nữa!

Uyển Nhã nói xong liền bỏ đi không thèm để ý đến sự ngỡ ngàng của hai cô nàng phía sau. Nàng trở về cung, chờ Kim Ngân bôi thuốc xong liền bảo Kim Ngân ra ngoài. Nàng khẽ ngồi xuống bên một góc giường, thoải mái khóc cho đã. Thực ra, nàng rất sợ rấn, chỉ cần nhìn thôi cũng đủ khiến nàng muốn ngất đi rồi. Nàng quá buồn với cuộc sống ở đây. Mọi người đều hắt hủi nàng, không như ở hiện đại có bạn có bè cùng quan tâm nhau. Ở đây, lúc nào nàng cũng phải phủ lên mình lớp bọc mạnh mẽ, y hệt một con nhím đang xù lông tự vệ.

Được một lúc, Lý Khắc Minh bỗng đẩy cửa mạnh vào, tâm trạng lo lắng vô cùng:

- Uyên Nhã? Nàng có sao không? Đã gọi Ngự y chưa?

Lúc này khi Hạ cung nữ kia đi báo cho hần, hần vội hủy mọi việc chạy về đây tức tốc. Tâm trạng lo lắng không khỏi bất an. Đám nữ nhân kia như vậy là quá lắm rồi. Lần này nhất định hần sẽ không bỏ qua cho họ một lần nào nữa.

Nhưng... nhìn qua cả cung lại chẳng có ai. Hần khẽ gọi một lần nữa:

- Uyên Nhã? Nàng đâu rồi?

Nàng đang khóc, nghe tiếng hần bỗng nín bật, lau hết nước mắt đi, đứng lên:

- Ta ở đây.

Hần nhìn khuôn mặt mệt mỏi của nàng, nhẹ đến bên nàng, đỡ nàng ngồi xuống bên cạnh. Nhìn vào hốc mắt vẫn còn đầy nước của nàng, hần buồn rầu:

- Nàng khóc sao?

Lê: Mình sẽ cố gắng 1 tuần ra từ 1 đến 2 chương nha >< dạo này cô giao nhiều bài tập quá ahihi.

Bạn đang đọc truyện *Sẽ Chi Minh Nàng Là Hoàng Hậu Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Có những lúc em chỉ muốn bật khóc

Em biết anh sẽ đến và ôm em thật chặt

~~~ For you - Lovelyz ~~~

Uyển Nhã hơi bất ngờ trước câu hỏi của Lý Khắc Minh, giả vờ bật cười:

- Đâu có! A ha ha chắc gió thổi bụi nó bay vào mắt ta!

Mặc cho nàng nhìn hần cười thế nào, khuôn mặt Lý Khắc Minh một chút cũng không thay đổi. Uyển Nhã thấy không ổn, nhẹ giọng:

- Bụi bay vào mắt thật mà!

Lý Khắc Minh nhìn nàng rồi nhìn đến cái tay đang sung lên của nàng đứng dậy:

- Ta đi tìm mấy người nữ nhân đó! Như này là quá lắm rồi.

Uyển Nhã đương nhiên ngăn cản vì cái người kia không biết nàng đã xử lí rồi. Nàng đành giả vờ ngã xuống kêu lên:

- A! Đau quá!

Bạn kia vừa đi vài bước thấy người đằng sau kêu đau vội vàng xoay người chạy đến rồi rít:

- Đau? Nàng đau ở đâu? Người...

Lời nói ngắt quãng bởi Uyển Nhã nhanh chóng thom nhẹ lên môi cái người vội vã kia làm Lý Khắc Minh đơ trong giây lát. Nụ hôn chỉ lướt qua rất nhẹ mà lại làm cho hần có cảm giác điện lên.

- Nàng làm như vậy là có ý gì?

Nàng cười hi hi, lấy đùi người kia làm gối nằm xuống bình thản:

- Ngăn chàng chứ làm gì? Người gì đâu chưa nghe người ta nói cứ đừng đừng đòi đi tìm mấy người kia. Ta đã giải quyết họ song lâu rồi. Chàng không cần phải lo.

Lý Khắc Minh bằng giọng nghi ngờ:

- Nàng giải quyết? Vậy sao nàng khóc?

- Ta chỉ là mệt mỗi khi lúc nào cũng bị cô lập rồi lúc nào cũng phải mang về ngoài mạnh mẽ khi ở đây thôi!

Nói rồi nàng khẽ gục mặt xuống bên hân, giọng có phần nức nở:

-... Với lại... ta chỉ có thể yếu đuối khi bên chàng. Nên là...

Hân nghe mấy lời từ nàng, môi không chịu được khẽ nở nụ cười. Nhưng hân sẽ không để yên thế này đâu.

Chợt nhớ ra điều gì đó, Uyển Nhã vùng dậy ngồi cách xa hân, mặt mếu máo hỏi:

- Chàng sắp phải đi đâu? Mau nói cho ta nhanh lên?

Lý Khắc Minh hơi ngơ, nhìn biểu cảm của nàng không dám nói dối đành khai thật:

- Ta... ta đi dẹp loạn ở Tây Lam. nhưng mà..

- Tại sao chàng không nói ta biết? Có phải là chàng dẫu ta để đến đó làm việc gì bất chính? Có phải đến đó chàng sẽ tìm người mới xinh đẹp hơn ta rồi...

Hân nhìn cái kiểu vừa khóc vừa lo của nàng bật cười. Nàng thấy hân cười, quay ra tức:

- Chàng còn cười? Cười cái gì? - Nhả Nhả? Nàng đang lo lắng ta bị người khác cướp mất sao?

Uyển Nhã đang luyên thuyên nghe xong câu đó mặt đỏ bừng, chối bay biến:

- Đâu có đâu. Chàng đừng tưởng bở.

Thẹn quá, Uyển Nhã quay mặt về đằng sau không dám nhìn cái tên đang cười điên cười đảo kia. Lý Khắc Minh càng nghĩ càng mừng, rốt cuộc ai đó cũng biết ghen rồi. Hân từ từ tiến đến, từ đằng sau ôm khẽ nàng vào lòng thủ thi:

- Nàng biết ta chờ mãi để nàng ghen không? Suốt từ lúc về đây nàng chưa bao giờ ghen tuông với mấy người khác.

- O..

- Ta mong nàng ghen vô cùng ấy. Rốt cuộc giờ cũng thấy cái sự đáng yêu của nàng khi ghen rồi. Người ta nói ghen nhiều là yêu nhiều đấy.

Uyển Nhã đến là cạ lời với ông này. Sao có thể lấy lợi đến thế. Nàng cứ tưởng mấy ông chồng hiện đại sẽ mong vợ mình dễ dãi không ghen sao... ông này lại khác? Hay là do thời đại nên quan niệm khác nhau?

--- tờ là giải phân cách đáng yêu ---

Cung Lư Ly

Nha hoàn Tú Ly bung trà cho Vương Huyền Trân vừa luyên thuyên mồm miệng:

- Nương nương, có vẻ mấy người trong cung bây giờ đều rất sợ Tạ Uyển Nhã từ sau vụ cô ta dẫn mất Hàn Nhung Nguyệt. Ngay cả thái độ của Thái Từ ngày hôm qua cũng khiến bọn nữ nhân đó hồn bay phách lạc. Chúng ta nên làm gì tiếp đây nương nương?

Wương Huyền Trân vừa nhâm nhi tách trà vừa nhớ lại chuyện hôm qua. Thái hậu biết chuyện Uyển Nhã bị rấn cần liền triệu hết các cung tần của Lý Khắc Minh đến, cảnh cáo một lần rất rõ ràng. Đỉnh điểm hơn, khi Thái hậu đang nói Thái từ từ đâu bước vào, thẳng thừng tuyên bố luôn nếu sau này còn ai dám đụng vào Uyển Nhã liền xử tội không tha. Các cung phi nghe xong ai nấy đều nín bật.

Vốn có Thái từ làm hậu thuẫn đã đủ mạnh, đây cô ta có cả Thái hậu cả Hoàng Hậu đứng ra che chở. Thử hỏi có ai dám đụng. Nhưng Huyền Trân nàng không giống mấy con chuột nhãi chỉ biết sợ sệt đó. Nàng sớm đã lên kế hoạch mọi thứ.

- Người cho rằng cứ có Thái Hậu, Thái Từ là ta sợ à? Chỉ là chưa đến lúc ta ra tay thôi.

Wương Huyền Trân vừa nói vừa cười nham hiểm. Ai là hình nộm thế thân cho kế hoạch lần này của ả, ai là người gánh chịu rồi sẽ rõ.

Hôm nay là rằm tháng bảy, trăng rất tròn và sáng nên Uyển Nhã muốn tự mình đi dạo một chuyến. Kim Ngân nghĩ sau vụ nương nương mình trở nên khác lạ với Hàn Nhung Nguyệt như thế, sẽ không có ai dám đụng vào nàng nữa nên đành cho nàng đi chơi một lúc.

Uyển Nhã đi đến hồ bên ngự hoa viên, nhìn trăng sáng bỗng thấy nhớ cuộc sống ở hiện đại. Nhớ lại, mỗi lúc đêm rằm đều quây quần bên bố mẹ, cùng đi khắp nơi, cả gia đình thật vui vẻ.

Đang suy nghĩ từ đằng sau có bóng đen bịt miệng nàng kéo nàng đi mất. Uyển Nhã giãy dụa cũng vô ích vì tên kia rất khỏe còn nàng với sức lực kia thực chẳng thấm vào đâu. Nàng bị hấn kéo đến một nơi trông vắng rồi bị hấn ném xuống rất mạnh. Bọn chúng có hai tên, cả hai đều mặc đồ đen. Uyển Nhã sợ sệt nhìn bọn chúng: - Các người là ai? Tại sao bắt ta?

- Thái tử phi nương nương, người thật là xinh đẹp quá. Minh Thái tử không chia sẻ cho người khác không phải rất phí sao? Hay là người chiều ta một chút?

Tên áo đen kia vừa nói vừa tiến đến gần nàng hơn bỗng tên phía sau ngăn lại:

- Người tính làm gì? Nhiệm vụ là thủ tiêu thì thủ tiêu thôi, tham lam cái gì?

- Ấy da? Làm xong thủ tiêu cũng không muộn. - hấn vừa nói vừa hất tay tên áo đen kia ra hướng về phía nàng - Nào! lại đây với ta! Thái tử phi xinh đẹp.

Thấy hấn nhào về, Uyển Nhã hoảng quá, sờ trong tay áo thấy có con dao mấy hôm trước Lý Khắc Minh đưa nàng để phòng thân, nàng lấy ra đưa về dọa chúng.

- Các người thử đến đây xem? Xem ta sẽ làm gì các người?

Chúng nhìn nhau cười rồi quay ra nàng hỏi:

- Thái tử phi, người nghĩ ta có sợ không? A sợ quá! Làm sao đây?

Chúng ngày càng đến gần nàng hơn, Uyển Nhã sợ quá hét lên:

- Lý Khắc Minh cứu ta!

Lúc này Lý Khắc Minh đang bàn bạc công việc như thế thấy bất an, liền xin hoàng thượng cáo lui chạy tức tốc về cung Nguyệt Hà. Không thấy nàng đâu, tâm trạng hấn như lửa đốt chạy đi tìm.

Tên áo đen kia tiến đến, đè nàng xuống bịt mồm nàng lại:

- Thái tử phi, nàng ngoan ngoãn một chút. Sau đó ta liền cho nàng xuống Hoàng tuyền gặp gia tiên.

Uyển Nhã sợ hãi, cảm giác không thờ được nữa. Nước mắt nàng chảy ra đã ướt đầm cả khuôn mặt. Tên đó hung bạo xé đi lớp áo ngoài của nàng. Uyển Nhã hoảng quá lấy chân đá mạnh hấn một cái làm tên đó đau ngã quỵ xuống. Tên còn lại thấy nàng chạy, định cản liền bị nàng lấy cái dao kia đâm cho một cái vào cánh tay. Nhờ đó nàng có cơ hội để chạy thoát. Hai tên đó dù bị thương nhưng vẫn bám theo rất nhanh.

Uyển Nhã cứ chạy một hồi, không thấy ai cả, nàng sợ hãi lẩm nhẩm trong miệng:

- Khắc Minh chàng đâu rồi? Tại sao.. không cứu ta!

Chạy đến khi thấm mệt, hai tên kia cũng gần đuổi tới thì nàng thấy bóng đuốc ở phía xa. Nàng cố gắng chạy thật nhanh bằng sức lực cuối cùng. Đúng! Đúng là chàng rồi. Chính là Lý Khắc Minh mà nàng đang ngóng.

Uyển Nhã thật nhanh vừa chạy nước mắt vừa rơi:

- Khắc Minh! Cứu ta với.

Lý Khắc Minh nhìn thấy bóng dáng nhỏ nhắn của nàng, mừng rỡ chạy thật nhanh đến. Uyển Nhã xà vào lòng hấn một cách yếu ớt, áo mỏng đã bị xé rách trông thật đáng thương. Nàng ôm thật chặt hấn, miệng không thôi kêu khóc:

- Cứu ta với! ta sợ lắm! Khắc Minh! Cứu ta với!

Nhìn bộ dạng nàng lúc này, Lý Khắc Minh như muốn điên lên. Hấn cởi áo choàng mình khoác lên người nàng, cúi xuống ôm con người đang run bần bật vì sợ kia:

- Không sao! Có ta đây rồi! Không sao đâu! Ta bảo vệ nàng!

Lý Khắc Minh tay không rời Uyển Nhã, bằng con mắt máu lạnh hơn bất cứ khi nào nhìn 2 tên phía trước. Bọn chúng chính là người làm nàng ra như vậy. Chúng chết cũng chưa đủ để trả:

- Người đâu? Bắt hai tên kia lại cho ta!

Lính thị vệ đằng sau rất đông, nghe lệnh hấn nườm nượp tiến lên. Hai tên kia sợ hãi bỏ chạy thật nhanh. Lúc này chỉ còn lại nàng và hấn bên nhau, bàn tay Uyển Nhã vẫn ôm hấn không nguôi miệng vẫn không ngừng nói:

- Khắc Minh! Cứu ta! Bọn chúng bọn chúng..

Nói đến nàng đã ngất đi lúc nào không hay. Lý Khắc Minh hoảng hốt, lay nàng rồi nhanh chóng bế nàng về cung.

--- tờ là giải phân cách đáng yêu ---

Uyển Nhã trong khi bất tỉnh đầu cũng nhớ về kí ức kinh hoàng đó. Nỗi sợ đó làm nàng không chịu được khẽ bật dậy hét lên:

- Khắc Minh cứu ta với!

Lý Khắc Minh nãy giờ ngồi bên cạnh thấy nàng hoảng hốt liền ôm lấy nàng:

- Ta ở đây! Ngoan đừng sợ! Chúng bị bắt rồi! Không ai hại nàng nữa.

Uyển Nhã vẫn sợ hãi, nàng gục đầu vào vai hắn, tay ôm chặt lấy hắn thút thít:

- Ta.. ta sợ! Chúng định... Tại sao... sao chàng không đến sớm? Ta đã chờ chàng mãi.. tại sao?

- Được được là lỗi của ta. Nàng đừng khóc nữa!

Lý Khắc Minh nhẹ nhàng vỗ về Uyển Nhã trong tiếng khóc nức lên của nàng. Qua truyện này hắn không thể bỏ nàng một mình. Nàng hẳn đang rất sợ. Hắn còn chưa dám đụng vào nàng mà bọn chúng.. Hắn nhất quyết sẽ không để chuyện này tiếp tục.

Phải mất một lúc sau, Uyển Nhã mới thôi khóc. Nhưng tâm trí nàng vẫn rất sợ hãi, sợ đến nỗi đến ngủ cũng không dám ngủ một mình. Lý Khắc Minh không đành lòng rời đi đành nằm xuống bên cạnh nàng, nắm chặt tay nàng để nàng có thể ngủ ngon.

- Chàng đừng đi có được không? Chờ ta ngủ rồi chàng đi có được không? Ta rất sợ!

Lý Khắc Minh cầm chặt tay nàng, khẽ vuốt tóc mai của nàng dịu dàng:

- Được! Ta không đi đâu cả. Ngoan ngủ đi.

Phải đến một lúc sau, khi đã chắc chắn hắn không bỏ đi nàng mới yên tâm chợp mắt. Hắn nhìn nàng ngủ thấy trên đôi mắt của nàng vẫn còn đọng nước, tâm can càng đau hơn. Không hiểu nếu hắn không tới kịp liệu nàng sẽ ra sao. Càng nghĩ hắn lại càng thấy tức hai tên đó. Nhưng nếu không có người ở sẵn trong cung hỗ trợ bọn chúng chắc chắn không thể lọt vào trong cung nghiêm ngặt này.

May sao, hắn tới kịp. Nhớ lại khuôn mặt sợ hãi của nàng khi đó, nhớ lại lúc nàng chạy thật nhanh đến ôm lấy hắn mà khóc rồi ngất lịm đi, váy áo đã bị xé toạc, lòng hắn càng oán hận hơn. Nhìn nàng ngủ, hắn khẽ kéo nàng lại gần, ôm lấy nàng thật chặt như thể sợ nếu buông tay sẽ mất nàng lúc nào không hay. Hắn gục đầu ở vai nàng lòng tự nhủ: Lần này sẽ là lần cuối nàng bị ức hiếp.

Bạn đang đọc truyện *Sẽ Chỉ Minh Nàng Là Hoàng Hậu Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Hạnh phúc

Rồi khi mưa đã vừa qua

Sao vẫn đứng lặng nhìn em

Chỉ nói vu vơ từng câu như gió

Sợ rằng khi chợt tỉnh giấc

Em đã chẳng còn gần bên

~~~~ Điều muốn nói - Rhy ~~~~

Tạ Uyển Nhã sau cái vụ hôm đó liền sinh ra hoảng sợ. Lý Khắc Minh thấy tình hình nàng có vẻ không ổn đành cho mời mẹ nàng vào cung. Uyển Nhã ngồi trong cung, thần thờ một mình khuôn mặt bơ phờ. Tạ phu nhân vừa bước vào cửa nhìn con gái đành cố nén nước mắt vào, bề cạnh do chính mình chuẩn bị đi đến bên con, nhẹ nhàng:

- Nhã Nhã ngoan? Sao con lại không ăn uống? Sao lại bỏ bữa thế?

Uyển Nhã đang thất thần, nghe giọng nói của mẹ nàng quay ra. Nhìn thấy khuôn mặt hiền hậu của mẹ, nước mắt nàng chợt òa ra ôm chầm lấy bà như

đưa con nít:

- Mẹ! Con sợ lắm! Con nhớ mẹ lắm!

Tạ phu nhân thấy con như vậy, lòng đau hơn bao giờ hết. Bà khẽ vuốt tằm lưng con gái, vỗ về:

- Không sao! Mọi chuyện qua rồi! Nhã Nhã ngoan mau quên đi!

Cả buổi hôm đó, nàng y hết đưa con nít ngồi khóc bên mẹ. Mặc dù, bà không phải mẹ thật của nàng, nhưng đầu đó trong cơ thể nàng cứ nhìn thấy bà lại không thể kiềm chế được. Thế mới bảo dù có lớn đến đâu đối với mẹ chúng ta vẫn chỉ là đứa trẻ. Có mẹ rồi, cảm giác thật chẳng còn sợ gì nữa!

Nàng và mẹ ngồi được một lúc thì từ bên ngoài có tiếng hô:

- Thái hậu nương nương giá đáo!

Ngay sau tiếng hô, Thái hậu bước vào trong bộ y phục thường ngày vốn đã lộng lẫy. Thấy bà cả Uyển Nhã lẫn mẹ đều định cúi xuống hành lễ. Thái hậu vội đỡ nàng dậy xoa tay:

- Không cần hành lễ đâu! Là người một nhà cả!

Bà ngồi gần nàng ân cần hỏi thăm:

- Sao rồi Nhã Nhi? Con đã thấy đỡ hơn chút nào chưa?

Nàng khẽ cười nắm lấy bàn tay bà:

- Nãi nãi! Con có thể làm sao chứ?

- Đứa trẻ này! Con có biết nghe tin con bị như vậy ta liền chạy đến đây không? Còn nói không sao? Con xem con, chân tay đều bị hại cho đến bầm tím rồi?

Uyển Nhã không biết nói gì chỉ biết cười nhìn mẹ. Tạ phu nhân thấy con gái mình được quan tâm vui mừng:

- Thấy Thái hậu chiếu cố cho Uyển Nhi nhà thần, thần đây rất lấy làm biết ơn.

- Sao có thể không chiếu cố được? Nhã Nhã ngoan ngoan lại hiền lành, bề ngoài lại nghiêng thành. Ta đây phải biết ơn khi ông trời lại cho ta một Thái tử phi như vậy chứ?

Đúng lúc ấy, từ ngoài cửa lại truyền đến một thanh âm làm tất cả đều bất ngờ:

- Nhi thần có mạo làm phiền đến cuộc nói chuyện của người không thừa mẫu hậu?- Hoàng thượng? Hoàng hậu? Hai con đến từ lúc nào vậy?

Tạ phu nhân cũng theo lễ nghi, cúi người hành lễ. Hoàng hậu đích thân đi đến bên cạnh bà, đỡ bà, nói không cần hành lễ.

- Uyển Nhã? Con không sao chứ?

Thấy hoàng hậu hỏi thăm, nàng cũng đáp:

- Thần thiếp không sao. Hoàng hậu đừng lo!

- Con biết không, sáng nay vừa nghe tin con bệnh, hoàng hậu liền kéo ta đến đây. Hơn nữa còn xin ta một bất ngờ cho con nữa!

Uyển Nhã nhìn hoàng thượng thắc mắc:

- Bất ngờ? Cho con sao?

Hoàng hậu cười hiền hậu, gật đầu.

- Người đâu? Mau vào đi!

Mọi con mắt đều hướng về phía ngoài cửa. Từ từ, 2 người đàn ông bước vào làm nàng không khỏi bất ngờ.

- Cha? Ca ca? Hai người... Mọi người?

Tạ Quang Lục cùng Tạ Quang Thiếu cũng nhau tiến đến bên nàng.

- Con gái? Sao con lại để mình bệnh chứ?

- Con bé gốc này! Không có ca ca lo thì muội phải tự lo cho mình chứ? Sao lại để mình bệnh thế này?

Nhận được sự quan tâm từ mọi người, Uyển Nhã thấy hạnh phúc hơn bao giờ hết. Chỉ có điều là không biết cái người kia đâu rồi?

- Là Khắc Minh mời mọi người đến cho con đây! Nó chắc giờ đang ra khu quân lương rồi. Nó nói muốn cho con có sự động viên từ những người con yêu thương.

Nghe được lời của mẹ, nàng bỗng chợt hiểu ra tất cả. Cái người kia mấy ngày qua bỏ hết mọi việc cứ ngồi bên nàng ép nàng ăn cái này ăn cái nọ. Rồi đến khi ngủ cũng không rời nàng nửa bước. Hẳn là hắn lo cho nàng lắm.

Cả buổi hôm đó, mọi người cùng nàng nói chuyện rất vui vẻ.

--- tờ là giải phân cách đáng yêu ---

- Bẩm Thái Tử, đoàn quân lương đang trên đường tiếp tế cho Tây Lam đã khởi hành.

- Được ta biết rồi! Chúng ta bắt đầu buổi huấn luyện ngựa.

Ngay sau lệnh của hắn, hai con chiến mã một đen một trắng chạy quanh một vòng tròn hắn đứng trên. Hắn quát cho hai con ngựa tiếp tục chạy. Đang huấn luyện, Uyển Nhã bỗng từ phía cửa chạy vào. Có lẽ vì khu huấn luyện rất to nên nàng không nhìn thấy có ngựa đang chạy.

- Khắc Minh? Chàng đang làm gì đó?

Lý Khắc Minh huấn luyện quen hiểu ngựa sẽ không thể dừng lại liền ngay lập tức liền chạy đến chỗ nàng, lấy thân mình ra che chắn cho nàng.

- Nhã Nhã! Cần thận.

Ngựa đang chạy nhìn thấy chủ mình nằm trước tung vó lên hí một tiếng. May sao khoảng cách không quá gần, hắn và nàng đều không sao. Chờ đến khi chắc chắn an toàn hắn mới thả nàng ra, nhìn nàng trách mắng:

- Sao nàng lại gốc vậy? Có biết đây là đâu không? Sao lại tự tiện đi vào? Nếu không có ta nàng biết phải làm sao? Uyển Nhã nằm dưới hắn nghe hắn trách mắng bỗng làm nũng:

- Ta chỉ là.. chỉ là đến gặp chàng. Như vậy cũng bị mắng sao?

Nhìn bộ dạng đó của nàng, Lý Khắc Minh đành đỡ nàng dậy phui phui quần áo cho nàng ân cần hỏi:

- Có sao không? Không bị thương chứ.

Uyển Nhã cười hi hi lắc đầu nguầy nguậy:

- Ừm... Không sao!

Lý Khắc Minh nhìn nàng cười lòng cũng nhẹ hơn. Mấy hôm rồi không thấy được cái bộ dạng này của nàng. Đúng lúc ấy, Vương Sỹ Anh chạy đến:

- Thái tử, thái tử phi người không sao chứ?

Uyển Nhã vừa định chào hỏi thì bị Lý Khắc Minh ngăn lại:

- Bọn ta không sao. Người ở lại lo huấn luyện tiếp đi. Ta trở về cung với nàng ấy.

Nói xong, hắn liền kéo nàng đi bỏ lại Vương Sỹ Anh đang cúi đầu. Đi được một lúc nàng mới lên tiếng hỏi:

- Chàng... mời tất cả mọi người đến Nguyệt Hà cung vì ta sao?

Lý Khắc Minh vẫn bước đi, tay vẫn nắm chặt tay nàng:

- Đương nhiên rồi. Nhìn nàng ủ rũ như vậy ta đây không đành lòng. Vậy nên mới xin Phụ hoàng mời người nhà của nàng đến. Mặc dù như nàng nói nàng không phải người ở đây. Nhưng chí ít thấy người nhà Tạ gia tâm trạng có thể sẽ tốt hơn. Giờ nhìn nàng như vậy chắc cũng khá hơn rồi!

Câu trả lời dường như được đoán trước của hắn có ai ngờ làm nàng cảm động đến thế chứ. Nàng khẽ ôm từ đằng sau hắn, áp má vào tấm lưng vững chắc thì thầm:

- Thực sự cảm ơn chàng. Đúng là sau khi gặp người thân, nỗi sợ hãi của ta cũng vơi đi. Nhưng giờ ta tin bên chàng ta sẽ không thấy sợ nữa. Chẳng phải dù thế nào chàng cũng sẽ không để ta bị hại sao? Vậy còn gì để sợ khi có Thái tử của Lý quốc bảo vệ chứ?

Lý Khắc Minh nhẹ nhàng gỡ tay của nàng ra, quay lại nhìn nàng hôn lên trán nàng một cái rồi xoa xoa:

- Xóa hết ký ức không đẹp đi. Đó là cách mẫu hậu đã làm cho ta lúc nhỏ, ta chưa dùng cho ai cả. Tất nhiên là ngoài nàng.

Nàng chợt hiểu ra, cười thật tươi khoác tay hắn:

- Đi thôi! Chúng ta về ăn cơm.

Lý Khắc Minh nhìn nàng tươi cười môi cũng tự khắc cười theo.

Từ đằng xa, Vương Huyền Trân theo dõi tất cả thấy hành động của bọn họ. Trong lòng không khỏi tức tối. Tú Ly nhìn thấy, bĩu môi lên tiếng:

- Con à hồ ly tinh đó, cứ dính Thái tử mãi không thôi. Không hiểu bị dọa nhiều lần như vậy rồi sao cô ta không biết điều chút?

Vương Huyền Trân nở nụ nhăn nhem:

- Nếu không biết điều chúng ta cứ tiếp tục chơi thôi.

--- tớ là giải phân cách đáng yêu ---

- Ra chiến trường cùng chàng?

- Ủ! Tình hình thế này, ngoài chiến trường còn an tâm hơn. - Lý Khắc Minh vừa gấp cá cho nàng vừa thản nhiên. Uyển Nhã ở hiện đại đã xem qua khá nhiều những bộ phim về chiến tranh. Nàng thích thú nhìn Lý Khắc Minh hỏi:

- Có phải nếu thế ta sẽ có thể cười ngửa, có thể tập võ. Oa sau đó còn được mặc quân phục. Rồi còn được ngủ trong lều trại. Nhất định rất vui!

Lý Khắc Minh dùng ánh mắt khó hiểu nhìn nàng:

- Phu nhân của ta? Ta chưa thấy nữ nhân nào như nàng? Ra chiến trường nguy hiểm lại còn nói rất vui? Đáng lẽ nàng lên nói “Lại phải ra chiến trường sao? Ta thật sự rất sợ”. Như vậy mới đúng.

Uyển Nhã nhìn màn giả nữ nhân của Lý Khắc Minh, không nhịn được phụt cười:

- Ta không thể như thế!! Ta đâu có giống nữ nhân khác? Chẳng lẽ chàng muốn ta giống họ sao? - Nàng khẽ ghé sát vào mặt hắn, giọng nịnh nọt - Thái Tử ~?

Hắn búng tay vào chán nàng:

- Nghịch ngợm. Mau ăn cơm đi!

- Nhưng mà.. lần này sao lại phải đi phủ gì đó? Chẳng phải lần trước khi tuyển trạch chàng đã đến đó một lần sao?

- Đúng là ta có đích thân đến đó một lần. Tưởng chừng đã dẹp yên tất cả thì lần này dân chúng lại nổi loạn thêm một lần nữa. Phụ hoàng nghĩ có kẻ đứng sau nên muốn ta đích thân đi lần nữa. Lần này còn có cả huynh trưởng nàng nữa!

- Hử? Ca Ca sao?

- Đúng vậy. Ngoài ra còn có Vương Sỹ Anh nhà Vương thừa tướng nữa.

Uyển Nhã nghe xong gật đầu liên tục. Đi viễn chinh mà dẫn theo toàn thành phần đẹp trai như vậy, nàng đi cũng đáng.

- Được! Vậy mấy ngày nữa ta theo chàng đi viễn chinh!

- Tốt nhất là nàng nên cẩn thận một chút. Chiến trường là nơi nguy hiểm, không thể đùa được!

- Biết rồi mà!

--- tớ là giải phân cách đáng yêu ---

Chiều hôm đó, Lý Khắc Minh vì bận chuẩn bị để ngày kia lên đường nên không ở lại lâu với nàng. Uyển Nhã đành cùng Kim Ngân đi dạo một vòng, ai ngờ gặp một người làm nàng hết sức vui mừng:

- Ca ca? Sao huynh lại ở đây? Huynh chưa về sao?

Tạ Quang Thiệu từ từ đi đến bên nàng, xoa đầu:

- Ta có việc phải bàn với Hoàng thượng. Bàn xong rồi muốn tìm muội nói chuyện một chút, ai ngờ gặp muội ở đây.

- Được vậy ta với huynh ra vườn Ngự Uyển nói chuyện.

Nói rồi, nàng đến bên cạnh Quang Thiếu, hạ lệnh cho Kim Ngân lui xuống.

- Lần này ca ca cũng xuất chinh với Thái tử sao?

- Ủ! Ca ca của muội phụ trách an nguy của Thái tử sao lại không đi được?

Nàng và hân cùng ngồi xuống bên cạnh hồ. Tạ Quang Thiếu nhìn vào mặt hồ, thoáng cười:

- Nhã Nhã muội còn nhớ không? Hồi bé có một lần ta ngã xuống hồ, chỉ có muội ở đó. Muội mặc dù không biết bơi nhưng lại nhảy xuống để cứu ta. Rốt cuộc cả hai đứa đều bị cảm suốt mấy ngày.

- Muội có sao?

- Ủ! Chắc muội mất trí nhớ nên không nhớ thôi. Từ nhỏ đến lớn, ta và muội cùng nhau làm mọi thứ, bên nhau suốt ngày để tìm những thứ hay ho rồi nghịch. Suốt ngày ta và muội bị mẩu thân quả trách. Cái ngày ta phải đi huấn luyện xa, muội khóc nức nở không cho ta đi khiến phụ thân phải mắng muội một trận.

Nghe Tạ Quang Thiếu kể, đầu đó trong cơ thể nàng bây giờ đột nhiên nhớ về kỉ niệm của hai người hồi trước. Chắc có lẽ kí ức vẫn chưa bị xóa hẳn.

- Vậy ra, muội nghịch như vậy là nhờ huynh cả sao?

- Ta cũng chỉ mong thế! Muội đó! Trông có giống nữ nhân nào đâu? Cứ tưởng lớn lên sẽ thôi nghịch ngợm ai ngờ càng lớn muội càng nghịch. Ta đây lại mang tiếng hàm oan là dạy hư muội.

- Vậy sao? Vậy chỉ cần huynh không để ý đến muội là sẽ tránh được thôi! Đầu cần kẻ khổ.

- Ngốc nghếch! Không để ý sao được. Muội là muội muội của ta, không để ý muội thì để ý ai? Thực ra... lúc nghe tin muội được tuyển làm Thái tử phi, hôm đó ta thực sự bối rối. Ta chỉ là tướng quen bên Thái tử, cũng không chắc có thể bảo vệ cho muội. Hậu cung thì hiểm ác, ta thì lại suốt ngày rong ruổi ở sa trường. Hôm nay nhìn muội gầy gò như vậy, ta chỉ muốn bê nguyên cả Ngự Thiện Phòng đến tống vào miệng muội thôi!

Uyển Nhã trong lòng bỗng cảm thấy vui. Ở hiện đại nàng là con một, không có ai quan tâm ngoài bố mẹ. Giờ xuyên không về tự nhiên lại có một người anh trai quan tâm thế này, thật là phúc quá.

- Nhớ đó! Muội phải đảm bảo an toàn cho mình dù có ở bất cứ đâu. Đừng yếu đuối trước mặt mấy nữ nhân đó. Nếu có gì uất ức cứ nói, ca ca sẽ làm chủ cho?

Uyển Nhã nghe mấy lời đó vỗ ngực:

- Huynh nghĩ muội muội huynh là ai? Sao có thể dễ dàng khuất phục được chứ!

Nói rồi cả hai cũng cười với nhau vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Sẽ Chi Minh Nàng Là Hoàng Hậu Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Lần đầu viễn chinh

Sáng sớm, Uyển Nhã đã bị đánh thức bởi tiếng hò hét của Kim Ngân. Vậy mà nàng lại suýt quên mất hôm nay là ngày nàng cùng Lý Khắc Minh viễn chinh ra Tây Lam. Nàng hấp tấp bảo Kim Ngân chuẩn bị cho kịp giờ.

Lý Khắc Minh đang đứng ở đầu thành, xem lại tất cả binh sĩ hành lý đều đã chuẩn bị đầy đủ. Chỉ là đang có ý kéo dài thời gian vì biết nữ nhân nào đó sẽ đến muộn so với thời gian dự định. Đúng lúc ấy, Uyển Nhã trong bộ quân phục cùng Kim Ngân hùng hục chạy đến. Nàng đến gần hẳn, thở hồng hộc vỗ ngực:

- Ấy da mệt quá! Sao lại khởi hành sớm như vậy chứ?

Lý Khắc Minh quay ra nhìn nàng:

- Sớm hơn dự tính của ta đó! Nàng cũng cho là đáng khen đi!

Uyển Nhã bấu môi nhìn hân rồi bỗng há hốc mồm kinh ngạc:

- Oa! Hùng vĩ như vậy sao? Thật là tiếc mà! Không có máy ảnh để chụp lại!

Lý Khắc Minh nghe hai từ “máy ảnh” đâm ra khó hiểu:

- Máy ảnh? Là thứ gì vậy?

- Là một loại công cụ ở thời đại của ta. Nó chỉ cần bấm một nút liền ghi lại hết được các cảnh đẹp mà ta muốn có.

Lý Khắc Minh cũng gật đầu cho qua rồi phát tay lên ra hiệu với Tạ Quang Thiếu ở dưới. Tạ Quang Thiếu nhận chỉ thị từ hân, vội vàng chỉnh đốn quân đội bằng 4 tiếng:

- Chuẩn bị xuất phát!

Lý Khắc Minh từ từ đi cùng nàng xuống dưới, dắt nàng đến bên một cái kiệu được trang hoàng khá đẹp:

- Nàng lên kiệu đi.

Tạ Uyển Nhã đang hí hửng sẽ được trải nghiệm cưỡi ngựa bị câu nói của hân làm cho hụt hẫng:

- Hả? Không phải chứ? Khắc Minh đừng mà! Chẳng nhìn ta ăn mặc như vậy sao có thể ngồi kiệu chứ? Vội lại ta cũng biết sơ sơ về cưỡi ngựa rồi. Chẳng cho ta cưỡi ngựa đi!

- Nhưng nếu nàng cưỡi ngựa Kim Ngân sao có thể đi bộ mà dắt ngựa cho nàng?

- Cho mọi người ngồi kiệu đi! Đẳng nào kiệu cũng bỏ trống.

Kim Ngân có phần ngại ngại, dù gì nàng cũng chỉ là người hầu, leo lên kiệu của chủ sao mà được. Nhưng Lý Khắc Minh cũng chẳng để Kim Ngân phản kháng, một lời quyết định:

- Được! Vậy Kim Ngân ngồi kiệu còn nàng cưỡi ngựa với ta.

Nàng thấy đúng ý, vui mừng reo lên như đứa con nít. Thấy Kim Ngân định từ chối liền chạy đến an bài:

- Kim Ngân! Người cứ nghe theo ta. Ngồi trong kiệu đi!

- Nhưng mà nương nương...

- Không nhưng gì hết! Mau lên đi!

Nàng cố chờ cho đến khi Kim Ngân vào kiệu rồi mới chạy đến Lý Khắc Minh hí hửng:

- Xong rồi! Chúng ta đi thôi.

Lý Khắc Minh đỡ nàng lên con tuấn mã màu đen cực kì hùng dũng rồi mình cũng trèo theo:- Hả? Ta với chàng cưỡi chung ngựa sao?

- Ủ! Ta sợ nàng sẽ sớm ngủ gật mà ngã ngựa mất. Không thì cũng làm con ngựa đó chết vì lao phải gốc cây nào đó.

Uyển Nhã lại một lần nữa bĩu môi nhìn hân. À mà không? Lần đầu tiên cưỡi ngựa lại được cưỡi cùng soái ca, có gì mà phiền muộn chứ?

- Được! Nể tình chàng là phu quân ta, lại có chút nhan sắc. Vậy hôm nay, ta cưỡi ngựa cùng chàng.

Lý Khắc Minh nhìn nàng yên vị ngồi trước mình chỉ mỉm cười. Hân dơ tay ra lệnh:

- Toàn đội xuất phát!

Đội quân theo lệnh Lý Khắc Minh rầm rộ lên đường. Lý Khắc Minh và nàng đi đầu, Tạ Quang Thiếu và Vương Sỹ Anh đi ngay sau. Đi một đoạn liền đến bìa rừng. Sở dĩ không chọn đường trong kinh thành vì sợ rằng sẽ có nhiều người biết gây náo loạn.

Lần đầu tiên ngồi trên ngựa để đi ngao du mà còn được đi cùng trai đẹp, tâm tư nàng đương nhiên rất tốt. Nàng bắt đầu ngồi trên lưng ngựa nghe ngả câu hát:

Thật lòng em mơ, mơ cùng anh đi đến tận cùng

Tận cùng trên mây vượt núi cao hay biển sâu

Biết mấy là yêu cho vừa giết mấy thời gian cho vừa

Khi yêu ta mơ về nhau

Lý Khắc Minh mặc cho không hiểu gì nhưng vẫn có ý trêu đùa:

- Nàng hát coi chừng chim sẽ rơi đầy đầu chúng ta vì khó nghe đấy!
- Xì? Ta hát hay như vậy chim rơi chỉ có thể là vì quá hay thôi. Nhưng mà... chúng ta phải đi bao lâu?
- 3 ngày 3 đêm
- Cái gì? 3 ngày 3 đêm? Thiên địa thánh thần ơi! Tận 3 ngày 3 đêm hả? Nghỉ thôi cũng đã rất buồn ngủ rồi.

Lý Khắc Minh khẽ cười, nhìn nữ nhân trước mặt. Cái bóng dáng nhỏ bé khoác lên quân phục làm người ta nhìn mà muốn mệt thay cho nàng. Tuy nhiên mái tóc được búi cao gọn gàng lại khiến người ta khó mà tránh khỏi say mê.

Đoàn quân đi hết rừng này đến núi khác, nhìn mãi cảnh dọc đường cũng làm Uyển Nhã thấy mệt mỏi. Nàng ngược lên nhìn Lý Khắc Minh, giọng ngái ngủ:

- Khắc Minh... ta buồn ngủ quá! Chàng cho ta ngủ nha!

Lý Khắc Minh ngay từ đầu đã biết con heo ngủ này không sớm thì muộn sẽ không chịu được cảnh nhàm chán nên mới đem theo kiệu. Vậy mà người nào đó lại nhất quyết không chịu lên. Hắn đành bất lực vỗ vai:

- Vai đây! Mệt thì dựa vào ta!

Uyển Nhã chẳng cần do dự nữa, cứ thế mà dựa vào vai người nào đó ngủ thiếp đi. Mặc dù qua một lớp áo sắt thép nhưng vẫn cảm nhận được hơi ấm, vẫn cảm nhận được cảm giác quen thuộc của bờ vai mà nàng hay tựa vào.

Tạ Quang Thiệu thấy nàng thiếp đi, thúc ngựa lên hỏi:

- Thái tử? Có cần dìu muội ấy vào kiệu không? Lý Khắc Minh dơ tay, nhẹ nhàng:
- Không cần! Cứ để nàng ngủ như vậy là được.

--- tờ là giải phân cách đáng yêu ---

Tạ Uyển Nhã ngủ mãi cho đến khi bụng réo không ngừng vì đói mới tỉnh dậy phát hiện mình đã ở doanh trại từ lúc nào. Vén tấm cửa doanh ra, nàng phát hiện không khí ở đây không khác gì trại hè ở hiện đại. Nàng ngó tới ngó lui cuối cùng phát hiện Tạ Quang Thiệu bên đồng lửa, liền chạy ra ngồi xuống bên cạnh:

- Ta đói quá ~ Huynh... có gì cho ta ăn không!

Tạ Quang Thiệu khẽ lườm lườm nàng:

- Nhìn lại muội xem. Thật giống một con heo. Hết ăn rồi lại ngủ. Mang theo muội đúng là tốn hại lớn.
- Đâu có. Con người ta có 2 lý do để sống là để ăn và ngủ. Muội chỉ là làm tròn nhiệm vụ của con người theo cách chăm chỉ thôi. Có gì mà giống heo chứ. Huynh đó! Cứ suốt ngày gọi ta là heo! Cứ chờ đó! Có ngày ta không chơi với huynh nữa!

Tạ Quang Thiệu vừa nhìn nàng, tay vừa đưa một vật từ sau lưng ra:

- Thật là không chơi sao?

Bị dụ bởi món cá nàng vốn yêu thích, Uyển Nhã không cảm được lòng, giật từ tay người đối diện hí hửng:

- Ừm... chuyện đó để sau hẵng nói!

Vừa dứt lời, Uyển Nhã liền hơ hơ con cá vào đồng lửa bập bùng. Nhớ đến người nào đó, nàng bắt giác hỏi:

- Huynh còn cá không? Ta nướng cho Khắc Minh một con!

- Xem kia! Ta bên muội suốt mười mấy năm, muội không thèm nướng cho ta. Giờ mới bên Thái tử được mấy tháng liền quan tâm Ngài. Muội đúng là trọng sắc mà!

Mặc dù nói thế nhưng Tạ Quang Thiệu vẫn đưa một con cá được xiên sẵn vào que cho nàng. Uyển Nhã hai tay bận rộn xoay xoay con cá. Rốt cuộc, nàng cũng có cơ hội trở tài ở nơi đây.

Uyển Nhã cố gắng nướng chín để không bị cháy cả hai con cá. Trong lúc nướng, cảm giác hơi ngứa mắt nên đưa tay dụi. Chắc khi đó vô tình làm mất nàng dính lại vết nhọ, nhìn rất buồn cười. Tạ Quang Thiệu nhìn thấy nhưng cũng không nói gì, chỉ nói đi có việc rồi chuồn luôn.

Lý Khắc Minh vừa đứng lúc xong việc, quay lại doanh trại tìm nàng nhưng không thấy. Bước ra ngoài thì thấy bóng dáng nhỏ bé đang cặm cụi bên bếp lửa. Hần từ từ đi đến gần, ngửi được mùi cá nướng thơm thơm thì lòng khẽ cười:

- Nàng đang làm gì đó?

Nàng biết thừa người vừa nói là Lý Khắc Minh, nàng không quay đầu lại, chỉ vẩy vẩy tay bảo:

- Mau mau ngồi xuống đây! Cá sắp chín rồi!

Lý Khắc Minh nhìn vào trong đóm lửa thấy 2 con cá được nướng khá đều liền đi đến bên cạnh nàng. Vừa đứng lúc, Uyển Nhã quay sang đưa hán một xiên, hí hửng cười:

- Cá ta nướng, chàng nhất định ăn cho bằng hết!

Nhìn vào bộ mặt lem luốc của nàng lại thêm cái điệu cười đáng yêu kia, Lý Khắc Minh vừa nhận cá vừa cất tiếng cười to:- Nàng nướng một con cá thôi mà như thể đem tất cả bụi tro đưa lên mặt mình rồi đấy!

Uyển Nhã chột dạ, xoa xoa mặt mình hỏi:

- Đây sao? Đây hà? Hay chỗ này?

Vì tay nàng bẩn nên mặt bị nàng lau giờ chỗ nào cũng dính bẩn. Lý Khắc Minh nhìn nàng, khẽ lấy áo mình từ từ lau nhẹ những vết bẩn ở trên mặt nàng. Xong nhìn nàng tươi cười:

- Hết rồi!

Thấy hán cười, Uyển Nhã cũng nở nụ cười theo rồi dơ cá lên ý bảo cùng ăn thôi. Lý Khắc Minh cũng đưa cá lên miệng cắn những miếng đầu tiên.

Thực ra, đây cũng không phải lần đầu hán cùng đi chinh chiến với nữ nhân. Thái hậu cứ thi thoảng lại tìm đến một nữ nhân mới để đưa cho hán. Thậm chí còn rất nhiều lần gửi đến cả nơi đang có chiến tranh nữa. Nhưng có điều mấy nữ nhân đó chỉ chăm chăm mặc những bộ đồ hở hang, ọ ẹ để tiếp cận hán. Hán thì một chút hứng thú cũng chả có.

Nhưng đi cùng nàng lại mang một cảm giác rất khó hiểu. Chẳng hề đụng chạm thân thể mà vẫn hạnh phúc hơn gấp bội lần so với những lần trước.

--- tớ là giải phân cách đáng yêu ---

Rốt cuộc vòng vèo mấy ngày cũng đã đến được cửa thành phủ Tây Lam, nơi đây đúng là loạn lạc. Lý Khắc Minh nghe tiếng của đao kiếm vội sai Tạ Quang Thiệu đưa nàng vào trong còn mình thì trực tiếp đưa quân đi ứng chiến.

Tạ Quang Thiệu đưa nàng vào một căn phòng trông có vẻ cũng sang trọng ở trong phủ dặn dò nàng cẩn thận, không được ra ngoài còn mình thì chạy đi ứng phó với bọn bạo loạn bên ngoài.

Uyển Nhã trong lòng lo lắng khôn nguôi. Vừa nãy nghe tiếng hét rồi tiếng đao kiếm thế kia, không biết Lý Khắc Minh ngoài đó có sao không nữa. Nàng cứ đi qua đi lại trong phòng làm Kim Ngân không chịu được kêu lên:

- Nướng nướng, người đừng đi nữa! Nó thì chóng mặt lắm rồi.

- Nhưng mà... ta lo cho Khắc Minh lắm. Chàng liệu có an toàn không?

- Nướng nướng, người đừng lo. Thái tử nhất định không sao.

Lúc đó ngoài chiến trường, Lý Khắc Minh cùng Vương Sỹ Anh phối hợp với Thương tướng quân đang cho quân đi dẹp loạn ở phía ngoài thành. Nhìn vào lượng quân lòng Lý Khắc Minh không khỏi nghi ngờ:

- Tại sao chỉ là một phủ mà lại có số lượng dân lớn như vậy? Chắc chắn có kẻ đứng phía sau tiếp sức hoặc mượn danh người dân mà đứng lên tạo phản.

- Thần nghĩ cứ dẹp bọn chúng sang một bên trước rồi ta tìm hiểu nguyên nhân sau! - Vương Sỹ Anh ở một bên góp ý.

Lý Khắc Minh gật đầu đồng thời hô lớn với Thương tướng quân đang chống cự bên dưới:

- Dồn bọn chúng lại, bắt sống hết cho ta! Thương tướng quân nghe được lệnh liền điều chỉnh quân lính, dồn bọn chúng vào một chỗ. Bên đối phương có một tên tướng áo đen làm chủ chốt. Hán ta thấy tình hình có vẻ khó đoán liền một mình chạy đi đầu đó. Lý Khắc Minh đứng trên tường thành vốn đã nhìn thấy hành động bất thường của người đó ngay lập tức đuổi theo tên đó.

Do cách di chuyển của Lý Khắc Minh rất nhẹ nên mãi đến khi đuổi gần hán mới biết có người theo sau. Thấy ít người hán đành liều mạng quay lại rút đao ra giao chiến với Lý Khắc Minh. Đương nhiên, một tay thiện kiếm như Lý Khắc Minh chỉ cần vài nhát kiếm liền hạ gục được hán ở dưới. Lý Khắc Minh

nhìn người kia, hỏi:

- Ai sai các người tạo phản?

Người kia nhìn Lý Khắc Minh cười khẩy:

- Ai sai? Người nghĩ là ai sai? Các người thì sống trong bổng lộc sung sướng biết gì đến nỗi khổ dân chúng vùng này. Hạng hán rồi lũ lụt, dân chúng nghèo khổ lầm than triều đình có đoái hoài gì không? Thử hỏi bức xúc như vậy người dân có đứng lên không?

- Vậy sao người bỏ chạy?

- Hừ...nếu các người bắt hết toàn bộ nam nhân ở phủ này thì ta về kêu gọi mọi người còn lại trong phủ nổi dậy. Thà là chết chứ cứ sống khổ cực như này sao chịu nổi?

- Người nói triều đình không ai tiếp tế gì dù hạm hán hay lũ lụt?

- Đúng vậy! Người có biết bao nhiêu người mất nhà mất cửa rồi bao nhiêu người chết vì đói trong khi các người đang hưởng thụ cuộc sống trong cung không? Vua có mà như không thì sao bọn ta phải ngồi im?

Lý Khắc Minh rút cuộc đã hiểu. Suy cho cùng cũng không phải lỗi của người dân. Hắn rút thanh kiếm từ trên cổ người kia xuống, trực tiếp đưa tay ra:

- Đứng lên đi!

Người kia có vẻ ngạc nhiên trước việc làm của Lý Khắc Minh, cầm tay đứng dậy. Lý Khắc Minh vẫn một vẻ lạnh lùng bảo hắn:

- Tập trung người dân ở trước cổng thành đi. Ta có chuyện muốn tuyên bố.

Nói rồi Lý Khắc Minh bỏ đi, để lại tên áo đen với tâm trạng đầy bất ngờ.

Tạ Uyển Nhã lúc này không chịu nổi nữa, đành đẩy cửa đi ra ngoài định chạy đi tìm Lý Khắc Minh. Đúng lúc cửa vừa đẩy ra cũng chạm trán Lý Khắc Minh. Nàng vội vàng ngấm nghĩa sờ soạn khắp người hắn, vội vàng hỏi:

- Chàng không sao chứ? Có bị thương ở đâu không? Không đau ở đâu chứ?

Lý Khắc Minh khẽ liếc mắt bảo Kim Ngân lui ra, còn mình thì kéo nàng vào trong. Hắn để nàng ngồi bên cạnh mình, từ từ nói hết sự tình cho nàng.

- Vậy ý chàng là chàng muốn ra ngoài kia nói với dân chúng sao?

- Ủ! Hiện tại chỉ có cách đó để trấn an dân chúng.

Uyển Nhã dường như suy nghĩ điều gì đó, rồi kéo tay hắn:

- Ra ngoài đi! Ta có cách rồi! Đảm bảo bọn họ phục sát đất!

Bạn đang đọc truyện *Sẽ Chỉ Minh Nàng Là Hoàng Hậu Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Lòng dân chúng

Dân chúng phủ Tây Lam đã tập trung hết dưới cửa thành. Ai nấy đều nghi ngờ không hiểu rồi mọi chuyện sẽ ra sao.

- Nghe Chấn Phong nói, hôm nay người đến đây chính là Thái tử cùng Thái tử phi. Không biết mọi chuyện rồi sẽ thế nào đây.

- Bà suy nghĩ thế nào ấy chứ... người như bọn họ sống trong sung sướng quen rồi thì nghĩ gì đến bọn đói nghèo như chúng ta.

- Mấy bà cứ chờ xem đã! Người ta tập trung mình ra đây chắc hẳn có lý do của họ.

Đợi một lúc thì Tạ Uyển Nhã cùng Lý Khắc Minh đi ra đứng trước tường thành. Dân chúng nhìn thấy liền ra sức gào thét:

- Thái tử.... Mau phát tiền cứu tế cho chúng tôi. Nhà chúng tôi sắp chết đói cả rồi!

- Đúng vậy. Con tôi chúng nó còn chưa được ăn no nưa. Triều đình các người làm kiểu gì vậy?

Uyển Nhã thấy tình hình hỗn loạn, một bước đi lên trên để mọi người nhìn thấy rõ mặt mình, cất tiếng nói to:

- Mọi người xin hãy chú ý lời ta nói sau đây. Mặc dù có thể ta chỉ là một Thái tử phi mới sắc phong nhưng cũng không có nghĩa là ta không hiểu chuyện. Ta không sống như cách các vị sống nhưng không có nghĩa ta sẽ không thấu hiểu nỗi khổ của các vị. Triều đình không hề như các vị thấy là bỏ mặc dân chúng, là chỉ lo hưởng thụ. Nếu như lời các vị nói vậy ta, Thái tử và các vị tướng còn ở đây làm gì? Tại sao Thái tử lại phải đích thân đến vùng đất xa xôi này, ta nghĩ chắc các vị cũng sẽ hiểu.

Người dân nghe lời nàng nói cũng thắm thía, từ từ im lặng. Nàng chờ đến khi thực sự im lặng rồi mới tiếp lời:

- Thứ nhất ở đây ta muốn nói, việc để dân chúng đói khổ không bao giờ là ý muốn của Hoàng thượng. Từ trước đến nay ai cũng có thể thấy rằng Ngài rất yêu thương dân. Có lẽ các vị không biết rằng Hoàng thượng buổi thiết triều nào vẫn đề đầu tiên mà ngài quan tâm chính là dân chúng. Nhưng ta nghĩ chắc phải có trục trặc gì đó nên việc chuyển tiền cứu tế đến đây mới bất vô âm tín. Dù là như vậy nhưng các vị cũng đừng nên bạo loạn. Bạo loạn không giúp được gì cả. Nó chỉ làm cuộc sống của chúng ta thêm khó khăn thôi! Còn việc thứ 2, thực ra lần này thân chinh đến đây, Thái tử không hề mang theo đồ cứu tế. Không phải vì ngài không muốn giúp các vị mà là vì ngài chưa hay biết về cuộc sống nơi đây. Dù thế nhưng khi này, Thái tử đã nói với ta rằng: Hãy mở kho lương, phát cứu tế một phần cho dân để họ có thể vượt qua cơn đói. Vậy các binh sĩ? Các anh có bằng lòng vì những người nơi đây mà giảm bớt phần ăn của mình không?

Nghe nàng hỏi, những người binh sĩ mặt nhọc ở dưới cùng cất tiếng hô vang:

- Bằng lòng! Bằng lòng thừa nhường nhường!

Uyển Nhã thấy mọi chuyện theo hướng tiến triển tốt, vui vẻ gật đầu. Nàng sai người đi lấy một nửa số lương thực mà đại quân mang theo còn mình cùng Lý Khắc Minh đi xuống. Họ bày một cái bàn, để thùng đồ ăn bên cạnh. Đồ ăn của binh sĩ vốn rất thanh đạm, chỉ đơn giản là mấy cái bánh. Vương Sĩ Anh ở trên thành hô vọng xuống:- Mọi người. Hãy xếp hàng đến lấy đồ ăn tiếp tế.

Người dân thấy có đồ ăn liền tập nập đứng xếp hàng. Lý Khắc Minh cùng nàng đứng phát tiếp tế một cách rất thân thiện làm ai đến nhận cũng có hảo cảm.

Chấn Phong ở một bên đứng nhìn cử chỉ của nàng và Lý Khắc Minh. Hắn cứ tưởng người hoàng tộc đến nơi đây chỉ để đàn áp, để bóc lột họ thêm. Đột trước trong cung cũng có người đến nói là để thăm dân. Nhưng đến rồi nhìn qua loa dân một chút rồi lại biến mất. Tiền mang đến liền bị Thái thú cướp hết, dân chúng không thể được một đồng nào mặc dù biết rằng vốn dĩ đó là của mình.

Tạ Quang Thiệu thấy hắn cứ ngồi một góc bên lấy cái bánh đưa ra cho hắn:

- Này! Ăn đi. Chắc lâu rồi ngươi cũng chưa ăn gì.

Chấn Phong chán chừ, nhận lấy bánh từ tay Quang Thiệu. Đứng là nhiều ngày vì lo làm chủ mọi người đứng lên nổi dậy mà hắn chưa được miếng nào vào bụng.

- Ngươi có cần đem thêm bánh về cho cha mẹ hay huynh muội gì không? Ta lấy cho?

- Không cần! Họ chết rồi! Giờ nhà ta chỉ còn mình ta thôi.

Quang Thiệu hơi sững người, nhìn hắn bằng ánh mắt có phần khó hiểu. Hắn cũng không ngần ngại kể ra tất cả:

- Cha ta vì đi chiến trường mà chết. Còn mẹ và em gái ta là vì quá đói quá nghèo không còn gì để ăn nữa nên sinh bệnh. Em gái ta năm nay vừa tròn 8 tuổi, không chịu được lâu nên qua đời. Mẹ ta vì quá thương con không lâu sau cũng ra đi. Lúc ta đi làm ăn trở về thì mới hay mẹ và em đã mất, hỏi bà con lối xóm thì họ nói như vậy.

- Ta thấy trong phủ kia cũng khá tiện nghi. Sao các ngươi không khiếu lên Thái thú?

- Khiếu nại? Như thế chẳng phải tự chui mình vào đường chết sao? Thái thú ở đây có bao giờ coi người dân ra gì. Chúng xuất ngày viện hết có này đến có khác để lấy tiền dân chúng.

Lý Khắc Minh tình cờ đi ngang qua, nghe được mọi việc:

- Nếu vậy... ngươi có muốn đi cùng ta về kinh thành? Làm một trợ thủ đắc lực của ta.

- Thái tử! - Tạ Quang Thiệu hướng hắn, cúi đầu hành lễ.

Lý Khắc Minh đến gần hơn, vẫn lạnh lùng hỏi:

- Sao? Đi cùng ta? Khi này giao đầu ta thấy võ công của ngươi cũng không tệ.

- Thái tử đây là đang thương hại ta sao?

- Ta trước giờ chưa hề biết thương hại ai. Muốn ngươi theo ta là vì cần ngươi bảo vệ một người chứ không như ngươi nghĩ.

- Bảo vệ? Ai? - Chấn Phong hỏi.

Lý Khắc Minh khẽ cười, ánh mắt đảo về phía ai đó.

Tạ Uyển Nhã đang phát tiếp tế bỗng nhiên hất xì một cái: Kì Lạ! Ai nhắc đến mình sao?

Sau vài giây nàng lại tiếp tục nở nụ cười trên môi đem bánh ra phát cho từng người một. Thực ra làm cái này cũng giống như thể làm tình nguyện ở hiện đại ấy. Lại trở lại với 3 người đàn ông này, Chấn Phong nhìn Lý Khắc Minh với ánh mắt khó hiểu. Trong hoàng cung hần đầu thiếu người, tại sao lại cả người mới quen biết vừa đây làm thị vệ thân cận cho nương tử hần? Không sợ chàng sẽ giết cô nàng đó sao?

Lý Khắc Minh vốn hiểu điều hần đang nghĩ, vừa cười vừa trả lời:

- Ngươi là người ngoài, không hiểu chuyện trong cung cũng phải. Chắc ngươi cũng biết lòng dạ đàn bà ra sao. Vậy ngươi nghĩ xem, người trong cung liệu còn có ai an toàn. Với lại ta cảm thấy ngươi cũng không phải loại người vì tiền mà bán rẻ nhân cách của mình.

Nghe xong Chấn Phong có chút suy nghĩ. Lý Khắc Minh nhìn về một hướng khác thông thả giải thích:

- Nói thật với ngươi, lần này cho nàng ấy ra chiến trường ta cũng chẳng hề muốn tí nào. Nhưng nếu không làm vậy, để nàng lại trong cung chẳng khác nào để miếng thịt trong chuồng hổ đói mấy năm rồi kêu chúng không được ăn vậy! Ta thì đi suốt ngày, bên cạnh nàng người đáng tin chỉ có một tì nữ nên ta muốn nhờ ngươi thay ta bảo vệ nàng. Sao? Có thể không?

Chấn Phong vẫn lưỡng lự không biết nên thế nào thì Uyển Nhã từ đằng xa đi lại, khoác lấy tay Lý Khắc Minh dịu dàng hỏi:

- Mọi người ở đây chơi gì vậy? Cho ta chơi với!

Lý Khắc Minh nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán nàng:

- Phát song rồi à? Có mệt không?

- Ừm không! Chỉ là hơi nóng một tí thôi! - Uyển Nhã lắc đầu cười vui vẻ.

- Ta với nàng đi ra đây một chút.

Lý Khắc Minh vừa định kéo nàng đi thì Tạ Uyển Nhã khựng lại:

- Không phải hai người đang nói chuyện sao?

- Hần nói mai sẽ trả lời. Đi thôi!

Tạ Uyển Nhã bị kéo đi nhưng vẫn nghịch ngợm vẫy tay chào lại hai người đang đứng lại. Chấn Phong có chút bất ngờ, hình như nàng rất giống tiểu muội hần hồi xưa. Giống nó cái thời nó vui về tiền anh đi xa, giống nó cái hồi nó nghịch ngợm. Lòng Chấn Phong bỗng nổi lên một cảm giác thương nhớ. Nhớ về cái cảnh nhìn đi ảnh nó trên bàn thờ, nhớ về lúc ra nắm mộ bé nhỏ của nó. Chắc hần nó mong huynh nó về lắm.

- Có phải nhớ về tiểu muội mình hồi xưa không?

Chấn Phong vẫn không ngẩng đầu lên, Tạ Quang Thiệu lại tiếp tục chia sẻ:

- Thực ra khi ta đi lính về thì biết tin biểu muội ta mất trí nhớ. Ta cũng rất sốc khi tất cả mọi kỉ niệm của ta với nó hồi xưa đều biến mất cả. Nhưng thật may mắn khi ta vẫn còn nó. Trên đường đi lính trở về, có một thầy bói nói với ta rằng muội muội ta đã chết. Mặc dù lời nói đó đúng là mê tín nhưng... trong lòng ta rất lo sợ. Cho đến khi về đến phủ, nhìn thấy nó vẫn đi lại bình thường ta mới khẽ thở phào. Muội muội ta từ khi sinh phạm thân thể vốn đã yếu đuối nhưng luôn luôn nghịch ngợm hiếu động. Ta luôn là người bảo vệ túc trực bên muội ấy. Nhưng từ khi muội ấy vào cung ta không thể bảo vệ muội ấy. Chỉ từ binh lính hầu cận mà trông ngóng tin tức.

- Tại sao ngươi không vào cung?

- Quốc có phép tắc, gia có gia quy. Trong cung cũng vậy, không phải cứ muốn là được! Vì vậy ta chỉ có thể hi vọng nó sẽ tự bảo vệ được bản thân mình thôi. Rồi lần trước cả nhà ta được vào cung thăm nó, nhìn bộ yếu ớt cùng sắc mặt nhợt nhạt của nó, thật sự ta muốn chạy đến mà xin hoàng thượng để ta đón nó về nhà. Nhưng muốn thì vẫn chỉ là muốn thôi, ta vẫn chỉ hi vọng nó sẽ được bảo vệ bởi thái tử.

Chấn Phong nghe lời tâm sự chân thành của Quang Thiệu nhận ra rằng đây cũng chính là tình yêu mà hần dành cho tiểu sư muội quá cô. Hần quyết định mình sẽ thử đi chuyến này xem sao, dù gì cũng ở đây hần cũng chẳng còn ai mà nương tựa.

--- tờ là giải phân cách đáng yêu ---

Nhờ bỏ câu đưa thư nên lương thực nhanh chóng được đưa đến. Vì muốn chắc chắn lương thực được đưa đến tận nơi nên Lý Khắc Minh và Tạ Uyển Nhã phải ở lại chờ đến khi lương thực đến mới rời khỏi. Vì để duy trì cho dân làng qua nạn đói, số lương thảo cũng không đủ để đi tiếp.

Uyển Nhã mấy ngày qua làm quen với dân làng, được rất nhiều người yêu quý. Nàng cũng không ngại bản không phân biệt thấp hèn, cùng chơi với đám

con nít, cùng xuống bếp nấu ăn với những người phụ nữ. Dân làng ở đây ban đầu cứ nghĩ rằng cô muốn lấy lòng Thái tử nên mới đối xử tốt với họ. Cho đến khi nhìn ra sự sùng ái của Thái tử dành cho nàng mới hay nàng là thật tâm với bọn họ. Suốt mấy ngày ở lại đây, nàng cùng dân làng như hòa thành 1 đại gia đình.

Nhưng cái ngày phải trở về kinh thành cũng đến. Lúc chuẩn bị xuất phát, Lý Khắc Minh mới chợt nhớ lại rằng lương thảo đã gần cạn. Không biết làm thế nào thì nghe tin dân chúng đã đưa sẵn đồ ăn thức uống đến. Cả Lý Khắc Minh và nàng đều ngạc nhiên:

- Đây là..?

- Thừa Thái tử phi, biết được toàn quân thiếu lương thực nên mỗi nhà trong chúng tôi đều trích ra để giúp đoàn quân trở về. Mấy ngày qua chân thành cảm ơn Thái tử cùng Thái tử phi đã ở lại giúp đỡ ngôi làng nghèo nàn này. Tội- cái người già nhất ngôi làng này thay mặt mọi người trong làng cảm ơn các vị. Mong rằng Thái tử cùng Thái tử phi sẽ mãi mãi hạnh phúc cùng nhau trị vì đất nước này bình an.

Lý Khắc Minh cười, gật đầu còn Tạ Uyển Nhã lại có hơi ngập ngừng:

- Nhưng nếu đưa lương thực cho bọn ta vậy... các vị sẽ ăn gì?

Một người phụ nữ trung niên đứng ra giải thích:

- Nương nương! Cách nấu ăn cách bán hàng cách trồng cây người dạy chúng tôi đâu thể bỏ không? Người yên tâm! Chúng tôi nhất định sống tốt.

Lúc đó, trẻ em trong phủ đều tụ tập ở trước mặt nàng, tay mỗi đứa cầm một bông hoa với với để đưa cho nàng. Sau cùng có đứa tầm 4-5 tuổi phụng phịu nhìn nàng khóc nức nở:

- Thần... thần tiên ti ti... ti nhất định... nhất định phải... trở lại. Nếu.. nếu huynh ấy... huynh ấy bắt nạt.. bắt nạt ti... Tiểu Thập sẽ... đánh đòn huynh ấy!

- Đúng vậy.... Bọn đệ sẽ... là hoàng tử... bảo vệ công chúa ti ti.

Nhận được lời bộc lộ dễ thương từ bọn nhóc, Uyển Nhã không cần lòng được vui đến rơi nước mắt:

- Được! Ti sẽ trở lại!

Dân làng lại nhao nhao lên:

- Phải đấy! Nương nương, nếu Thái tử bắt nạt người cứ quay lại đây với chúng tôi.

Nàng chưa biết nói sao liền bị một vòng tay từ phía sau ôm nàng vào lòng mạnh dạn thông báo:

- Nhất định không! Ta sẽ làm mọi thứ để Thái tử phi ở bên cạnh ta!

Bịn rịn chia tay một hồi, Uyển Nhã cùng Khắc Minh xuất phát trở về kinh thành. Trên đường đi, nàng vội vàng lau hết nước mắt đi nhưng nào ngờ vẫn không kìm nén được. Lý Khắc Minh đành đưa cọt:

- Lấy hết lòng dân của ta mà nàng vẫn khóc được sao?

Uyển Nhã bật cười, xụi xụi:

- Chàng thôi đi! Có thấy ta đang khóc không? Không dỗi còn ở đó mà đưa cọt!

Hắn cố ý ghi chặt nàng trong lòng, cười:

- Vì nàng khóc ở trong lòng ta trông rất đáng yêu!

#lê: mấy nàng đọc truyện thì vote cho tớ nhé để khích lệ tớ viết truyện nha.* tiện thể hỏi ý mấy bạn xem có nên viết truyện hiện đại k ^^ coment cho tớ ý kiến nào -^ -!!

Bạn đang đọc truyện *Sẽ Chỉ Minh Nàng Là Hoàng Hậu Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Đừng chết được không ?

Uyển Nhã đi đông thám mệt nên khi đến tối ngủ rất say. Lý Khắc Minh để nàng ngủ ở trong lều còn mình thì cùng những người khác bàn nhau về kế hoạch để vạch trần tình trạng số tiền tiếp tế biến mất.

- Thái tử, thần nghĩ cứ thẳng tuột mà nói ra là được!

- Không được! Nhất định bọn chúng sẽ trốn tội. Nếu không có chứng cứ ta không thể buộc tội bọn chúng.

Lý Khắc Minh nhàn nhạt trả lời:

- Không phải có nhân chứng sống sao? Chấn Phong có thể làm chứng rằng dân chúng Tây Lam không hề nhận được tiếp tế. Tiền thì cứ chi ra đều đều để nhân dân được sống ấm no mà sao dân chúng một hạt gạo cũng chẳng nhận được. Rồi thế nào cũng tra ra ai là kẻ ăn bớt đi.

Tất cả mọi người đều gật đầu với ý kiến của chàng. Rồi Tạ Quang Thiếu mới nhớ ra một việc chàng được biết từ hôm trước:

- À phải rồi Thái tử. Lần trước khi nói chuyện với Chấn Phong, cậu ấy có nói rằng mình từng làm việc cho Lý Tước. Sau vì nhớ nhà nên bỏ dở, trở về quê hương. Người nghĩ ta có nên tra hỏi Chấn Phong xem hắn ta làm gì không?

- Về chuyện đó, ta cũng sớm biết hắn là người cũ của Lý Tước rồi. Chỉ có điều, tra hỏi hắn thì hắn sẽ nghĩ rằng ra lợi dụng hắn. Cứ để đến khi tạo được lòng tin với hắn rồi hãy nói.

Vương Sỹ Anh có phần nghi ngờ, nheo mắt hỏi:

- Người không sợ hắn là mật thám do Lý Tước cử đến sao?

Lý Khắc Minh cười nhạt, tay vất chéo ra sau lưng:

- Người nghĩ ta có để Uyển Nhã cho một người mà ta không biết rõ không? Hắn vốn là có thù hằn gì với Lý Tước nên mới rời khỏi quân ngũ của hắn. Kẻ thù của kẻ thù cũng được coi là bạn đi. Sẽ không có chuyện gì xảy ra được đâu!

Đúng lúc ấy, tiếng hét thất thanh từ lều của Uyển Nhã vọng ra làm 3 người ở đây hoảng hốt chạy vào. Lý Khắc Minh phát hiện khuôn mặt hoảng hốt vẫn còn đầy mồ hôi của nàng liền lay hỏi:

- Uyển Nhã? Có chuyện gì sao?

Nàng nhìn chàng bằng ánh mắt sợ hãi, méo mào:

- Khắc Minh! Vừa nãy có bóng đen lướt qua đây! Lúc ta tỉnh dậy nhìn thấy hắn lấp ló sau cửa. Có phải là hai người lần trước muốn hại ta không?

Lý Khắc Minh nhìn nàng lo lắng. Chàng nghĩ nàng là đơn thuần hoảng sợ nên chỉ ôm nàng vào lòng mà an ủi:

- Không sao! Là do nàng nghĩ quá nhiều thôi! Ngoan nằm xuống ngủ một giấc sẽ không sao!

Vừa nói chàng vừa ra hiệu cho hai người kia lui ra. Chàng đỡ nàng nằm xuống, vuốt tóc ân cần:

- Nghe ta! Quên chuyện đó đi!

Chàng lại hôn lên trán nàng, xoa xoa:

- Ngoan ngoan! Mau xóa hết kí ức không đẹp đi. Mọi chuyện rồi sẽ qua thôi.

Uyển Nhã cũng cảm thấy ấm lòng muốn đem hết tất cả cái hồi ức kia mà vứt đi. Nhưng kì thực, nàng rõ ràng có nhìn thấy bóng đen.

Mà thôi, chắc là do nàng tưởng tượng ra thôi. Nàng cười, nắm tay chàng chìm dần vào giấc ngủ.

Lý Khắc Minh cũng cười lại, xoa đầu nàng. Nhìn nàng ngủ yên như vậy thôi cũng đủ để hạnh phúc rồi.

--- tờ là giải phân cách đáng yêu ---

Sáng hôm nay, nàng dậy rất sớm. Có lẽ vì hôm qua nàng ngủ nhiều nên không thể ngủ nữa. Nàng nhìn đến bàn tay đang được ai đó nắm chặt của mình, thấy một tuyệt hảo mỹ nam đang say sưa ngủ. Uyển Nhã bật cười, muốn tìm cách trêu chọc người kia. Nàng liền chu môi nhỏ lên thom thọt thật mạnh vào cổ hắn, tạo nên vết son ở cổ. Xong xuôi nàng khẽ vỗ đầu nhấn nhủ: Ngủ ngoan nha!

Lý Khắc Minh không lâu sau cũng tỉnh dậy nhưng không hề phát hiện ra sự khác lạ ở cổ mình. Chỉ biết khi không thấy nàng đâu liền ra ngoài làm loạn lên:

- Người đâu? Người đâu?

Nghe tiếng gọi của hắn, Tạ Quang Thiếu, Vương Sỹ Anh và Chấn Phong đều chạy lại. Kết quả cả 3 được một trận cười lên bờ xuống ruộng. Lý Khắc

Minh có phản không hiểu, dùng ánh mắt kì lạ nhìn ba người bọn họ:

- Các người cười như vậy là có ý gì?

Bộ ba kia nín cười không dám nói, đứng lúc Uyên Nhã trở về liền đổ hết lên đầu nàng:

- A Thái tử phi về rồi! Chi bằng ngài hỏi nương nương đi. Chúng tôi cáo lui trước.

Nói xong cả ba người tẩu thoát nhanh chóng. Nàng từ từ đi đến gần hán, tay cầm giỏ nắm. Lý Khắc Minh neho mảy, tâm sự với nàng:

- 3 cái người kia hôm nay không hiểu ăn nhầm cái gì nữa. Sáng sớm vừa nhìn thấy ta thì cười lên cười xuống. Ta hỏi thì lại nói hỏi nàng. Nàng nói xem rốt cuộc bọn họ sao lại cười ta?

Uyển Nhã nhận ra vết son lúc nãy nàng đánh dấu vẫn còn. Xem ra 3 người kia cũng tinh mắt gớm. Nàng kéo hán vào lều, nói đại vài lý do:

- Ai da! Chắc là chàng mới ngủ dậy nên họ mới cười thôi! Mau vào thay quần phục đi rồi còn khởi hành nữa.

Nàng để hán ngồi xuống ghế còn mình thì đi lấy quần áo. Lý Khắc Minh khi này nhìn vào gương mới phát hiện ở cổ mình có vết son của nàng. Tiểu nha đầu này thật tinh nghịch! Đến hán mà nàng cũng dám trêu.

Uyển Nhã ngây thơ vô số tội vừa cầm quần áo định đưa cho hán thì bất ngờ bị hán đề ra giường tra hỏi:

- Nha đầu! Nàng tính để dấu son của nàng trên cổ ta đến bao giờ?

- Chàng... chàng biết rồi à?

Lý Khắc Minh không trả lời chỉ dùng ánh mắt để nàng hiểu. Uyển Nhã có chút rùng mình lấp bắp giải thích:

- Thật ra... ta... ta chỉ là ngã vào người chàng nên mới có vết đó. Song rồi... song rồi... à là quên nên không xóa đi. Không có gì.. không có gì đâu! Ha ha! Giờ ta xóa... ta xóa.

Lý Khắc Minh cười khẩy, mí mắt neho lại:

- Nhã Nhã nàng chơi đã chưa?

Hán vừa nói xong vừa đặt nhẹ lên môi nàng một nụ hôn. Uyển Nhã có phản bất ngờ, lúc đầu nàng đẩy dụa nhưng sau cũng đành phải để yên vì nàng không thể khỏe bằng hán.

Ngay sau đó, Vương Sỹ Anh ở bên ngoài vọng vào:

- Thái tử! Chúng ta nên chuẩn bị xuất binh thôi! Không còn sớm nữa!

Nghe tiếng gọi, Lý Khắc Minh đành miễn cưỡng buông nàng ra khẽ đáp “Ừ” một tiếng. Chờ cho Vương Sỹ Anh đi khỏi rồi mới ghé vào tai nàng bằng giọng đầy sát khí:

- Lần này tha cho nàng! May cho nàng chúng ta đang ở chiến trường không thì nàng chắc chắn bị ta ăn gọn rồi.

Nói rồi hán bỏ nàng ra, cầm quần áo đi vào thay đồ. Uyển Nhã hốt hoảng bật dậy sờ vào môi mình: “May mà đang trên chiến trường. Đúng là không nên đụng vào hán. Lần sau khéo bị hán ăn sạch mất”

Đoàn quân lại tiếp tục lên đường, trời hôm nay khá nóng lên binh sĩ đều đổ mồ hôi như tắm vì mệt. Đi đến giữa trưa thì cả đoàn nghỉ dưới gốc cây để lại sức.

Uyển Nhã và Kim Ngân là 2 nữ nhi duy nhất của đoàn được nhường nhịn vào chỗ râm nhất rồi được uống nước mát. Kim Ngân uống nước song, khẽ ghé tai nàng thận trọng hỏi:

- Nương nương, hôm qua người có thấy bóng đen lướt qua lều của người không?

Uyển Nhã thấy có người nghĩ giống mình vội quay ra gạt đầu:

- Đúng! Đúng là có đúng không? Rõ ràng hôm qua ta có thấy nhưng Khắc Minh lại nói đó chỉ là ảo giác. Ta chỉ nghĩ mình hoang tưởng nhưng người cũng nhìn thấy thì đúng rồi! Ngoài người ra còn ai nhìn thấy không?

- Thật ra thì...

Kim Ngân vừa nghĩ về cảnh ngày hôm qua, cô nàng đang thay áo nhìn thấy bóng đen lướt qua liền hét loạn chạy ra bên ngoài. Hơn nữa còn va phải... Chấn Phong! Hán để cô vào lòng ngó tới ngó lui xem có ai không. Khi chắc chắn an toàn rồi mới để ý cô nàng manh áo hở hang. Hán chẳng ngại ngần gì cởi áo của mình ra để che cho cô nàng. Lúc ấy còn lộ ra hán thân hình săn chắc của hán làm cô nàng ngượng đỏ mặt. Rồi hán đẩy cô nàng vào lều

quảng theo 4 chữ: Chú ý an toàn!

Uyển Nhã thấy Kim Ngân đơ hồi lâu, hươ hươ tay trước mặt cô nàng:

- Này! Này! Kim Ngân! Kim Ngân! Em sao vậy?

Kim Ngân tỉnh dậy lúng túng:

- A a! Không sao! Em không sao. Uyển Nhã thấy kì lạ nhưng cũng không gắng hỏi thêm. Nếu đã có người nhìn thấy giống nàng vậy là đó không phải ảo giác. Tý nữa nhất định phải nói với Khắc Minh.

Đội cho cả đội nghỉ ngơi xong, Lý Khắc Minh lại hô toàn đội lên đường. Uyển Nhã vẫn ngồi cùng ngựa với hấn. Nàng ngược lên nhìn, thủ thi:

- Khắc Minh! Lúc này Kim Ngân bảo ta... muội ấy cũng thấy bóng đen giống ta. Như vậy không thể là ảo giác được!

Lý Khắc Minh nheo chặt đôi mày lại hỏi:

- Như vậy là có kẻ đang theo dõi chúng ta? Không thể nào! Linh gác ta bố trí rất chặt!

- Ta cũng không biết nữa. Nhưng khi nhìn cái bóng đó, cảm giác rất chân thực! Không giống ảo giác.

Hấn nghĩ ngợi một hồi rồi bảo:

- Từ nay theo sát ta! Tuyệt đối không được đi lung tung!

Uyển Nhã gật đầu. Thật ra trước kia hấn cũng đâu có rời nàng chút nào! Nàng cứ đinh ninh là không sao ai ngờ...

Tối đó, nàng đang gấp lại áo thì thấy bóng dáng nữ nhân bên ngoài. Đinh ninh đó là Kim Ngân nàng vui vẻ nói:

- Kim Ngân! Em vào đi! Đứng đó làm gì vậy?

Kim Ngân bước vào. Nàng nhìn bộ dạng lạ lùng của cô nàng mới ân cần hỏi:

- Em sao vậy? Có chuyện gì cần nói với ta sao?

Người kia cười, ánh mắt nguy hiểm nhìn nàng:

- Ta đến để tiễn ngươi đi! Đồ hồ ly tinh bẩn thỉu!

Nàng ta không để nàng kịp phản ứng lấy khăn đã có thuốc sẵn bịt miệng nàng. Uyển Nhã chỉ dùng chút sức lực, đá lấy cái bàn làm mấy chén làm vỡ.

Người giả mạo kia biết ắt rằng nghe tiếng đồ vỡ là sẽ có người đến. Người đó vác nàng lên lưng, chạy đi. Vì là nữ nhân nên tốc độ không thể nhanh được.

Tạ Quang Thiệu nghe tiếng đồ vỡ, mở trại đi vào:

- Nha đầu ngốc! Muội lại....

Vào trại không thấy người đâu chỉ thấy chén vỡ, hấn hốt hoảng chạy ra ngoài hét lớn:

- Mọi người lấy đuốc đi tìm Thái tử phi! Nương nương mất tích rồi.

Lý Khắc Minh và Vương Sỹ Anh đang bàn bạc ở lầu chính, nghe tiếng hô không chần chừ lấy vũ khí lao đi.

Còn Tạ Uyển Nhã đang bị mang đi vốn không bị đánh mê mà chỉ giả vờ. Chờ đến khi người kia vác nàng được một đoạn thấy một mối đánh vào gáy nữ nhân kia một phát mạnh.

Vì bị đánh đau lại đang mệt, thích khách kia quy xuống, tạo cho Uyển Nhã có cơ hội chạy thoát. Nàng vừa chạy vừa kinh hãi hô:

- Có ai không? Cứu ta với! Quanh Thiệu huynh! Lý Khắc Minh....

Người áo đen kia vẫn dùng hết sức lực chạy về phía nàng đồng thời huýt sáo làm ám hiệu cho đồng bọn chạy ra. Tạ Uyển Nhã bất ngờ bị bao vây bởi bọn người áo đen, bốn bề đều là bọn chúng. Người vừa này bắt cóc nàng đi về phía nàng. Nhìn vào vẻ mặt của nàng ta có thể thấy chưa giết người bao giờ, chắc chắn không phải sát thủ thành thạo.

Một người áo đen đứng sau ả hét lên:

- Giữ chặt nó. Ngươi, mau giết đi!

Ngay sau sự ra lệnh đó, hai người đằng sau giữ chặt lấy nàng. Từ từ người kia rút con dao từ trong người đưa về phía nàng. Nàng ra sức dẩy dựa để thoát ra nhưng vì bị tận 2 người giữ nên nàng chẳng thể làm gì được đành phải dùng lời nói:

- Người đừng làm điều dại dột! Người dù có thù oán gì với ta cũng đều có thể giải quyết. Đừng để tay một người phụ nữ lại dính máu tanh. Hơn nữa, người giết ta rồi hẳn người cũng sẽ không hạnh phúc hơn. Nghiêm trọng hơn, cả nhà người có thể chết đó!

Người kia bật cười:

- Người nghĩ ta không biết người? Đi đến bước này rồi cùng lắm là ta và người cùng nhau chết. Nhìn rõ xem ta là ai!

Người đó vừa nói vừa giật khăn che mặt ra.

- Vương Kim Liên? Tại sao... tại sao người...?

- Hừ? Ngạc nhiên chưa? Là ta! Vậy người nghĩ ai? A? Đám nữ nhân trong cung sao? Chúng ngày ngày nghĩ cách hãm hại người mà lại chẳng thể làm gì được! Ta đây đành phải ra tay thay chúng thôi.

- Người sống trong cung bao lâu nay, tại sao không hiểu cái tội giết Thái tử phi sẽ ra sao?

- Câm miệng! Đừng nhắc đến mấy chữ “Thái tử phi” trước mặt ta! Nếu không có người vị trí đó đã sớm thuộc về ta! Tất cả là tại người! Ta phải giết người!

Ả vừa nói vừa cầm dao đâm vào người Uyển Nhã. Nơi ả nhắm là tim nhưng vì Uyển Nhã lấy lực ngồi xuống nên bị đâm ở vai, máu chảy đầm đìa. Nàng ngã xuống vì đau đớn trong nụ cười của ả.

- Tránh sao? Tránh làm gì? Đẳng nào người cũng chết! Lại đây! Ta sẽ đưa người đi sớm thôi! Sẽ không đau đâu!

Do thân thể này quá yếu ớt nên Uyển Nhã chỉ có thể bò lê một cách chậm chạp để trốn đi. Nàng ta ngày càng tiến gần hơn. Đúng lúc ấy, có tiếng binh sĩ hô:

- Thái tử! Thái tử phi ở bên này!

Bọn người áo đen thấy có binh sĩ liền chạy toán loạn bỏ mặc ả vẫn đang cố giết nàng. Người vừa nảy ra lệnh cho ả hét lên:

- Vương Kim Liên! Đi thôi!

Ả vẫn không chịu từ bỏ, vẫn cố đến gần nàng:

- Không! Hôm nay ta nhất quyết giết con tiện nhân!

Người kia không muốn chút họa vào thân, bỏ mặc ả chạy trước. Vương Kim Liên giờ trông giống hệt kẻ điên, nàng ta dùng hết lực của mình đâm con dao về phía nàng, vừa đâm vừa cười một cách man rợ.

Bạn đang đọc truyện *Sẽ Chi Minh Nàng Là Hoàng Hậu Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Đừng chết được không ? (p2)

Uyển Nhã nhìn mũi dao đâm xuống, nhất thời trong đầu nghĩ: “Vậy là... lại một lần chào hỏi Thiên Vương rồi! “Nàng nhắm mắt như thể chờ đợi điều đó xảy ra. Nhưng vẫn không thấy gì, không đau đớn cũng không có thứ gì đụng vào người nàng.

Đến khi mở mắt ra mới phát hiện, Chấn Phong đã đỡ cho nàng một dao ở cánh tay. Nhưng có lẽ vì hắn thường xuyên luyện công nên vẫn có đủ sức để đỡ ả kia một chưởng làm ả ngã xuống đất còn phụt ra cả máu tươi. Chấn Phong vẫn không ra vẻ gì đau đớn, hắn đứng sang một chỗ chờ người đến.

Từ xa Lý Khắc Minh cùng Tạ Quang Thiếu đã nhìn thấy nàng. Lý Khắc Minh nhanh chân một bước, chạy đến ôm lấy nàng:

- Nhã Nhã? Nàng không sao chứ?

Sắc mặt nàng nhợt nhạt, dù mệt mỏi nhưng vẫn cố gượng nói không sao. Lý Khắc Minh nhận ra trên vai nàng chảy máu rất nhiều, lòng không khỏi lo lắng ôm nàng vào lòng liên tục nói:

- Nàng không sao! Nhất định không sao! Cố gắng chịu đựng một chút! Chỉ một chút thôi!

Uyển Nhã yếu ớt nhìn hắn, mắt có vẻ đã sụp xuống. Nàng cười nhẹ bảo:

- Khắc Minh! Ta buồn ngủ quá! Ta sắp không chịu được rồi!

- Không! Nàng không được ngủ!

Giữa lúc mọi người đều đang để ý về nàng, Vương Kim Liên không biết gương mặt từ khi nào. Ả rút trong người 3 cây châm độc phóng về phía nàng. Duy chỉ có Tạ Quang Thiếu để ý, lao người ra đỡ thay nàng:

- Cẩn thận!

Uyển Nhã ngược lên, nhìn thấy Tạ Quang Thiếu đang che trước mình đổ xuống, miệng còn phun ra một ngụm máu tươi. Trước mắt Uyển Nhã thế giới như đang đảo sụp, nước mắt không biết khi nào đã tuôn ra ướt đầm hai gò má.

Ngay sau hành động của Vương Kim Liên, Chấn Phong dùng kiếm một nhát giết chết ả. Lý Khắc Minh đưa nàng lại gần Tạ Quang Thiếu để xem xét tình hình. Uyển Nhã dùng hết sức lực của mình để hét lên:

- Mau... Mau đi tìm người cứu đi!

Tạ Quang Thiếu nhìn vào vẻ mặt Lý Khắc Minh, hiểu ý của hắn. Quang Thiếu mỉm cười nhẹ nhàng:

- Không cần! Không kịp đâu! Là châm độc.

Trong đầu Uyển Nhã như thể xét đánh, nàng hất cánh tay đang ôm mình của Lý Khắc Minh ra, mặc cho vết thương kia đau nhức đến tận cùng. Nàng lê bước đến bên cạnh người anh trai trong trí óc, người anh trai duy nhất của nàng. Uyển Nhã cười như vui vẻ lắm:

- Huynh nói cái gì vậy! Ngốc nghếch! Huynh của ta sao mà chết được!

Quang Thiếu nhẹ nhàng đưa bàn tay vẫn còn dính máu của mình xoa đầu nàng:

- Ủ! Huynh muội không chết! Chỉ là... không thể bên muội nữa!

Nước mắt Uyển Nhã từ nãy tới giờ vẫn không ngừng tuôn rơi, miệng vẫn cứng ngắc:

- Đừng nói nữa! Ta đưa huynh về chữa trị!

- Nha đầu! Muội đừng ngốc nữa! Lo cho vết thương của mình đi! Ta.. không sao!- Huynh nói cái gì thế? Không sao là sao? Tại sao huynh phải nằm đây! Tại sao phải đỡ châm cho ta? Huynh nghĩ như vậy ta sẽ vui à? Tại sao?

Quang Thiếu vẫn tỏ vẻ mạnh mẽ, dịu dàng nói:

- Vì muội là muội muội của ta.

Cái giây phút ấy, lòng nàng trống rỗng, không còn một chút cảm xúc nào cả. Mọi người đều im lặng, nhìn nàng và Quang Thiếu.

Có lẽ chất độc phát tác, Quang Thiếu lên cơn co giật phun ra rất nhiều máu. Uyển Nhã khóc nức, ôm lấy Quang Thiếu:

- Huynh! Huynh sao thế? Không thể như thế được! Mau cứu huynh ấy đi! Mấy người đứng đó làm cái gì? Không thấy ta nói sao?

Quang Thiếu dùng chút sức lực cuối cùng của mình, ôm lấy nàng:

- Nhã Nhã! Sau này nếu không còn ta cũng đừng yếu đuối! Ta sẽ ở thế giới khác mà dõi theo muội!... Nhã.. Nhã Nhã nhà chúng ta... phải.. phải.. sống tốt... nhé!

Lời vừa dứt, cánh tay đang ôm lấy nàng cũng buông thõng xuống. Uyển Nhã buông Quang Thiếu ra, lay lay người:

- Huynh! Huynh! Huynh làm gì vậy? Đây không phải lúc đùa đâu! Mau dậy đi! Chúng ta còn trở về nữa! Huynh còn nằm đó ta sẽ không chơi với huynh nữa đâu.

Nàng cứ lay, tay cầm áo Quang Thiếu lay mãi lay mãi. Nhưng dù có lay đến đâu người kia cũng mãi không tỉnh. Nàng hét lên, cố gắng làm người đang nằm đó phản ứng:

- Huynh! Huynh có nghe ta nói không? Huynh mau dậy đi! Mau dậy đi!

Lý Khắc Minh ngồi xuống bên cạnh nàng, ôm lấy nàng an ủi:

- Nhã Nhã! Để huynh ấy đi thôi! Ngoan nào!

- Không! Không thể như thế được! Không thể được!

Nàng lại một lần nữa bò về phía Quang Thiếu, nước mắt không thể ngừng rơi:

- Huynh! Đừng chết! Đừng chết được không! Ta hứa sẽ làm tất cả! Ta sẽ mạnh mẽ mà! Ta nhớ ra huynh rồi! Huynh! Đừng chết! Đừng đi! Huynh bảo sẽ bảo vệ ta cơ mà? Sao giờ còn nằm đây? Huynh không thấy ta bị thương sao! Mau dậy đi! Cha đang chờ ta và huynh về đó! Huynh! Nói gì đi!

Mặc cho nàng khóc đến đâu, gào thét đến đâu, người nằm đó vẫn chỉ có thể nằm im.

Nàng không còn trụ vững, ngã đi bên cạnh thi thể của chính người anh trai, người mà nàng có được khi đến thế giới này.

- Nhã Nhã! Muội xem ta có gì này!

Nghe theo tiếng gọi, nàng quay đầu nhìn thấy bóng hình quen thuộc. Là Quang Thiếu! Huynh ấy đang gọi nàng.

Nàng không kìm được vui sướng, chạy về phía người đó:

- Huynh không sao chứ? Vẫn khỏe đúng không! May quá! Ta tưởng sắp mất huynh rồi!

Quang Thiếu vẫn không nói gì, chỉ cười. Lát sau thì đưa vào tay nàng một miếng ngọc bội:

- Ta phải đi rồi! Muội... ở lại nhớ phải mạnh mẽ lên. Ta... ta chỉ có thứ này cho muội thôi! Khỏe mắt nàng lại thêm một lần nữa đỏ hoe, giọng ngập ngừng:

- Huynh? Huynh đi đâu vậy? Đừng có đi! Ở đây với ta đi! Đừng đi!

Nàng cố gắng nắm chặt tay của người đó, nhất quyết không buông ra. Nhưng bằng cách nào đó, huynh ấy vẫn rời xa. Ngày càng một xa. Rồi để bây giờ, nàng chỉ còn nghe thấy tiếng vọng vang vẳng bên tai: Muội phải sống tốt! Ta vẫn bên muội! Đừng buồn!

Nàng choàng tỉnh dậy, miệng gọi:

- Quang Thiếu! Huynh đâu rồi?

Lý Khắc Minh đang ngồi bên cạnh giường của nàng thấy nàng tỉnh dậy mừng rỡ, ôm lấy nàng:

- Nhã Nhã! Nàng tỉnh rồi. Mấy ngày qua nàng hôn mê không tỉnh, vết thương cứ làm nàng sốt lên sốt xuống. Ta cứ tưởng mất nàng rồi. Tạ ơn trời! Nàng không sao!

Uyển Nhã quả thật có cảm thấy đau nhức ở phía vai nhưng nàng đẩy hẳn ra, bằng nụ cười nhợt nhạt hỏi hẳn:

- Quang Thiếu... huynh ấy... sao rồi? Có.. có khỏe không?

Lý Khắc Minh hơi điếng người trước câu hỏi của nàng, cúi đầu im lặng không nói gì.

- Chàng làm sao thế? Có nghe ta nói gì không?

Hắn vẫn về mặt đó, ôm lấy nàng vào lòng:

- Nghe ta nói! Nàng phải bình tĩnh!

- Chàng... nói vậy là có ý gì?

Hắn lặng thinh một hồi rồi mới từ từ nói ra:

- Huynh ấy.. đi rồi! Nàng... đừng giãy vò mình nữa!

Tạ Uyển Nhã hiểu cái chữ “đi” trong câu nói của hắn là gì. Nàng khẽ cười, hóa ra biện pháp nói giảm nói tránh cũng được dùng tốt đấy nhỉ? Nước mắt nàng vẫn rơi, rơi mang theo một nụ cười đau đến nhói lòng. Nàng nhẹ nhàng đẩy hẳn ra:

- Ta muốn về phủ với mẫu thân.

- Ta đã chuẩn bị sẵn cho nàng rồi. Kiệu đang chờ ngoài thành. Để ta bế nàng đi.

- Không cần, ta...

Lý Khắc Minh không thể nằng nói thêm lời nào, cứ thế bước đến bên bể bỗng nằng đi ra khỏi cửa cung Nguyệt Hà. Uyển Nhã trong lòng cũng không có tâm trạng mà cãi nhau, chỉ nằm im gục đầu bên ngực hắn.

Di chuyển dần dần cũng đến cửa Tạ phủ. Vẫn là Lý Khắc Minh bế nằng vào. Suốt cả dọc đường, hắn không nỡ để nằng vào kiệu liền bế nằng lên ngựa cùng mình. Nằng từ khi tỉnh dậy đến giờ, chỉ hỏi mấy câu rồi không nói không cười.

Bước vào Tạ phủ, cả không khí đau thương bao trùm. Bàn thờ khói hương vẫn nghi ngút, ai cũng mang một tâm trạng tẻ đến lạ lùng. Tạ phu nhân đã ngã bệnh từ mấy ngày trước chỉ có Tạ lão gia là còn trụ vững. Uyển Nhã nằm trong lòng Khắc Minh nhìn hình ảnh buồn bã hiện rõ trên khuôn mặt cha mình, không kìm nổi nước mắt, vang lên một tiếng:

- Cha?

Tạ lão gia đang thần thờ trước bàn thờ của chính con trai mình, nghe tiếng con gái bỗng bằng một vẻ hiền từ mà đi đến bên cạnh nằng. Lý Khắc Minh để nằng xuống nhưng vẫn đi đằng sau theo dõi nằng, sợ nằng sẽ ngã lúc nào không hay. Uyển Nhã chạy đến ôm lấy người cha già, cảm nhận rõ sự suy sụp của cha. Tạ Quang Lục vẫn không khóc, nước mắt ông từ ngày hay tin con trai mình mất vẫn chưa rơi một giọt nào. Không phải vì không đau mà là quá đau để có thể diễn tả bằng nước mắt.

- Con gái ngoan! Đừng khóc! Huynh con nhìn thấy sẽ không vui đâu.

Uyển Nhã khóc nức lên, không nói lên lời, chỉ vùi mặt vào vai cha mà khóc. Nằng lại thêm một lần nữa mất đi người thân, mất đi người mà nằng yêu thương. Cái cảm giác ấy đau mà chẳng thể nói lên lời.

- Nhã Nhã? Là con sao...?

Nằng ngẩng mặt lên, hình ảnh người mẹ hốc hác, mặt đỏ trắng đôi mắt đỏ hoe từ từ đi về phía nằng. Bà thậm chí còn không đi nổi khi không có sự giúp đỡ của a hoàn trong phủ. Uyển Nhã buông cha ra, đi về phía bà, ôm lấy bà. Lại một lần nữa, nước mắt trào ra giống như một người đang mất đi tất cả.

Lý Khắc Minh nhìn nằng đau khổ như vậy, lòng bất an vô cùng tận. Nằng đúng là rất yếu đuối nhưng lần này có vẻ là đã quá sức chịu đựng với nằng. Hắn không biết rồi sẽ phải làm sao để giúp nằng vượt qua đây?

Nằng ở bên mẹ bằng cái ôm của bà mà thấu hết sự đau khổ của bà. Cái nỗi đau của kẻ đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh. Biết làm sao đây? Có lẽ mắt mắt này là để trừng phạt nằng chăng? Nằng tự hỏi rằng có phải mình đã gây ra lỗi lầm gì nghiêm trọng không mà giờ những người nằng yêu thương cứ vậy mà từ từ.. từ từ rời bỏ nằng.

Nên khóc hay nên cười đây? Cảm xúc giờ biết nói làm sao khi nhìn bài vị của chính người mà vừa mới bảo vệ nằng mới đây? Thế mới hiểu nếu không trân trọng người bên cạnh mình thì sẽ mất đi lúc nào không hay. Để đến khi mất rồi có khóc có buồn có thương tâm bao nhiêu thì cũng là mất mà thôi.

Trong giây phút, từng cử chỉ từng hình ảnh của người anh trai kia lại hiện lên bên trong trái tim nằng. Toàn là những lời yêu thương giờ lại biến thành hàng loạt mũi tên để đâm vào bên trong trái tim đang rạn nứt của nằng.

Nhớ đến cái xoa đầu mà người đó vẫn hay làm. Nhớ đến nụ cười ánh mắt, nhớ đến sự bảo vệ ân cần mà người đó dành cho nằng. Nhớ đến cái lần đầu tiên đầy lạ lẫm khi nhìn thấy nhau.

Nhưng nhớ vẫn chỉ là nhớ, tất cả chỉ là nhớ... Một thứ rất mơ hồ làm cho con người ta khi chìm sâu vào rồi bỗng có cảm giác lạc lõng, bơ vơ.

Bạn đang đọc truyện *Sẽ Chi Minh Nằng Là Hoàng Hậu Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Huynh ấy nói ... không được khóc

Tạ Uyển Nhã nằm bên cạnh mẹ, giống như ngày đầu nằng xuyên không về đây. Nhưng cảm thấy không sao ảm áp như cái ngày đầu. Cả hai mẹ con đều giống nhau ở hai khóe mắt đều đọng lại những giọt nước buồn. Khác với nằng, Tạ phu nhân lại nở một nụ cười rất đỗi hiền từ:

- Con biết không? Ngày bé hai đứa con rất nghịch ngợm, suốt ngày bị cha la mắng nhưng lại rất biết bao biện cho nhau.

Ngập ngừng đôi chút rồi bà lại tiếp lời:

- Cả nhà ta vẫn vui vẻ như thế. Cho đến khi huynh con đi bảo vệ Thái tử, ta và cha con cực kì lo lắng cho nó. Thực lòng chỉ muốn kháng lại mệnh lệnh mà cho nó ở nhà. Nhưng nó lại thuyết phục cha con rằng nó có thể làm được. Nó nói nó không sợ bất cứ điều gì cả, có phải nhảy vào hổ tử nó cũng không sợ. Duy chỉ có một điều, nó sợ khi phải xa nhà.

Thấy mẹ không nói nữa, Uyển Nhã tò mò hỏi:

- Điều gì vậy ạ?

Nghe câu hỏi của nàng. Tà phu nhân buông lỏng tay đang ôm nàng để nàng nhìn vào mắt bà, nói:

- Nó nói nó sợ con sẽ gặp nguy hiểm khi không có nó. Nó nói sợ con khóc mỗi khi sợ ma mà không có nó bảo vệ. Nó nói sợ có kẻ nào đó hãm hại con trong khi nó không có ở nhà. Điều nó sợ nhất chính là con trở nên yếu đuối rồi đánh mất đi cái sự vui vẻ hồn nhiên của con!

Nàng rất ngạc nhiên về cái điều mà thân mẫu mình vừa nói ra. Tà Uyển Nhã ở kiếp này qua tốt số chẳng? Tại sao lại có một người huynh trưởng đối tốt như vậy? Chẳng ngại sống chết, chỉ lo cho muội muội của mình.

Nàng nấc nghẹn lên không biết diễn tả thế nào cảm xúc trong lòng hiện tại. Mẹ nàng chợt rời khỏi giường, đi về phía tủ để lấy thứ gì đó. Sau trở về giường thì nhẹ nhàng đặt vào tay nàng:

- Miếng ngọc bội này là của huynh con. Nó lúc nào trước khi đi xa cũng đưa ta miếng ngọc này để lỡ nếu nó có gì bất trắc, ta sẽ đưa nó cho con. Để rồi con nhìn vào miếng ngọc đó mà thấy nó vẫn đang bảo vệ con.

Đến đây, Tà phu nhân lại không sao ngăn được nước mắt:

- Ta tưởng rằng lần này nó vẫn sẽ về mà đòi lại ta miếng ngọc này. Nhưng dù có đợi mãi miếng ngọc vẫn nằm im trong ngăn tủ.

Uyển Nhã nhìn chăm chú lên miếng ngọc bội trong lòng bàn tay mình, cảm thấy nó rất quen thuộc. Chợt nhớ ra đây chính là miếng ngọc bội mình thất trong giấc mơ, cái giấc mơ Tà Quang Thiếu từ biệt nàng. Nước mắt nàng thậm chí còn không thể rơi nữa.

Một lúc sau, mẫu thân bèn nắm lấy tay nàng giọng ấm áp:

- Nhã Nhi! Huynh con đã đi, con cũng đừng tự dằn vặt bản thân nữa. Ta và cha con thân sinh ra nó nhìn nó như vậy đương nhiên đau lòng. Thế nhưng muốn nó thanh thản ra đi cũng không thể cứ khóc mà thương tiếc mãi. Như vậy nó sẽ chẳng thể yên lòng được!

Uyển Nhã cũng nắm lấy tay bà, nhìn miếng ngọc bội mà nói:

- Đúng! Con gặp huynh ấy rồi! Huynh ấy nói nhất định phải mạnh mẽ!

Buổi tối hôm đó có vẻ như nàng đã phục hồi lại tâm trạng được phần nào. Suy cho cùng, cái gì qua thì cũng phải cho qua thôi. Cứ luyến cứ tiếc cũng chẳng thể lấy lại được.

--- phân cách ngàn năm ---

Hiện giờ trong triều đang căng thẳng về vấn đề lương khổ. Lý Khắc Minh được sự cho phép của Phụ hoàng đứng ra chỉ rõ những tên quan đã rút mất tiền tri viện cho bách tính. Quy ra cũng phải mất cả mấy chức quan cao. Bộ máy triều đình cũng theo đó cải cách lại một lượt.

Hoàng thượng sau việc này càng thêm tin tưởng Lý Khắc Minh, càng giao thêm công việc cho hắn. Làm hắn mãi đến hôm nay mới có thể trở lại Tà phủ đón nàng.

Hay tin hắn đến đón, Tà Uyển Nhã cũng đã chuẩn bị sẵn, ra cửa chờ.

Nhìn thấy nàng hắn đầu tiên thấy vui sau nhìn sắc mặt lại thêm thân thể bỗng lòng lại đau 1 hồi. Cũng tại hắn sơ suất mới có cái kết như ngày hôm nay.

- Nhã Nhã... mấy ngày qua nàng vẫn khỏe chứ? Tại sao lại gầy xẹp đi như vậy? Nàng cũng không như trước kia khóc lóc đau khổ nữa. Tuy có chút đau buồn song vẫn gượng cười:

- Ừ ta không sao rồi.

Lần này nàng rất nhẹ nhàng, từ từ bước đến bên hắn. Không khóc, không làm loạn, chỉ đơn giản là đi từng bước từng bước. Lý Khắc Minh cẩn thận bế nàng lên ngựa để nàng ngồi cùng mình:

- Khắc Minh! Chúng ta đừng về cùng với được không? Ta.. ta..

- Ừ! Không về cùng với! Ta cùng nàng đi dạo.

Phù công công dùng ánh mắt trao đổi với những người hầu cận rồi cùng họ trở về cung điện trước. Còn Lý Khắc Minh và nàng thì đi hướng ra ngoại ô.

Suốt cả dọc đường, nàng nhắm mắt, yên bình nằm im trong lòng Lý Khắc Minh. Nhìn nàng lắng lòng được một chút, Khắc Minh cũng nhẹ nhõm một chút. Nàng ắt hẳn mệt mỏi rồi! Hắn cố gắng đi ngựa thật chậm để nàng có thể nghỉ ngơi.

Đợi đến khi ra khỏi kinh thành, hắn thúc ngựa đến bên một gốc cây to trong khu rừng yên ắng. Hắn nhìn nàng ngủ ngon đến nỗi không muốn đánh thức dậy, chỉ để ngựa đứng yên nhìn ngắm quang cảnh ở phía trước.

Uyển Nhã ngủ thiếp một lúc, tỉnh dậy mơ màng nhìn xung quanh, ngược lên nhìn hắn trầm ngâm hỏi:

- Đến rồi... sao không gọi ta?

Lý Khắc Minh nghe tiếng nàng mới hoàn hồn, cười đáp:

- Không sao! Để nàng ngủ một chút cũng tốt!

Hắn nhảy xuống trước sau đó đỡ nàng xuống. Hắn bế nàng đặt xuống bên gốc cây còn mình thì ngồi bên cạnh. Nàng ngả đầu lên vai hắn. Cái hình ảnh bây giờ bình thản yên bình đến lạ lùng.

- Mấy ngày qua có phải tâm trạng đỡ hơn nhiều không?

- Ừ khá hơn rồi. Từ giờ sẽ không khóc nữa!

- Nàng mạnh mẽ như vậy sao?

Uyển Nhã mỉm cười, nhớ lại chuyện ngày hôm trước. Nàng cùng mẫu thân mình đi thăm mộ Tạ Quang Thiếu. Ở đó khói hương vẫn nghi ngút cỏ cũng chưa mọc thậm chí bia gỗ khắc tên mực vẫn chưa khô. Nàng đi đến bên mộ, ngồi xuống tựa ngó mộ là huynh mình mà tâm sự:

- Đến bây giờ muội vẫn chưa tin huynh đã không còn bên muội. Vẫn chỉ ngỡ như vừa mới đây còn cùng nhau cười đùa nay nước mắt lại thay thế. Khó mà có thể chấp nhận một sự thật rằng huynh rời xa nơi này. Muội là một con người yếu đuối ngốc nghếch, chắc huynh cũng hiểu mà. Thậm chí biết huynh chắc chắn không quay lại mà vẫn nài lòng rằng huynh sẽ về sớm thôi. Thật ngốc nghếch! Nhưng từ giờ sẽ không còn chuyện đó nữa đâu! Muội sẽ sống vì huynh, vì phụ mẫu chúng ta. Sẽ sống một cuộc sống xứng đáng với sự hy sinh của huynh! Đừng lo cho muội nữa mà cứ an nghỉ đi nhé! Muội sẽ cố gắng không khóc nữa vì ít nhất đó là điều muội có thể làm cho huynh!

Những lời này của Tạ Uyển Nhã nghe là đau nghe là nhói. Tạ phu nhân đành phải quay đi chỗ khác không để nàng thấy bà khóc. Còn nàng dường như có thể cảm nhận ai đó đang lại gần mà ôm nàng vào lòng. Cảm giác rất mong manh thôi nhưng lại cực kì ấm áp.

Quay lại với hiện tại, nàng suy nghĩ rất kĩ rồi mới theo Lý Khắc Minh trở về cung. Cái hình ảnh hắn lo lắng chạy tới chạy lui vì nàng, cái giọng quan tâm của hắn cả cái nét buồn bã hiện trên khuôn mặt hắn làm nàng không nở mà ừ rừ trước mặt hắn. Dầu sao để hắn lo lắng suốt thời gian qua cũng quá đủ rồi.

Tay nàng trong chốc lát đan vào, nắm chặt lấy tay hắn. Lý Khắc Minh cũng vô thức nắm lấy tay nàng. Hành động đơn giản nhưng khiến người ta cảm thấy hạnh phúc và an toàn hơn bao giờ hết. Hai người cứ như vậy ở bên nhau, cùng nhau ngắm hoàng hôn từ từ buông xuống.

--- phân cách ngàn năm ---

Việc Lý Khắc Minh đưa Uyển Nhã về cung thu hút sự chú ý của các phi tần khác. Có người thì mong mình có thể là nàng, có người lại bĩu môi nói rằng nàng giả bộ để Lý Khắc Minh quan tâm. Nhưng tất cả sau chuyện này đều ngầm hiểu rằng: Đụng vào Thái tử phi không sớm thì muộn cũng có kết cục chẳng mấy tốt đẹp. Nên là trong lòng dù bất mãn ghen ghét cũng chỉ dám chửi rủa thầm chứ chẳng làm gì được. Hậu cung mất đi một Vương Kim Liên lại thêm chuyện trên cũng tạm thời yên ắng.

Nàng vừa về cung không bao lâu, Thái hậu cùng Hoàng hậu gửi vô số đồ bỏ đến. Các hậu cung khác cũng mang quà đến biếu xén. Nàng đến nhìn cũng chẳng để ý, sai người đem đến ủng hộ vào quốc khố.

Gần đây Lý Khắc Minh cứ hết việc là lại đến cung Nguyệt Hà, Đông Cung điện cũng cứ như vậy bị bỏ trống. Hắn mà đã đến thì nàng ngày 3 bữa đều phải ăn đủ, ngoài ra thuốc bổ các loại cũng phải uống không sót một loại nào. Nàng sắp vì ngập đầu trong thuốc mà không thờ được rồi.

Cứ thế cứ thế thời gian trôi qua, Uyển Nhã cũng dần dần trở lại với tính cách hàng ngày. Nhưng mấy ngày gần đây, Lý Khắc Minh luôn tìm cách lảng tránh nàng. Tối đến cũng trở về Đông Cung rất sớm.

Một hôm nào đó, Uyển Nhã tâm sự với Kim Ngân:

- Kim Ngân? Em có thấy Khắc Minh dạo này rất lạ không?

- Nương nương? Là lạ thế nào ạ?

- Thì chàng không hay quan tâm ta, dạo này cũng chả ở lại Nguyệt Hà điện nữa. Ta hỏi làm gì thì liên tục lảng tránh. Rõ là rất lạ.

Kim Ngân cũng thấy lạ, gật gật. Uyển Nhã lại bắt đầu suy tư:

- Có khi nào ta ốm chàng chăm mệt quá nên tìm nữ nhân khác không?

- Nương nương. Ý này em thấy không đúng mấy!

- Hay... ta ốm nên xấu đi? - Nàng vừa nói vừa chạy đến soi mình trong gương.

- Hoàn toàn không thể nương nương! Nếu không thì trước khi người bệnh Thái tử đâu chỉ sùng mình người?

Uyển Nhã vẫn không thoát ra được vãn đa nghi. Nhưng đúng là dạo đây Thái tử rất lạ mà. Ngày càng lạnh nhạt với nàng, ngồi ăn cơm cũng để đầu óc nơi khác nữa! Rồi khi đêm xuống cũng vội vã trở về cung của mình chứ không ở lại cung của nàng như trước.

- Không được! Chắc chắn Khắc Minh đang giấu ta gì đó! Đi! Chúng ta đến Đông Cung điện.

Nàng nói, nhảy xuống khỏi chiếc giường mềm mại vội đảo bước đi. Kim Ngân hốt hoảng dang 2 tay ra ngăn cản:

- Nương nương? Người đi đâu vậy?

Uyển Nhã khó hiểu nhìn nha đầu trước mặt:

- Em không nghe ta nói sao? Ta đi xem chàng đang làm gì! Trước nay chàng đi đâu ở đâu đều sai người đến báo. Giờ lại bất vô âm tín. Ta không thể không nghi ngờ được.

Kim Ngân liếc mắt nhìn Chấn Phong ý bảo đi nói với Thái tử đi. Chấn Phong nhận được ý hiệu, lẩn đi trong im ắng. Sau đó Kim Ngân lại cười trừ, đánh trống lảng đi chuyện khác:

- À... thì... nương nương. Người nghĩ xem Thái tử nào có lừa dối người. Hẳn người nghĩ nhiều rồi.

Uyển Nhã neho mắt nhìn nha đầu kia:

- Em như vậy có phải là che giấu gì đó không? Như vậy ra càng nghi ngờ. Không được! Ta nhất định phải đi.

Nàng nói rồi vượt qua Kim Ngân chạy đi. Kim Ngân không còn cách nào đành chạy theo mòn liên tục gọi:

- Nương nương! Nương nương!

Lúc này, ở Đông Cung điện.

Các công công mấy ngày nay luôn bị tra tấn bởi tiếng sáo phát ra từ trong cung. Bên trong chính là Phù công công, Lý Khắc Minh và một người đàn bà. Trên tay Lý Khắc Minh và người đàn bà đó đều cầm một chiếc sáo. Người kia thổi sáo rất hay nhưng Lý Khắc Minh thì...

- Bỏ đi! Ta không tập nữa!

Hắn vừa nói vừa vứt chiếc sáo đi trong tâm trạng cực kì cực kì không tốt. Phù công công ở một bên bợ phờ nói:

- Thái tử! Mấy ngày rồi mà tập mãi người cũng không xong. Thần nghe vị này dạy cũng đến thuộc lâu rồi. Thậm chí thần có thể thổi sao như bà ấy nữa.

Lý Khắc Minh có vẻ ngập ngừng, ném cây sáo về phía Phù công công:

- Nói thì dễ, người thử đi xem nào.

Phù công công bĩu môi, đưa sáo lên thổi. Tiếng sáo hay vì vậy lại khiến Lý Khắc Minh khóc ròng.

- Thổi sáo còn khó hơn cả cầm đao giết giặc nữa.

Lý Khắc Minh đang ôm đầu suy nghĩ thì Chấn Phong xông vào:

- Thái tử... Thái tử phi đến rồi.

Lý Khắc Minh đang buồn thảm mắt bỗng mở to vội vàng hỏi:

- Sao? Phù công công! Người ra cửa kéo dài thời gian. Chấn Phong người cũng trốn đi, đừng để nàng nhìn thấy còn bà... ừm.

Trong lúc Lý Khắc Minh đang loay hoay tìm cách giấu người dạy sáo thì Phù công công ở ngoài vọng vào:

- Điện hạ! Thái tử phi cầu kiến ạ!

Ở ngoài, công công đang đổ mồ hôi hột, cứ cách vài giây lại hô lên báo. Tà Uyển Nhã bức bối, đẩy Phù công công ra:

- Thật là... Mọi lần ra vào có cần hô đâu. Tránh ra! Ta phải xem chàng đang làm gì.

Phù công công bị đẩy ra, vuốt mắt: Vậy là xong. Thái tử à... lão công xin lỗi! Lần này... ngài lại khổ rồi!!

Bạn đang đọc truyện *Sẽ Chỉ Minh Nàng Là Hoàng Hậu Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 34: Chàng giấu ta cái gì ?

Mở cửa vào thì nàng thấy Lý Khắc Minh đang thong dong cầm tấu chương ngồi trên ngai đọc trong im lặng. Uyển Nhã nghi ngờ, bật chế độ rada theo mắt nhìn mọi thứ xung quanh cố tìm ra điều khác biệt. Nàng cứ thế mò mẫm rồi lại mò mẫm hết chỗ này đến chỗ khác. Còn trên kia có người đang đổ mồ hôi lạnh vì sợ hãi. Lý Khắc Minh ho lấy lại giọng, giả vờ nghiêm nghị hỏi:

- E hèm! Uyển Nhã! Nàng tới đây có chuyện gì?

Nàng thôi không dòm ngó nữa, chạy nhảy đến chỗ hần giọng thần nhiên:

- Không. Không có gì! Cơ mà chàng đang làm gì đây?

- À.. thì.. nàng không thấy sao? Ta đang đọc tấu chương!

Uyển Nhã đến gần, mắt cúi xuống nhìn bản tấu chương. Tuy là mấy chữ này nàng không hiểu lắm nhưng rõ ràng ẩn kí thì phải ở dưới đây này nó lại ở trên. Nàng cầm lấy tấu, xoay nó theo hướng ngược lại:

- Bẩm Thái tử! Ngài đọc tấu chương mà cũng đọc được ngược sao?

Nói xong nàng lờm hẩn một cái sắc lạnh làm Lý Khắc Minh không nói nên lời. Cúi xuống nàng phát hiện một mảnh váy lộ ra sau ghế của hần. Nàng rất ngạc nhiên pha lẫn cả một chút sốc nữa. Nàng quyết định cúi xuống xem thử thì bị hần chặn ngang rồi đẩy ra ngoài:

- À... ta có một thứ muốn cho nàng xem! Ta và nàng ra ngoài đi!

Uyển Nhã đương nhiên không chịu. Nàng vói vói chỉ tay vào sau chiếc ghế nhưng rốt cuộc vẫn bị hần lôi ra khỏi cung. Nàng vùng khỏi tay hần, âm ức:

- Chàng giấu cái gì mà không cho ta xem? Ta nhất định phải vào!

Nàng hất tay hần ra, chạy thật nhanh vào trong. Nhìn xuống dưới cái ghế, lại chẳng có một ai cả. Nàng thì đang ngờ ngác hần thì lại thờ phào nhẹ nhõm, cuối cùng cái cửa xoay ngàn năm kia cũng có tác dụng. Giọng nàng bất bình, nhìn hần hỏi:

- Rõ ràng ta thấy có người ở sau ghế. Bây giờ đâu rồi?

Lý Khắc Minh cười phẩy:

- Nàng đa nghi rồi! Làm gì có ai chứ!

Uyển Nhã ừ ừ xù xù “Không lẽ mình nhìn nhầm? “ Nàng không nói năng gì, xịu mặt xuống phẩy tay:

- Bỏ đi! Không nói nữa! Ta chán rồi! Về cung đây!

Nàng chẳng hơi đâu để ý đến hần nữa, lui thui về cung. Nhìn đáng vẻ đầy vẻ tội nghiệp của nàng, Lý Khắc Minh có phần không nỡ. Phù công công đành ở sau lên tiếng an ủi:

- Bây giờ phải buồn một chút sau nương nương mới vui được! Điện hạ đừng buồn!

Hần không còn cách nào khác, phất áo đi vào:

- Học tiếp thôi!

Lúc lướt qua Chấn Phong còn bảo:

- Người về cung đi! Thay ta chăm sóc nàng thời gian này!

Nói rồi hần lại trở vào cung, tiếp tục công việc luyện tai cho thái giám của mình.

Sở dĩ hần làm như vậy là vì sắp tới là sinh nhật thứ 18 của nàng. Lần sinh nhật trước của hần đã khiến nàng chịu nhiều thiệt thòi, nàng lại vừa trải qua cú sốc lớn. Nên ít ra hần cũng phải làm thứ gì đó. Mà hần thì biết làm gì? Hôm trước vừa một phen đại náo nhà bếp, làm cho mọi thứ ở đó loạn cả lên. Thật là mất mặt. Rồi hôm trước nữa vừa học đàn tranh, không biết đã đứt bao nhiêu dây đàn, gãy bao nhiêu cái đàn nữa! Rốt cuộc cũng chọn được môn sáo trúc này. Học đến hôm nay cũng như chưa học. Chỉ tội cho người dạy cho bậc “Chỉ tôn IQ cao ngất ngưỡng” kia, mắng cũng không được, động chạm cũng không xong, chỉ có thể kìm nén và kìm nén.

Tạ Uyển Nhã bực dọc bước đi trên con đường vốn quen thuộc nay cảm giác lại dài đến lạ thường. Nàng vùng vằng bước đi lòng thầm nghĩ: Lý Khắc Minh kia hần có gì đó giấu ta. Bình thường thì luôn dính lấy ta bây giờ lại tránh mặt. Thường ngày luôn bên ta đến tận sáng mới rời đi mà mấy ngày nay lại

lén la lén lút chạy mất lúc nửa đêm. Đắt nước thì bình yên thế này, chả phải làm gì cả mà tên đó cứ thoát ẩn thoát hiện. Chắc chắn có điều gì đó. Nhưng mình cũng đâu thể làm gì được? Cứ tưởng hấn khác mấy tên đàn ông ở hiện đại kia. Hóa ra cũng là cùng một ruột cả. Cứ chờ đấy mà coi! Ta là ta sẽ bỏ đẹp hết.

Nàng vừa nghĩ vừa gật gật đầu, cho rằng điều mình nghĩ là đúng. Chấn Phong ở đằng sau chạy đến định nói gì đó:

- Nương nương, người...

Uyển Nhã quay lại chặn lời kiên quyết:

- Ngươi cũng là đàn ông! Ta cũng sẽ không nói chuyện với ngươi!

Nàng nói xong nhanh chân bước đi. Bỏ lại Chấn Phong đang ngờ ngác ngác ngờ không hiểu mình là đàn ông thì sai chỗ nào.

Mấy ngày hôm nay thời tiết tự nhiên lại rất đẹp, trái ngược hoàn toàn với tâm trạng của Uyển Nhã. Càng mấy ngày này, Lý Khắc Minh càng không để ý đến nàng.

Uyển Nhã ngồi ăn cá, nhắm con cá là Lý Khắc Minh chộc lên chộc xuống hấn học. Bát com thì vẫn còn nguyên mà con cá thì bị dầm nát. Kim Ngân với Chấn Phong ở một bên thương thay cho con cá trên đĩa kia, dè dặt ngỏ lời:

- Nương nương? Con cá này có gì đặc tội với người sao? Sao người lại... hành hạ nó như vậy?

- Đúng vậy nương nương! Người không nên “giận người chém cá” như thế!

Nàng quay sang lườm lăm sống lưng hai người kia lạnh ngắt, sau lại trở nên mếu máo phụng phịu:

- 2 người xem cũng đâu phải ta muốn như vậy? Tại cứ nhìn cá là lại nhớ đến hấn. Tên đó giờ thật quá quái! Hôm nay sinh nhật ta, hấn còn không để tâm. Đã thế còn trốn tránh ta. Ta dù có hiền đến đâu ta cũng đâu thể nhịn được!

Kim Ngân với Chấn Phong liếc nhau rồi thở dài. Cố lên! Nốt hôm nay là bọn họ sẽ không phải chịu cảnh hôm nào cũng nghe Uyển Nhã than vãn nữa.

Nàng đang chán nản nhìn vào bát com thì ở ngoài một giọng vọng vào:

- Sao thế? Minh Nhi bắt nạt con sao?

Nàng nhìn ra, miệng nở nụ cười:

- Nãi nãi! Sao người lại ở đây giờ này?

Hoàng Thái hậu triều mến nhìn nàng, chậm chậm bước vào ngồi xuống bên cạnh nàng:

- Ta mới phải hỏi con! Tại sao giờ này còn chưa ăn xong com nữa?

Nàng nắm tay bà vui vẻ:

- Không sao đâu nãi nãi! Sáng nay con đã ăn sáng rồi. Giờ chẳng qua là ăn cho đủ bữa. Không ăn cũng không sao. Người qua đây ngồi đi để cung nữ dọn xuống.

Nàng kéo bà ra giường, để bà ngồi cạnh mình hỏi:

- Giờ cũng đã trưa, sao người không nghỉ ngơi lại đến cung Nguyệt Hà vậy.

Bà yêu chiều nhìn nàng:

- Đương nhiên là có việc rồi.

Nói rồi bà hướng ra ngoài bảo:

- Người đâu? Mang đồ vào đây!

Nàng tò mò, nhìn người cung nữ long trọng bê một cái hộp đẹp mắt vào đến đứng bên Thái hậu. Nhìn ánh mắt thích thú của nàng, dịu dàng hỏi:

- Sao vậy? Tò mò sao?

Uyển Nhã bật cười, chỉ tay vào cái hộp:

- Đó là gì thế ạ?

Thái hậu vẫy tay để người hầu đến gần, lấy hộp đó đặt trước mặt nàng:

- Cái này... cho con!

- Cho con? Sao lại cho con?

Thái hậu nắm tay nàng, nhoen miệng cười:

- Hôm nay sinh nhật thứ 18 của con mà! Cái này coi như thay ta chúc mừng con.

Nàng dùng ánh mắt long lanh, cẩn thận mở hộp quà:

- Oa! Cái nhẫn đẹp thật đấy!

Nàng từ từ đưa nhẫn lên gần mặt mình để nhìn. Chiếc nhẫn rất đặc biệt, là ngọc màu hồng nhạt. Trước đây chưa từng thấy loại ngọc này bao giờ.

- Cái này là vật của ta, ta giữ rất lâu rồi. Hồi trước khi Hoàng thượng cưới Hoàng hậu ta cũng từng đưa cho hai đứa nó, giờ chuyển lại cho con và Khắc Minh. Cái con là cái màu hồng nhạt còn của Khắc Minh là màu xanh. Hai màu này hòa với nhau làm ta cảm giác ấm áp đến lạ. Hoàng hậu vì đang nhiễm phong hàn nên không đích thân đưa cho con nên ai gia đi thay. Con thấy sao? Thích không?

Uyển Nhã gật gật đầu, cười khúc khích:

- Thích chứ ạ! Cực kì thích! Con sẽ giữ gìn cẩn thận.

Bà nhìn nàng vui vẻ, tâm cũng vui theo:

- Nhã Nhi! Thực ra ta biết, vào cung làm Thái tử phi rất cực khổ. Ta cũng là người từng trải đương nhiên hiểu. Trước kia ta hồ đồ hại cho hoàng hậu và hoàng thượng cãi nhau to, suýt chút nữa mất đi Minh nhi. Điều đó làm ta áy náy vô cùng. Bây giờ ta thấy con ở hậu cung bị gây khó cũng chẳng thể suốt ngày bên vực con. Sau này khi Minh nhi lên ngôi rồi con sẽ càng khó khăn hơn. Hôm nay tặng con chiếc nhẫn này là muốn nói với con: Trong lòng ai gia chỉ có con là nương tử của Minh nhi. Nếu lỡ sau này 2 đứa có xa cách, hứa với ta đừng bỏ nhẫn này ra. Hi vọng từ cái nhẫn mà hai đứa trở về với nhau.

Nàng mỉm cười, đồng ý với bà. Thật hiếm khi thấy trong nhà chồng ở cổ đại lại có người trân trọng nữ nhân như bà. Nàng cũng cứ cho là may mắn đi.

Chiều hôm đó, Lý Khắc Minh gần dựm mọi thứ xong thì vừa hay gặp nàng. Hắn vẫn theo kế hoạch, bơ đẹp nàng. Nhưng nàng lại khác, vui vẻ quàng tay hắn:

- Chúng ta đi chơi đi!

Hắn mặc dù trong lòng muốn gật nhưng ngoài lại bỏ tay nàng ra, nghiêm mặt:

- Chẳng lẽ Thái tử phi không thấy ta còn rất nhiều việc sao?

Hắn xoay người bỏ đi. Sau bóng lưng hắn, nàng cười khổ:

- Chàng giấu ta cái gì? Thê thiếp sao? Cứ nói! Ta đồng ý cho chàng nạp thiếp.

Hắn đến không ngờ nàng sẽ nói mấy lời này, quay lại nhìn nàng. Nàng vẫn cười như thế nhưng khóe mắt đã đỏ:

- Hừ! Nam nhân chẳng qua chỉ là giống nhau. Bản chất nhảm chán đến ghê tởm. Được thôi! Chàng sùng ai thì sùng, cứ công khai đi! Ta chẳng để ý đâu. Hôm nào ta chẳng thấy nữ nhân ra vào Đông Cung. Muốn phong phi như thế nào? Quý thiếp? Trắc phi... hay cả thê tử phi? Ta sẽ nhường.

Lòng Lý Khắc Minh nửa cười nửa khóc. Cái nữ nhân này! Chờ một chút nữa là được sao lại khiến hắn khó xử thế này chứ?

- Nàng thật sự nhường cả ngôi vị Thái tử phi? Cao thượng vậy sao?

- Nhường chàng cho người khác không phải là cao thượng. Là vì khi xác định chàng không yêu ta nữa thì có ở chức vị cao đến đâu cũng thế cả. Thứ không thuộc về mình... càng dành lạ càng đau thôi. Buông sớm thì đỡ đau.

Lần này là nàng xoay người bỏ mặc hắn. Nhìn bóng dáng của nàng mà hắn thấm rủa. Chết tiệt! Cái lần sinh nhật này mà nàng không vui thì... Kim Ngân, Chấn Phong, Phù công công, Thái hậu, Phụ Hoàng, Mẫu hậu, đôi phu thê nhà Vương Sỹ Anh nữa hắn sẽ xử từng người một. (Mình ca đang liệt kê danh sách đồng phạm đây ư ==!)

Hắn đành thờ dài trở về vị trí chuẩn bị cho đại kịch lớn.

Tối hôm đó, binh sĩ giả máu giả diễn viên đều được bố trí sẵn sàng. Phù công công liếc ngang dọc, kiểm tra một lượt. Chắc chắn rồi ra dấu hiệu bắt đầu:

- Có thích khách! Quân bay đâu! Bảo vệ thái tử! Nhanh lên.

Phù công công rất thông minh, sớm đã leo lên nóc Nguyệt Hà điện để hô. Hô xong tiện đóng luôn cả thích khách nhảy xuống. Diễn viên tiếp theo là Chấn Phong, tỏ vẻ hốt hoảng đập cửa chạy vào:

- Nương nương! Nương nương! Đông Cung điện có thích khách!

Ngoài dự đoán của tất cả mọi người, Uyển Nhã vẫn thản nhiên:

- Có rất nhiều binh sĩ! Lý Khắc Minh thì võ công cao cường! Việc gì đến lượt ta lo?

Chấn Phong đứng người liếc Kim Ngân tìm cách giải quyết. Kim Ngân nhanh trí, đứng sau làm động tác trúng tên. May sao Chấn Phong cũng không phải dạng ngọc ngà:

- Nhưng nương nương... Thái tử trúng tên rồi!

- Hắn ta sức khỏe rất tốt. Hàng đêm đều gọi nữ nhân đến. Một mũi tên có là gì!

Kim Ngân có tài ăn nói, nhanh chóng tạt thêm lửa vào thùng xăng âm ỉ:

- Nương nương người không biết sao? Thái tử hôm nay đãi khách say khướt, nhận thức không còn tỉnh táo.

- Nương nương! Là tên độc!

Nhờ sự kết hợp tài tình của cặp đôi kia mà Uyển Nhã đang xếp đồ sóc đến nỗi còn vớt cả đồ đang xếp mà chạy đi.

- Nương nương! Thái tử bị thích khách đem đến vườn hoa rồi! Người mau đi đi!

Cừu Uyển Nhã ngây ngô khóc không ra nước mắt, tìm đập thành thịch chạy đi.

Chờ nàng đi khuất, 2 tên gian thần kia mới đập tay nhau.

- Ta thấy huynh đạt lắm! Sao lại nghĩ ra tên độc cơ chứ! Đúng là cao siêu.

- Cô nương quá khen! Haha.

Phù công công từ bao giờ đã đứng bên cạnh thì thầm:

- Ngồi đó mà cười! Chờ xem sáng mai Con thịnh nộ Thái tử phi giáng xuống chúng ta thế nào đi!

- Có thể từ, chúng ta còn phải lo sao?

Phù công công mang bộ mặt đưa đám nhìn sang hai người kia:

- Người nghĩ Thái tử có dám kháng lệnh nương nương không?

Nụ cười trên môi cặp kia bắt đầu tắt lịm. Thôi xong! Ngày mai quả là tận thế!

#lê: xin lỗi -^~ tui mãi chơi trung thu mà lười ra chương mới. Thôi sang chương sau chuẩn bị hết loạn nhà vì độ sùng của Minh Nhi Ca Ca ha:3

Bạn đang đọc truyện *Sẽ Chỉ Minh Nàng Là Hoàng Hậu Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Sinh nhật ngọt ngào

Nàng hốt hải nghe theo lời của Chấn Phong và Kim Ngân chạy theo hướng vườn hoa. Chạy rất nhanh, nàng chạy với tất cả sức lực của mình. Uyển Nhã vừa chạy miệng vẫn không ngớt nghỉ:

- Chẳng nhất định không được có chuyện gì! Nhất định thế! Nhất định không được!!!

Mãi mê đến nỗi đến gần vườn hoa nàng bị một bóng đen bịt miệng, kéo đi. Nàng vùng vẫy khỏi vòng tay người kia, hần liền ôm lấy nàng. Nàng chợt nhận ra vòng ôm quen thuộc đó.

- Nhã Nhi! Là ta!

Lý Khắc Minh để nàng im lặng trong vòng tay hắn rồi mới bỏ nàng ra. Hắn xoay nàng về phía sau đã được trang trí công phu bằng nến.

Uyển Nhã có phần khó hiểu, định mở lời hỏi thì bị ngón tay của hắn chặn ở môi.

- Đừng hỏi gì cả. Xem ra có gì cho nàng nhé!

Nàng bắt trí bất giác nghe theo hắn, quên quấy cái chuyện giận dỗi mới vừa nãy thôi.

Lý Khắc Minh cười, nụ cười đẹp dịu dàng mang theo cả nét cung chiều. Hắn cầm cây sáo, đứng trước mặt nàng ngân lên những nốt nhạc thanh thoát.

Uyển Nhã chợt hiểu ra, lần trước là nàng dọa ốm hắn giờ là hắn dọa chết nàng. Tên này không những lấy được gốc mà còn lãi nữa.

4 mắt nhìn nhau không rời cảnh tượng đơn giản mà ấm áp. Nàng khẽ cúi mặt, lau đi giọt nước mắt hạnh phúc của mình. Bằng kinh nghiệm học sáo của mình nàng thừa biết âm sáo của Lý Khắc Minh không chuẩn hay nói cách nặng nề là khó nghe. Nhưng nó lại khiến nàng vui hơn cả 1 người thổi sáo chuyên nghiệp.

Lý Khắc Minh thổi sáo xong, bạc môi cong lên đắc chí hỏi:

- Nương tử? Phu quân thổi sáo đã đủ làm nàng vui chưa?

Hắn tiến dần về phía nàng, hai người chỉ còn cách nhau một bước chân. Nàng dơ tay ngăn hắn lại:

- Đừng tiến đến nữa!

Lý Khắc Minh ngưng bước, nhú mày hỏi:

- Tại sao?

- Bởi vì... - nàng vừa nói vừa tiến đến chủ động ôm lấy hắn - chàng bước đến bên ta nhiều như vậy hãy để phần bước cuối, ta sẽ bước đến bên chàng. Sau này lỡ cách nhau xa quá, chàng cứ bước, khi nào mệt lại thôi. Còn ta... sẽ bước phần còn lại đến bên chàng. 2 ta cùng bước... vì yêu là phải cùng nhau cố gắng chứ không thể dựa vào một phía.

Nghe mấy lời này, Lý Khắc Minh cung chiều véo hai má của nàng:

- Ta nghĩ nàng chỉ có cơ hội bước bước cuối cùng. Vì ta sẽ chẳng bao giờ mệt khi bước đến bên nàng.

Lời vừa dứt, hắn cúi xuống nhẹ nhàng hôn lên môi nhỏ của nàng. Nàng không kháng cự, cứ thế mà thuận theo hắn. 2 người dây dưa một lúc lâu hắn mới buông nàng ra, tựa vào vai nàng mà thì thầm:

- Uyển Nhã! Sinh nhật vui vẻ! Hép bi bót đây!

Câu nói cuối của hắn làm nàng bật cười hỏi:

- Sao chàng biết happy birthday?

Hắn nhún vai chỉ vào đầu:

- Trí nhớ của ta rất tốt đấy.

Nàng phì cười nhìn hắn. Đã có một hôm nàng kể cho hắn nghe về chuyện của thế kỉ 21. Trong khi đó có nhắc về sinh nhật của nàng. Thảo nào hôm đó hắn cứ bảo nàng nhắc đi nhắc lại từ happy birthday. Nàng còn dạy hắn cả kí hiệu trái tim chỉ là... chắc hắn quên rồi.

Nàng đang nhớ lại thì hắn mở tay nàng ra, vẽ lên đó hình trái tim bảo:

- Ta yêu nàng!

Lần này Uyển Nhã cảm động thật sự, nhón chân lên ôm lấy hắn, tựa vào vai hắn thủ thỉ:

- Cảm ơn chàng vì món quà ý nghĩa này!

Lý Khắc Minh cũng quàng tay, đem thân thể nữ tử bé nhỏ ôm vào lòng. Nàng cũng vòng tay, ôm lấy hắn.

Ở phía xa xa, có 3 kẻ đang dòm ngó cảnh hạnh phúc yên ấm của gia đình nhà Thái tử. Kim Ngân ngồi ở phía dưới cùng bằng ánh mắt long lanh, tay vỗ nhẹ cảm thán- Ai da! Trên đời này thật chẳng có ai có thể sánh bằng Thái tử! Thái tử chính là độc nhất vô nhị mà! Vừa đại đại soái, lại còn là vua tương lai của một nước. Trẻ tuổi như vậy đã anh dũng vô cùng. Đúng là làm tan nát cõi lòng của thiếu nữ.

Chấn Phong đứng trên cùng có vẻ chột dạ, tầm mắt đưa xuống chỗ Kim Ngân:

- Đâu phải là không thể? Nam nhân bọn ta đây người có thể làm như thế. Chẳng qua là... cần phải gặp đúng người thì mới...

Kim Ngân chẳng để ý đến vẻ lúng túng của Chấn Phong, vẫn lắc đầu trề môi dè bừ:

- Huynh nói thế nghe làm sao được? Kể cả là nam nhân thường thôi cũng chưa chắc cưng chiều vợ mình như Thái tử đâu! Haizzz... nương nương hân phúc lắm nên mới có người chồng như vậy!

- Muội nói như vậy chẳng phải tội cho nam nhân bọn ta sao? Nói cho muội biết, nam nhân bọn ta một khi gặp đúng người thì sẽ chẳng bao giờ phai lòng đâu!

Nhìn 2 người cứ một trên một dưới cãi qua cãi lại, Phù công công ở giữa trời lên vẻ mặt vô cùng ai oán:

- Ta xin hai người! Đừng nhắc đến chuyện tình cảm nam nam nữ nữ trước mặt một Thái Giám chứ? Trái tim bé bỏng của ta đang rạn nứt vì tổn thương đây!

Kim Ngân với Chấn Phong nhìn nhau sau đó không ai bảo ai cùng vỗ lưng an ủi người đang thút thít khóc kia. Dứt cãi nhau, cả 3 cùng nhìn về phía nơi ánh nến lung linh huyền ảo kia.

- Ế? Người đâu rồi?

Phù công công như thể đã đoán hết, thờ dãi giải thích:

- Lúc này 2 người cãi nhau to như vậy, với cái tai sắc bén nhà Thái tử chẳng lẽ không nhận ra? Người ta đi tìm không gian của người ta rồi!

Kim Ngân một bên đầy nuối tiếc, phụng phịu. Phù công công tay phải kéo Chấn Phong tay trái kéo Kim Ngân:

- Đi thôi! Về cung đợi đôi vợ chồng ấy!

Lúc này, quả thật Lý Khắc Minh đã sớm biết là có 3 con mèo nhiều chuyện ngồi nghe lén mới kéo nàng chạy đi trong im lặng. Uyển Nhã ban đầu cũng chẳng hiểu gì cả, cứ hết hơi mà chạy theo hần không nói câu nào. Đến khi chạy không còn hơi nữa mới xua xua tay:

- Ta... ta mệt lắm... lắm rồi! Không đi nổi đâu!

Ngược lại với nàng, Lý Khắc Minh đến một chút biểu hiện mệt cũng chẳng có, nhìn nàng cười một hồi. Sau đến ngồi trước mặt nàng:

- Lên đi! Ta cũng nàng đi!

Uyển Nhã tay đang ôm ngực thở thấy đột nhiên lại được công, chẳng do dự gì mà trèo lên, động tác rất ư trẻ con. Hần chờ nàng lên hần mới đứng dậy cất bước đi.

Nàng được hần công giờ đây nhiều như cơm bữa, vì đơn giản là tối nào vợ chồng nhà bọn họ rảnh là lại cùng nhau đi tản bộ. Uyển Nhã thì lại rất lười, đương nhiên luôn bắt Lý Khắc Minh công. Nàng còn lấy cớ là tập luyện thể lực cho hần nữa.

Lần này khác mấy lần trước là hần chọn một con đường dài hơn con đường trở về cung. Để có thể bên nàng lâu hơn, ít nhất là đêm ý nghĩa này. Uyển Nhã ở trên lưng hần, áp một bên má, để đầu tựa lên vai hần:- Lúc này sao chàng lại dặt theo ta bỏ chạy? Có gì à?

- Không có gì. Chỉ là vài ba con mèo nhỏ tò mò lo chuyện bao đồng. Ta ích kỉ, không muốn chúng nghe được chuyện giữa ta và nàng thôi.

- Chỉ như vậy thôi sao? Có thể mà chàng cũng dẫn ta đến chỗ tối um này. Ở chỗ kia nền lung linh đẹp để biết bao... haizzz

Lý Khắc Minh cười, nheo mày hỏi:

- Tiểu nha đầu? Nàng đang tức đấy hả? Không sao? Năm sau ta lại làm cho nàng!

- Thật sao?

Thấy bạn nhỏ Uyển Nhã hứng thú như thế, Lý Thái tử cũng gạt đầu một cái làm nàng sượng diện lên. Nhưng chợt nghĩ đến chuyện nào đó, nụ cười trên môi nàng chợt tắt, thay vào đó là vẻ mặt băn khoăn. Cảm nhận được sự thay đổi thái độ của nàng, hần bước chân chậm lại, trầm giọng hỏi:

- Sao vậy? Có chuyện gì sao?

Nàng lặng thinh một lúc lâu, hồi sau mới áp mặt vào lưng hần, tay ôm cổ hần chặt hơn, giọng buồn buồn:

- Chàng biết tại sao chiều hôm nay ta đang vui vẻ với chàng tự nhiên lại thay đổi rồi gắt lên không?

- Vì nàng tức ta bởi ta vô tâm, ta không quan tâm đến nàng!

- Không phải! Nếu là như vậy, ta sẽ chỉ ở lý trong phòng, chờ đến khi chàng tự động mò đến tìm ta chứ ta không bao giờ đi tìm chàng. - Nàng vừa nói vừa ngẩng mặt lên nhìn hấn.

- Vậy tại sao?

Uyển Nhã nhoen miệng cười, từ từ nói:

- Thực ra ta mỗi ngày vắng chàng đều trốn Kim Ngân chạy đến Đông Cung điện xem chàng đang làm gì? Đang ở đâu? Tại sao không đến tìm ta? Ngày nào cũng vậy cho đến một ngày, ta kiên nhẫn chờ ngoài cửa chàng thì thấy một bóng phụ nữ bước ra. Ta còn tưởng mình nhìn nhầm cung của ai đó nhưng khi nhìn lên bảng thì đúng là Đông Cung. Đêm hôm đó về, ta đã nghĩ rằng chàng là Thái tử một nước, đâu thể chỉ ân sủng mình ta và ta cho rằng ta sẽ phải chấp nhận việc chàng có người mới.

Nói đến đây giọng nàng bắt đầu nghẹn lại, hốc mũi hơi cay cay.

- Ta nghĩ mãi nghĩ mãi, cố ép cho bản thân có cái suy nghĩ cao thượng đó nhưng chẳng tài nào được. Ta không thể nào chấp nhận việc người đàn ông mình yêu thương san sẻ tình yêu cho một người phụ nữ khác không phải ta. Chàng nói ta ích kỷ cũng được, nói ta tệ bạc cũng chẳng sao. Rồi chiều hôm nay ta đến tìm chàng, vì muốn nói cho chàng. Cứ nghĩ chàng sẽ nể tình hôm nay sinh nhật ta chịu ra nói chuyện với ta ai ngờ chàng lại hất tay ta ra mà nói bậy bạ. Điều đó thật sự làm ta không ngừng được mà muốn rơi lệ ngay khi ấy. Người đàn ông ta yêu lại viện cớ vì nước vì dân mà đến bên nữ nhân khác lại còn lên la lên lút. Ta thực sự đã rất giận, giận đến nỗi chẳng muốn nhìn thấy chàng nữa. Cho đến lúc này nghe tin chàng trúng tên độc ta mới tức tốc chạy đến.

- Tại sao giận ta còn quan tâm đến ta?

- Vì sợ mãi mãi mất đi chàng. Chàng bên nữ nhân khác ta không nói gì vì ta biết chàng bình yên nhưng việc mất chàng mãi mãi... ta căn bản nghĩ cũng chưa từng dám nghĩ đến. Giận thì giận thật đấy nhưng lại không nỡ nhìn chàng biến mất.

Uyển Nhã có phần ngừng lại một lúc rồi mới ngập ngừng nói tiếp:

- Khắc Minh? Sau này chàng có thể chỉ có một mình ta được không?

Bước chân Lý Khắc Minh ngừng hẳn lại để nàng có thể nói hết.

- Thực sự ta không nghĩ mình xuyên không tới đây sẽ tốt số mà trở thành Thái tử phi. Vốn chỉ muốn cùng một anh chàng nông dân kết vợ kết chồng mà sống qua ngày. Dù nghèo dù xấu cũng chẳng sao miễn người ấy có một mình ta. Nhưng nay ta là vợ chàng, là Thái tử phi. Chàng lại là Thái tử vừa soái lại vừa tài dũng song toàn. Sau này sẽ có bao nhiêu nữ nhân vây quanh chàng chứ. Ta không cao thượng như mấy vị hoàng hậu khác, không thể chịu được cảnh hậu cung ba ngàn mỹ nữ! Vì vậy sau này chàng đừng có thêm ai được không?

Lý Khắc Minh còn chưa kịp đáp đã bị nàng chặn lời nói thêm:

- Còn nữa, sau này giả sử chàng có chán có ghét có hận ta, cứ nói 1 câu. Không cần thánh chỉ, không cần vàng bạc châu báu không cần nịnh nọt, ta tự khắc sẽ rời đi để chàng hạnh phúc theo cách chàng muốn. Nhưng khi chàng ở bên ta thì đừng dùng vòng tay ôm nữ nhân khác về ôm ta, đừng dùng những lời nói với nữ nhân khác để nói với ta ! Đã bên ta thì chỉ yêu một mình ta đừng gần gũi thân thiết với nữ nhân khác? Chàng làm được không?

Hấn ngược lên nhìn nàng, cười ảm áp:

- Chẳng phải khi rước nàng về, ta đã đồng ý rồi sao? Ta đương nhiên sẽ chỉ có một mình nàng! Nương tử yên tâm! Vì phu sẽ không để ai dụ dỗ.

Lời nói đó của hấn làm nàng vui vẻ bật cười, vuốt má hấn nhẹ nhàng sủng nịnh:

- Được! Phu quân ngoan! Đừng làm ta thất vọng!

Bạn đang đọc truyện *Sẽ Chỉ Minh Nàng Là Hoàng Hậu Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Cho mượn chồng !

Ngay sau hôm sinh nhật nàng, Vương thừa tướng lập tức được mời vào cung của Vương Huyền Trân. Cô ả vốn hàng ngày được ông ta cung như vàng, giờ vào cung lại bị hất hủi đương nhiên ảm ức. Nhưng vì tình tình kiều ngạo nên chỉ buông ra vài lời cực kỳ vô tình:

- Cha? Cha không nhìn con gái mình thất sủng sao? Sao có thể ngồi đó hưởng thụ một mình chứ?

Lão thừa tướng nhắm nháp ly trà, ánh mắt cười gian xảo:

- Con gái! Được ân sủng thì sao chứ? Chỉ cần chưa có long bào là được.

- Nhưng... ta ngay cả nắm tay Thái tử cũng chưa từng động... Cứ như vậy sớm muộn gì con ả kia cũng có long bào. Cha? Người không nghĩ mình nên có cách gì sao?

Thừa tướng bật cười lớn, chỉ tay về phía con gái mình:

- Trắc phi của ta ời? Cách thì lúc nào cũng có nhưng cũng phải chờ thời cơ chứ!

Vương Huyền Trân nhún mày, giọng ngu ngu hỏi:

- Thời cơ? Ý cha là gì?

Thừa tướng liếc mắt, ý bảo ả cho lui tất cả người hầu đi rồi từ từ tiến lên, đưa vào tay nàng 2 gói thuốc.

- Con nghe cho rõ. Gói ở trong bọc màu xanh là dịch xuân dược, đúng ngày trăng tròn tháng này, con cho Thái tử uống. Đảm bảo nhất định con sẽ mang long thai. Đến lúc đó, Thái tử phi là cái thá gì chứ!

Vương Huyền Trân nở nụ cười nhan hiểm, chỉ vào gói màu đỏ còn lại:

- Còn gói này?

- Gói thuốc đỏ này con phải đặc biệt cẩn thận. Đây chính là thứ làm mất đi đứa bé trong bụng. Ta đưa con gói thuốc này để nếu chẳng may, Thái tử phi mang thai trước thì con tùy cơ mà ứng biến!

Ả cầm cả 2 gói thuốc, vỗ tay cha: - Được rồi được rồi! Cha yên tâm. Chỉ còn con còn sống, ả còn lâu mới có thể yên ổn. Cha nhớ giữ kín chuyện này, chỉ cần lọt ra ngoài, không chỉ tính mạng của cha con ta mà cả....

- Được rồi được rồi! Ta là ai mà cần con nhắc về mấy cái hình phạt đó chứ? Yên tâm đi. Con chỉ cần lo cho mình là được!

Lão vừa nói vừa đứng dậy, lấy mũ quan bảo:

- Con nghỉ ngơi cho khỏe đi, đừng nghĩ nhiều! Ta đi lo công chuyện một chút. Khi khác lại đến!

Vương Huyền Trân gật đầu, lại cúi xuống nhìn 2 gói thuốc. Lần này để xem 2 người hạnh phúc thế nào nữa!

Vì vụ việc trên nên Vương Huyền Trân quyết định tổ chức yến tiệc. Uyển Nhã không hay biết, chỉ là mấy hôm nay thấy trong cung tấp nập sinh ra tò mò. Nàng hỏi Kim Ngân với Chấn Phong:

- 2 người có biết vì sao cung điện hôm nay lại tấp nập thế không? Sắp có yến tiệc gì sao?

Kim Ngân đến gần nàng trả lời:

- Bẩm nương nương, Vương Trắc Phi thông báo muốn mở yến tiệc. Chắc có lẽ là quên nên chưa cử người đến mời nương nương.

Chấn Phong ở đằng sau vu vơ lại nói một câu:

- Quên hay là không muốn? Nương nương! Thần thấy vị Trắc Phi này còn nhiều âm mưu hơn cả mấy vị nương nương khác! Ngoài mặt thì bạn bên trong thì xem nương nương như kẻ thù. Càng người lương thiện càng phải cẩn thận!

Kim Ngân một bên cũng gật đầu đồng ý quan điểm. Chấn Phong như thể được tiếp thêm sinh lực, lại tiếp tục thuyết trình:

- Nương nương không biết thôi, những khi nương nương được Thái tử sủng ái cung chiều, lúc nào Vương Trắc phi kia nhìn bằng vẻ mặt cực kỳ căm tức. Như thể chỉ muốn xông vào đẩy 2 người ra thôi. Thần thấy vị Vương trắc phi này thực sự không đơn giản chút nào.

Riêng nàng vẫn lắc đầu mặc cho Chấn Phong với Kim Ngân khuyên nhủ thế nào:

- Các người đừng suy bụng ta ra bụng người. Vương tử ti là người tốt, không giống mấy người kia đâu!

Sở dĩ nàng nói như vậy là vì trước mặt nàng, Vương Huyền Trân vẫn luôn giữ hình tượng là một người phụ nữ thanh cao hiền từ nhưng khi không có nàng thì lại thay đổi đến chóng mặt. Chẳng trách nàng lại không nghĩ ả là người xấu xa.

Chấn Phong và Kim Ngân hay đi sau nàng, đương nhiên biết được mấy vụ việc đó. Nói ra là để nàng đề phòng nhưng nếu nàng không tin như thế này thì đành ở phía sau tiếp tục dè chừng thay nàng thôi.

Vừa lúc đó, nha hoàn Thanh Tâm của Vương Huyền Trân đi đến gần nàng, theo lễ nghi cúi xuống thưa:

- Bẩm Thái tử phi, Vương Trắc phi nhờ nô tì đến mời người sang Lư Ly cùng một chuyến ạ! Chỉ một mình người thôi ạ! Các nô tì thị vệ xin cho lui ạ! - Được! Ta sẽ sang đó ngay.

Nói xong, Thanh Tâm đi phía trước. Uyển Nhã định bước đi thì bị Kim Ngân kéo lại to nhỏ:

- Nương nương! Sao lại cho chúng thần lui chứ? Lễ nào... có ý đồ với người sao nương nương

Nàng nhoèn miệng cười, phủ nhận:

- Chắc không phải đâu! Các người đều biết ta đến cung Lư Ly mà. Nếu mà có xảy ra chuyện gì, Trắc phi làm sao gánh được! Yên tâm đi.

Thanh Tâm thấy nàng lâu la bèn quay lại nhắc nhở:

- Thái tử phi! Nương nương đang đợi ạ?

Nàng vỗ tay Kim Ngân lại nhìn cả Chấn Phong bảo:

- 2 người cứ về đi! Ta tự biết lo cho bản thân mà!

Nàng nói xong thì bước về phía Thanh tâm. Kim Ngân cùng Chấn Phong chán nản nhìn nhau. Đúng là ngại thối quá mà.

Nàng vừa bước vào cửa cung, Vương Huyền Trân đã hạ lệnh cho lui hết cung nhân xuống. Ắ cười nói vui vẻ chạy đến bên nàng:

- Nhã Nhã, muội chịu đến đây tì thấy rất vui!

Nàng cũng cười theo lắc đầu:

- Không có gì! Tì đừng khách sáo như vậy!

Vương Huyền Trân hết sức nhã nhặn, kéo nàng ngồi xuống ghế:

- Nào! Ngồi đi! Người đâu! Mang trà lên.

Uyển Nhã nhìn ả, hỏi:

- Tì? Tì gọi muội đến đây có chuyện gì sao?

Ả ta bằng ánh mắt thanh tao nhẹ nhàng bảo:

- Ầ... thực ra.... Là thế này. Tồi nay là sinh nhật ta. Ta... ta có làm một yến tiệc nho nhỏ.... nhưng.. nhưng ta chỉ muốn... mời Thái tử đến một chút... Muội.. muội cũng biết mà. Thái tử trước nay luôn lạnh nhạt với ta mà ta... ta lại rất yêu chàng. Cho nên... muội có thể giúp chàng... chàng đến dự yến tiệc tồi nay với ta được không?

Uyển Nhã nghe xong câu hỏi, nụ cười trên môi bỗng trở nên gượng gạo. Vừa mới mấy hôm trước nàng bảo hần là chỉ được có một mình nàng, nay chả lẽ nàng lại đẩy hần cho nữ nhân khác. Nhưng người ti tì kia suy cho cùng cũng không phải nữ nhân khác.

- Muội muội! Ta chỉ mượn Thái tử một hôm thôi mà! Với lại... Thái tử đối với muội sâu đậm như vậy sao có thể có ý gì với ta? Ta chỉ mong hính ấy nể tình người muội muội này mà đến một chút. Muội giúp ta có được không?

Uyển Nhã thấy vẻ mặt tội nghiệp của ả thì động lòng. Thôi được! Chỉ là cho mượn chồng một chút thôi mà! Nhân tiện cũng thử lòng Khắc Minh một chút xem sao!

- Được ti tì! Để ta về bảo huynh ấy. Tì cứ yên tâm đi! Ta nhất định sẽ khiến huynh ấy đến đây tồi nay.

Thấy sự quyết đoán của nàng, Vương Kim Liên vô cùng yên tâm. Nhưng trong lòng Uyển Nhã thì một bầy mây đen kéo đến.

Cung Nguyệt Hà.

Từ ngoài cung Kim Ngân và Chấn Phong đã nghe hết tiếng ăn vạ của Tạ Uyển Nhã.

Bên trong cung Lý Khắc Minh cũng đau cả đầu với nàng. Từ lúc chấp tồi đến bây giờ nàng cứ nằng nặc đòi hần phải đến cung Lư Ly. Mà hần thì vẫn kiên định từ chối. Nàng đành phải giờ chiều cuối, ngồi ôm chân hần ăn vạ. Thật là! Mất hết hình tượng rồi!

- Khắc Minh chàng phải đến đó. Hôm nay là sinh nhật tì ấy!

- Ta không đi!

- Nhưng ta hứa với tí ấy rồi.

- Đó là việc của nàng!

- Chàng phải nể tình ta mà đến đó! Mà không nể tình ta cũng nể tình tí ấy, nể tình Vương Sỹ Anh cả Vương thừa tướng chứ!

- Ta vốn không nể mặt họ lâu rồi!

Năn nỉ mãi không được nàng tức tối hét lên:

- Rốt cuộc chàng muốn thế nào mới chịu đi? Nói đi muốn ta phải làm gì?

Lý Khắc Minh cười nham hiểm, nhìn gương mặt phụng phịu của người kia:

- Sao? Nàng hỏi ta muốn làm gì à?

Uyển Nhã kiên cường gât đầu. Hắn giả vờ suy nghĩ rồi dần cúi xuống:

- Ừm... nếu ta nói muốn “ăn” nàng thì sao?

Nàng nghe xong đỏ bừng mặt, đẩy hắn ra áp ứng:

- Ăn cái gì chứ! Hôm nào chúng ta chẳng ăn tối ăn trưa cùng nhau!

Hắn nhìn về mặt giả ngơ ngượng ngùng của nàng nhoen mi cười đến gần nàng nói tiếp:

- Nàng đừng giả ngốc nữa. Ta biết nàng hiểu mà! Sao? Đồng ý không? Nếu được ta sẽ đi!

Uyển Nhã trầm nghĩ trong lòng. Cứ đồng ý đi! Đến khi chàng đi về rồi ta giả vờ ngủ xem chàng làm được gì. Mà nếu cảm giác không an toàn nữa thì kêu Kim Ngân khóa cửa lại.

Nghĩ xong kẻ sách chu toàn, nàng mới yên tâm đồng ý:

- Được! Chàng cứ đi đi. Rồi về muốn ta làm gì cũng được.

Lý Khắc Minh hí hửng, chỉ đến đó ngồi một lúc mà lại ăn được nàng. Đúng là quá hời mà!

Thế là hắn đến gần thòm nhẹ vào má nàng một cái rồi chào tạm biệt:

- Vậy ta đi một chút sẽ về ngay! Không để nàng chờ lâu!!

Nhìn bóng hắn dời đi, Uyển Nhã tức giận đỏ cả mặt! Cái gì mà không để nàng chờ lâu cái gì mà về sớm! Nàng càng mong hắn đi luôn không về ấy chứ!

Còn Lý Khắc Minh ra khỏi cửa hí hửng báo Phù công công đốt đèn di chuyển đến Lưu Ly cung. Nhìn hắn vui vẻ mà bước ra cả 3 người là Chấn Phong, Kim Ngân và Phù công công mồm miệng cứ há hết ra. Kim Ngân và Chấn Phong xúm lại bàn tán:

- Này mọi người thấy là lạ sao ấy! Rõ ràng vừa nãy Thái tử còn nhất quyết không chịu nhận lời... sao giờ lại có vẻ hí hửng đến vậy sao?

- Đúng vậy! Thật là mờ ám! Thử vào xem Thái tử phi xem, nhờ hai người cãi nhau nên Thái tử mới bỏ đi thì sao?

Nói xong 2 người hốt hải chạy vào nhìn nàng nằm sõng xoài ra giường tưởng nàng đau buồn bèn cất tiếng an ủi:

- Nương nương! Người đừng quá đau buồn! Em nghĩ Thái tử chỉ là tức giận nhất thời nên mới bỏ đi đến cung Lưu Ly. Chán là lại về thôi! Người đừng lo mà!

- Đúng vậy nương nương! Người đừng quá thất vọng.

Uyển Nhã chỉ là mồi lưng nên mới nằm sấp xuống nghỉ một chút. Nàng bật dậy nhìn 2 người kia bằng ánh mắt kì lạ:

- Ý 2 người là sao? Giận đối gì cơ? Sao ta nghe không hiểu chút nào vậy?

2 người đang đứng mồm miệng luyên thuyên cùng nhìn nàng khó hiểu. Kim Ngân gãi đầu, ngây ngô:

- Không phải Thái tử giận người nên mới rời đi sao?

Nàng nhìn 2 người vỗ trán bất lực thở dài:

- Giận dữ gì tên đó! Ta mong hán giận còn không được ấy!

Cùng hoàn cảnh với 2 người này, Phù công công cũng khó hiểu. Tưởng hán giận nàng đến phát điên nên ra lời nói đỡ:

- Điện hạ đừng tức giận. Chắc nương nương chỉ là không muốn mất hòa khí nên mới bảo ngài đi... suy cho cùng...

- Ta tức giận lúc nào?

Thấy hán dừng bước, Phù công công cũng đứng lại thanh minh:

- Không phải người vì tức giận nên mới rời đi sao?

Hán bật cười, bạc môi khẽ cong trả lời:

- Ai bảo? Là nàng ấy cho mượn chồng thôi. Chứ làm sao mà giận được! Bớt lắm lời đi! Mau đi nhanh còn về.

#vaigiabenle: Mấy bạn oi đọc truyện nhớ vote và cmt ủng hộ mình đi nà:* để mình còn động lực viết tiếp nữa:*

Bạn đang đọc truyện *Sẽ Chi Minh Nàng Là Hoàng Hậu Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Rút cuộc cũng bị xơi gọn !

Ở cung Lưu Ly, Thanh Tâm đang cẩn thận trang điểm cho Vương Huyền Trân. Thực ra Vương Huyền Trân cũng được cho là một mỹ nhân. Thế nhưng vì muốn đẹp hơn nên thường ngày cũng có trang điểm. Bởi vậy nên giờ khi trang điểm trên nàng ta cũng không thực sự khác mấy so với thường ngày.

Nhưng vì muốn ả vui, Thanh Tâm vẫn khen lấy khen để:

- Nương nương! Người rất đẹp! Nếu Thái tử nhìn thấy người nhất định sẽ say đắm đến không thể rời mắt.

Vương Huyền Trân nhìn mình trong gương, mặc dù trong lòng rất vui nhưng không để lộ ra ngoài, giả bộ thờ dãi:

- Đừng nói nữa! Giúp ta thay đồ mau đi! Chắc Thái tử sắp tới rồi đó!

Ả cầm tay Thanh Tâm đứng dậy, đi đến bên một ngăn nhìn bộ quần áo đã được chuẩn bị sẵn. Bộ quần áo rất mỏng lại thêm bằng màu đỏ tươi mát tạo cảm giác cực kì cuốn hút. Vương Huyền Trân chạm vào áo, say sưa ngắm nhìn, tưởng tượng mình trong bộ y phục đó, tưởng tượng Lý Khắc Minh sẽ vì mình mà say đắm. Chợt nhớ ra việc gì đó, Vương Huyền Trân quay ra bảo Thanh Tâm:

- Ngươi chuẩn bị thuốc đó sao rồi?

Thanh Tâm mỉm cười tâm đắc:

- Nương nương người yên tâm. Dịch Hoan dược được nô tì bôi trong cốc của Thái tử rồi ạ!

Ả ta cười thỏa mãn rồi bảo Thanh Tâm lui xuống chỉ một mình chuẩn bị. Lòng ả thầm nghĩ: Uyển Nhã à! Coi như xong lần này cô chả là gì cả!

Lý Khắc Minh đến cung Lưu Ly nụ cười lúc nãy thu lại. Hán không muốn bị hiểu rằng vì đến đây nên mới vui như vậy. Lý Khắc Minh cảm ly rượu nên định uống thì Thanh Tâm cúi đầu thưa:

- Bẩm Thái tử! Trắc phi nương nương tới rồi ạ!

Lý Khắc Minh không nói năng gì, để cốc rượu xuống một tay chống, ngả đầu nhìn có vẻ chán nản mệt mỏi. Không có ý gì là khinh thường tài sắc của Vương Huyền Trân cả nhưng thực sự trong mắt hán ngoài cái nha đầu kia thực sự chẳng để được ai vào!

Ngay sau câu nói của Thanh Tâm tiếng nhạc bắt đầu vang lên theo âm hưởng vui tươi tiếp theo đó, Vương Huyền Trân trong bộ y phục màu đỏ ban nãy kiêu diễm bước ra. Tài nghệ múa của Vương Huyền Trân nếu nói về phương diện múa thì phải gọi là cực đỉnh. Từng động toát thoát lên cái tính chất mà bài múa. Thế nhưng Vương Huyền Trân chỉ đến đuôi ở điểm nếu nàng ta là cực đỉnh thì Tạ Uyển Nhã nàng lại là cực đại đỉnh!

Cả về sắc đẹp lẫn cách múa, thấy người ta không bằng vợ mình Lý Khắc Minh chỉ cười thầm trong lòng: Xem ra nha đầu kia cũng không tính là vô tích

sự.

Nghĩ về hình ảnh nàng, Lý Khắc Minh khẽ bật cười. Nụ cười đó đã bị Vương Huyền Trân nhìn thấy, ả liền tưởng hắn là cười với mình liền tự đương tự đắc trong lòng.

Lý Khắc Minh xem múa thấy chán nản liền cầm ly rượu lên uống. Vương Huyền Trân liếc thấy liền đẩy bài múa lên cao trào, dùng lụa buộc trên cột nhà, bay đến ngồi ngay cạnh trong lòng Lý Khắc Minh. Thanh Tâm ngay khi đó cũng đuổi hết cung nữ nhạc công ra ngoài đóng cửa lại. Do vừa mới uống nên dịch hoan dược chưa có tác dụng. Cho nên điều Vương Huyền Trân muốn chính là kéo dài thời gian cho đến khi thuốc có tác dụng. Thế nhưng ai ngờ....

Tạ Uyển Nhã đang quần chần quanh người phòng bị cho tên chồng sói sắp về thì cửa cung bị đẩy mạnh đến gần như muốn bung ra. Nàng hốt hoảng xoay người lại thì thấy Phù công công mướt mát mồ hôi đang dìu Lý Khắc Minh người run bần bật tiến vào.

Phù công công đỡ Lý Khắc Minh xuống giường khóc lóc cầu xuống xin nàng:

- Thái tử phi... người người... người phải cứu Thái tử. Nhất định ngài phải cứu Thái tử.

Nàng thấy thái độ của Phù công công lại quay sang thấy Lý Khắc Minh người cứ run run, mặt đỏ bừng lại quần quai như thể rất đau đớn. Nàng lo lắng, mắt đỏ hoe gặng hỏi:

- Cứu... Cứu cái gì? Thái... Thái tử làm sao?

Phù công công ngấp ngừng nhìn Thái tử quần quai trên giường. Lý Khắc Minh gào lên, ném cái gối về phía hắn bằng lực rất mạnh:

- Đừng có nói! Nếu người nói ta sẽ giết người!

Thái độ của hắn càng làm nàng lo lắng hơn. Phù công công nước mắt ngấn nước mắt dài ánh mắt van xin nhìn nàng. Nàng mặc kệ Lý Khắc Minh, nghiêm giọng nhìn Phù công công:

- Nói! Nói cho ta biết Thái tử bị làm sao? Nếu Thái tử trị tội ta gánh thay người!

- Nương nương, Thái tử bị Vương Trắc phi cho uống Dịch hoan dược. Loại thuốc này uống vào sẽ gây cảm giác thèm muốn làm... chuyện đó. Nếu... nếu như

- Nếu như sao?

- Nếu như sau 12 giờ mà không làm thì Thái tử sẽ chết!

Nàng đờ đẫn nhìn người đang quần quai trên giường, suy nghĩ hồi lâu rồi hạ lệnh:

- Người cho tất cả người hầu lui xuống. Việc còn lại để ta lo!

Phù công công thấy tình hình gấp gáp liền nhanh chóng đưa hết người hầu đi. Nàng định đến gần bên hắn thì giọng hắn khàn khàn vang lên:

- Đừng... đừng có đến!

Nàng vẫn không dừng lại đi đến bên hắn, hắn lại gào lên:

- Ta kêu nàng đừng có đến!

Nàng vẫn tiếp tục bước chân tiến về phía hắn đứng trước thành giường. Do thuốc phát tác dụng lại nhìn thấy người con gái mà mình yêu thương bấy lâu, Lý Khắc Minh nhào về phía nàng ép nàng xuống giường. Mắt hắn đỏ ngầu nhìn nàng:

- Nàng điên sao? Tại sao biết ta như vậy còn đến gần?

Nàng mỉm cười, tay nhỏ áp lên khuôn mặt đỏ bừng của hắn mắt long lanh:

- Thế chàng nói ta phải làm gì? Giao chàng cho nữ nhân khác à? Chàng là phu quân của ta? Sao ta phải làm như vậy. Với lại sớm muộn chuyện này cũng bắt buộc phải trải qua, dù gì... ta cũng phải có Bảo bảo, năm nay ta cũng 18 rồi.

Hắn nhìn nàng, mặt có vẻ cảm động. Sau không kiềm chế được mới đặt môi hắn lên đôi môi bé nhỏ của nàng. Bên ngoài này, mấy vị thái giám và cung nữ đều được cho lui hết, chỉ còn 3 người là Phù công công, Kim Ngân và Chấn Phong ở lại. Kim Ngân tò mò nhìn Phù công công hỏi:

- Phù công công? Không phải giả chứ? Một người tình nhuệ như Thái tử lại để bị lừa sao? Thật đáng thất vọng mà!

Phù công công lau giọt lệ ở khóe mắt, thản nhiên nói:

- Là già đây! Đòi nào điện hạ lại không biết!

Cả Kim Ngân và Chấn Phong đều hốt hoảng nhìn Phù công công mà há hốc mồm miệng. Vậy mà lúc này người này lại làm như sắp cháy nhà đến nơi rồi! Thật đúng là diễn sâu quá đi!

- Vậy... tại sao... Thái tử lại như thế kia? Không phải là diễn kịch chứ?

Phù công công lau mồ hôi, thờ dài trả lời:

- Cũng không hẳn! Chuyện là như này.

Nhớ lại chuyện ban nãy: Lý Khắc Minh vốn đã biết trong rượu có dịch hoan dược. Lúc Vương Huyền Trân xuống, cố gắng lại gần hấn hấn chỉ thả ra một câu:

- Muội làm như vậy có phải thủ đoạn quá không? Biết rõ ta đối với muội chỉ là tình nghĩa huynh muội còn cố tình làm vậy? Có ý gì?

Wương Huyền Trân cố giả ngu hỏi:

- Thái tử? Người nói như vậy là có ý gì?

Lý Khắc Minh đứng dậy, lắc lắc ly rượu trong tay, ánh mắt sắc lạnh nhìn phía nàng ta:

- Muội cho thứ gì vào đây? Ta đều biết cả!

Wương Huyền Trân run bần bật, vẫn cố nở nụ cười gượng gạo:

- Vậy sao người còn uống?

Hắn nở nụ cười, lướt qua nàng không nói gì, bỏ đi. Vương Huyền Trân đang đứng bỗng ngồi thụp xuống. Rốt cuộc cũng lấy nàng làm cái cớ để đến với con hồ li tinh đó. Nó thì có gì hay? Sao lúc nào nàng cũng là người thiệt?

Vừa nghĩ ả vừa ném cái ly xuống đất, gào rú như một con thú vì tức giận.

Nghe Phù công công kể đến đó, 2 cái miệng mở to của đôi nam nữ kia mới khép lại. Kim Ngân nheo mày, nhìn vào trong điện:

- Vậy là Thái tử phi đáng thương của chúng ta vì lương thiện mà bị xoi gòn rồi! Nhưng Thái tử làm thế... có phải hơi tiểu nhân không?

Chấn Phong lại nhô lên bình luận:

- Tiểu nhân nhưng giữ được vợ là được rồi! Sau này ta cũng nên học tập.

- Thôi, cũng trễ rồi! Các người đi nghỉ đi! Kệ 2 người họ.

Nói đến đây 3 người đều tản ra trở về nơi nghỉ của mình. Phù công công đi một hướng riêng, còn Chấn Phong và Kim Ngân thì đi cùng nhau. Mà thực chất là Chấn Phong đưa Kim Ngân về nơi nghỉ rồi mới an tâm trở về. Trên đường đi, Chấn Phong hỏi:

- Kim Ngân? Muội... có để ý nam nhân nào chưa?

Kim Ngân nghe xong câu hỏi có vẻ bất ngờ, sau lại cười:

- Để ý gì chứ? A hoàn như muội thì làm gì có quyền để ý? Thân phận nữ nhi vốn đã là thấp hèn nay lại là nô tì thì có quyền gì cho riêng mình chứ. Chỉ mong sống an phận đến hết đời xem như cũng là hạnh phúc rồi!

Chấn Phong thấy nét mặt của Kim Ngân buồn bã, vội thêm lời:

- Tại sao không thể chứ? Nếu có người... để ý muội... muội có đáp lại không?

Bước chân của Chấn Phong dừng hẳn lại nhìn bóng dáng bé nhỏ của cô gái đứng trước. Kim Ngân cũng dừng lại nhưng không ngẩng mặt lên:

- Đáp lại thì làm được gì? Cuộc sống của bọn nô tì như muội chỉ có thể dựa vào chủ nhân, làm gì có quyền mà xin mà xỏ? Giống như kẻ cả muội có tình cảm với huynh cũng chẳng thể nói ra!

Chấn Phong ngây người, nhìn Kim Ngân đang quay lại, mắt róm lệ nhìn mình:

- Huynh không hiểu được đâu! Vì huynh là nam nhân, sao hiểu được nữ nhân bọn muội? Nữ nhân bọn muội có khi rất yêu thích một người nhưng lại đem tất cả giấu kín trong lòng. Có khi rất yêu người ấy nhưng lại để người ấy cưới một nương tử khác không phải mình. Vì nữ nhân bọn muội rất ích kỉ. Đã yêu ai thì chỉ muốn người ấy thuộc về riêng mình, hoàn toàn không chịu được khi nhìn thấy nam nhân mình yêu cứ là lướt bên cạnh mấy nữ nhân đó. Mà ở cái thời đại này, nam nhân nào chả năm thê bảy thiếp. Dù cho là không muốn nhưng vì giống nòi thì cũng chấp nhận. Bởi thế, bọn muội ai cũng ít nhất

có một lần suy nghĩ rằng mình chẳng cần một phu quân, thà cứ sống khổ cực lam lũ cho hết đời là xong.

Nói rồi Kim Ngân lại nhìn vào mắt Chấn Phong chân tình mà nói:

- Huynh là người có tướng mạo, võ công lại giỏi thì có biết bao cô nương theo chứ? Phận nô tì như ta không xứng đúng không? Bỏ đi! Được người mình yêu xem là bạn cũng tốt rồi! Huynh cứ xem như ta chưa nói gì đi!

Kim Ngân mắt ngấn lệ, xoay người muốn bỏ đi thì bị Chấn Phong nắm tay kéo lại ôm vào lòng:

- Tại sao muội không nói sớm hơn? Có biết ngay từ khi vào hoàng cung này ta để ý muội thế nào không? Ta.. ta thấy muội vô tâm với ta lại cứ tưởng muội ghét ta nên ta không dám nói. Tại sao muội không nói sớm? À không... Là ta sai! Là ta không nói sớm. Vậy nếu bây giờ ta nghĩ ý muốn làm phu quân muội, muội sẽ đồng ý chứ?

Kim Ngân run lên đưa tay ôm lại nam nhân mặc đồ đen, giọng ngập ngừng:

- Nhưng... sao có thể?

- Nhất định có thể! Mai ta sẽ xin với Thái tử và Thái tử phi, nếu bọn họ không để chúng ta bên nhau cùng lắm ta dùng kinh công của ta đưa muội rời khỏi hoàng cung! Dù sao cũng không để muội bị sao cả!

- Nhưng như vậy ta thấy có lỗi với Thái tử phi!

- Thái tử phi có Thái tử bảo vệ mà! Với lại, ta đã có một căn nhà ở ngoài thành sẵn rồi. Chúng ta sẽ chỉ trước cho nương nương căn nhà ấy. Để đến khi nương nương gặp khó khăn có thể tìm chúng ta!

- Ủ! Cũng được! Vậy cứ như thế đi!

#chuyenbenle: Mấy gái follow and vote cho tui đi TTATT Đừng vô tâm như vậy chứ. Dự định sắp tới một tuần tui cho ra 1 chương thôi vì vào năm học rồi, daddy ít cho chơi mấy ~.~ Mấy má tính sao đây

Bạn đang đọc truyện *Sẽ Chi Minh Nàng Là Hoàng Hậu Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Nhanh như vậy sao ?

Sáng hôm sau, khi nàng tỉnh dậy cảm thấy người đau nhức tột độ. Ngay cả muốn ngồi dậy cũng không thể nữa. Nàng nhìn xuống cánh tay đang vắt ngang eo mình, cẩn thận nhẹ nhàng gỡ nó ra. Ai dè còn bị người sau lưng ghì chặt hơn.

- Chàng làm cái gì vậy? Bỏ ta ra!

- Mới sáng sớm, nàng quậy làm gì? Ngủ thêm một chút nữa đi?

- Chàng đi mà ngủ! Ta không buồn ngủ!

Lý Khắc Minh chống tay cạnh đầu, cứng ngắc hỏi:

- Uyển Nhã? Không phải nàng ngại đó chứ?

Mặt Tạ Uyển Nhã nhanh chóng chuyển sang đỏ bừng , ngập ngừng:

- Đâu... đâu có! Ngại cái gì chứ! Điên à!

Nàng vừa nói vừa gạt tay hắn ra, cầm lấy chân chạy đi thay đồ. Còn hắn thì được mùa ngồi cười mãi không ngớt.

- Thế là hóa ra hôm qua chàng lừa ta?

Khuôn mặt Uyển Nhã xám xịt mây đen khi nghe được toàn bộ sự thật. Vậy mà còn làm cao? “Đừng đến đây! “ Khốn nạn mà. Rốt cuộc tốt bụng quá nên bị hại mà.

- Không phải tại ta! Chính nàng hứa tối hôm qua sẽ cho ta ăn? Không đúng à? Với lại cũng chính nàng đẩy ta lại với Vương Huyền Trân nên mới có thứ thuốc đó.

Nhìn bộ mặt làm mà không nhận của hấn, nàng chỉ muốn nhảy đến mà cào mà đánh mà cắn hấn.

- Chàng còn dám nói? Tránh xa ta ra!

Nàng tức giận đập đôi đũa xuống bàn, lườm hấn tức giận bỏ đi. Lý Khắc Minh cũng lúng túng định chạy theo. Nào ngờ vừa ra đến cửa thì gặp Thái hậu. Hai người vừa nãy còn đang cãi nhau bỗng lại ngưng lại.

- Hai con... làm sao vậy?

Lý Khắc Minh đến gần ôm eo nàng, vui vẻ cười:

- À... bọn con không sao. Chỉ đang đùa nghịch một chút. Đúng không Thái tử phi?

Nàng tròn tròn mắt nhìn hấn, sau đành miễn cưỡng mà phối hợp:

- Đúng vậy! Người xem bọn con chỉ là đùa nhau một chút. Không có gì không có gì.

Thái hậu thấy 2 người ngọt ngào với nhau mỉm cười mãn nguyện. Bà quay lại đằng sau, lấy gói thuốc ấn vào tay Lý Khắc Minh:

- Minh nhi! Đây là thuốc bổ giúp dễ mang thai. Con thường xuyên đồ Nhã Nhi uống đi, nó lười uống thuốc lắm.

Nàng nuốt nước bọt, nhìn đồng thuốc trong tay hấn mà sợ:

- Thái hậu. Thực ra bọn con....

- Được ạ! Con sẽ cho nàng ấy uống đều đặn. Người cứ yên tâm. Sau này sẽ sinh thật nhiều Bảo Bảo cho người ẵm.

Đôi mắt nàng tròn to, tay vòng ra sau véo vào eo hấn. Lý Khắc Minh chẳng hề hấn gì lại còn tươi cười nhìn nàng.

- Vậy 2 đứa nghỉ ngơi đi. Chắc hôm qua mệt mỏi rồi. Minh nhi! Hôm nay ở lại cung chăm sóc nương tử đi. Ta sẽ bảo phụ hoàng con là hôm nay con không lên triều.

Bà nói xong nhanh chóng bỏ đi. Còn nàng ở cửa mặt lại một lần nữa đỏ như trái cà chua. Nàng đẩy hấn ra, giận dữ:

- Vui lắm à? Còn nhận thuốc mà Thái hậu đưa? Chàng muốn chọc ta tức chết sao?

Lý Khắc Minh nhìn bộ dạng của nàng không nhịn được mà bật cười:

- Ta cảm thấy bộ dạng tức giận và bộ dạng xấu hổ của nàng rất đáng yêu. Sau này có lẽ nên trêu nàng nhiều một chút!

Nàng tức đến điên mất, xoay người định bỏ đi thì bị hấn kéo vào lòng ghì chặt. 2 tay hấn xiết chặt vòng eo mảnh khảnh của nàng. Nàng như con mèo nhỏ tha hồ mà vùng vẫy mà đẩy. Hết sức mèo nhỏ nhón chân lên, cắn thật mạnh vào bả vai của hấn. Lý Khắc Minh dỗ yên cho nàng cắn, chỉ hơi nhứ mày lại.

Tạ Uyển Nhã thấy hấn không than vãn, bỏ ra ngo ngoe hỏi:

- Không đau à?

Hấn liếc nhìn nàng, bẻ thốc nàng lên:

- Nương tử vẫn đói sao? Được! Ta để nàng ăn ta. Coi như chúng ta hòa!

Hấn định tiến về phía giường thì nàng hét lên:

- Bỏ ra xuống nếu không ta không nhìn mặt chàng nữa!

Lý Khắc Minh cười nham hiểm dừng bước lại nhưng vẫn không đặt nàng xuống. Hấn ghì xuống cổ nàng, cắn vào cái cổ trắng nõn của nàng. Đợi đến khi hấn rời khỏi cổ nàng, hấn mới đặt nàng xuống. Nàng dùng chân dí mạnh chân hấn gần giọng:- Ta rõ ràng bảo chàng bỏ ta xuống mà chàng dám cắn ta? Xem ta bơ đẹp chàng ra sao!

Nàng nói xong vùng vằng bỏ đi. Lý Khắc Minh bèn mang bộ dạng tội nghiệp chạy theo. Thành ra trong cung xuất hiện một cảnh tượng vừa buồn cười lại vừa ngọt ngào.

- Nương tử! Đừng giận nữa ta biết lỗi rồi mà!

- Chàng tránh xa ta ra!

- Ta xin nàng đó nương tử à! “Ăn” vợ mình cũng là có lỗi sao?

- Chàng không lừa ta thì ta có nói gì không! Mau biến đi. Đừng có đi theo ta!

- Nương tử? Rút cuộc ta phải làm sao nàng mới chịu tha thứ cho ta? Nàng nói đi? Cái gì ta cũng làm hết.

Bước chân Uyên Nhã chợt chậm lại, nàng ma lanh quay lại nhìn người đằng sau:

- Thật là cái gì chàng cũng làm sao?

Thấy người kia có vẻ nguôi giận, bạn Thái tử mừng rỡ cười:

- Đúng vậy! Chỉ cần nàng đừng giận nữa!

Nàng cười khúc khích đến gần nịnh nọt hấn:

- Chàng... cho ta về phủ với cha mẹ nhé?

Lý Khắc Minh tươi cười xoa đầu nàng:

- Chỉ thế thôi sao? Vậy mai ta sai người chuẩn bị cho nàng! Đi! Về cung thôi!

Hấn xoay người định kéo nàng đi thì nàng níu lại:

- Còn nữa... ta muốn ra ngoài thành chơi được không?

Nụ cười Lý Khắc Minh chợt tắt, hấn nghiêm mặt:

- Không được! Ngoài thành quá nguy hiểm! Ta không thể để nàng ra ngoài đó!

- Có Chấn Phong bảo vệ ta, hơn nữa....

- Không là không! Về phủ thì có thể nhưng ra ngoài thành thì không. Đi thôi về cung. Không bàn về chuyện này nữa!

Nàng lúi thúi bị hấn kéo về. Nhìn bộ dạng nghiêm túc của hấn làm nàng muốn phản kháng cũng không được.

- Nương nương, nô tì... nô tì..

Uyên Nhã thấy Kim Ngân cứ ngấp ngừng mãi bèn cho lui hết các người hầu ra. Thấy Chấn Phong đứng lại nàng nhíu mày hỏi:

- Chấn Phong? Người không định lui ra à?

Chấn Phong bèn đi đến bên Kim Ngân, nắm chặt tay 2 người lại với nhau:

- Nương nương... thần và Kim Ngân có tình cảm với nhau từ lâu. Bọn thần mong nương nương cho phép.

Tạ Uyên Nhã vẫn bình thản uống trà mãi sau mới bảo:

- 2 người muốn ở bên nhau thì cứ ở, việc gì phải nói với ta?

Kim Ngân e dè nhìn nàng: - Nhưng nương nương? Chuyện người hầu trong cung như nô tì không có... không có quyền yêu đương. Chỉ có... xuất cung...

- Kim Ngân? Em nói những bậy gì vậy? Ta coi em và Chấn Phong như người trong nhà, việc gì mà phải quy củ phép tắc? À phải... sau cung Nguyệt Hà còn có một căn phòng trống. 2 người dọn đến đó mà ở.

Kim Ngân nhìn Chấn Phong trao đổi ánh mắt lo lắng. Uyên Nhã cũng hiểu, tư tưởng về phận đàn bà con gái dưới thời này khắc nghiệt như thế nào chứ?

- Chấn Phong! Người ra ngoài trước, ta có chuyện riêng muốn nói với Kim Ngân!

Uyên Nhã đợi cho Chấn Phong ra ngoài rồi mới gọi Kim Ngân đến gần, nắm tay chân tình mà bảo:

- Kim Ngân! Từ khi ta đến đây em là người thân thiết nhất với ta. Ta coi em như muối muối ruột vậy. Ta đương nhiên mong em hạnh phúc. Ta không muốn em xuất cung không phải không tin tưởng Chấn Phong. Mà... em cũng biết đấy! Ta ở trong cung không có em bầu bạn chắc ta buồn chết mất. Cho nên... em hãy cứ tạm ở trong cung đi!

Kim Ngân nghe vậy cũng gật đầu đồng ý.

Mấy ngày rồi mấy tuần trôi qua, Uyển Nhã gần như chán không thờ nổi ở trong tẩm cung. Chấn Phong và Kim Ngân cứ rảnh là lại đi riêng với nhau. Lý Khắc Minh thì bận tối mày tối mặt vì xử lý mâu thuẫn với Nhị hoàng tử.

Tạ Uyển Nhã chán quá đành lẩn vào bếp chơi. Tay nghề của nàng mới đầu làm nhà bếp rồi tung lên sau lại có thể gọi là điệu nghệ. Nàng làm hết món này đến món nọ. Lý Khắc Minh chính là vật thử thí nghiệm mấy món đó.

Hắn cũng chả biết diễn tả thế nào, chỉ biết khi ăn món nàng hương vị tuyệt nhiên khác hẳn mấy món mà nhà bếp dâng lên. Có hôm hắn về sớm liền chạy đến nhà bếp xem thử.

Vào đến cửa thì thấy bóng dáng cặm cụi bé nhỏ đang nhào bột, bột trắng dính đầy mặt.

Hắn vòng ra đằng sau, khóa nàng vào trong lòng. Uyển Nhã hơi giật mình, chợt thấy mùi hương quen thuộc thì cười, tiếp tục nhào bột:

- Hôm nay sao chàng lại đến đây? Về cung đi. Ở đây dầu mỡ không thích hợp với Thái tử đâu!

Hắn vẫn không bỏ ra, kê mặt vào cổ nàng:

- Tại vì nàng làm đồ ăn thơm quá ta không chịu được nên mới tới!

- Nhưng... ta đã thổi lửa bếp mà nấu được món nào đâu?

Lý Khắc Minh nhìn khu bếp xung quanh đúng là trống trơn (Uyển Nhã có khu bếp riêng nhé), chợt dạ:

- Thì... mùi người nàng thơm làm ta nhầm sang đồ ăn. Thôi! Hôm nay tướng công giúp nàng làm đồ ăn! Thế là hôm đó, cặp Thái tử - Thái tử phi náo loạn cả nhà bếp. Bộ dạng dưới bếp của Lý Khắc Minh chắc chỉ có nàng là nhìn thấy được.

Bữa trưa hôm đó, sau khi ăn xong nàng nằm lên đùi hắn mà nghỉ. Nàng nhìn chiếc bánh trên tay mình, nói:

- Nấu ăn cho chàng, ta bỏ hết tâm tư tình cảm vào đó. Cho nên bánh làm cho chàng và bánh làm cho người khác có vị rất khác nhau. Cũng như tình cảm của ta với chàng khác với tình cảm của ta cho người khác.

Lý Khắc Minh cười, xoa đầu nàng. Thấy có vẻ hắn tâm trạng tốt, Uyển Nhã lân la vào vấn đề:

- Chính vì thế.... ta muốn thử xem ngoài kia hương vị thức ăn ra sao, có món ăn như thế nào! Cho nên.... chàng cho ta ra ngoài nhé?

- Trong cung cung nữ biết rất nhiều món ăn, bảo họ chỉ là được. Không cần phải ra ngoài đâu!

Nàng bức bối ngồi dậy, nũng nịu:

- Nhưng mà bọn họ tay nghề làm sao giống ở phố được! Chàng nề tình mấy ngày qua ta nấu ăn lẫn lộn vì chàng mà cho ta đi đi!

- Ta không cần nàng làm vậy!

- Chàng cho ta đi một chút thôi ta sẽ về. Ta có Chấn Phong bảo vệ mà!

- Không!

Nàng hết cách, lao đến áp môi mình lên môi hắn:

- Một lần thôi?

-...

Lại hôn một cái nữa.

- Chỉ ra đó một chút thôi mà!

Lý Khắc Minh cuối cùng không chịu được liền gật đầu đồng ý:

- Được! Được! Ta thua nàng rồi. Sáng mai cho nàng đi chơi một chút. Nhưng nhớ phải chú ý an toàn cho bản thân.

- Chàng yên tâm! Ta sẽ cải trang làm thường dân!

Thuyết phục được nàng hí hửng nhìn hấn. Lý Khắc Minh đưa tay lên véo má nàng:

- Nàng lớn rồi tại sao cứ ham chơi như vậy chứ?
- Ham chơi là bản tính của ta. Yêu ta chàng phải yêu được nó chứ!
- Nhưng mà nó làm nàng gặp nguy hiểm đấy?
- Tại sao chàng cứ nghĩ quá lên ấy nhỉ?

Hôm qua được sự đồng ý của hấn, nàng cùng Kim Ngân và Chấn Phong cầm theo một ít tiền vàng cài trang làm dân thường ra ngoài thành chơi.

Thế nhưng... vì vẻ ngoài quá kiều diễm nên nàng vẫn bị để ý. Uyển Nhã chẳng quan tâm, cứ thấy cái gì hay hay là lại chạy đến.

- Ông chủ? Cái dao bé bé này để làm gì vậy?

Người chủ tiệm thấy nàng vừa nhìn là biết khác người liền ra sức quảng bá:

- Vị tiểu thư này thật tinh mắt! Cái dao này dùng để xua đuổi tà ma đem lại may mắn. Cô xem! Ngọc bích trông rất đẹp đúng không? Đối với phụ nữ mang thai, nếu đưa người chồng giữ nhất định con cái sau này có thể bình an mà đến với thế giới này! Vật như vậy tôi phải đi rất xa mới lấy được đấy.

Uyển Nhã vừa cầm con dao bằng ngọc bích lên vừa xem, miệng cứ cười tủm tỉm. Kim Ngân thấy vậy đến bên bảo:

- Nương nương? Người thích thì chúng ta mua nhé?

Nàng nhanh chóng gật đầu. Chấn Phong lấy tiền ra trả. Hấn nhìn Kim Ngân hỏi:

- Muội có thích cái gì không?

Kim Ngân chỉ lắc đầu nhìn hấn. Hấn thì lại đảo mắt, nhìn thấy có cái trâm cài đầu màu trắng rất đẹp liền lấy tiền mình ra mua sau đó gài lên đầu Kim Ngân:

- Coi như tín vật, đánh dấu chủ quyền muội đã có chủ!

Cả ba đang vui vẻ thì từ xa có tiếng người con gái cực kì thảm hại:

- Con cầu xin các ngài! Đừng bắt mẹ con con rời xa nhau!

Uyển Nhã nhìn về phía đó, người phụ nữ đang ôm lấy đứa bé sơ sinh đang khóc òa lên. 3 người đàn ông to lớn nói không một chút ngưng miệng:

- Xin xin cái gì? Mày chữa hoang mang tiếng cho cái làng này lại còn đi ăn cắp nữa! Đưa đứa bé đây tao vứt quách nó đi cho xong! Còn mày... tương tá cũng không đến nỗi. Vào làm việc với Tú bà ở lầu xanh là có cái ăn cái mặc. Làm gì phải khổ sở?

- Con xin ngài! Con chỉ cần con con thôi con không cần gì cả. Các ngài làm ơn làm phúc cho con.

3 người đàn ông vẫn không chịu buông bỏ, giành giật đứa bé với người phụ nữ khôn khéo. Lực quá mạnh làm đứa bé bay đi.

Chấn Phong thân thủ nhanh nhẹn, bay lên đỡ được đứa bé. Kim Ngân nhận từ tay hấn, ra sức vỗ về. Uyển Nhã tức giận nhìn ba người đàn ông kia:

- Mấy người điên à? Tí nữa là giết con người ta rồi? Ba người đàn ông xông vào ăn hiếp một người phụ nữ?
- Mày chen vào làm gì? Chuyện của mày à? Có giỏi bỏ tiền ra mà mua nó? Chồng nó bán nó cho bọn tao rồi!

Nàng càng nghe càng giận. Làm gì có thể loại chồng nào mà lại bán vợ mình chứ? Nàng lấy túi tiền của Chấn Phong vứt cho bọn người đó, lãnh khốc bảo:

- Cầm lấy tiền! Từ nay đừng bao giờ xuất hiện trước mặt mẹ con họ nữa! Nếu thiếu, vào cung gặp ta! Ta coi như bố thí cho loại chó má như người!

Đám người đó nghe nàng nói đột nhiên lấy làm lạ. Đang không hiểu gì thì từ đằng xa có người ăn mặc quý tộc bước đến cất tiếng gọi:

- Thái tử phi? Sao người lại ở đây?

Tất cả mọi người trong chợ đều bất ngờ nhìn nàng. Người lúc nãy chính là Vương phi của phủ Thừa tướng. Nếu đã vậy, hóa ra đây là Thái tử phi ư? Người mà mọi người ở ngoài kia đang tung hô rằng tốt bụng, nhân từ sao?

Đám đông tự động tách ra, ba tên khi nãy thì sợ đến run chân run tay. Chấn Phong lạnh lùng tiến lên nói một chữ:

- Cút!

Bọn chúng cực kì sợ hãi, cong chân chạy khỏi. Nàng lại đến gần người phụ nữ khốn khổ đang quỳ ở đấy đỡ cô ta dậy, ân cần hỏi han:

- Cô không sao chứ?

Người đàn bà kia cực kì vui mừng, khóc quỳ rạp xuống chân nàng:

- Đội ơn Thái tử phi cứu mạng. Đội ơn Thái tử phi cứu mạng.

Nàng vẫn ân cần đỡ bà ta dậy, cười bảo:

- Đi theo ta! Ta kiếm cho bà chỗ ăn chỗ ở.

Nói đến nàng lại ngẩng lên nhìn người con gái đang trước cười vui vẻ:

- Bảo Nhi! Lâu lắm không gặp muội! Ta nhớ muội quá!

Nhắc lại đôi chút: Lương Bảo Nhi chính là ti muội tốt của nàng khi nàng vào cung tuyển tú nữ, Bảo Nhi thành thân với Vương Sỹ Anh con trai của Vương Thừa Tướng, cũng là huynh cả cả của Vương Huyền Trân.

Bảo Nhi cũng lại gần nàng vui vẻ:

- Tí tí! Sao hôm nay lại đường đột xuất hiện ở đây?

- À! Ta có việc thôi. Mà có chuyện muốn nhờ muội đây!

- Ừm. Để cô ta ở lại phủ muội cũng được! Dù sao phủ vẫn còn chỗ trống!

Uyển Nhã nhờ vả được, quay sang nhìn cô gái đó:

- Đấy! Cô cứ yên tâm ở lại đây, chăm sóc đứa bé! Có gì khó khăn cứ nói với Bảo Nhi! Cô ấy sẽ thay ta giúp cô.

Cô gái kia ôm đứa con trong lòng, cảm động tốt cùng khóc thút thít. Lương Bảo Nhi bảo a hoàn bên cạnh mình:

- Đưa cô ta đi tắm rửa đi! Nhớ chăm sóc cả cậu bé kia nữa. À.. mang thiếu gia ra đây!

Uyển Nhã nghe được ngạc nhiên hỏi:

- Thiếu gia? Bảo Nhi? Muội có nhi tử rồi?

Lương Bảo Nhi cười, nhìn nàng:

- Đúng vậy. Muội vừa sinh ba tháng trước. Hôm nay vừa mới được ra ngoài thì gặp tí. Tí đó! Muội muội có mang cũng chả biết!

Uyển Nhã cực kì hứng thú, nàng rất thích trẻ con. Bởi vì chúng cực kì đáng yêu.

Đúng lúc a hoàn mang một đứa bé sơ sinh ra. Nàng nhanh nhàu bảo:

- Đưa đây cho ta bế một chút!

A hoàn nhìn Bảo Nhi thấy nàng ta gật đầu mới đưa đứa bé cho nàng. Nàng bế cực kì cẩn thận, nhìn nó cười vui vẻ. Đứa bé rất đáng yêu, thấy có người nói chuyện thì cười toe toét.

- Thấy tí thích trẻ con như vậy... sao không sinh cho Thái tử một đứa?

Lời nói của Bảo Nhi làm nàng ngượng ngùng không nói gì từ từ đưa đứa trẻ cho người hầu. Nàng đang định nói thì con nồn ọ ập đến, nàng nồn thốc nồn tháo, mặt xanh xao. Lương Bảo Nhi lo lắng, nhìn nàng:

- Tí tí? Tí làm sao vậy?

Uyển Nhã chỉ xua tay ý bảo không sao. Kim Ngân chạy đến bảo:

- Nô tí cũng không biết nướng nướng làm sao. Chỉ biết dạo này người thường xuyên như vậy, ăn uống rất kém còn hay chóng mặt nữa.

Lương Bảo Nhi nheo mắt nhìn nàng. Uyển Nhã nghi ngờ hỏi:

- Muội sao lại nhìn ta bằng ánh mắt đó?
- Tí tí? Có phải tí đang có thai không?

Nàng hết sức ngạc nhiên, tay sờ bụng mình:

- Có... có thai?

Bảo Nhi gật đầu:

- Đúng vậy! Theo những nguyên nhân như Kim Ngân nói thì đúng vậy! Hồi trước muội cũng giống tí khi mang thai! Tí tí? Tháng này tí có cái đó chưa?

Cái đó mà Bảo Nhi nói chính là cái mà con gái vẫn bị hàng tháng. Đúng là tháng này nàng chưa có bị.

- Vậy thì đúng rồi! Tí tí! Tí có hí rồi!

Nàng ngờ ngàng, sờ bụng mình:

- Ta... ta có con rồi. Nhưng... sao lại nhanh vậy chứ?

Đầu Uyển Nhã ơng ơng, nhớ lại lời cô Sinh trên lớp vẫn hay nói: “ Một lần là đủ rồi! “ Bất giác cảm giác lại vui đến lạ thường. Đúng thế! Nàng làm mẹ rồi!

- Để ta cho người đi kêu đại phu. Tí ngồi đó nghỉ đi. Vận mệnh cả một đất nước không thể lơ là được.

Nàng gật đầu nhìn Bảo Nhi. Nói vậy cũng đúng. Nhưng... chuyện này có phải nên giữ bí mật không?

#le:

Tuần này đăng 2 chương mà chương này còn dài hơn nhớ -^ - ưu tiên thế còn rề. Nhưng không biết tuần sau ra seo đây -.- Mấy nàng nhớ vote và follow tui heee:*

Bạn đang đọc truyện *Sẽ Chi Minh Nàng Là Hoàng Hậu Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Ta vẫn bình thường mà !

Tạ Uyển Nhã cũng nghi nghi. Nàng gật đầu đồng ý cho Bảo Nhi mời đại phu.

Khi đại phu tới, Bảo Nhi đưa nàng ra sau rèm ngồi để che giấu thân phận của nàng và cũng là để bảo vệ nàng.

Bảo Nhi cho lui hết người hầu ra, chỉ để Kim Ngân cùng đại phu ở lại.

Đại phu khi bắt mạch có vẻ trầm ngâm làm cả 3 người phụ nữ trong phòng đều nghệt thở. Uyển Nhã ngược lên nhìn Kim Ngân, nhận được ánh mắt trấn an.

Một lát sau, đại phu mới bỏ tay ra khỏi:

- Xin được mạn phép hỏi... lần cuối phu nhân đây làm chuyện đó là bao giờ?

Nàng mặt ngượng đỏ, gấp ngừng trả lời:

- Chắc cũng gần một tháng rồi! Nhưng đại phu... tôi thật sự có thai sao?

Đại phu đứng dậy cúi người nhìn nàng giọng vui vẻ:

- Nếu vậy... xin chúc mừng! Phu nhân đây đúng là có hí rồi! Mặc dù thai nhi rất bé nhưng tôi vẫn có thể nghe được nhịp tim. Phu nhân đây nên về bồi bổ và chăm sóc tốt cơ thể của mình!

Mọi người đang có mặt trong phòng đều như vỡ òa trong niềm vui. Uyên Nhã bất động, tất cả mọi thứ trước mắt cứ như dừng lại. Kim Ngân vui mừng lay vai nàng:

- Nương nương!!!! Người... người có hi rồi!

Nàng nắm lấy tay Kim Ngân, mắt biểu hiện rõ sự ngạc nhiên:

- Kim... Kim Ngân! Ta... ta có thai.. có thai rồi? Ta... ta có con rồi?

Kim Ngân gật đầu nhìn nàng:

- Đúng vậy nương nương! Người có hi rồi!

Nàng đưa tay sờ bụng mình, nó vẫn chẳng thay đổi vậy mà trong đó... lại có một đứa trẻ sao? Bảo Nhi đứng dậy tiến đại phu ra về, ra ngoài cửa gặp Chấn Phong, thấy anh ngơ ngác thì bảo:

- Người vào được rồi! Đưa nương nương về cung nhớ phải cẩn trọng!

Chấn Phong chạy vào, nhìn thấy nàng đang nước mắt lưng tròng thì hốt hoảng hỏi một tràng dài các câu hỏi:

- Nương nương? Sao người lại khóc? Có phải người không thoải mái ở chỗ nào không? Hay là... vừa nãy đại phu nói chuyện gì?

Thấy bộ dạng sốt sắng của hần, cả Kim Ngân và Tạ Uyên Nhã đều bật cười. Hần thì vẫn cứ ngơ ngác, thật sự chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra nữa.

Bảo Nhi từ từ bước vào, vừa khép cửa lại vừa bảo:

- Không phải chuyện gì, mà nương nương nhà người có hi rồi!

Chấn Phong nghe xong, não bắt đầu hoạt động... 1... 2... 3... có hi... có hi...!

- Nương nương... người... người! Thần thần phải về báo với Thái tử! Nhất định ngài ấy sẽ rất vui!

Hần vừa nói xong liền định phóng đi nhưng nàng lại lên tiếng:

- Chấn Phong! Chuyện này khoan hãy tiết lộ ra ngoài đã!

Bước chân Chấn Phong chợt ngưng lại, hần khó hiểu quay lại nhìn nàng:

- Nương nương? Sao lại không thể tiết lộ?

Uyên Nhã cười hạnh phúc:

- Ta muốn đợi đứa bé lớn thêm đôi chút rồi hãy nói. Với lại hậu cung thâm độc bí hiểm, dù có bảo vệ bao nhiêu đứa trẻ này vẫn có khả năng gặp nguy hiểm. Nếu để nó lớn lên trong im lặng, có lẽ sẽ an toàn cho nó hơn! Và lại,... thoát cái cũi chuẩn bị đến sinh nhật Thái tử, đứa bé này coi như quà sinh nhật cho chàng đi! Cả căn phòng đều gật đầu đồng ý, dù gì nàng cũng là Thái tử phi, nàng đã muốn còn có thể trời lệnh sao?

Thế là truyện này được bọn họ thống nhất sẽ không nói ra ngoài . Còn về thái y kia, chắc ông ta chưa biết nàng là ai nên cũng sẽ không nói ra.

Sáng hôm đó, Chấn Phong cấp báo về cung, nói với Thái tử cho kiệu đi đón Thái tử phi. Lý Khắc Minh nghe xong cực kì cực kì thắc mắc, không hiểu quyết định đó là ai đưa ra.

Thường ngày nàng là người không thích gây sự chú ý, chủ thích rong chơi. Nhưng sao hôm nay lại... Mặc dù khúc mắc khó hiểu, Lý Khắc Minh vẫn căn dặn chuẩn bị kiệu đi đón nàng.

Thực ra ý kiến cũng không phải của Tạ Uyên Nhã mà là ý kiến của 3 cái người cứng đầu kia. Họ cho rằng nếu đi bộ trở lại cung, chẳng may chợ đông đúc xô nàng ngã, đến lúc đấy không hiểu sẽ thế nào. Nghe hậu quả mà 3 người kia phóng đại lên, nàng đành gật đầu miễn cưỡng mà đồng ý. Trước khi nàng rời đi, Bảo Nhi còn căn dặn vô số việc. Nào là ăn gì, uống gì, hoạt động thế nào,..... Cứ tất cả những gì Bảo Nhi lam lúc mang thai đều truyền lại cho Uyên Nhã.

Uyên Nhã nghe đến chóng cả mặt, chỉ gật gật đầu cho qua. Chỉ nhớ là tuyệt đối giữ gìn thân thể.

Khi nàng trở về cung, bóng dáng to lớn của Lý Khắc Minh đã hiện lên ở cửa Nguyệt Hà điện. Hần làm li nhìn nàng gất gỏng:

- Hay lắm! Nàng dám bỏ ta đi! Giờ này mới chịu về?

Nàng nhìn bộ mặt tức giận của hần, chẳng những không giận mà còn cười, bởi nàng nhớ mình đang mang trong mình giọt máu của người đang đứng trước mặt. Nàng không giống như mấy lần trước, hất cầm lên mà cãi vã. Nàng chỉ dịu dàng khoát tay hần, giọng cực kì ảm áp:

- Có phải chàng chờ ta lâu lắm không? Ta xin lỗi, lần sau ta hứa sẽ về sớm

Lý Khắc Minh không hề nghĩ phản ứng của nàng sẽ như thế, hấn tròn tròn mắt ngạc nhiên. Hấn quay sang, dùng ánh mắt mà hỏi hai người đi cùng nàng xem chuyện gì đã xảy ra. Câu trả lời thì không có, chỉ có một nụ cười đáp lại.

Lý Khắc Minh ngồi ăn cơm, mắt vẫn cứ liếc nhìn nàng. Nàng ăn rất vui vẻ, thỉnh thoảng còn ngân nga câu hát. Hấn cực kì hài hùng, chả hiểu sao nàng lại thay đổi đến thế.

Hấn đã có lần nghe mấy binh lính nói rằng phụ nữ khi ghen thường hay giả bộ vui vẻ sau đó ám sát chồng từ đằng sau. Nghĩ lại với hoàn cảnh nàng bây giờ,... hình như cũng có chút tương đồng. Mà khoan? Hấn đã làm việc gì có lỗi đâu? Vậy thì vì sao?

Lấy hết can đảm mình, hấn mạnh bạo cố gắng tỏ ra tự nhiên hỏi:

- E hèm..! Nhã Nhã? Nàng hôm nay có chuyện gì vui sao?

Uyển Nhã đang ăn bỗng dừng lại ngược lên nhìn “hả” một tiếng. Thậm chí tiếng “hả” nghe cũng cự kì thơ ngây nữa.

Lý Khắc Minh dự cảm không lành, cơm nuốt cũng chẳng trôi. Hấn cố nghĩ lại lần nữa xem hôm nay mình có làm gì dính dáng đến nữ nhân không.

Tua lại bộ óc, hấn dừng lại ở việc sáng nay đã vô tình liếc qua cô cung nữ dọn bàn ăn. Không biết cô có nhìn thấy không nữa.

Thế là bạn Thái tử nọ đành kích dêu:

- Nhã Nhã! Ta bảo này! Nàng đang ghen sao?

Miếng cơm trong miệng nàng chút nữa thì phụt ra. Nàng ôm miệng đầy cơm, cười:

- Chàng nói nhầm cái gì vậy?

Lý Khắc Minh hạ bát xuống chăm chăm nhìn nàng:

- Nàng lạ lắm... Hôm nay cứ cười suốt. Chẳng giống mọi khi tí nào! Nói? Rốt cuộc có chuyện gì vui mà nàng cứ khúc khích nãy giờ?

Uyển Nhã đang ngây ngô, không biết nên làm thế nào, đành đánh trống lảng:

- Không có gì! Hôm nay ta gặp Bảo Nhi nên vui vậy thôi! Chàng đa nghi rồi!

- Có gặp Bảo Nhi mà nàng vui như vậy... Tại sao gặp ta thì nàng lại như chả có chuyện gì?

Nàng liếc xéo hấn bằng ánh mắt tội lỗi, sau lại phủ nhận:

- Chàng không thấy như vậy mới tốt sao?

- Tốt?

- Ta nói chàng nghe, người ta ở với người thân suốt ngày, thấy người thân thì phản ứng đương nhiên bình thường. Ta đối với chàng như vậy chẳng phải vì ta coi chàng là người trong nhà sao?

Lý Khắc Minh nhìn nàng, ánh mắt tra hỏi.

- Coi như nàng nói thật!

Uyển Nhã thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng qua ải 1.

Lúc này ở cung Lưu Ly, Vương Huyền Trân đang ngồi trước bàn trang điểm chải tóc. Chợt Thanh Tâm từ ngoài báo:

- Bẩm nương nương, có người ở phủ xin vào cầu kiến, nói là có chuyện gấp ạ.

Vương Huyền Trân thấy trời cũng đã khuya, bà ta lại vào gấp gáo hấn có chuyện to lớn gì đó. Nàng ta đồng ý cho vào, ngồi ra điện lớn.

Người đàn bà kia không ai khác chính là vú em của đứa bé nhà Bảo Nhi. Bà ấy cũng là gián điệp được Vương Huyền Trân thuê để theo dõi nhất cử nhất động ở đó.

Bà ta quỳ xuống hành lễ, chờ đến khi Vương Huyền Trân miễn lễ mới dám đứng lên.

- Khuya vậy rồi? Người còn vào đây làm gì?

- Bẩm nương nương, thần có chuyện hệ trọng muốn nói, nương nương cho lui mấy cung nữ kia đi ạ!

Vương Huyền Trân nhìn Thanh Tâm gật đầu. Một giây sau, tất cả cung nữ đều lui hết, chỉ có bà ta và Vương Huyền Trân trong điện.

- Được rồi, nói đi.

- Bẩm nương nương, mong người giữ bình tĩnh. Thực ra hôm nay, Thái tử phi có đến chơi phủ ta với Vương phi họ vương. Hôm nay khi đến, nàng ra liên tục nôn khan, họ Vương nghĩ nàng ta có thai liền mời Thái y chuẩn đoán, không cho ai vào.

Nghe đến đây, nàng ta chết lặng người. Đợi sau khi lấy lại tinh thần mới hỏi:

- Rồi sao? Người có nghe ngóng gì nữa không?

Người đàn bà đó lại tiếp tục:

- Theo như nô tì nghe ngóng, ả đúng là đã mang long thai. Nhưng ả lại không muốn cho ai biết vì muốn lấy đó làm quà cho Thái tử. Thần thấy có vẻ nguy cấp nên đêm nay xin vào để bẩm báo với nương nương. Cũng là để không ai trong phủ nghi ngờ gì.

Cảm xúc trong lòng Vương Huyền Trân đóng băng. Nàng ta còn chưa được sủng mà ả đã có thai? Lại còn lấy đó làm quà sinh nhật?

- Thanh Tâm! Lấy tiền đưa cho bà ấy rồi đưa bà ta về. Xong người cũng ở ngoài đó, không cần vào. Ta muốn ở một mình.

Chờ cho đến khi tất cả người hầu cung nữ ra rồi, chỉ một mình Vương Huyền Trân ở đó suy nghĩ. Nàng ta vẫn oán hận nàng từ sau cái vụ Lý Khắc Minh uống dịch hoan được sau đó bỏ đi. Vương Huyền Trân đi về phía hộp tủ, nhìn gói thuốc còn lại mà cha đã đưa nàng ta hôm nọ, miệng nhếch mép cười đắng sọ.

“Được! Cứ hạnh phúc như người muốn! Ta sẽ xem người hạnh phúc được bao lâu! Muốn tặng quà? Được vậy ta cũng tặng? Các người được hạnh phúc sao ta lại không? Đừng cứ nghĩ, có đứa bé người có thể làm mọi thứ. Đó đáng lẽ phải là ta!”

Tình trạng bây giờ của Vương Huyền Trân thật sự đáng thương, đáng thương đến tội nghiệp, đáng thương đến nỗi tàn bạo. Sự tàn bạo ẩn sau một vẻ ngoài hiền thực, kiều diễm. Nàng ta đầu tiên là một người lương thiện, tốt bụng. Nhưng từ sau khi vào cung, sự đố kỵ tham lam làm nàng ta mù quáng. Cũng bởi vì tham muốn độc chiếm 1 người mà nàng ta bây giờ không khác gì người điên. Suy cho cùng, đó cũng không phải lỗi duy nhất của nàng ta, chỉ trách rằng nàng ta lại chọn người đã si mê một người con gái khác.

--- #chuyenbenleabcxyz

Tớ vẫn đăng đủ chap cho chúng cậu này ~.~ rất đáng được tuyên dương phải không? Các cậu vote điiii chứ! À mà... mấy hôm nay tớ đã đi in SCMNLHHCT ra bán giấy rồi haha!! Dự là khi nào ra hết sẽ bán lấy tiền hehe.

Bạn đang đọc truyện *Sẽ Chỉ Mình Nàng Là Hoàng Hậu Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Là ta không tốt ! chính ta hại con ta !

Tạ Uyển Nhã dạo này bị Kim Ngân quản cực gắt gao, không được hoạt động mạnh, không được làm bao nhiêu thứ. Hàng ngày Kim Ngân đều mang về một đồng thức ăn về, bắt nàng ăn cho bằng được.

Uyển Nhã nàng từ khi trở về cung đến giờ béo lên không biết bao nhiêu cân. Nhưng nàng lại cực kì ngoan ngoãn, mỗi khi Kim Ngân nói cái này tốt cho đứa bé thì ăn rất nhiều, nói không tốt liền không đụng tới.

Kim Ngân dạo này thường xuyên căn dặn nhà bếp làm những món có lợi cho thời kì mang thai cho nàng.

Chắc là do mang thai nên dạo này Uyển Nhã rất hay hỏi vu vơ mỗi khi nằm cạnh Lý Khắc Minh. Giả dụ như:

- Khắc Minh, chàng nói xem... sau này nếu có Bảo Bảo chúng ta sẽ đặt tên nó là gì?

Lý Khắc Minh ngờ vực, nhủ mày hỏi:

- Nàng hỏi vậy là có ý gì? Không phải.... nàng có hí rồi chứ?

- Đâu có! Ta chỉ là hứng thú nên hỏi thôi. Lần trước xuất cung, thấy con của Bảo Nhi rất đáng yêu nên cảm thấy tò mò vậy thôi!

Nàng nói xong kéo tay hắn, đeo vào tay hắn cái vòng có con dao ngọc bích. Xong lại nằm gối đầu lên đùi hắn, lấy tay áo hắn nghịch nghịch:

- Cái này cũng gần giống bùa hộ mệnh ta và chàng và cả.... Bảo bảo sau này nữa. Hôm trước, ra ngoài thành nghe người ta nói nếu chàng đeo thì Bảo bảo sau này sẽ ra đời an toàn. Ta và chàng đều bình an.

Lý Khắc Minh cười, véo má nàng:

- Sao nàng nghĩ sớm như vậy chứ? - nói rồi hắn cúi mặt xuống gần ngay mặt nàng - Có phải muốn có Bảo Bảo rồi không?

Nàng đẩy mặt hắn ra, bĩu môi:

- Ai thèm chứ? Chàng tự phụ vừa thôi.

Thấy hắn cười không nói gì, Uyển Nhã cũng rơi vào trầm lặng. Thú thực, nàng cũng rất thích trẻ con. Không hiểu mai sau sinh đứa bé này ra, nàng sẽ chăm sóc nó ra sao!

Nhắc mới nhớ, cũng đã đến ngày sinh nhật hắn rồi. Nàng càng ngày càng háo hức, không hiểu hắn sẽ phản ứng ra sao nếu biết nàng có thai.

Đang dạo chân trên Ngự Hoa viên thì từ đằng sau có tiếng nói vọng đến:

- Thái tử phi! Thật trùng hợp, người cũng ra đây sao?

Nàng quay lại, thấy một người con gái cực kì xinh đẹp nữ miều đang đứng đó nhìn nàng. Nhìn vào trang phục mà đoán thì chắc là các phi tần. Nhưng sao trước đây nàng không thấy người này bao giờ nhỉ?

- Ngươi là....

Cung phi đó nở nụ cười, dịu dàng bước đến bên nàng, thân thiện:

- Thần là Chu thứ phi! Đạo này thần bị nhiễm phong hàn nên không ra ngoài. Thật vừa hay bây giờ lại gặp người ở đây.

Thái độ của Chu Hiền Anh làm nàng cảm thấy quý mến. Hình như cô ấy thực sự tốt với nàng chứ không giống những người khác.

- Vậy sao? Giờ ngươi khỏe chưa?

Chu Hiền Anh cười:

- Thần khỏe rồi! Nếu nương nương không chê... có thể đến cung của ta chơi một lúc?

Uyển Nhã thấy cô ta có vẻ chân thành nên đồng ý. Dù gì hôm nay, Khắc Minh đi luyện binh cũng không về.

Cuộc đối thoại của bọn họ vô tình để Thanh Tâm của Vương Huyền Trân nghe được. À ta nhanh chóng chạy một mạch về cung Lưu Ly.

- Vậy sao ngươi lại vào cung?

Tạ Uyển Nhã hỏi bằng giọng rất hốt hoảng. Từ đầu khi vào cung đến giờ nàng chưa nghe một cung phi nào nói mình không yêu Thái tử. Chu Hiền Anh là người đầu tiên và chắc cũng là duy nhất.

Chu Hiền Anh thì cũng chẳng lấy làm lạ. Lần đó, nếu không vì bị cha ép nàng ra cũng lao vào cái chốn chán ghét này.

- Là cha ta! Lần đó, nước ta nhiều lần bị hoạn thần trong lúc cha ta lâm bệnh luôn có ý định gây sự với Lý quốc. Đến khi cha ta tỉnh lại thì cảm thấy có lỗi. Liền gửi ta sang đây làm thứ phi cho Thái tử. Ta mặc dù có người trong lòng nhưng vì cha nên đành sang đây.

Uyển Nhã nhíu mày hỏi:

- Người trong lòng?

Chu Hiền Anh mỉm cười gật đầu:

- Đúng thế. Nhưng chàng ấy không bằng được Thái tử. Chàng là Tướng quân của nước ta. Rất oai dũng, rất đẹp trai, rất quan tâm ta. Cha ta cũng rất yêu quý chàng, đã từng hứa sẽ gả ra cho chàng nhưng nào ngờ chuyện thành ra như vậy.

Nét mặt Chu Hiền Anh thoáng buồn khi nhớ về người đó. Uyển Nhã nhìn, cầm tay nàng ấy lên an ủi:

- Ngươi... có cần ta nói với Thái tử để xin cho ngươi trở về không?

Chu Hiền Anh khẽ cười, lắc đầu:

- Nếu không có lý do gì, ngay cả Thái tử cũng không thể đưa ta về đâu. Ta sống trong cung cũng mấy năm rồi, chỉ sợ trở về thấy chàng có người mới thì khác gì tự đâm vào tim mình.

- Nếu vậy.... sau này đến cung ta chơi nhiều một chút! Ta làm bạn với người.

Chu Hiền Anh có vẻ bất ngờ nhìn nàng. Nàng nhún vai vui vẻ:

- Có gì lạ chứ! Ta vốn dĩ đã rất muốn thân thiện với các cung phi nhưng tiếc là bọn họ không cho ta cơ hội. Bây giờ, người tốt như thế... tại sao ta lại không kết thân với người?

Nàng ngừng đôi chút rồi lại nói:

- Người đã yêu chắc cũng hiểu cảm giác nó như thế nào đúng không? Ta biết ở thời đại này, bắt Thái Tử chung thủy với mình ta là rất khó. Nhưng... lòng ích kỉ của người đàn bà khi yêu không thể nhường bộ mà để người nam nhân của mình yêu một người khác. Người nói xem... có phải ta sai không?

- Nương nương, người không sai. Nữ nhân chúng ta đều như vậy nên mới có chuyện cung đấu khốc nghiệt như vậy. Nhưng riêng Thái tử, ta nghĩ nương nương không cần lo lắng. Trước khi người đến, Thái tử gần như không biết đến nụ cười, bộ mặt lúc nào cũng đăm chiêu, lạnh lùng đến phát sợ. Chưa có nữ nhân nào được Thái tử nói chuyện riêng trừ Vương trắc phi. Nhưng đó là vì Trắc phi từ nhỏ đã bên cạnh Thái tử. Vậy nên... nương nương đừng lo.

Uyển Nhã nhìn nàng ta, gật đầu một cái yên tâm. Chắc là đúng như nàng ta nói thật.

- Nương nương, người đói rồi phải không? Có thể ở lại đây ăn cơm cùng ta không?

Nàng cũng thoải mái gật đầu. Thực ra từ khi mang thai, nàng từ chối ăn mấy đồ ăn do các cung phi mời. Nhưng nàng tin Chu Hiền Anh, tin rằng nàng ta sẽ không làm như vậy.

Được nàng đồng ý, Chu Hiền Anh cho người đi dọn đồ ăn. Đồ ăn nhanh chóng được dọn ra.

Chu Hiền Anh cùng nàng vui vẻ dùng cơm. Trong khi dùng cơm, 2 người đối thoại rất vui vẻ.

- Hiền Anh, người có nhớ vị tướng quân kia không?

- Đương nhiên là nhớ, nhớ rất nhớ nhưng chẳng thể nói ra được. Mà có nói chàng ấy cũng chẳng biết.

- 2 người bắt đầu từ khi nào?

- Chúng tôi là thanh mai trúc mã. Đến năm ta 15 tuổi thì phát hiện mình yêu huynh ấy. Lúc ta định nói rõ tình cảm với huynh ấy thì huynh ấy lại nói ra trước.

- Thật là lãng mạn.

- Nương nương, Thái tử cũng rất quan tâm người!

- ....

- Phải rồi! Hôm nay là sinh nhật Thái tử. Người đã chuẩn bị quà gì rồi?

- Ta... Cái đó không nói được.

Nói đến đây Uyển Nhã nhìn xuống bụng mình cười tủm tỉm. Phải! Món quà này quá lớn, không thể nói cho ai được. Ăn trưa xong, Uyển Nhã ra về sớm vì lấy có chuẩn bị quà. Lúc nàng trở về cung thì gặp Kim Ngân đang hốt hoảng nhìn nàng:

- Nương nương? Người đi đâu cả trưa nay?

- Ta vào điện của Chu thứ phi dùng bữa!

- Nương nương? Người điên sao? Lỡ... lỡ có chuyện...

- Không nói nữa! Người nghỉ xa rồi. Ta mệt rồi! Đi nghỉ một chút. Tỷ nữa đừng cho ai vào! Kể cả Thái tử!

Nàng nói xong ung dung bước vào điện, trèo lên giường nằm. Kim Ngân muốn nói cũng không được, đành đóng cửa lại.

Nằm được một lúc, bụng nàng bắt đầu đau. Uyển Nhã nghĩ động thai thì vuốt bụng nhẹ nhàng bảo:

- Bảo bối! Mẹ làm con khó chịu sao?

Thường thường chỉ đau một chút là hết nhưng giờ con đau ngày càng đau hơn. Uyên Nhã tính gọi Kim Ngân nhưng đau đến nỗi chẳng thể gọi được. Nàng mở chân ra định bước xuống giường thì phát hiện mình chảy máu. Nàng thấy sợ lắm, cố gắng dùng sức hất đổ lọ hoa trên bàn xuống. Nàng khóc không ra nước mắt, mệt quá mà ngất đi.

Kim Ngân đang ở ngoài, nghe tiếng đổ vỡ chạy vào. Thấy nàng đang nằm gục ở giường, Kim Ngân chạy vào hốt hoảng:

- Nương nương? Người... người sao vậy?

Nghe giọng hốt hoảng của Kim Ngân, Chấn Phong cũng chạy vào. Thấy sắc mặt nàng trắng bệch, Chấn Phong nhanh chóng chạy đi mời thái y.

Kim Ngân nhìn Thái y rồi lại nhìn mặt nàng mệt mỏi đang nằm trên giường. Thái y bắt mạch rất lâu, làm Kim Ngân ngày càng nóng ruột.

Mãi sau, Thái y mới bỏ tay ra nhìn Kim Ngân lắc đầu:

- Nương nương.... đứa bé mất rồi!

Lời của Thái y như thể sét đánh ngang tai. Kim Ngân không chịu được mà ngã gục xuống bên giường nàng, nhìn nàng mà nước mắt tuôn rơi không ngừng.

Chấn Phong đưa Thái y ra khỏi cửa cung rồi đi vào ngồi xuống bên cạnh Kim Ngân, ôm lấy Kim Ngân an ủi.

- Làm sao bây giờ? Nương nương... nương nương người không chịu được đâu! Người... làm sao... bây giờ?

- Hay là... nói cho Thái tử?

- Không được! Như vậy nương nương càng không thể chịu được!

2 ánh mắt lo lắng nhìn về phía nàng, sắc mặt nhợt nhạt nằm trên giường.

Uyển Nhã tỉnh lại phát hiện mình đang nằm trên một đám lá. Nàng gọi mọi người, Kim Ngân, Chấn Phong hay cả Lý Khắc Minh cũng chẳng ai thừa. Rồi giữa khoảng không toàn màu đen đó, chợt có một vật gì phát sáng. Nàng đi lại gần, nhìn vào trong đó thì thấy rất đáng yêu.

Đứa bé đang cười, nhìn thấy nàng nó cười rất vui. Nàng nhẹ nhàng bế nó dậy, nói chuyện với nó:

- Bé con? Con có phải bảo bối của ta không? Con xinh quá!

Nàng âu yếm nhìn nó, nó rất giống Lý Khắc Minh. Chợt, nó rời khỏi tay nàng, bay về phía ai đó. Nàng ngẩng lên, thấy gương mặt của những người thân thương hiện ra trước mắt.

- Bố? Mẹ? Huỳnh?

Mẹ nàng bế đứa bé, tròng trành nhìn về phía nàng.

- Uyển Nhã con! Mau trở về đi! Bọn ta sẽ chăm sóc nó! Đến lúc thích hợp, ta sẽ gửi lại nó cho con!

Nụ cười của nàng chợt tắt, nàng mơ hồ hỏi:

- Mẹ? Mẹ định mang Bảo Bối đi đâu?

Bố nàng dịu dàng lên tiếng:

- Uyển Nhã! Con đừng lo! Bố mẹ sẽ chăm sóc nó! Con hãy chăm sóc cho bản thân nhé.

Quang Thiệu cũng nhìn nàng mà nói:

- Nha đầu ngốc! Đừng lo nữa! Mau trở về đi.

Tạ Quang Thiệu vừa dứt lời thì cả 3 dần dần xa nàng. Uyển Nhã hoảng sợ cực độ, gào thét:

- Bố! Mẹ! Đừng mang Bảo Bối đi mà! Đừng bắt con rời xa Bảo Bối! Bảo Bối ơi! Về với mẹ đi con!

Cả không gian dường như vẫn vắng vắng tiếng cười của đứa bé. Nàng hét hét mãi nhưng họ vẫn bế đứa bé đi xa nàng.

Uyển Nhã bừng mở mắt, thấy mình đang ở trong cung. Kim Ngân thấy nàng đã tỉnh thì lại gần hỏi han:

- Nương nương... người sao rồi? Còn thấy khó chịu trong người không?

Nàng bám vào Kim Ngân ngồi dậy nhìn ngó xung quanh rồi sờ bụng mình. Lát sau nàng ngớ ngàng hỏi Kim Ngân:

- Kim Ngân, em nói cho ta biết con ta khỏe chứ? Nó không sao chứ?

Nhìn vẻ mặt đáng thương của nàng, cổ họng Kim Ngân bỗng nghẹn lại, nước mắt chỉ trực rơi ra.

- Sao em không nói gì? Mau nói ta biết? Rốt cuộc là làm sao? Con ta sao rồi?

Kim Ngân bị nàng lay, ngập ngừng mở miệng, quỵ xuống:

- Nương nương... nô tì sai rồi. Tại nô tì nên mới... Hoàng Thái tôn mất rồi!

Cánh tay đang nắm áo Kim Ngân chợt buông thõng, ánh mắt nàng thần thờ nhìn Kim Ngân.

Nàng bật cười xua tay:

- Không thể... Bảo Bối của ta vẫn đang ở trong bụng ta. Ngươi đừng nói dối nữa.

Kim Ngân đang quỵ, ngược mắt lên nhìn nàng:

- Nương... nương nương... người đừng...

- Đủ rồi! Em ra ngoài đi! Ta muốn nghỉ ngơi!

Nàng đáp bằng giọng bình thản, ánh mắt vẫn thất thần. Nàng không chịu được chùng trăn nằm xuống.

Kim Ngân nhìn nàng lòng cũng đau, đành phải để nàng một mình, cho nàng không gian yên tĩnh.

Uyển Nhã nằm trong chăn, tay vẫn ôm bụng. Mắt nàng đã đỏ, hốc mũi cũng cay cay.

Nhớ lại giấc mơ đó, nàng không kìm được mà rơi nước mắt. Là nàng! Chính nàng hại chết con mình! Tại sao nàng lại không nghĩ đến việc thức ăn sẽ...?

Nàng khóc, khóc nhiều lắm. Khóc vì mình đã không là người mẹ tốt, khóc vì con mình còn chưa kịp hình thành đã bị hại chết, khóc vì nàng không thể bảo vệ con mình.

Buổi tối hôm đó, nàng chỉ ngồi im trong phòng không nói năng gì, cả nước cả thức ăn cũng không đụng.

Kim Ngân quỵ xuống bên nàng nức nở:

- Nương nương! Xin người ăn chút gì đó đi ạ!

Uyển Nhã gượng cười lắc đầu:

- Ta ăn làm sao đây? Con ta ta không bảo vệ tốt ta còn có tư cách ăn sao? Là ta! Ta hại con ta chết thảm. Nó làm gì có tội chứ? Tại sao bắt nó rời xa ta?

Kim Ngân nhìn từng giọt nước mắt nàng rơi mà lòng cũng không kìm được.

- Không phải đâu nương nương! Người đừng nói như thế!

- Ta là kẻ tội tệ! Ta... ta hại chết con mình rồi.

Nói đến đây nàng gục xuống khóc. Mạnh mẽ thì mạnh mẽ, nhưng dầu sao dù có thế nào quy cho cùng chẳng phải nàng vẫn là nữ nhân sao? Làm sao có thể vui vẻ và bình tĩnh khi mà vừa mới mất đi đứa con đầu lòng được?

Tiếng khóc của nàng ở trong đường như làm Lý Khắc Minh ở ngoài như ngã quỵ. Hắn... hắn vừa mới đây còn vui vẻ trong khi... hắn đã mất con sao?

#chương #này #ngược #quas #viết #mà #đầu #lòng #quas

Bạn đang đọc truyện *Sẽ Chỉ Mình Nàng Là Hoàng Hậu Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Nàng ấy không có lỗi !

Tối nay, đúng là có định tổ chức yến tiệc, nhưng không thấy nàng xuất hiện nên nói muốn xin cáo lui về trước. Lúc vừa bước ra khỏi cửa, không may cái vòng nàng tặng hôm trước đột nhiên đứt, rơi xuống làm cái dao ngọc bích kia vỡ vụn. Hắn cúi xuống tính nhặt lên thì chợt nhớ lại mấy lời nàng nói liền nắm trong tay mấy mảnh vỡ đó mà chạy về phía cung nàng.

Lúc chạy đến cung nàng hần thở phào nhẹ nhõm vì thấy ánh đèn trong đó vẫn còn sáng, Chấn Phong vẫn còn đứng đó. Chứng tỏ nàng không sao. Thấy Lý Khắc Minh đến, Chấn Phong định theo lệnh mà nói với hắn rằng nàng không muốn cho ai vào cả. Nhưng chưa kịp nói thì mấy lời của nàng đều đã bị hắn nghe hết.

Chấn Phong mặt ừ ừ, sai tất cả người hầu lui xuống, chỉ có mình ở lại.

- Thứ lỗi cho chúng thần vì giấu người chuyện này đã lâu. Từ sau hôm xuất cung, nương nương đã biết mình mang long thai nhưng... nương nương nói nương nương muốn dành cho ngài tin tốt này để làm quà sinh nhật. Vậy nên...

- Người lui xuống trước đi!

Chờ cho Chấn Phong lui xuống, đôi tay Lý Khắc Minh run run vươn lên mở hé cửa, nhìn vào bên trong. Thân ảnh nhỏ bé người mà hắn yêu thương cứ run lên bần bật trong tiếng nấc nhẹ. Thi thoảng lại có tiếng khóc không ra hơi:

- Là tại ta! Tại ta cả! Tại ta không nghĩ đến con nên...

Lý Khắc Minh đau khổ khép lại cánh cửa, nặng nề bước về Đông Cung. Còn ở bên trong Nguyệt Hà điện, tiếng khóc của người mẹ vừa mất con mãi chẳng thể ngừng, vừa thương cảm lại vừa tội lỗi.

- Nói!!! Người đã tiết lộ chuyện nàng có thai cho ai?

2 con mắt đỏ ngầu của Lý Khắc Minh chìa kiếm vào tên thái y đã bắt mạch cho nàng. Hắn đã kiên nhẫn lắm rồi.

Tên thái y hoảng sợ, van lạy liên tục:

- Bẩm Thái tử.... tiện dân nào dám. Lần đó bắt mạch cho nương nương, thần thậm chí còn không biết vị phu nhân đó lại là Thái tử phi. Xin Thái tử chứng giám.

Chấn Phong thấy hợp lý, cũng lên tiếng can ngăn:

- Thái tử! Thần có thể làm chứng cho tên thái y này. Từ khi Thái tử phi được thái y này bắt mạch, thần đã sai người theo dõi tên này. Quả thực hắn không có biểu hiện gì là biết chuyện.

Lý Khắc Minh từ từ vớt kiếm sang một bên, ngồi gục xuống vỗ đầu tóc rối tung, đau khổ vô vọng. Nhớ lại mấy lời hỏi vu vơ của nàng vậy mà.... Tại sao hắn lại không thể nhận ra cơ chứ?

Chấn Phong thờ dãi một hơi, đưa con người vô tội kia xuống. Đúng lúc đưa xuống thì thấy Kim Ngân đang đi Tạ Uyển Nhã chấp chững bước vào. Tạ Uyển Nhã nhìn Chấn Phong xua tay bảo đừng gì rồi gạt tay Kim Ngân ra, bảo tất cả mọi người lui xuống.

Kim Ngân có phần lưỡng lự, phải đến khi Chấn Phong ra hiệu mới chịu bước đi.

Uyển Nhã từ từ, chậm chậm từng bước đi đến bên Lý Khắc Minh. Nàng hiện giờ rất yếu, chỉ mặc một bộ đồ trắng, thất thểu bước đi. Nàng ngồi xuống bên cạnh hắn, một tay vuốt lưng, sắc mặt nhợt nhạt mà vẫn cố nở nụ cười:

- Thôi nào... ta không sao mà?

Lý Khắc Minh thăm hỏi ngẩng lên, nhìn thấy nàng quay ra ôm chặt lấy:

- Ta... ta xin lỗi..! Là ta không tính ý! Ta không bảo vệ được mẹ con nàng.

Nàng vòng tay ôm hắn, lần đầu tiên nhìn người đàn ông luôn luôn mạnh mẽ hàng ngày lại khóc trước mặt mình.

Nàng không nói gì cả, cứ để hắn ôm mình vào lòng.

Nàng không ngờ, một người cao cao thượng tại như Lý Khắc Minh lại có nước mắt. Lần này chắc nàng đã phá hủy sinh nhật của hắn rồi!

Chấn Phong đang đứng ở cửa chợt nhớ ra gì đó, chạy vội đi tìm Lý Khắc Minh.

Hắn đang cầm bản tấu chương thì đập xuống bàn, mặt biến sắc:

- Ngươi nói sao? Có người phụ nữ nghe lén?

- Đúng là như vậy thưa Thái tử. Khi đó thần thấy bà ta cứ lấp ló ở cửa, sau khi bị thần nhìn thấy thì lại cố tình giả vờ như không có gì.

- Mau cho người ra ngoài cung, bắt cho được người phụ nữ đó về đây! Lần này ta nhất định không tha cho một ai cả.

Chấn Phong nhận lệnh lập tức đi thi hành.

Trong khi đó, Tạ Uyển Nhã đang ngồi hong nắng ở một góc vườn. Nàng đã bảo Kim Ngân đi lấy trà chiều nên giờ chỉ có một mình.

Chợt từ đằng sau hàng cỏ, có tiếng nói phát ra:

- Lần này long thai cũng mất rồi! Nàng ta chẳng còn gì cả!

- Muốn trách cũng phải trách con ả tiện nhân đó đụng đến nam nhân mà Vương Huyền Trân ta đã trọn. Thật đáng thương!

Lời nói này làm chân tay Uyển Nhã như tê dại, người như lạng đi. Liếc mắt thấy bóng người vẫn đang lướt qua sau rào cỏ.

Nàng hận lắm! Quyết định không thể để yên được, nàng bước nhanh ra sau chặn đường cây cỏ đó. Ánh mắt nàng đầy oán hận nhìn cả 2 người đàn bà hiểm độc:

- Mấy... mấy người... mắt người vừa nói gì? Vương Huyền Trân và Thanh Tâm ngẩng đầu lên, nhìn thấy nàng. Ban đầu ánh mắt bọn họ còn kinh hãi, sau lại chuyển sang khinh thường:

- Sao? Ngươi không nghe kĩ à? Bọn ta bảo là chính bọn ta giết con ngươi! Rõ chưa?

Nàng thờ dõc, mắt nhòe đi. Vương Huyền Trân đến gần, vuốt vuốt vai nàng, bảo:

- Có trách thì tự trách mình đi! Là ngươi ngu ngốc nên con ngươi mới chết!

Nàng lườm ả, lấy tay bắt lấy tay ả, giọng dọa nạt:

- Trách ta đến lượt ngươi lên tiếng? Uống công ta cứ nghĩ ngươi là người tốt. Hóa ra cũng chỉ cáo giả nai non. Ngươi làm như vậy không quá hồ thẹn với lương tâm mình à?

Wương Huyền Trân rút tay mình ra khỏi tay nàng, cười tự đắc:

- Vì Lý Khắc Minh ta có thể làm mọi thứ! Thậm chí còn tệ hơn như ngươi bây giờ.

Nàng tiến gần, ghé sát tai ả:

- Vậy sao? Nếu ta nói ta có thể ác hơn ngươi thì sao? Ngươi đừng tưởng việc ngươi làm với ta, ta sẽ để yên như vậy!

Ả nhìn nàng ánh mắt kì lạ có đôi chút bất bình tĩnh, sau lại cười:

- Sao? Thái tử phi tính nói chuyện này cho ai? Chạy về mách Thái tử sao? Chỉ bằng lời nói à?

- Ngươi nghĩ sao? Cả hoàng hậu, thái hậu, hoàng thượng và cả Thái tử đều đứng về phía ta? Ngươi xem ngươi có ai ngoài cha ngươi? Với ta, việc tố cáo ngươi vào lãnh cung cứ dễ như trở bàn tay ấy. Cứ chờ đi!

Wương Huyền Trân tức tối không nói được gì, bỏ đi. Thanh Tâm cũng lật đật chạy theo.

Bọn họ đi cả rồi, nàng mới gục xuống, khóc một hơi ra trò. Đáng lẽ ra nàng phải độc ác hơn mới có thể vượt qua được người đàn bà nham hiểm đó, người đàn bà độc ác tắng tận lương tâm

Kim Ngân từ xa chạy lại, thấy nàng khóc mới lo lắng hỏi:

- Nương nương? Người có chuyện gì sao? Tại sao lại...

Nàng không nói gì, gạt nước mắt mỉm cười cho qua, bám tay vào Kim Ngân đứng lên.

Khi đỡ nàng đứng dậy, Kim Ngân mới bảo:

- Thái tử đã tra ra rồi thừa nương nương. Kẻ hãm hại người chính là Chu thứ phi! Á thật nham hiểm độc ác. Hiện giờ thái tử đang thăm vấn ả. Sớm muộn gì ả cũng phải trả giá thôi.

Ánh mắt Uyển Nhã lóe lên tia kinh ngạc, vội vã bảo Kim Ngân: - Mau! Mau đưa ra tới đó đi!

Kim Ngân không hiểu gì nhưng phận làm tôi cũng chỉ biết nghe theo.

Ở trước cổng nhà lao, chỉ có Lý Khắc Minh, Chấn Phong, mẹ đàn bà người hầu phủ thừa tướng và Chu Huyền Anh.

Lý Khắc Minh nhìn Chu Huyền Anh bằng ánh mắt khinh bỉ, lại tức giận nhìn người đàn bà kia, lớn giọng:

- Nói! Người nói thông tin này cho ai? Người nói Thái tử phi có thai cho ai?

Người đàn bà sợ hãi, quỳ rạp xuống dưới chân hấn mà van lạy:

- Tiện... tiện nhân nói cho... Chu thứ phi ạ!

Lời nói của bà ta chẳng làm kinh động đến Chu Huyền Anh, nàng ta vẫn bình thản đứng đó nhìn bà ta. Lý Khắc Minh nhìn vẻ mặt không chút tội lỗi của Chu Huyền Anh càng thêm tức giận, hấn rút guơm ra, chĩa vào cổ Chu Huyền Anh:

- Nói! Người đã làm gì con ra? Làm gì hại Thái tử phi?

Chấn Phong đứng đó nhìn Lý Khắc Minh cũng không teanhs được kinh hãi mà Chu Huyền Anh thì ngược lại. Ánh mắt nàng ta vẫn kiên cường không dao động. Nàng chính trực nói:

- Thần thiếp không làm gì cả! Lương tâm thần thiếp không thối rữa như thế. Nếu Thái tử đã không tin thì cứ chém cứ giết. Dù sao mạng ta cũng đem bán cho người rồi!

Đối với Lý Khắc Minh, lời đó chẳng khác gì thêm dầu vào lửa. Hấn điên tiết định cầm dao lên chém thì tiếng nàng vang lên:

- Khắc Minh dừng tay!

Nghe tiếng hét của nàng, tay kiếm của Lý Khắc Minh đang dơ lên đột nhiên buông xuống. Tất cả mọi ánh mắt đều hướng về phía nàng.

Uyển Nhã nhò vào Kim Ngân, cố gắng đi đến trước mặt hấn, đẩy Chu Huyền Anh ra sau.

Đôi mắt nàng vốn đã đỏ hoe, nay ngược lên nhìn hấn nước mắt lại không kìm được chảy ra. Nàng nắm lấy cánh tay hấn, khóc:

- Khắc Minh? Chàng mau tỉnh táo lại đi! Chúng ta mất một sinh linh vô tội là đủ lắm rồi! Giờ chàng còn định giết thêm ai vô tội nữa! Nàng ấy không có lỗi

Hấn nhìn nàng, vẻ mặt không can tâm:

- Uyển Nhã ta biết nàng lương thiện. Nhưng bây giờ không phải lúc! Á là người giết con chúng ta! Nàng định để ả cứ như vậy ả?

- Chàng vẫn chưa hiểu ra sao? Kẻ giết con chúng ta không lộ liễu như vậy đâu! Nếu ta không về kịp chàng sẽ hại thêm một con người vô tội nữa ả?

Lý Khắc Minh vùng tay ra khỏi tay nàng, quay lưng lại, giọng gằn lên:

- Nàng nghĩ ta vui lắm sao? Đó là con ta! Ta mất nó khi chưa kịp chào đón nó! Nàng nghĩ ta vui được ả?

Uyển Nhã đứng đơ người, rồi nàng cười, vỗ ngực trong đau đớn:

- Được! Mất con là ta vui! Là ta vui! Hại chết con cũng là ta! Ta là người có lỗi! Được! Chàng cứ ở đó đi!

Nàng nói xong định xoay người bước đi nhưng chưa bước được bước nào, cơ thể không chịu được mà ngã xuống.

Kim Ngân và Chu Huyền Anh thấy nàng như vậy, vội vàng chạy ra đỡ:

- Nương nương? Người không sao chứ? Người mau tỉnh lại đi!

- Nương nương... người sao thế này!

Lý Khắc Minh nghe tiếng của hai người, nhanh chóng quay lại chạy đến nâng nàng dậy. Nhìn sắc mặt tái đi trắng bệch của nàng, hấn thật sự đau lòng như muốn chết đi được.

- Mau! Truyền Thái y vào cung!

Lý Khắc Minh ôm nàng trọn trong tay, vội vã rời đi. Chấn Phong sai người đưa Chu Hiền Anh về còn mình cũng chạy theo xem xét tình hình.

#le: hôm nay tâm trạng không được tốt, xin lỗi mấy bạn rằng thời lượng muộn và chương ngắn. Tuần sau tớ sẽ cố gắng nhé!!!

Bạn đang đọc truyện *Sẽ Chi Minh Nàng Là Hoàng Hậu Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Quên nó đi

- Nương nương chỉ là mới sảy thai, thân thể yếu ớt. Nay tâm lý không ổn định nên mới ngắt đi. Sau này chỉ cần an dưỡng cho khỏe lại là sẽ trở lại bình thường thôi.

Đại phu trả lời hần xong, theo lệnh hần lui xuống. Kim Ngân nhìn về mặt của Lý Khắc Minh, tự hiểu ý sai hết người hầu lui ra ngoài. Kim Ngân đến gần hần, lễ phép hỏi:

- Thưa Thái tử, người có cần nô tỳ ở lại chăm sóc cho nương nương không ạ?

Lý Khắc Minh không nói gì, chỉ im lặng nhìn người sắc mặt yếu ớt trên giường. lát sau, hần đỡ tay bảo Kim Ngân lui xuống. Hần từ từ đến gần chậu nước đã được chuẩn bị sẵn, vén tay áo rửa khăn. Lý Khắc Minh vén tóc cho nàng, cẩn thận tỉ mỉ lau mặt nàng.

Chợt tay nàng dơ lên, chạm vào tay hần. Lý Khắc Minh hướng ánh mắt nhìn nàng trầm ngâm. Còn nàng thì mỉm cười nhẹ nhàng:

- Sao thế? Sao Thái tử hàng ngày mạnh mẽ kiên cường trên chiến trường lại yếu đuối thế này?

Ánh mắt Lý Khắc Minh đượm buồn nhìn nàng. Hần ngập ngừng bảo:

- Gươm đao kiếm cung ta chẳng sợ. Chỉ sợ nàng khổ đau. Thương đau đổ máu cũng chẳng sao. Chỉ sợ nàng đổ bệnh. Ta mất tất cả cũng chẳng sao, chỉ sợ là mất nàng mãi mãi!

Nghe mấy câu nói của hần, Tạ Uyển Nhã cười nhẹ. Đôi mày thanh thoát bỗng nhíu lại, có tỏ ra khó chịu:

- Đừng nói mấy lời gở, chẳng phải ta vẫn ở bên chàng sao?

Hai nụ cười cùng nở nhìn nhau. Hạnh phúc thì ai mà chả muốn có. Thế nhưng đến khi trải qua nỗi đau để đến với hạnh phúc thì lại có rất nhiều người từ bỏ.

Con người ta chỉ muốn hưởng thụ mà chẳng bao giờ muốn phải đánh đổi thứ gì. Cũng như chẳng ai biết được muốn đánh đổi hạnh phúc thì trước hết phải trải qua đau khổ.

Con mưa ngoài trời chợt đến, cả 2 người họ đều ngước ra ngoài hiên. Trong phút chốc cùng buông ra một lời:

- Trời mưa rồi!

Cả Lý Khắc Minh và nàng đều cười. Hần nhìn nàng đắm chiêu hỏi:

- Nàng có muốn cùng ngắm mưa không?

Uyển Nhã cũng chẳng nghĩ ngợi gì, chỉ theo phản xạ mà gật đầu.

- Nhã Nhã? Nàng có thích mưa không?

Nàng đứng cạnh hần, mỉm cười đưa tay đùa nghịch giọt nước mưa:

- Có! Vì mưa rất thất thường, nó thích đến thì đến thích đi sẽ đi. Cũng như con người của ta vậy. Và lại mưa giúp người ta che giấu nỗi buồn rất tốt. Khi khóc trong mưa sẽ chẳng ai biết rằng mình đang khóc và cũng chẳng ai biết nước mắt mình nhiều ra sao.

Lý Khắc Minh nhìn nàng:

- Vậy ta rất ghét mưa rồi!

- Tại sao?

- Vì mưa đã che giấu nỗi buồn của nàng, khiến ta không thể nào nhìn thấy được. Nó che giấu nước mắt của nàng, làm ta không biết nàng đang tổn thương ra sao. Nàng bấu môi, chăm chú nhìn khung cảnh ngoài kia. Mặc dù vào cung lâu rồi nhưng không ngờ quang cảnh trên tháp Nam Long lại đẹp đến thế. Nàng tự hỏi rằng tại sao ở dưới chân tháp lại có biển cấm vào. Phong cảnh đẹp như vậy sao không để cho mọi người cùng ngắm?

Dường như hiểu nàng đang muốn hỏi gì. Hắn trả lời ngay:

- Đây là nơi vị Chu Nga - Hoàng hậu đầu tiên bị hại chết. Bà bị hãm hại, vì không muốn bị làm nhục lên bà đã reo mình xuống tại nơi đây. Bà cũng là người nữ nhân đầu tiên mà cha ta yêu say đắm

Uyển Nhã nghe xong gật gật:

- Hóa ra chàng và cha chàng đều giống nhau ở điểm chung tình. Nhưng... cha chàng có 2 người nữ nhân. Chắc... chàng sẽ không biến ta thành người đầu tiên như hoàng hậu Chu Nga chứ?

Hắn vòng tay từ đằng sau ôm lấy nàng, cười:

- Làm gì có chuyện đó? Ai cho phép nàng thoát khỏi ta chứ? Đời này ta đã định rồi! Nàng là của mình ta. Còn ta... cũng sẽ chỉ có mình nàng!

Uyển Nhã chỉ cười, lòng vui vẻ mãn nguyện. Ở bên hắn lâu như vậy, mấy lời này sớm đã quen rồi!

Tay Lý Khắc Minh cúi đầu xuống, thom một cái thật nhẹ lên trán nàng rồi xoa xoa:

- Những kí ức không đẹp ấy... xóa nó đi! Đừng nhớ nữa!

Nàng vẫn nhớ động tác này là động tác hắn vẫn làm khi nàng gặp chuyện buồn. Uyển Nhã gật gật đồng ý. Hai người ôm nhau, hạnh phúc nhìn những hạt mưa rơi ngoài kia.

Uyển Nhã thật sự không biết rằng hạnh phúc này nó sẽ kéo dài được bao lâu. Chỉ cầu mong nó sẽ mãi yên bình như lúc này. Vậy là đủ.

- Nương nương? Tình hình người cũng đỡ hơn rồi. Nô tì muốn xin người một chuyện được không ạ?

Uyển Nhã đang hí hục viết chữ nghe Kim Ngân hỏi thì lơ đãng trả lời:

- Được! Em cứ nói đi!

Kim Ngân có phần lưỡng lự, nhìn Chấn Phong bên cạnh. Biết là Kim Ngân ngại nên Chấn Phong cho người lui xuống hết. Tà Uyển Nhã đang viết chợt ngừng lại, nhìn hai người bằng ánh mắt kì lạ:

- Sao thế? Có gì cứ nói đi! Chúng ta đều là người một nhà cả!

Tức thời, Kim Ngân và Chấn Phong đều đồng loạt quỳ xuống:

- Nương nương! Xin người cho phép chúng thần xuất cung. Kim Ngân... nàng ấy có thai rồi!

Nét bút trên giấy của Tà Uyển Nhã chợt dừng lại tròn mắt nhìn Chấn Phong và Kim Ngân. Sau vài giây nhanh chóng đỡ Kim Ngân cùng hắn đứng dậy, đưa Kim Ngân về phía giường, vui vẻ hỏi:

- Kim Ngân? Em thật sự có thai rồi? Từ bao giờ vậy?

Thái độ Kim Ngân vẫn có phần ngại ngùng, ấp úng:

- Thừa nương nương... nô tì chỉ vừa mới biết. Nhưng thấy nương nương thể trạng không tốt nên mới không nói ra.

- Tại sao em không nói sớm chứ? Chuyện này là chuyện vui mà? Nhưng hai người thật sự sẽ xuất cung sao? Tại sao không ở đây? Chấn Phong cũng rất khó xử. Nhưng vì an toàn cho con và cũng là an toàn cho nương tử mình nên hắn không ngại ngần nói ra:

- Thật ra... nơi thâm cung rất nguy hiểm nương nương. Chuyện cung nữ xưa nay hãm hại lẫn nhau không phải không có. Với lại Kim Ngân đang mang thai, hoạt động sẽ không được tiện. Nên..

Uyển Nhã hiểu ý, cũng không hỏi thêm. Chẳng cần suy nghĩ, nàng gật đầu đồng ý ngay:

- Được chứ! Nếu là vì sự an toàn của đứa bé và Kim Ngân ta hoàn toàn đồng ý!

Kim Ngân trong lòng còn vương bận, cầm tay nàng hỏi:

- Nương nương? Không phải nương nương nói nếu không có nô tỳ sẽ rất cô đơn sao? Sao giờ lại đồng ý nhanh như vậy?

- Trước đây cũng như bây giờ, nếu em ra đi ta sẽ rất cô đơn. Nhưng trước kia là khi em chưa mang thai. Ta hiểu mà! Mẹ nào mà chẳng muốn tốt cho con? Ở trong cung này đúng là rất nguy hiểm, không thể ở lâu được. Em ra ngoài đó cũng tốt! Có thể bảo vệ an toàn cho cả mình và đứa bé rồi!

- Nhưng.. nếu nô tì đi.. ai sẽ chăm sóc cho nương nương đây?

- Không sao! Hạ cung nữ cũng rất chu đáo! Đạo gần đây ta cũng thân với cô ấy hơn rồi! Em đó! Ra ngoài đó ráng dưỡng thai cho tốt. Ta không thể làm bà mẹ tốt nhưng em thì có thể! Ở ngoài đó, nếu có gì thiếu thốn thì cứ nói với ta! Ta sẽ sai người mang đến!

Khóe mắt Kim Ngân cảm động, biết ơn nhìn nàng. Uyển Nhã lại quay sang hỏi Chấn Phong:

- Thế chỗ ở sao rồi? Các người đã có chỗ ở chưa?

- Về chuyện chỗ ở thần đã lo ổn thỏa rồi thưa nương nương! Chúng thần tìm được một căn nhà nằm ngoài kinh thành. Tuy nhỏ bé nhưng cũng đầy đủ an toàn.

- Ừ vậy đi! Ta sẽ bảo Thái tử mang thêm một số thứ đơn giản cho các người. Còn... trước khi đi ta sẽ đưa cho các người một ít tiền của, lấy vốn đó mà làm ăn!

- Nương nương? Người tốt với nô tì quá rồi!

- Em đó! Ta coi em như người trong nhà. Con em cũng là con ta! Em nhớ chăm sóc cho nó! Nếu nó có chuyện gì ta sẽ hỏi tội em đó!

Cuộc nói chuyện giữa ba người diễn ra vui vẻ. Đâu đó, trong thâm tâm nàng vẫn thường nghĩ: Nếu người ta có thể có được hạnh phúc, tại sao chúng ta lại không thể chúc phúc? Cứ mãi giữ cái lòng đố kỵ không thôi thì hạnh phúc muốn giữ cũng chẳng giữ được.

Lý Khắc Minh trở về Nguyệt Hà điện trời cũng đã sẩm tối. Bước vào cung thấy một người con gái đang ngủ gật trên bàn bèn lại gần xem.

Tạ Uyển Nhã mấy hôm nay chăm chỉ luyện chữ vì muốn hòa nhập với người ở đây, bây giờ cũng đã rất tiến bộ. Cả buổi chiều, nàng cứ vò hết tờ giấy này đến tờ giấy kia viết mãi mới xong được một tờ hoàn chỉnh. Cũng giống như tiết Văn ở thời cô đại, nàng như bị thuốc mê gục xuống ngủ say không biết trời đất là gì.

Lý Khắc Minh cho người lui xuống hết, còn mình thì nhẹ nhàng lấy tờ giấy dưới tay nàng lên xem. Trong giấy chỉ vờn vện có 4 câu thơ:

Âm tình thử luân hoặc,

Khứ khứ bất túc quan.

Ưu lai kỳ như hà,

Thê sàng tởi tâm can.

(có nghĩa là: Trăng vốn thường đa cảm

Lặn dần vào trong đêm

Lo phiền đến như thế

Xót xa nấu ruột gan)

Thấy nàng viết mấy dòng thơ tâm trạng này, không hiểu sao hần lại bật cười. Tiếng cười của hần bắt gặp làm nàng giật mình tỉnh dậy. Đôi mắt mơ màng nhìn hần, hai tay dụi dụi:

- Ó? Chẳng về lúc nào thế? Sao không gọi ta dậy?

- Không có gì! Chi là không muốn đánh thức nàng!

Thấy hần nhìn chăm chú tờ giấy của mình, nàng ngáp ngáp dài hỏi:

- Chỉ là bốn câu thơ, có gì mà chàng nhìn kĩ thế?

- Nàng viết bốn câu này... là có ý gì? Tại sao bao nhiêu câu lại không chọn lại chọn thơ này?

Trong đầu Uyển Nhã như sét đánh. Thật ra chỉ là chọn bừa chứ có ngụ ý gì đâu?

- Thì thấy Thái tử nhà ta tỉnh lặng như trăng suốt ngày phiến muộn. Vừa hay nhìn thấy câu thơ này thì ta ghi vào thôi!
- Vậy là viết cho ta!?
- Đúng... đúng!
- Vậy thì được! Ta còn tưởng nàng vẽ cái biểu tượng này cho ai!

Mắt Uyển Nhã ngó xuống tờ giấy. Thì ra cái hấn nói là hình trái tim mà nàng đã vẽ cho hấn. Nam tử này... vì có mỗi hình đó mà tra hỏi nàng!

- À phải rồi! Ta cho phép Kim Ngân và Chấn Phong xuất cung rồi! Chẳng không phản đối chứ?
- Nàng muốn thì ai xuất ai nhập cũng được! Nhưng sao lại cho 2 người họ xuất cung?
- Kim Ngân em ấy có thai rồi! Hai người họ xin ta cho họ ra ngoài cung! Ta cũng đã hứa làm mẹ hai cho đứa bé đó! Vậy nên... chàng chuẩn bị ít đồ rồi chuyển ra cho họ...? Nha!

Lý Khắc Minh liếc nàng, mặt chán nản:

- Cũng được! Họ có thai rồi! Còn ta thì đang chờ!

Thấy hấn đi về phía mình, nàng nghi ngờ hỏi:

- Chờ gì?

Lý Khắc Minh ghé vào tai nàng, giọng háo sắc:

- Chờ nàng khỏe lại để sinh con cho ta!

Vừa nói xong liền nhấc bổng nàng lên:

- Nhưng giờ... phu nhân bệnh rồi! Chưa khỏe! Chờ thêm cũng được!
- Vậy chàng bế ta làm cái gì?
- Đi tắm! Mặt nàng bẩn hết rồi!

Nàng còn chưa kịp phản đối đã bị hấn bế đi. Đúng là... cứ tưởng giả cho một tên lãnh khốc vô tình, sẽ được yên ổn tới già. Ai ngờ... là sói đội nốt cừu mà!

#le: Bật nhạc lên cùng nghe nhé:*

Bạn đang đọc truyện *Sẽ Chi Minh Nàng Là Hoàng Hậu Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 43: Không còn là ghen nữa !

- Nương nương! Người có thư của Chu thứ phi gửi cho người ạ!

Hạ cung nữ hốt hải chạy vào trong thư phòng của nàng. Uyển Nhã lúc này vẫn đang cặm cụi viết chữ, nghe có thư thì hí hửng ra mặt:

- Đâu? Mang vào đây cho ta!

Hạ cung nữ cầm thư lễ phép đưa nàng. Uyển Nhã đọc xong mặt chán nản ngồi xuống ghế. Thấy mặt nàng không vui, Hạ Mẫn (Hạ cung nữ) mới hỏi:

- Nương nương, người... có gì không vừa ý sao?

Nàng thờ dãi, nhìn bức thư:

- Ti ấy đi không chào một tiếng ta đã rất giận rồi. Vậy mà viết thư chỉ vồn vện mấy chữ: Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ (có duyên nhất định sẽ gặp lại). Như vậy là có ý gì chứ? Thật khiến người khác hụt hẫng mà.

Hạ Mẫn cười dịu dàng nhìn nàng. Sực nhớ ra việc sáng nay nghe ngóng được bèn đem nói với nàng:

- Nương nương, sáng nay nô tì nghe nói tới đây, công chúa Triệu quốc Triệu Nhi sẽ tới đây. Thái tử sẽ đích thân ra đón.

Uyển Nhã vẫn vẻ mặt vô tâm hỏi:

- Thì sao chứ? Lần trước tuyển phi bao nhiêu công chúa đến ta cũng đâu có để tâm đâu?

Hạ Mẫn bực bội nhìn nàng, thuyết trình:

- Nhưng nương nương! Vị công chúa này không giống mấy vị công chúa tầm thường đó. Lúc nô tì còn làm bên Chân thứ phi có nghe nói qua. Cô ta và Vương Trắc phi cùng là thanh mai trúc mã từ bé của Thái tử. Sau khi lớn lên, cả 2 đều say đắm Thái tử. Nhưng Triệu Nhi này lòng dạ còn rắn độc tham lam hơn cả Vương Trắc phi. Không giống Vương Trắc Phi âm thầm đâm sau lưng thì ả ta lại một nhát đâm thẳng mà diệt trừ đối thủ luôn. Chính vì vậy nên Thái tử mới phải đồng ý cho Vương Trắc phi vào hậu cung của mình thay vì Triệu Nhi công chúa.

Nàng nghe có vẻ đặc sắc, sau chót lại một câu ngu ngơ:

- Vậy thì sao?

Hạ Mẫn muốn nổ tung cái đầu, nhìn trời nhìn đất mà than:

- Nương nương à!!! Người chỉ mới gặp Vương Trắc phi đã bị ả ta hại cho thâm hiểm rồi. Giờ lại có cả một Triệu Nhi nữa! Người phải nghĩ cách ứng phó chứ? Triệu Nhi lần này sang đây chắc chắn sẽ không về không đâu!

Uyển Nhã nghe Hạ Mẫn từ đầu đến cuối cũng chỉ để tâm hiểu rằng phải lường trước người con gái tên Triệu Nhi đó.

- Khắc Minh? Mai chàng sẽ ra cảng đón vị công chúa nước Triệu đó sao?

Nàng vừa bê bát com vừa nhìn hấn ánh mắt hiểu kì nhìn hấn. Lý Khắc Minh thì lại thấy rất phiền:

- Đúng! Cứ thỉnh thoảng lại vậy! Triệu Nhi muội ấy lúc nào sang cũng bám riết lấy ta, thật sự rất phiền phức. Mỗi lần mà ta không để ý muội ấy liền lẩn lóc khò khò i ôi mãi không thôi. Cái tính nết muội ấy lúc nào cũng vậy. Ta chơi với muội ấy từ nhỏ, lúc nào muội ấy sang đây là lại chạy đến tìm ta. Còn nữa, khi nào...

- Khoan đã? Ta chỉ hỏi chàng một câu sao chàng kể nhiều về muội ấy thế? Chàng đang cố gắng tỏ ra am hiểu về nữ nhân khác trước mặt ta sao?

Nhìn nét mặt không vui của nàng, miệng hấn bất giác dừng lại. Sau một hồi mới lên tiếng phủ nhận:

- Không phải. Ta không có ý đó. Chi là muốn nàng hiểu rõ về con người muội ấy để đến khi muội ấy sang đây sẽ dễ dàng hơn cho 2 người khi gặp nhau. Mà... thái độ của nàng là đang ghen à?

Uyển Nhã không nói gì, cúi gằm mặt xuống ăn com. Cái thể loại gì chứ? Khoe khoang đưa con gái khác trước mặt vợ mình? Ha? Đáng tự hào quá! Thật khâm phục!

Ngon lửa ghen trong lòng nàng càng tăng thì nàng lại càng im lặng. Lý Khắc Minh cảm nhận được nàng đang thế nào, hấn đưa tay mình đặt lên tay nàng:

- Nhã Nhã? Nàng biết ta yêu nàng đúng không? Đừng vì Triệu Nhi mà khó chịu, được không?

Nhìn vẻ mặt hấn vẫn lãnh đạm ôn nhu với nàng như thế, bảo nàng làm sao giận được. Nàng gấp đồ ăn vào trong bát hấn, trả lời qua loa:

- Được rồi! Được rồi! Ăn đi! Chàng còn phải thiết triều nữa mà!

Thấy vẻ mặt nàng như vậy, hấn cũng bình thường trở lại. Nhưng hấn là nam nhân, đương nhiên không hiểu cảm giác ghen của nữ nhân nó ra sao. Nàng ngoài mặt nói thể chứ trong đầu sao mà bỏ qua được. Ngay cả Vương Huyền Trân kia, hấn cũng chưa từng quan tâm đến vậy. Người con gái Triệu Nhi này lại khiến chàng nói nhiều như thế, chắc chắn bên trong phải có gì đó!

~ cung Lưu Ly~

- Người nói Triệu Nhi sắp sang đây?

- Đúng vậy thưa nương nương! Theo nô tì nghe ngóng thì chính xác ngày mai, Thái tử sẽ ra bến cảng đón công chúa ạ!

Bàn tay đang chải tóc của Vương Huyền Trân bỗng dừng lại. Khóe môi ả nhếch lên khoái chí:

- Ông trời đúng là đứng về phía ta. Lần này, Triệu Nhi sớm sẽ thay ta làm cho Tạ Uyển Nhã đó thất thế. Đến lúc đó, ta thừa với Thái tử vài câu liền trừ được cả 2 mối hậu họa.

- Nhưng nương nương, từ sau vụ Thái tử phi nghe được chuyện nương nương làm ả xảy thai, hân ả đã có kẻ gì đó với người. Người không nghĩ ả sẽ sớm hành động sao?

- Người nghĩ nhu nhược như nàng ta thì làm được cái gì? Con ả ngu ngốc đó lúc nào cũng bao dung độ lượng với người khác. Suốt một tháng qua không thấy tin tức gì hân ả đã quên chuyện này rồi! Còn về chuyện ả tin tưởng ta nữa hay không ta cũng chẳng quan tâm. Chẳng phải sắp tới trong màn kịch chúng ta đã có Triệu Nhi sao?

2 ánh mắt nham hiểm của họ nhìn nhau làm cho người ta có cảm giác ớn lạnh. Toan tính chiếm đoạt tình cảm của người phụ nữ không ai là không lớn. Chỉ có người phụ nữ thông minh thì biết chẹn đối tượng chiếm đoạt còn người phụ nữ mu muội thì cứ nhăm vào một mục tiêu không bao giờ đạt được. Để rồi đến khi gây bao nhiêu tội ác đánh đổi lại ba chữ “luật nhân quả”.

--- ~ Sáng hôm sau ~

- Tại sao nàng không ở lại cung? Ra đây sáng sớm như vậy lại mặc ít áo? Muốn bệnh nữa sao?

Lý Khắc Minh vừa cản nhần vừa khoác áo choàng lên người nàng.

Sở dĩ con heo ngu như nàng chịu dậy sớm để ra đây không phải là giữ chồng sao? Nếu không phải nghe nói vị công chúa đó nhan sắc đẹp tuyệt trần, thân hình nóng bỏng thì giờ nàng đã sớm nhét mình trong chăn chứ chẳng phải ra đây hứng gió lạnh rồi. Trời cũng đâu phải mùa hè, là mùa đông rất giá lạnh đó. Chính nàng cũng khám phục chính mình mà.

Nói đôi chút về suy nghĩ của nàng đối với Triệu Nhi. Nhan sắc của công chúa thì nàng không lo vì nàng cũng đâu phải xấu xí đâu? Nhưng thân hình thì nàng phải xem xét lại. Nàng quá thua thiệt về chiều cao, 3 vòng lại bé. Chỗ cần to thì bé chỗ cần bé lại to. Thật là... Nghĩ đến thôi cũng đủ bất an rồi.

Mùa đông giá lạnh, nàng xoa xoa hai bàn tay thôi phù phù cho đỡ buốt. Nhìn hành động của nàng, Lý Khắc Minh kéo nàng lại gần, lấy tay mình bao phủ tay nàng. Đối với hành động của hân, Uyển Nhã đặc biệt thích thú. Mùa đông năm ngoái hân cũng làm thế này. Bất cứ khi nào thấy nàng lạnh đều có hành động ủ ấm cho nàng.

Uyển Nhã đang mãi mê nhìn hân thì tiếng đằng xa vọng tới:

- Minh ca! Muội tới rồi này!

Nàng quay ra nhìn thấy một nữ nhân nhan sắc mỹ miều hai cặp mắt long lanh đang nhìn hân. Quay lại hân đã bỏ tay nàng ra từ lúc nào. Hân nói:

- Còn không xuống? Muội định đứng trên đó hóng gió biển đến bao giờ?

Triệu Nhi giọng nũng nịu, nhìn hân nài nỉ:

- Huynh lên đưa ta xuống đi! Ta say sóng biển quá! Không đi vững được.

Nghe đến đây, ai mà chả biết Triệu Nhi cố tình nói thế để Lý Khắc Minh gần gũi với nàng ta. Cả nàng cũng biết, mấy ả ý kiểu này nàng sớm đã gặp ở thời hiện đại trong mấy bộ phim truyền hình rồi.

Lý Khắc Minh nhìn nàng, nhẹ nhàng bảo:

- Đứng yên đây nhé!

Còn chẳng cho nàng có cơ hội phản ứng lại, hân đã dùng võ thuật của mình bay đến trên thuyền. Nàng nhìn chăm chú không biết hai người đó nói gì mà một lúc sau, Lý Khắc Minh mới đưa nàng ta xuống. Nhìn Lý Khắc Minh tay ôm eo nàng công chúa đó mà nàng ghen phát điên lên được. Nhưng cũng chỉ dám nghĩ trong đầu, đâu thể trước đoàn người mà hét lên: “ Ta không thích chàng đừng chạm cô ta! Mau thả cô ta xuống! “ để rồi Khắc Minh thả Triệu Nhi xuống biển?

Nàng mãi suy nghĩ còn Lý Khắc Minh thì sớm đã diu Triệu Nhi đi đến bên nàng. Lúc đi đến gần nàng rồi mà hân một tay vẫn đỡ eo nàng ta. “Trời ạ? Hân muốn nàng phải đánh ghen ở đây thì hân mới hiểu lòng đố kỵ của nữ nhân ả? Vô tư ôm người nữ nhân khác trước mặt vợ mình mà thân nhiên như không có gì ấy nhỉ? “

- Chào hỏi đi! Đây là Thái tử phi của ta!

Triệu Nhi nghe hân nói nhìn hàng bằng cặp mắt thái độ. Sau lại giả bộ phần khởi:

- A! Chào tí! Nghe nói tí năm qua đã thành thân với Minh ca! Muội muội lần đó lâm bệnh không thể sang dự! Thật có lỗi! Từ giờ chúng ta làm tí muội tốt

nhé?

Triệu Nhi vừa nói vừa dơ tay ra (giống như bắt tay ở hiện đại ý). Uyển Nhã theo phép lịch sự cũng đặt tay lên. Nào ngờ bị ả dùng móng tay, cào cho một vết đỏ cả lên. Lý Khắc Minh nhìn thấy, dứt tay Triệu Nhi ra tức giận:

- Muội làm cái gì đấy?

Triệu Nhi giả bộ ngây thơ, nhìn tay nàng:

- Ấy da? Chắc tại muội sơ ý để móng tay dài quá! Tì cho muội xin lỗi nha!

Uyển Nhã giờ đã không còn hiền lành như xưa. Nhìn vết đỏ trên tay mình mà tức. Thôi thì “Quân tử mười năm trả thù chưa muộn “. Cứ chờ xem, nàng xử lí ra sao.

- Không sao muội muội dù sao cũng chỉ là vô ý!

Thấy đã “chào hỏi” nàng xong, Triệu Nhi lại tỏ vẻ mệt mỏi, dựa vào người Lý Khắc Minh:

- Khắc Minh ca ca! Muội chóng mặt quá! Huynh đưa muội về nha?

Lý Khắc Minh nhìn Triệu Nhi biết thừa là giả vờ, tìm cơ tránh:

- Ta còn phải đưa Thái tử phi của ta về! Muội nhờ giai nhân của muội đưa về là được rồi!

- Tì tì? Người có thể tự đi về mà đúng không?

Ánh mắt ả nhìn nàng. Uyển Nhã còn chưa kịp trả lời, miệng vừa phát ra chữ “Ta” đã bị ả xen ngang:

- Vậy là được rồi! Huynh đưa ta về chỗ nghỉ, ta vừa mới đến không quen đường mà.

Tạ Uyển Nhã như người đứng, đứng nhìn màn kịch của Triệu Nhi. Nhìn sang Lý Khắc Minh đang do dự nhìn nàng. Mặc dù cực kì cực kì không muốn nhưng nàng vẫn phải để Lý Khắc Minh đưa Triệu Nhi về.

Dường như hiểu ý nàng, Lý Khắc Minh bế Triệu Nhi nhanh chóng rời khỏi. Triệu Nhi xoay mặt lại nhìn nàng, nở nụ cười thắng lợi.

Tất cả đều đã rời đi hết, chỉ còn nàng và Hạ Mẫn ở lại. Hạ Mẫn lo cho sức khỏe của nàng, lên tiếng:

- Nương nương? Chúng ta về cung thôi! Ở đây gió lạnh dễ bị cảm lắm.

Nàng nắm chặt áo choàng Lý Khắc Minh vừa khoác cho nàng, mắt vẫn giữ nguyên nhìn theo bóng dáng cao lớn đang bế trên tay một nữ nhân.

Buổi sáng hôm đó như một cục hình so với nàng. Nét bút hôm nay nào nề, không khí âm ỉ làm nàng viết xong lại vò giấy vứt đi, viết xong lại vò giấy vứt đi.

Chờ mãi không thấy bóng dáng hán đầu, nàng sốt ruột định chạy đi tìm. Vừa chạy ra đến cửa đã va phải ai đó.

- Nàng định đi đâu mà hót ha hót hải không để ý gì cả thế?

Ngước lên nhìn thấy hán, sắc mặt nàng thay đổi. Nàng u ám, lùi lại mấy bước đặt câu hỏi liên tục:

- Tại sao chỉ là đưa về cung lại lâu thế? Tại sao mãi bây giờ mới về? Tại sao cứ nhất thiết phải ôm eo thì mới đỡ xuống được? Tại sao chàng phải ra đón mà không phải là ai khác?

Nhìn bộ dạng của nàng, Lý Khắc Minh khó hiểu:

- Uyển Nhã? Hôm nay nàng sao thế? Sao lại đa nghi thế? Nàng ghen đấy à?

Uyển Nhã không trả lời, mắt mở to nhìn hán. Chợt nhìn ra, trên cổ long bào trắng muốt có vết gì đó hồng hồng. Nàng nheo mắt, đi đến lại gần nhìn thật kĩ. Hán cao quá, bị nàng kéo xuống để nhìn rõ vết đó.

Nàng nhìn kĩ, ngửi cả mùi hương thì phát hiện... đó là son môi. Nàng nhìn sang hán, cười:

- Lý Khắc Minh! Chàng giỏi lắm! LÝ KHẮC MINHHHHHH!

Bạn đang đọc truyện *Sẽ Chi Minh Nàng Là Hoàng Hậu Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 44: Vì yêu nàng nên một mực tin nàng

Tiếng hét của nàng làm Lý Khắc Minh vừa ngạc nhiên vừa lo lắng. Nhìn nàng với đôi mắt đỏ hoe, hai nắm đấm xiết chặt lại làm tâm can hắn như lửa đốt. Nhìn lại chỗ nàng vừa nhìn thì thấy có vết đỏ. Chợt hiểu ra mình đã làm điều có lỗi, hắn nhìn nàng bằng con mắt vô tội:

- Nàng.. nàng bình tĩnh nghe ta nói! Chuyện cũng chẳng có gì đâu! Chỉ là Triệu Nhi muội ấy có phần mệt mỏi nên gục đầu vào vai ta thôi! Chắc sơ sẩy nên mới dính thôi.

Uyển Nhã gật gật về bình tĩnh:

- Được là chàng không sai! Chỉ là vô tình thôi! Thế mà nó lại rõ ràng đến thế cơ à?

Nhìn nàng khóc, Lý Khắc Minh như phát điên lên. Đang định mở miệng xin lỗi thì bị nàng chặn lại:

- Chàng về đi! Ta không muốn nói chuyện với chàng nữa!

Nàng khóc, đúng là khóc thật rồi. Nàng nằm lên giường, lấy chăn cuộn mình lại, không muốn nhìn nam nhân đằng sau nữa. Hắn không nhìn được nàng như thế, nhưng tạm thời cứ chờ nàng bình tĩnh lại đã.

- Được rồi! Ta chờ nàng bình tĩnh rồi chúng ta nói chuyện!

Lý Khắc Minh không nói gì nữa, đi về phía ghế ngồi. Hắn chỉ ngồi đó, nghe từng tiếng nấc nghẹn của nàng. Cũng có phải hắn vô tâm, muốn nàng khóc? Chỉ có điều tính nàng từ trước đến nay rất bướng bỉnh. Nếu không để nàng bình tĩnh mà nói chuyện thì sẽ còn cãi nhau to mồm. Mà hắn... thì không thể vì chuyện nhỏ nhặt này mà lại cãi nhau với nàng. Bị người mình thương nhất giận như thế cả thế giới đều sụp xuống vậy!

Uyển Nhã phải khóc chứ! Con gái chỉ có mỗi đặc quyền hay khóc tại sao không tận dụng? Lý Khắc Minh kia còn ngồi đó không động, có phải đang mong chạy đến bên Triệu Nhi không?

Tiếng khóc nàng bé lại. Uyển Nhã lén lút mở chăn ra xem Lý Khắc Minh còn ở đó không. Ai ngờ vừa quay ra đã chạm phải ánh mắt hắn đang chăm chăm nhìn nàng. Cũng chẳng hiểu do ngại hay do mất mặt mà nàng chui tọt vào trong chăn không dám nhìn nữa.

Thấy có vẻ “vật thể” đang buồn kia không còn khóc nữa, an nhàn đi đến bên giường. Hắn ngồi xuống bên nàng, xoay lưng về phía nàng:

- Thực ra cũng không phải là vô tâm mới không dỗ dành nàng. Chỉ là muốn nàng bình tĩnh nhìn nhận sự việc thôi. Ta biết nàng ghen với con bé Triệu Nhi đó! Ta cũng biết nàng không phải vô duyên vô cớ mà ghen. Chơi với Triệu Nhi từ nhỏ, ta hiểu nó tính tình ra sao và cũng hiểu tình cảm nó dành cho ta. Cho nên chuyện lần này nếu nàng hiểu lầm cũng không có gì sai! Ta chỉ hi vọng nàng sẽ tin tưởng ta. Ta không muốn vì chuyện lần này mà cãi nhau với nàng.

Bóng lưng hai người đối lập với nhau. Giọng Uyển Nhã khàn khàn, hỏi:

- Rồi sao nữa? Chàng không định hứa với ta gì sao?

- Ta không phải là không hứa. Trước đây nàng đã kể rằng những con người ở thời các nàng rất chung tình đúng không? Ta khẳng định mình rất rất chung tình với nàng. Ta biết nàng muốn ta hứa sẽ tránh xa Triệu Nhi... nhưng ta không thể. Muội ấy là khách đến nước ta chơi lại là công chúa đối với ta cũng xem là huynh muội. Nếu ta không để tâm đến muội ấy chẳng phải không hợp tình hợp lý chút nào sao? Nàng cũng nên tin ta, ta chưa bao giờ có ý nghĩ sẽ phụ nàng. Nàng...Sau này chúng ta đừng cãi nhau với mấy chuyện vặt vãnh như thế này nữa nhé? Nghe giọng hắn trầm trầm lại buồn buồn, Uyển Nhã quay lại nhìn bóng lưng hắn. Bóng lưng huy hoàng của một vị thế tử chợt biến mất, thay vào đó là một người mang tâm trạng tê nhạt, buồn bã. Nàng nghĩ lại cũng thấy mình có vẻ sai, lời hắn nói cũng là hợp lý. Vòng tay nàng ôm lấy hắn từ đằng sau, má áp vào lưng hắn:

- Thực ra ta cũng rất ghét phải cãi nhau với chàng đâu. Chỉ là vì quá yêu chàng nên mới muốn ích kỉ chiếm hữu. Chàng thử hỏi xem, bao nhiêu nữ nhân giữ nổi bình tĩnh khi nhìn thấy vết son trên áo phu quân mình chứ? Hơn nữa, ta còn tận mắt nhìn thấy cảnh.. chàng ôm Triệu Nhi rồi đi. Vòng tay trước giờ là của riêng ta nay lại có một người nữ nhân khác trong đó. Xin lỗi! Ta sai rồi!

Hắn quay ra đằng sau, nhìn thấy đôi mắt vẫn còn đọng nước của nàng, lấy tay áo lau đi rồi nhẹ nhàng bảo:

- Đó! Như vậy chẳng phải hay sao? Giờ chẳng phải ta với nàng lại như cũ rồi sao? Có đôi không? Khóc nhiều chắc mệt lắm nhỉ?

Mũi nàng đỏ, xụi xụi nhìn hắn:

- Đương nhiên! Khóc nhiều không mệt mới lạ. Khóc cũng là hành động, cũng cần dùng lực chứ! Mà có khi nhiều là đáng khác.

- Vậy sao? Vậy để khi nào có dịp ta sẽ khóc thử xem nhé!

Câu chọc cười của hắn đã thành công trong việc khiến nàng vui vẻ. Nàng quàng tay lên ôm cổ hắn nũng nịu:

- Chàng công ta nhé? Chúng ta đi ăn cơm! Ta thèm ăn cá!

- Này! Nàng có thấy từ khi nàng vào cung đến giờ, món cá của cả hoàng cung hầu như toàn bị nàng ‘thieu rụi’ hết không?

- Chàng cảm được ta ăn sao? Mau đi thôi! Ta đói quá!

~~ Sáng hôm sau~~

- Triệu công chúa! Nghe nói Thái tử phi đang ở nhà bếp hoàng cung để chuẩn bị món ăn cho Thái hậu nhân ngày đại thọ của người ạ! Vậy công chúa tính sao ạ?

Triệu Nhi đang trên bàn chải chuốt, nghe người hầu nói xong, tỏ vẻ khó chịu:

- Sao? Sinh nhật bà già ấy lại đến sớm vậy à! Thật là... nịnh nọt bà ta cũng mệt mỏi lắm ấy chứ? Nhưng cũng không để cho ả Thái tử phi đó lấy lòng hết được!

Triệu Nhi nói xong thì im lặng nghĩ cách trong sự bồn chồn của cung nữ. Sau một hồi lâu la, ả ta cũng nghĩ ra:

- Bây giờ người đi mời Thái hậu đến nhà bếp đó, nói là có chuyện Thái tử phi cần nói với người. Nhớ mời người tới nhanh nhanh một chút. À! Gọi xong Thái hậu thì gọi luôn Thái tử tới xem đi. Kịch càng đông càng vui mà

Thấy cung nữ rời đi, ả cũng đứng dậy, hướng về phía căn bếp mà Tạ Uyển Nhã nàng đang cấm cũi. Triệu Nhi là một con người rất háo thắng, một khi đã ghét ai thì nhất định hăm hại người ấy bằng được. Thực ra, nếu Tạ Uyển Nhã không dành lấy Thái tử thì có lẽ mọi chuyện sẽ tốt đẹp hơn. Chỉ tiếc là... chuyện đó lại không xảy ra.

Lúc Tạ Uyển Nhã đang cấm cũi làm từng món ăn, không để ý trời để ý đất. Đến nỗi Triệu Nhi bước vào nàng cũng không hay biết. Chỉ đến khi lùi chân lại đụng phải Triệu Nhi, nàng mới xoay người lại:- Triệu Nhi công chúa? Công chúa làm gì ở đây?

Triệu Nhi thấy chẳng có ai ở đây cả, đương nhiên Triệu Nhi sẽ không ngần ngại mà bày tỏ bản chất thật:

- Đến xem người làm gì chứ sao? Bày ba cái trò này lấy lòng người khác! Giả tạo!

Uyển Nhã sớm đã biết thừa mấy cái loại người như cô nàng này tính tình ra sao. Nàng cũng chẳng chấp vật nữa, đi đến bên bàn, sắp nốt chỗ thức ăn vào chỗ:

- Sao? Không lấy lòng được nên ghen ghét chạy đến đây ăn vạ? Tốt hơn công chúa trở về tẩm cung đi! Chỗ bếp chật chội đầy dầu mỡ này không hợp với người đâu!

Triệu Nhi bị đá đều, lại thấy nàng bê đĩa thức ăn ra tiện tay hất đổ luôn. Đĩa thức ăn bao nhiêu công sức nàng hi hục từ sáng tới giờ đổ bể.

- Này? Triệu Nhi công chúa, người làm gì thế?

Triệu Nhi đang định chống trả lại thì thấy bóng Thái hậu đằng xa đi tới, vội vàng lấy dầu nóng cho vào tay mình rồi hét lên:

- AAAAAAAA!

Uyển Nhã không nói năng gì cũng chẳng lạ lùng. Nàng nở nụ cười khinh bỉ: Đúng là diễn viên tốt mà. Tiếp theo thế nào cũng có người chạy vào cho xem

Quả nhiên Thái hậu nghe tiếng vội vã chạy vào với khuôn mặt lo lắng nhìn đôi bàn tay ứng đỏ của Triệu Nhi lo lắng hỏi:

- Có chuyện gì xảy ra thế này?

Triệu Nhi tỏ ra đau đớn, nước mắt lưng tròng chạy đến bên Thái Hậu còn Uyển Nhã thì bình thản cúi đầu hành lễ. Nhìn vào vết thương của Triệu Nhi lại thấy Tạ Uyển Nhã mặt đỏ lấm lét, bà nhìn nàng hỏi:

- Uyển Nhã? Con trả lời ta, rốt cuộc có chuyện gì? Sao Triệu Nhi lại bị thương?

Trong đầu Uyển Nhã dường như hiểu hết kịch bản sắp diễn ra. Rồi Triệu Nhi sẽ nói rằng đừng trách nàng, tại nàng ta bất cẩn làm đổ thức ăn của nàng nên nàng tức giận mới xô nàng ta không may ngã vào chảo mỡ nóng. Rồi tiếp đó lại có người chạy đến hỏi làm sao xảy ra chuyện gì bla bla.

Quả thật là như thế. Triệu Nhi nhìn Thái hậu tội nghiệp:

- Nãi nãi, người đừng trách Thái tử phi. Là con sai, con bất cẩn làm đổ thức ăn của tí ấy, tí ấy vì tức giận nhất thời nên mới đẩy con, không may lại chạm tay vào chảo mỡ thôi ạ!

Thái hậu cứ tưởng Triệu Nhi thực sự như thế, vội vàng dồn dập nói hết trách nhiệm về Uyển Nhã:

- Uyển Nhã? Ta biết con cất công làm đồ ăn gì đó. Nhưng cũng không thể vì Triệu Nhi lỡ tay mà đẩy con bé được!

Đang lúc cao trào thì bóng Lý Khắc Minh chạy đến hốt hải hoi:

- Có chuyện gì vậy? Ta nghe có tiếng hét?

Thế là nội dung Triệu Nhi bị nàng hại lại được lặp lại thêm lần nữa. Lý Khắc Minh nghe xong không nói năng gì, nhìn về mặt bình thân của nàng. Hắn thừa biết nàng đâu hơi đi đụng vào con người rắc rối như Triệu Nhi!

Triệu Nhi ra về “nhân vật bị hất hủi đáng thương” bảo hắn:

- Minh ca? Huỳnh đưa muội về cung được không?

Tạ Uyển Nhã cũng ngược lên nhìn hắn, về mặt “Tùy chàng “: Lý Khắc Minh không nghĩ ngợi gì, kéo Tạ Uyển Nhã đi!

- O? Minh nhi? Con đi đâu vậy? Không đưa Triệu Nhi về à?

- Bị thương ở tay, không phải ở chân. Người cứ để cô ấy tự về! Con có việc muốn nói với Nhã Nhã!

Thế là bóng hai người khuất dần, để lại một Triệu Nhi vừa đau vừa tức. Thái Hậu nhìn ả, hỏi han ân cần:

- Ta đưa con về nhé?

Triệu Nhi tất nhiên không thể từ chối, đành lui thui cùng Thái hậu ra về.

Lý Khắc Minh kéo nàng đi, đến chỗ không có người thì thả tay nàng ra xoay lại nhìn nàng. Uyển Nhã nhìn hắn, tỏ vẻ băng khuro:

- Được rồi! Chàng muốn hỏi gì cứ hỏi đi!

- Ta không muốn hỏi gì cả! Chỉ là muốn nàng bớt nhức đầu vì Triệu Nhi nên mới kéo nàng ra đây.

Uyển Nhã nhìn hắn về ngạc nhiên:

- Thật là không hỏi? Chàng không tò mò à? Không nghi ngờ sao?

- Không! Ta tin nàng! Vì yêu nàng nên một mực tin nàng!

Bạn đang đọc truyện *Sẽ Chi Minh Nàng Là Hoàng Hậu Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Nửa câu tạm biệt

Cùng sáng hôm đó, Tạ Uyển Nhã lập tức được Thái hậu gọi đến tẩm cung, nói là có chuyện cần nói. Nàng cũng chẳng ngần ngại gì, mình không làm gì sai thì sao phải sợ chứ?

Con người Lý Khắc Minh kia đã nông cạn mà bảo nàng rằng không cần phải đi, cứ để hắn ra mặt là xong. Nhưng cũng đâu thể như vậy được? Như thế chẳng phải bảo nàng núp sau lưng hắn sao? Như thế khác nào thừa nhận nàng có tội?

Tất nhiên Uyển Nhã sẽ không để chuyện đó xảy ra.

- Uyển Nhã! Con nói ta biết? Có phải hôm qua là con vô tình không? Nếu vậy tại sao không xin lỗi Triệu Nhi một câu?

Ánh mắt Thái Hậu nhìn nàng dường như rất hài hòa. Bà hẳn nghĩ nàng không cố tình nhưng trong trường hợp này làm sao bà nghĩ được rằng Triệu Nhi đóng kịch đây?

- Thừa Thái hậu . Tính con trước nay người cũng hiểu . Con không sai con sẽ không bao giờ xin lỗi . Có lẽ người chưa hiểu việc này rồi thừa Thái Hậu .
- Uyển Nhã ! Rõ ràng ta thấy con đang tức giận với Triệu Nhi mà ? Hơn nữa còn nghe được tiếng con cãi vã với nó ? Chẳng lẽ nó tự nhúng tay mình vào đầu nóng sao ?

Nàng mỉm cười nhìn bà , nhẹ nhàng :

- Thái hậu ! Chuyện trên đời này cái gì cũng có thể xảy ra . Có đôi khi tận mắt chứng kiến cũng chưa chắc là thật . Tận tai nghe thấy thứ gì , cũng không thể từ đó mà suy luận ra sự việc tiếp theo . Một người khôn ngoan khi đã định làm gì có lỗi , sẽ không để nó lộ liễu như vậy .
- Con nói vậy tức là ý gì ? Con cứ nói rõ ra đi .
- Con không có ý gì cả . Chỉ muốn người hiểu ra mọi chuyện theo đúng như mọi thứ đã diễn ra . Chỉ muốn người hiểu sao nha hoàn của Triệu Nhi lại mời người đến căn bếp của con , muốn người hiểu sao lại đúng lúc đó Thái tử xuất hiện . Và đương nhiên con muốn người hiểu , tại sao con lại nhầm trùng lúc người xuất hiện mà đẩy Triệu Nhi như thế ? Chỉ thế thôi ạ .

Thái hậu nghe nàng nói , có vẻ cũng hiểu ra rằng nàng không làm gì sai . Bà có một chút ngại ngùng , nhìn nàng :

- Uyển Nhã ! Chuyện con nói ta cũng hiểu rồi . Cũng chỉ tại ta tin con bé Triệu Nhi đó quá . Nhưng con cũng đừng chấp vặt nó . Nó chỉ là tính tình trẻ con nên vậy thôi . Chuyện đã qua rồi , thì cứ để nó qua đi . Con cũng đừng để ý nó làm gì !

Uyển Nhã cũng đồng ý . Dù sao chỉ cần nàng không bị oan ức là được . Sau đó , Thái hậu cầm tay nàng lên , sờ lấy chiếc nhẫn bà đã tặng nàng :

- Uyển Nhã này ! Sở dĩ ta bảo Khắc Minh đưa Triệu Nhi về không có ý gì cả . Lúc đó hồ đồ nên bà già này làm bậy thôi con đừng để ý . Với lại cũng có một chuyện muốn nói với con . Sau này , dù có thế nào con cũng phải ở bên Khắc Minh nhé ! Thăng bé này từ trước đến nay tuyệt đối yêu con nhất .

- Thái hậu ! Điều này con hiểu mà !

Giọng bà ngập ngừng lại , nhìn nàng bằng ánh mắt có đôi chút lỗi lầm :

- Chuyện Minh nhi là Thái tử một nước ai cũng biết . Vì thế sau này nó không thể chỉ có con được . Cho nên , ... sau này con cũng nên rộng lượng một chút . Chuyện Minh nhi nó nạp thiếp ... con ...- Về chuyện này , chàng muốn nạp con cũng sẽ không phản đối . Cho nên người đừng lo nữa !

Mặc dù nói thế với Thái hậu nhưng nàng có muốn thế đâu ? Mà dù sao nàng cũng tin tưởng ở hấn . Tất cả tình yêu , hi vọng này đều đặt lên hấn . Chỉ mong rằng nó sẽ không bị hấn vùi dập .

Sau buổi nói chuyện với Thái Hậu , Uyển Nhã bị giữ lại ăn cơm đến chiều mới có thể về . Nàng men theo con đường băng qua Ngự Hoa Viên trở về . Đi từ đằng xa nhìn ra một nam tử và nữ tử đang ôm nhau . Tạ Uyển Nhã vốn không định quan tâm , trước giờ nàng không phải người thích lo chuyện bao đồng . Nhưng ... bóng dáng cả 2 người đó đều rất quen .

Ánh mắt nàng quay lại , đi đến gần hơn . Nam nhân đứng quay lưng về phía nàng nên nàng không thể nhìn rõ . Nhưng dáng đó rất giống ... hấn ! Không không .. ! Chắc là không phải đâu . Nếu là hấn chắc sẽ đẩy người phụ nữ kia ra lâu rồi .

Còn người nữ nhân kia , nhìn là biết là Triệu Nhi . Trang phục nước Triệu rất khác trang phục nước Lý , đâu thể nhầm lẫn được ? Nhưng ... sao lại thế ? Nàng tưởng Triệu Nhi rất thích Lý Khắc Minh ? Sao giờ lại ở đây thân nhiên ôm chặt nam nhân khác ? Đùng là không lường trước được điều gì . Mà cũng tốt thôi . Nàng cũng sẽ không lo mất hấn nữa .

Đang suy nghĩ , thấy Triệu Nhi buông người nam nhân đó ra , rồi cô ta ... hôn hấn .

Xem kịch đến đây , nàng bỗng nhận thấy mình không nên quá vô tư mà đi nhìn trộm người khác . Thế là ... nàng vui vẻ , bay nhảy tung bừng trở về cung . Tỷ nữa phải báo cho hấn mới được .

Người con gái nàng nhìn thấy đúng là Triệu Nhi . Cô nàng sau khi ở đó về thì được mời đến cung Lưu Ly của Vương Huyền Trân . Mặc dù , Triệu Nhi và Vương Huyền Trân đã nghi chơi từ khi cả hai biết mình cùng yêu Lý Khắc Minh . Song , đối với họ mà nói cũng quan hệ giữa bản thân và đối phương vẫn thuộc dạng quen biết .

Triệu Nhi bước vào cửa ương ngạch nhìn Vương Huyền Trân :

- Sao ? Gội ta có chuyện gì ?

Wương Huyền Trân buông tách trà trong tay ra , liếc Triệu Nhi :

- Làm chuyện xấu hổ với nam nhân nào ở Ngự hoa viên mà son nhòe cả đi ? Thật mất thể diện mà .

Triệu Nhi bị nói , vẫn không biết xấu hổ mà bảo :

- Hừ ! Ta hôn Thái tử của ta , can gì tới cô ?

Vương Huyền Trân nghe xong , mắt có ngưng đọng đôi chút rồi lại bật cười :

- Con mắt ngươi khéo cũng nhìn nhầm người mà hôn hít . Chứ Thái tử đời nào đi hôn người như ngươi ? Bớt nói nhảm đi .

Triệu Nhi nhún vai , tỏ vẻ ngươi không tin ta cũng không ép .

- Gọi ta tới có chuyện gì ?

- Hỏi thừa ! Biết chuyện phủ Bắc Hà bị quân phản loạn nước ngươi chiếm đóng chứ ?

- Thì liên quan gì tới ta chứ ?

Vương Huyền Trân nhìn ả , nói 2 từ :

- Ngu ngốc !

Triệu Nhi không hiểu chuyện gì đang xảy ra , nhíu mày hỏi :

- Nói gì ? Ngu ngốc cái gì ?

- Đúng là miếng ăn đã đưa đến miếng rồi còn để tuột mất . Thật không hiểu bao nhiêu năm nay ngươi sống trên đời tiếp thu được cái gì vào đầu nữa ?

Triệu Nhi vẫn ngu ngơ khó hiểu im lặng để Vương Huyền Trân giải thích .

- Ngươi biết lần này Thái tử cũng sẽ đi đến đó để giải quyết chứ ?

- Ừ thì .... tất nhiên . Nhưng chuyện đó thì liên quan gì ?

- Tại sao không vận dụng điều đó mà đuổi ả Thái tử phi đó đi ? Như vậy không phải ta và ngươi đều có lợi sao ? Nếu Thái tử không có cô ta , cùng lắm sẽ tìm đến chúng ta .

- Vậy nhờ khi đó Thái tử chọn cô ? Như vậy chẳng phải ta sẽ phí công vô ích sao ?

Vương Huyền Trân cười khinh :

- Sau bao nhiêu năm bị Lý Khắc Minh hắt hủi , ta đã không còn yêu hấn nữa . Ta chỉ không muốn Tạ Uyển Nhã ngư ông đắc lợi nên mới bàn bạc với ngươi chuyện này . Chỉ cần sau khi Tạ Uyển Nhã chết , ta chỉ cần sống an nhàn trong cung suốt đời là được . Sẽ không tranh giành với ngươi đâu .

Triệu Nhi nghe cũng thấy hợp lý nên đồng ý , bảo Vương Huyền Trân bày cách .

- Ngươi và Thái tử nhất định phải đi với nhau trong lần xuất quân này . Có như vậy , ta và cha ta mới có thể khiến cho Tạ Uyển Nhã phải rời vị trí Thái tử phi .

- Tại sao ta phải đi với Thái tử ? Kế hoạch của ngươi là sao ?

Vương Huyền Trân đến gần , thì thầm vào tai Triệu Nhi tất cả kế hoạch . Triệu Nhi nghe xong cũng gật gật đồng ý .

Tạ Uyển Nhã trở về cung , theo đúng giờ hàng ngày luyện chữ . Hạ Mẫn lúc chuẩn bị giấy thấy nàng đặc biệt vui vẻ thì hỏi :

- Nương nương ? Người có chuyện gì vui sao ?

Uyển Nhã giả ngơ , bâng khuâng lắc đầu :

- Có sao ? Ta làm gì có !

Thực ra trong lòng nàng đang rất vui . Vui vì .... tình địch của nàng đã rời bỏ hấn . Như vậy nàng sẽ không phải lo nghĩ nữa . Nhưng suy cho cùng cũng có đôi chút đáng thương cho nàng ta . Thì thôi nếu sau này nàng ta hạnh phúc thì nàng sẽ chúc phúc vậy .

Uyển Nhã hí hửng , chọn câu thơ mang tính hóm hỉnh của Thôi Hộ :

Nhân diện bất tri hà xứ khứ

Đào hoa y cựu tiếu Đông phong.

(Trước sau nào thấy bóng người,

Hoa đào năm ngoái còn cười gió đông.)

Tạ Uyển Nhã có thói quen khi viết chữ đặc biệt sẽ không muốn bị người khác làm phiền nên cho Hạ cung nữ lui xuống .

Đang hí hoáy viết thì có người bước chân vào . Nàng đang mãi viết , không ngó lên nhìn chỉ mở miệng hỏi :

- Ai đó ?

Nam tử áo xanh vừa bước vào không ai khác chính là hấn . Hấn có vẻ mệt mỏi nói :

- Là ta !

Uyển Nhã nghe giọng nói biết là hấn thì bảo :

- Để ta kể chàng nghe . Hôm nay ta nhìn thấy ...

Lời nói chưa dứt thì ánh mắt đã ngưng lại . Lý Khắc Minh đến bên tủ , treo áo . Bóng dáng đó , cái áo đó .... rất giống nam nhân đã hôn Triệu Nhi !

Tạ Uyển Nhã đơ người , không nói thêm lời nào cả . Lúc Lý Khắc Minh xoay người lại mới cụp mắt xuống giả vờ đang viết .

- Nhìn thấy gì ? Sao nàng không nói nữa ?

- À ... à ! Không có gì đâu . Ta cũng quên mình nói gì rồi .

Lý Khắc Minh thấy nàng không muốn nói cũng không hỏi thêm . Tâm trạng Lý Khắc Minh hôm nay mệt mỏi , hấn nói :

- Ta đi tắm trước ! Nàng cũng đừng viết nữa ! Chúng ra chuẩn bị dùng bữa đi !

Nàng không dám nhìn lên , đầu chỉ gật gật . Đến khi đã không còn tiếng động nữa nàng mới xoay người ra ngắm nhìn thật kỹ chiếc áo hấn vừa tháo ra . Đúng là chiếc áo đó , nàng không thể nhầm được .

Nước mắt nàng chợt rơi , rơi từng giọt xuống tờ giấy đó . Lạ thật ! Cảm giác đau buốt từ sâu thẳm nơi đáy tim . Câu thơ vốn đang vui vẻ vậy mà giờ chợt đau buồn đến lạ .

Uyển Nhã gạt nước mắt , lật mặt sau tờ giấy viết lại bức thư . Giống như một bản nhật kí nhưng nó hoàn toàn là nỗi lòng người con gái đang yêu . Đau mà vẫn cố giữ , đau mà cố chấp không buông .

Giả như có thể buông xuôi dễ dàng thì tim sẽ không đau . Nhưng ở đời khi đã yêu thật lòng thì mấy ai buông được dễ dàng đến thế .

Cả buổi ăn cơm đó , nàng cứ như người trên mây . Tâm trạng xấu không thể tả được nữa .

Lý Khắc Minh nhận ra chỗ bất thường , ngưng đưa hỏi :

- Uyển Nhã ? Nàng sao thế ? Mệt hả ? Có cần ta truyền Thái y không ?

Nàng giật mình , cười trừ :

- À ... ta không sao ! Không có gì .

(Người không mệt :) chỉ có tim rất mệt thôi .)

Nàng suy nghĩ một chút , rồi bảo :

- Chàng nghe ta nói này ! Đời người này , ta sẽ chỉ nói với chàng một câu tạm biệt . Khi mà ta nói hết một câu tạm biệt cũng là lúc ta rời xa chàng . Chàng ...

- Nàng nói câu này nghĩa là sao ?

- Chỉ muốn nhắc cho chàng nhớ , ta ... ra thực ra sức chịu đựng rất kém ! Vậy thôi .

Nói rồi nàng cười trừ , cầm bát com lên ăn , cũng không để ý xem thái độ tiếp theo của hắn ra sao . Bởi rất sợ hắn sẽ hỏi gì đó thêm làm lòng mình không kim được mà nói ra cảm xúc thật của chính mình .

Đêm hôm đó cũng giống như mọi đêm , hắn ôm nàng trong vòng tay rộng lớn . Lý Khắc Minh giờ đã ngủ say còn nàng thì vẫn chẳng thể chợp mắt nổi . Nàng xoay người , nhìn lên khuôn mặt trầm lặng của hắn .

Khuôn mặt đẹp như vậy , đúng là không thể dành cho một mình nàng rồi . Lại nhìn đến vòng tay rộng lớn của hắn , vòng tay rộng lớn như vậy đúng là một mình nàng vẫn không xuê .

Cứ tưởng rằng nàng là người hạnh phúc trong câu chuyện . Hóa ra lại thật đáng thương . Nhìn người mình yêu vu vơ ôm hôn nữ nhân khác mà còn tính vui vẻ chúc phúc . Ngu ngốc !

Giá như mà có thể , sẽ ước mình thật mạnh mẽ như bẻ ngoài mà mình đã mất công xây dựng lên .

Bạn đang đọc truyện *Sẽ Chỉ Minh Nàng Là Hoàng Hậu Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Từ bỏ

- Muội nghe ta đi ? Cái đó có gì hay đâu mà cứ theo đi ? Chẳng phải muội nói sau lần đó sẽ chấm dứt tình cảm dành cho ta à ?

Lý Khắc Minh đứng xoay lưng xem tấu chương , cũng không muốn để ý xem thái độ cũng như bộ mặt của cô ta ra sao . Trên đời này , hắn ghét nhất những loại người xem rẻ lời hứa chính mình nói ra .

Triệu Nhi có vẻ bối rối , giả dạng nai non :

- Ý muội theo không phải muốn phá gì đâu ! Thực sự muội muốn giúp mà . Quân tạo phản lần này là từ nước Triệu tới , sao muội có thể làm ngơ được ? Bốn phần là công chúa đang thăm nước huynh mà lại xảy ra biến động . Huynh nói ta làm sao yên tâm ?

Lý Khắc Minh trầm tư , có vẻ phân vân sau lời nói của Triệu Nhi . Triệu Nhi được đà , lại tuôn thêm một tràng những "lời nói thật lòng" của mình ra :

- Thật sự ta cảm thấy rất có lỗi vì vừa sang đây mà đã xảy ra chuyện này . Huynh cứ cho ta đi cùng đi . Người dân nơi đó biết ta là công chúa , chắc sẽ thôi không làm loạn nữa . Chúng ta kéo dài thời gian , chờ huynh trưởng ta đến là được .

Hắn đưa hai tay xoa xoa thái dương , vẻ mặt mệt mỏi . Rồi hắn thở dài một tiếng :

- Vậy đi ! Muội chuẩn bị đồ đạc tư trang . Ngày mốt theo ta lên đường . Nhưng nhớ , nếu muội mà làm loạn ở đó , ta lập tức trả muội về Triệu quốc .

- Được ! Ta sẽ không làm loạn đâu .

Lý Khắc Minh đầu hay được , sau cái vẻ vì nước vì dân ấy lại là âm mưu . Một âm mưu mà hắn sau này nghĩ lại vẫn thấy ngu ngốc khi đã dính vào .

- Chuyến dẹp loạn lần này sẽ đi khá lâu đấy ! Nàng ở trong cung nhớ ngoan ngoãn . Nếu có chuyện gì ầm ức cứ đến nói với Hoàng hậu . Bà sẽ thay ta làm chủ cho nàng .

Uyển Nhã ngưng ăn com , ánh mắt lưỡng lự nhìn hắn :

- Chuyến này ... chàng đi một mình à ?

Hắn có phần ngập ngừng , sau đó "Ừ" một tiếng . Uyển Nhã giờ thấy thật nực cười trong lòng . Đến cuối cùng cũng vẫn chỉ là lời nói dối .

- Triệu Nhi sáng nay vừa mới đến khoe với ta rằng sẽ cùng chàng đi dẹp loạn Bắc Hà . Còn nói đi là đi vì dân vì nước không phải cái như ta nghĩ đâu . Mà lúc đó ta thật sự chẳng biết mình nghĩ gì nữa . Sao ? Cô ta nói dối à ?

Động tác của hắn ngưng lại ở giây tiếp theo . Đang định giải thích thì nàng cười , xua tay bảo :

- Thôi ! Coi như ta chưa nói gì . Chuyện Thái tử như chàng quyết rồi , ta cũng không có quyền ngăn cấm .

- Nàng nói như vậy có ý gì ? Thái độ nàng hôm nay sao vậy ?

- Ta nói không có gì !

4 mắt nhìn nhau , không tức giận nhưng lại chẳng có một chút tình cảm nào cả . Uyên Nhã không nhìn nữa , buông bát xuống .

- Ta ăn no rồi . Ra ngoài đi dạo một chút .

Lý Khắc Minh không có ý định đuổi theo . Vì ... biết nói gì bây giờ ? Nói ra liệu có làm nàng hiểu lầm hơn không ? Thôi thì cứ để nàng bình tĩnh lại đã . Uyên Nhã thấy hắn không đuổi theo thì cười nhạt : Hóa ra là tự mình đa tình rồi . Nàng không muốn nhìn nữa vì sợ nhìn nữa rồi nước mắt lại rơi lúc nào không hay . Đến lúc đó chẳng khác gì đang cầu xin thương hại của hắn .

Một người lạnh nhạt vô tâm không đáng sợ . Đáng sợ chính là người đang vui vẻ cười nói bỗng một ngày lại lạnh nhạt vô tâm . Khi mà ta vốn đã quen với sự ấm áp của những ngày nắng , tự nhiên trời trở lạnh . Một cảm giác rất khó chịu .

Đúng thế . Yêu nhiều thì ghen nhiều . Nhưng đến khi mọi thứ đi quá quỹ đạo mà nó vốn có , thì đã không còn là ghen nữa . Khi đó , không ai có thể tin tưởng đối phương nữa . Tình yêu mà không có sự tin tưởng thì sẽ chẳng thể nào tồn tại được nữa .

Lý Tước hôm nay vừa đi du ngoạn về , vừa hay muốn sang thăm Trần quý phi . Đúng lúc đi qua Ngự Hoa viên thì nghe tiếng thút thít khóc của ai đó . Lý Tước tò mò quay lại xem thì phát hiện nàng đang ngồi sát bên trong một góc . Lý Tước từ trước tới giờ vẫn xem mình có cảm tình với nàng . Thậm chí bày ra chuyện đi lần này cũng chỉ để mình sẽ không nhớ đến nàng nữa . Cứ ngỡ nàng sẽ hạnh phúc , ai ngờ lần đầu gặp lại đã thấy nàng khóc nức nở như vậy . Bảo hắn làm sao mà quên ?

Hắn từ từ đến gần , một tay ôn nhu để lên lưng nàng như vỗ về :

- Uyên .. Uyên Nhã ? Sao lại ngồi đây khóc ?

Uyên Nhã - cái tên hắn vẫn chẳng thể nào quên được . Từ cái ngày kẻ lướt qua nàng ở đợt tuyển tú nữ , trái tim hắn như thể bị trói chặt bởi bóng hình nàng . Rồi cả đến khi hay tin nàng được chọn làm Thái tử phi nữa . Hắn không biết phải làm thế nào đây . Chỉ muốn nàng mau chóng rời khỏi Lý Khắc Minh mà có thể đến bên hắn . Làm nàng cãi nhau với Lý Khắc Minh , phút sau cùng lại nhìn nàng vui vẻ bên người đó . Một người thâm thương trộm nhớ thì làm gì có quyền đau khổ .

Uyên Nhã ngưng khóc , ngẩng lên vội vàng lau nước mắt , giọng khàn khàn :

- Không có gì ! Ra ngoài hít thở một chút thôi . Mà sao người ở đây giờ này ?

Lý Tước ngồi xuống bên cạnh Tạ Uyên Nhã , mặt tươi cười :

- Không có gì chỉ là tiện đường đi qua .

- Nếu không có gì thì đi đi . Ta muốn ở đây một mình ?

Hắn quay ra nhìn nàng , nở nụ cười :

- Vậy cứ xem như ta không có mặt ở đây đi . Nàng có nói gì làm gì ta cũng sẽ ngờ đi . Cứ coi như ta là không khí đi !

Nàng không nói gì nữa , gục đầu xuống , tóc phủ che kín cả khuôn mặt . Không khí bắt đầu trở lại tĩnh lặng giống như cái vẻ nó vốn có . Lý Tước không hiểu tại sao hắn lại rung động trước nàng , nữ nhân luôn lạnh nhạt với hắn . Có lẽ hắn đã sai khi không tỏ lộ với nàng ngay khi hắn rung động . Nếu khi đó hắn làm vậy thì có lẽ bây giờ đây , nàng sẽ là của hắn .

Hắn yêu nàng , thương nàng nên mới chấp nhận rồi bỏ nàng . Vì hắn muốn nàng được hạnh phúc . Hắn nghĩ một người như Lý Khắc Minh sẽ không bao giờ à không ..... là không thể làm nàng khóc mới đúng . Nhưng bây giờ nghĩ lại đây nhìn nàng rơi nước mắt mới cảm thấy hối hận . Giả như lúc đó có thể giành nàng từ tay Lý Khắc Minh thì có thể giờ đây nàng sẽ không phải khóc . Thấy nàng cứ khóc lên khóc xuống như vậy , Lý Tước thật sự không chịu nổi . Hắn vỗ vai an ủi :

- Đừng khóc nữa ? Nàng cứ khóc như vậy ta biết phải làm sao ? Hay là ... nói với ta đi ? Ta nhất định sẽ không nói ra ngoài !

Nàng đáng thương , ngẩng đầu lên nhìn hắn :

- Thật sự có thể tin người ?

- Ừ ! Nhất định có thể tin ta ! Nếu ta trái lời ta sẽ không phải nam nhân nữa .

Uyên Nhã nàng không phải là loại con nít , nói một tin một , nói hai tin hai . Nhưng quả thực lúc này , có người bên cạnh chia sẻ , lại hứa sẽ không nói ra . Nàng chắc không kìm chế được nữa rồi .

Lại nhìn sang Lý Tước là nhị hoàng tử , chắc sẽ không đem danh dự ra để hứa những hứa cuội . Thôi thì ... coi như chia sẻ với hắn .

- Ta bị bỏ rơi rồi ! Bị vứt bỏ rồi ! Hắn không cần ta nữa .

Về mặt vốn dĩ đang vui vẻ của Lý Tước bỗng chốc nhú lại :

- Bỏ rơi ? Ai bỏ rơi nàng ?

- Lý Khắc Minh ... có người mới rồi ! Hắn không cần ta nữa !

Nàng vừa nói , hai tay ôm lấy hai đầu gối nước mắt cứ tuôn ra . Nhìn hoàn cảnh nàng bây giờ trông rất đáng thương . Hắn nhìn nàng , miệng nghẹn lại không biết nên nói gì .

- Người tin ta chứ ? Không cho rằng ta vì ghen nên mới hồ đồ ?

Nàng hỏi hắn bằng giọng khàn khàn , thậm chí còn nấc lên vài tiếng . Bất giác hắn ôm lấy nàng chặt vào trong lòng , an ủi :

- Ta nhất định tin chứ ? Chỉ cần nàng nói , mọi thứ đều sẽ tin . Ta biết nàng chịu khổ nhiều rồi . Có bao nhiêu buồn bực cứ trút giận lên ta này ! Đừng khóc nữa !

Lâu lắm rồi mới có một người dễ dàng dành nàng như thế . Uyển Nhã không chịu được đem tâm tư nói hết ra , òa khóc như một đứa con nít , ôm lấy hắn :

- Hắn bỏ ta rồi ! Hắn không cần ta nữa ! Đến ta bỏ đi hắn cũng chẳng thèm bận tâm nữa . Hắn không yêu ta nữa ! Người hắn yêu là Triệu Nhi ! Hắn yêu nàng ta rồi ! Ta thực sự bị vứt bỏ rồi .

Lý Tước không ngờ nàng sẽ đáp lại , hắn nhẹ nhàng đem nàng ôm sâu hơn . Lâu lắm rồi hắn mới có cảm giác ấm áp này . Nghe tiếng nước nở của nữ nhân trong lòng , tim như bị bóp lại . Giờ đây chỉ mong mọi thứ có thể ngưng lại , để hắn có thể bên nàng .

- Thật sự là hắn phản bội nàng sao ?

Nàng nhìn về phía hồ nước , ném cục đá vào mặt hồ vốn tĩnh lặng làm nó trở nên gợn sóng . Rồi nàng quay ra nhìn hắn , giọng khàn khàn :

- Người không tin ta à ? Mọi việc ta đều nói cả rồi .

Hắn nhìn nàng , tay cũng ném theo một hòn đá , lạnh đạm bảo :

- Không nắm được vậy buông bỏ đi . Không phải lúc nào lựa chọn nắm chắc cũng là hay nhất đâu . Con người ta ấy mà , vẫn nên học cách buông bỏ thì cuộc đời sẽ bớt khổ đau đi rất nhiều . Những thứ không thuộc về mình , dù có giành giật cỡ nào cũng không thể của mình đâu .

Đôi mắt trong veo của nàng chợt ngưng lại , suy nghĩ lại về những ngày của hắn và nàng . Một người từ một nơi xa xôi đến , chẳng quen biết nhau để rồi kết hôn một cách vội vã . Hắn , đường đường một Thái tử cao ngạo là thế , về ngoài hoàn hảo tuần mĩ . Vậy mà nàng lại ngu ngơ rằng một người hoàn hảo như hắn sẽ chịu đóng cánh cửa trái tim vì nàng .

Sai rồi ! Thật sự sai rồi . Nàng muốn bên hắn , nhưng nàng không thể nhìn được cảnh hắn ân ái bên người khác . Có trách cũng trách hắn là Thái tử , trách hắn hoàn hảo mọi mặt . Có trách cũng là trách nàng ích kỷ khi chỉ muốn hắn là của riêng mình .

Uyển Nhã nhìn Lý Tước , vẻ mặt đăm đăm :

- Có phải nếu buông bỏ ta sẽ hạnh phúc không ?

- Hà ? Nàng nói gì ?

Lý Tước nghe rõ chứ . Từng lời nói của nàng hắn đều nghe cả rồi . Nhưng hắn muốn chắc chắn lại xem có phải là nàng nói vu vơ không ? Và có phải là ... hắn đang mộng tưởng không ?

- Ta nghĩ mình nên từ bỏ thôi ! Vốn dĩ .... ta và hắn đã không dành cho nhau rồi !

Lời của nàng nói xong , Lý Tước xem như là hồn bay phách lạc rồi . Hắn nghĩ hình như mình nghe lầm rồi . Cho đến khi nàng nhìn thẳng vào mắt hắn , đôi mắt cầu xin :

- Người ... có thể giúp ta không ?

Bạn đang đọc truyện *Sẽ Chỉ Mình Nàng Là Hoàng Hậu Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Câu tạm biệt giờ đành ngắt quãng

Khi nàng trở về, cả cung Nguyệt Hà đều chìm trong yên ắng, không một tiếng động. Nàng bước vào, lòng không khỏi phiền muộn. Đang định cất tiếng gọi Hạ Mẫn thì chợt cả thân hình bị ai đó đằng sau ôm chặt lấy. Nàng hốt hoảng muốn hét lên thì bóng hình đằng sau lên tiếng:

- Uyển Nhã... cho ta ôm nàng một chút thôi được không? Ta... sắp đi rồi!

Nhận ra giọng nói của hắn, nàng không đẩy dụa cũng không phản ứng gì cả. Hai người cứ thế ôm nhau trong sự tĩnh lặng, không một lời nói nào cả. Nàng không quay lại nhìn hắn, cũng không hỏi hắn.

Thấy nàng yên lặng, hắn trầm trầm lên tiếng, hơi thở phả vào cổ nàng:

- Ta biết, chuyện ta đi lần này mang theo Triệu Nhi có thể sẽ khiến nàng hiểu nhầm. Nhưng ta không còn cách nào khác. Chuyện là chuyện đại sự quốc gia, ta không thể không mang muội ấy theo. Thời gian bây giờ rất gấp. Tính mạng của người dân Bắc Hà bây giờ ngàn cân treo sợi tóc, ta không thể bỏ mặc họ. Chỉ xin nàng tin tưởng ta. Sau khi ta về chúng ta cũng nói chuyện nhé?

Nàng còn chẳng kịp phản ứng thì đôi tay đằng sau nàng đã rời đi. Uyển Nhã không mạnh mẽ nổi nữa. Nàng quay ra đằng sau, nhìn bóng dáng hắn trong bộ quân phục trang nghiêm đang rời đi.

Hắn còn chưa giải thích tại sao mình hôn Triệu Nhi, lại ra đi vội vàng như vậy làm lòng nàng bất an hơn bất cứ khi nào. Hơn nữa, lúc này nàng còn thấy rất nhiều cống vật xếp ngoài thành. Đúng là nếu hắn đi dẹp loạn Bắc Hà vì người dân, nàng không có lý lẽ gì mà giận hắn. Nhưng cống vật đó, thái độ đó còn đi cả Triệu Nhi nữa. Nàng không yên tâm cho được.

Uyển Nhã mặc kệ trời mưa to tầm tã, chạy xuyên đi tìm bóng dáng hắn. Chạy ra cửa tường thành, đứng trên đó nhìn hắn đang cười ngửa rồi đi cùng ba quân tướng sĩ. Tạ Uyển Nhã ướt nhẹp đứng yên đó nhìn hắn không rời.

Giống như có một thứ gì đó hồi thúc, Lý Khắc Minh quay đầu nhìn nàng. Hắn thấy nàng trên đó vừa mừng vừa lo. Mừng vì có lẽ nàng đã không giận hắn nữa. Lo vì sợ nàng sẽ bị ốm sau trận mưa này hoặc lo nàng... đang khóc mà hắn không thể nhìn thấy.

- Nàng trở vào đi! Trời mưa sẽ cảm đó! Ngoan ngoan chờ ta trở về.

- Ta chờ chàng! Nhất định phải trở về. Hơn nữa... không cho phép có người khác. Ta chỉ tin chàng một lần này nữa thôi! Xin chàng đừng làm ta thất vọng!

Uyển Nhã nàng khóc rồi. Nàng chưa bao giờ mù quáng thế này. Biết rõ lòng đang rất đau mà vẫn tỏ ra thế này với hắn. Vì nàng sợ, sợ hắn sẽ ở chiến trường không chuyên tâm để rồi bị thương.

- Được! Ta hứa!

Hắn quay người lại, không nhìn nàng nữa. Đoàn quân giờ đã đi rất xa rồi, chỉ còn nàng vẫn đứng đó nhìn hắn rời đi. Nàng gục xuống, nước nở trong mưa như một đứa bé.

Lý Tước từ xa chứng kiến tất cả. Hắn từ từ cầm ô, đi đến gần, giơ ô ra che cho nàng còn mình thì lại ướt. Thấy mưa không còn rơi trên người mình nữa, Uyển Nhã ngẩng đầu lên nhìn hắn. Lý Tước cười, âm áp nhìn nàng:- Về thôi! Nàng sẽ bị cảm đó.

Uyển Nhã đáng thương nhìn hắn rồi khẽ gật đầu. Lý Tước vốn định đưa ô cho nàng còn mình sẽ đi cách xa nàng một chút để nàng cảm thấy thoải mái. Nhưng Uyển Nhã kéo hắn lại đi sát vào nàng, giọng nhàn nhạt:

- Huỳnh đi gần lại đi. Đừng để bị ướt nhiều như ta.

Lý Tước có chút ngớ ngời, lát sau chân cũng bước theo nhịp chân nàng. Bóng dáng hắn cao lại đi bên cạnh Tạ Uyển Nhã làm hắn cảm giác nàng rất bé nhỏ, rất cần được chở che. Lại nhìn nàng ướt đầm cả người như thế này hắn càng mềm lòng hơn.

Hắn đã đúng. Nàng không thể buông xuôi người đó. Nàng vẫn yêu Lý Khắc Minh rất nhiều. Nhớ lại chuyện nàng ngỏ lời muốn hắn giúp từ bỏ, hắn thực sự đã có ý định cùng nàng trốn đi. Nhưng nghĩ lại làm thế nàng sẽ càng đau khổ. Nàng còn yêu nam nhân đó, giờ lại bắt nàng rời xa. Thực sự quá tàn nhẫn với nàng... và tàn nhẫn cả với người yêu nàng như hắn.

Đang ngẫm nghĩ, Uyển Nhã chợt là người đi, ngã về phía sau. Cũng may Lý Tước phản ứng nhanh. Hắn dang tay ôm nàng vào lòng.

- Nàng... không sao chứ?

Uyển Nhã lấy tay sờ trán, lắc đầu:

- Chỉ chóng mặt chút thôi. Không sao!

Lý Tước lo lắng, tay vẫn để ở eo nàng dịu dàng về cung. Hành động của hắn vô tình bị Vương Huyền Trân nhìn thấy thu trọn vào trong mắt. Nàng ta cảm thấy thật nực cười. Trên người ả ta có gì mà hấp dẫn hết nam nhân này đến nam nhân khác như thế? Nhưng cũng mặc kệ. Có người yêu nàng say đắm, nàng ta sẽ có thêm người giúp đỡ.

Sau khi đưa nàng trở về Nguyệt Hà điện, Lý Tước định rời khỏi thì Thanh Tâm - cung nữ của Vương Huyền Trân đến ngay trước mặt hắn:

- Bẩm Nhị hoàng tử, nô tì được sự sai khiến của Trắc phi nương nương mới Nhị hoàng tử đến cung Lưu Ly có chuyện bàn bạc ạ!

Lý Tước liếc qua nha đầu đó, vẻ mặt lạnh lùng:

- Ta và Vương Trắc phi xưa nay có chuyện để bàn sao? Vớ vẩn!

Vừa lúc hắn định lướt qua bỏ đi thì Thanh Tâm lại lên tiếng:

- Nương nương nói là có chuyện liên quan đến Thái tử phi ạ?

Bước chân của Lý Tước bỗng ngừng lại. Hắn có phần phân vân nhìn Thanh Tâm:

- Dẫn đường!

Rất nhanh chóng, Lý Tước đã xuất hiện ở cung Lưu Ly. Vương Huyền Trân hạ chén trà xuống, bình thản nhìn hắn:

- Nhị hoàng tử nhanh như vậy đã chịu đến thăm cung của ta rồi sao?

Lý Tước sắc mặt không đổi, nhìn ả:

- Bớt nhiều lời! Vào vấn đề chính đi!

Vương Huyền Trân hạ lệnh cho người hầu lui xuống hết, vẻ mặt xảo quyết tiến đến gần Lý Tước:

- Nếu ta không nhầm.. Nhị hoàng tử đem lòng yêu Thái tử phi? Hắn chợt bật cười, nhìn ả:

- Ta yêu ai... Trắc phi quan tâm như vậy sao?

Ả ta bật cười, nhìn về phía hắn:

- Ta quan tâm là chuyện đương nhiên. Đều là người một nhà cả, có cần ta giúp không?

- Lý Tước ta yêu ai thích ai có cần người giúp sao?

Vương Huyền Trân nhếch miệng một cái:

- Ta sắp tới sẽ báo cho Tạ Uyển Nhã một bí mật động trời. Tới lúc đó, cô ta ắt hẳn không thể chịu được mà bỏ đi. Gọi người tới là ta vẫn còn thương cảm cho con ả hồ ly tinh đó. Sớm thôi ả sẽ rời khỏi hoàng cung này.

Đuôi mắt Lý Tước nheo lại, giọng đầy nghi vấn:

- Người nói như vậy là có ý gì?

Vương Huyền Trân không nói gì nhiều, ả vừa buông ra 3 từ vừa đi vào trong:

- Cứ chờ xem!

Tạ Uyển Nhã mấy ngày hôm nay tâm trạng vẫn cứ bồn chồn bất an. Không hiểu sao lòng lại cứ như lửa đốt. Đã tròn 1 tuần kể từ ngày Lý Khắc Minh đi.

Hôm nay, nàng được Vương thừa tướng mời đến một nơi mà nàng không hề hay biết. Hạ Mẫn cũng đi cùng vì sợ nàng sẽ gặp nguy hiểm.

Vương Thừa tướng dẫn nàng đến một cung điện rất sang trọng mặc dù nó không được như cung Nguyệt Hà nhưng lại rất đẹp. Nàng có phần khó hiểu hỏi:

- Vương thừa tướng có chuyện gì mà lại gọi ta đến đây? Còn... đây là...?

Vương thừa tướng đắc chí quay lại nhìn nàng cười:

- Nương nương, lão thần hôm nay đến đây là muốn cho người xem cái này .

Vừa nói, Vương thừa tướng vừa đưa một lá thư gì đó cho nàng Tạ Uyển Nhã nhận lấy, đôi mắt có phần nghi ngờ hỏi:

- Đây là cái gì?

Lão thừa tướng không nói gì, tay ra cử chỉ mời nàng xem. Tạ Uyển Nhã nhìn Hạ Mẫn đắn đo. Hạ Mẫn sống trong cung đã lâu, thừa hiểu rằng con người kia vốn không phải loại đơn giản bên ra hiệu cho nàng:

- Nương nương... Hay là đừng xem?

Nàng nhìn lá thư, ở góc có chữ “gửi Lý Khắc Minh” thì đành lấy hết can đảm mở phong thư ra xem. Đọc xong, tay nàng thậm chí còn không thể cầm vững tờ giấy. Hạ Mẫn thấy biểu hiện của nàng thì nhặt tờ giấy vừa rơi lên, đọc. Cùng lúc đó, Vương thừa tướng cười cười lên tiếng:

- Thứ nương nương vừa xem chính là lá thư Triệu vương của Triệu Quốc gửi cho Thái tử. Hẳn nương nương cũng biết ý định của lá thư này là gì. Công chúa Triệu Nhi... à không quận chúa Triệu Nhi lần này sang đây có mục đích. Đó chính là cầu thân. Thần đã hỏi ý của Thái hậu, người cũng đã đồng ý.

Tạ Uyển Nhã run run, nhìn thẳng vào mắt người đang đứng trước mặt mình:

- Ông nói với ta việc này làm gì?

Vương thừa tướng cười đắc lợi:

- Người nghĩ ta nói với người để làm gì? Thái tử phi! Ta biết, Thái tử từ trước đến nay rất yêu, rất chiều, rất sủng ái người. Nhưng đó chỉ là 1 việc. Còn việc Thái tử là Thái tử thì mãi không thể thay đổi. Là Thái tử, việc nạp thiếp là điều không tránh khỏi. Hơn nữa lần này là quận chúa nước láng giềng, là mối hôn nhân chính trị. Nương nương? Thái tử sao có thể từ chối? Lần Thái tử đi dẹp loạn lần này chỉ là một phần. Phần còn lại chính là thực hành hôn lễ với quận chúa Triệu Nhi. Người không thấy lạ sao? Tại sao Thái tử đi lại mang nhiều cống vật đến thế? Đó chính là sính lễ cho nước Triệu. Người cũng nên chấp nhận đi nương nương. Khéo... Thái tử lần này đi hai lại về ba. Như vậy là song hỉ rồi?

Tạ Uyển Nhã sốc đến mức không đứng nổi nữa, nàng hoàn toàn tựa vào Hạ Mẫn. Hạ Mẫn đứng bên cạnh ra sức bênh vực Lý Khắc Minh:

- Lão nói vậy! Thái tử nhất định sẽ không phản bội nương nương!

- Người chỉ là nô tì trong cung thì biết cái gì? Người nghĩ xem giữa một lời hứa xương và một mối lợi cực lớn cho đất nước cái nào hơn? Với lại nơi đây cũng chính là cung điện mà Triệu Nhi quận chúa sẽ ở sau khi trở thành Trắc phi. Người...

- Đủ rồi! Ta không muốn nghe nữa!

Lời nói của nàng xen ngang lời của Thừa tướng. Vương Thừa tướng đắc chí nhìn từng hàng lệ rơi trên mặt nàng. Tạ Uyển Nhã vô vọng, chạy ra ngoài. Hạ Mẫn cũng chạy theo.

Vương Thừa tướng nhìn dáng bộ của nàng, thừa hiểu vở kịch này đã thành công một nửa rồi.

Tạ Uyển Nhã trở về cung, chỉ ngồi yên một chỗ, không nói cũng không hành động gì cả. Chỉ mở miệng sai Hạ Mẫn mời Lý Tước vào cung.

Một lúc sau, Lý Tước đã đứng ở trước mặt nàng. Hắn nhìn nàng rất lạ, đang viết lá thư gì đó thì ngồi xuống bên cạnh, nhẹ nhàng hỏi:

- Uyển Nhã? Làm sao vậy?

Cây bút trên tay nàng đang chuyển động chợt ngưng lại, rồi một giọt nước mắt rơi xuống làm ướt một góc của tờ giấy. Nàng ngược đôi mắt đong lệ lên nhìn Lý Tước hỏi:

- Lý Tước? Huỳnh đưa ta ra khỏi nơi này được không?

Lý Tước hơi ngơ lại, ngạc nhiên hỏi:

- Sao nàng lại khóc? Sao lại đòi rời khỏi cung? Có chuyện gì sao?

Nàng lắc đầu, quay lại viết tiếp thư, miệng nói:

- Ta nghĩ lại rồi! Lòng ích kỉ trong tình yêu của ta không cho phép ta bên hắn. Hắn giờ có nương tử mới là Triệu Nhi rồi. Ta không nên ở lại phá hoại nữa!

- Nương... nương tử mới?

Nước mắt nàng khi nghe ba từ này chợt tuôn ra, nàng nấc lên:

- Hắn thành thân Triệu Nhi rồi! Rõ ràng là hứa với ta không có người mới mà?

Lý Tước thấy nàng khóc, ôm nàng vào lòng vỗ về:

- Ngoan... Đừng khóc nữa? Ta hứa sẽ giúp nàng ra ngoài mà.

- Tại sao lại lừa dối ta? Tại sao phải lấy cớ này cớ nọ để giấu ta nạp thiếp? Chẳng phải ta đã nói, nếu không yêu ta nữa có thể trực tiếp nói với ta rồi ta sẽ đi sao? Tại sao hắn làm thế với ta?

Bao nhiêu xúc cảm kìm nén chợt vỡ òa. Ôm nữ nhân nức nở trong lòng thật chặt.

- Đúng đúng! Hắn sai hắn sai! Đừng khóc nữa.

Lý Tước cứ ở bên nàng, cho đến khi nàng thiếp đi. Hắn đặt nàng ở giường, đắp chăn cẩn thận rồi ra bàn ngồi. Hắn cảm bức thư của nàng lên, trong đó câu cuối chính là: «câu tạm biệt ta muốn nói với chàng... giờ đành phải ngắt quãng rồi.»

Tình cờ sau lời nói đó, còn có một kí tự ≡ mà hắn không hiểu được. Hắn nghĩ có lẽ đến lúc hắn nên chen ngang vào mối quan hệ này.. để nàng hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Sẽ Chi Minh Nàng Là Hoàng Hậu Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Nếu không có nàng

_____ mọi người bật nhạc lên cùng nghe này _____

Ngày hôm đó cũng là ngày Lý Khắc Minh đẹp loạn ở Bắc Hà xong xuôi. Cùng Triệu Hán tay bắt mặt mừng ăn uống với nhau, cùng uống với nhau vài ly. Triệu Hán không hề có ý định cho Triệu Nhi trở thành thiếp của Lý Khắc Minh. Hắn thừa hiểu, Lý Khắc Minh sẽ chẳng bao giờ buông tay hay phản bội nữ nhân hắn đã chọn. Tuy Triệu Nhi rất thích Lý Khắc Minh nhưng hắn không thể để muội muội hắn chạy đi phá hoại hạnh phúc mà vị huynh đệ tốt của hắn cất công lắm mới gây dựng lên được.

- Triệu Nhi? Muội về nước với ta được chưa? Định ở đây đến bao giờ?

Đang ngồi ăn cơm, Triệu Nhi chợt dừng lại, khó chịu nhìn huynh trưởng mình:

- Huynh giục cái gì? Chờ đến khi về đó, báo cáo với Hoàng thượng rồi chào hỏi mọi người xong, ta sẽ về!

Nghe hai người tranh cãi, Lý Khắc Minh và Vương Sỹ Anh không nói gì khác, chỉ uống rượu. Triệu Hán liếc thấy, cười khẩy:

- Hai người làm gì mà ù rũ như vậy? Không phải dạo loạn xong rồi sao?

Hai người không hện mà cùng nói ra:

- Xa vợ không vui được!

Nói xong nhận ra sự tương đồng của đối phương, chợt cười vui vẻ. Chỉ có Triệu Nhi tối sầm mặt lại. Ở đây đã gần chục ngày, dù nàng ta quyến rũ thế nào cũng không lung lay. Mở miệng ra là Uyển Nhã, thật không hiểu nổi cái người đó có cái gì mà cứ mê mết như thế?

Lý Khắc Minh cũng đã uống nhiều rượu, nói về phòng nghỉ ngơi trước. Triệu Nhi muốn đưa nhưng bị hắn giữ khoảng cách nên không cho.

Về đến phòng, hắn nằm ngả ra tấm đệm êm ái đằng sau. Hắn dơ ngón tay đeo chiếc nhẫn nàng và hắn đều có lên, xoa xoa rồi cười vui vẻ. Ngày mai thôi, hắn có thể gặp lại nữ nhân đó rồi. Lòng hắn rộn ràng khôn nguôi, nhắm mắt mãi mới có thể chợp mắt được.

- Khắc Minh... ta xin lỗi! Ta không ở bên chàng được nữa!

Ánh mắt nàng trông rất tội nghiệp, nhìn hắn, khóc lóc khổ sở. Hắn giơ tay mình vươn về phía nàng, cố gắng bình tĩnh:

- Nàng nói gì vậy? Ngoan... đi lại phía ta! Bên đó nguy hiểm lắm.

Uyển Nhã ngoảnh lại nhìn vực thăm phía sau, rồi nhìn hấn rút nước mắt:

- Ta xin lỗi! Chẳng... hạnh phúc bên nàng ấy đi.

Nàng dứt lời thì ngã về đằng sau, biến mất dưới vực thăm.

- Uyển Nhã!!!

Lý Khắc Minh choàng tỉnh dậy, mồ hôi đọng thành giọt trên khuôn mặt tuấn tú. Hấn ôm đầu, liếc ra ngoài thấy trời đã sáng từ khi nào. Hấn mở chăn, mặc quần phục rồi bước ra ngoài.

Binh sĩ sớm đã chuẩn bị xong, sẵn sàng lên đường. Vương Sỹ Anh với Triệu Hán đang đứng nói chuyện, thấy hấn thì vẫy tay ra hiệu bảo lại gần.

Lý Khắc Minh đến gần nghe hai người kia nói chuyện. Vương Sỹ Anh mở lời trước tiên:

- Nương tử ta ấy mà, sau khi thành thân rồi đặc biệt hay ghen. Nhiều lần ta đi quân sự như này, về nhà đều bị nàng ấy tra hỏi liên tục. Giống như đang giữ phu quân vậy. Bộ dạng đó của nàng ấy mặc dù hơi dữ dằn nhưng trông rất đáng yêu.

Triệu Hán nghe có vẻ hợp lý thì hỏi tiếp:

- Vậy còn thường ngày thì sao? Có ghen không?

- Có chứ? Rất nhiều là đằng khác. Có lần nàng ấy nhìn thấy một người rất giống ta.. chỉ rất giống chứ hoàn toàn không phải ta. Người đó đang hôn một nữ nhân khác. Sau vụ đó, nàng ấy cư nhiên giận ta mấy ngày liền. Không nói chuyện cũng chẳng đụng đồ ăn hay một giọt nước nào. Từ đó, ta đến đụng chạm nữ nhân cũng chẳng dám. Không phải vì sợ nàng ấy mắng chửi này nọ mà sợ nhìn thấy dáng vẻ đáng thương đó của nàng ấy.

Nghe mấy lời đó của hai người này, Lý Khắc Minh nhếch mép cười:

- Hai người... bị làm sao mà hôm nay lại lôi chuyện nữ nhân ra nói? Sao Triệu Hán? Có nữ nhân rồi?

Triệu Hán gật đầu, tựa người vào cột gỗ đằng sau:

- Đúng! Thân phận chỉ là một nô tì thôi!

Lý Khắc Minh vốn biết sở thích lậ dị của Triệu Hán, không lấy làm lạ lắm:

- Rồi sao?

Triệu Hán thở dài:

- Ta thì cứ một mực mà thổ lộ, nàng ấy vì sợ ta là Hoàng thượng mà đến cả thừa nhận yêu ta cũng không dám. Thật là...

Lý Khắc Minh cười, tay vỗ nhẹ vai Triệu Hán ý an ủi. Hấn quay ra nhìn Vương Sỹ Anh gật đầu bảo cho binh sĩ tập hợp.

Vương Sỹ Anh ra đứng trước thành hô to:

- Các binh sĩ tập hợp, chuẩn bị lên đường trở về kinh thành.

Ngay sau tiếng hô, binh lính lập tức xếp thành 4 hàng dọc ngay ngắn. Chỉ có Vương Sỹ Anh cùng Lý Khắc Minh đi xuống còn Triệu Hán sẽ ra cửa phía Bắc để trở về nước. Triệu Nhi nhanh nhẩu đằng sau cũng đã lên kiệu. Tất cả đều đã sẵn sàng trở về Trường An. Lý Khắc Minh thúc ngựa, dẫn đầu đoàn quân, oai dũng đi trước. ---

Mọi thứ diễn ra thật nhanh. Thoát cái đến chiều, Lý Khắc Minh đã trở về đến cổng cung điện. Vừa bước xuống ngựa, còn chưa kịp mừng rỡ khi đã trở về và sắp được gặp nàng thì gặp Hạ Mẫn hốt hải chạy ra khóc lóc:

- Thái tử... Thái tử! Người... người mau đi cứu nương nương!

Nhìn bộ mặt biến sắc của Hạ Mẫn, hấn hốt hoảng hỏi:

- Có chuyện gì? Nương nương người xảy ra chuyện gì?

Hạ Mẫn vừa vỗ ngực vừa thở hổn hển:

- Phòng bếp.. phòng bếp cháy rồi! Nương nương.. nương nương người bị nhốt trong đó! Người mau.. người mau..

Câu nói của Hạ Mẫn chưa hết, bóng Lý Khắc Minh đã vụt đi nhanh như gió. Hạ Mẫn do cố gắng cứu nàng nên đã bị một thanh củi đập vào lưng, dẫn

đến bây giờ thân thể không chịu được ngã gục. Vương Sỹ Anh đỡ lấy Hạ Mẫn, giao cô cho người trong đoàn còn mình thì chạy theo Lý Khắc Minh.

Lý Khắc Minh chốc lát sau đã có mặt trước cửa căn bếp thân quen mà nàng vẫn hay ra ra vào vào làm đồ ăn cho hắn. Căn bếp thì nhỏ mà ngọn lửa giống như muốn nuốt chửng nó vậy. Rất nhiều người đang đứng cầm nước liên tục dội vào nhưng cũng không dập tắt được ngọn lửa.

Hắn chặn đường một tên thái giám, lấy xô nước trên tay hắn dội vào người mình rồi định lao vào trong đám lửa. Vương Sỹ Anh thấy thì can ngăn, dùng hết sức lực lôi Lý Khắc Minh lại:

- Thái tử! Người không thể vào đó! Nguy hiểm lắm! Lửa rất lớn!

Lý Khắc Minh mất đồ ngẫu, dùng lực hết sức tay Vương Sỹ Anh ra liều mình lao vào trong:

- Ta không thể để nàng ấy ở trong đó như vậy được! Ta phải cứu nàng ấy!

Lý Khắc Minh xông vào, không ai dám ngăn cản vì họ biết tình cảm Thái tử dành cho vị Thái tử phi kia ra sao. Một loạt người hầu chạy đi lấy nước, tiếp tục dập lửa.

Lý Khắc Minh lao vào, luôn miệng hét to:

- Uyển Nhã nàng... nàng ở đâu! Mau lên tiếng đi!

Hắn tìm mãi, lật mọi góc ngách cuối cùng phát hiện ra một bóng dáng nữ nhi đang nằm ở dưới sàn gần bếp. Hắn nhìn thật kĩ, nhìn kĩ hơn nữa... Đó không phải nàng!

Bất ngờ, cột nhà từ trên rơi xuống, đập trúng gáy của Lý Khắc Minh. Hắn nửa tỉnh nửa mê, ngã xuống đồng lửa. Đôi mắt hắn mờ dần nhưng đầu vẫn quấn quanh một suy nghĩ: Đó không phải nàng!

Uyển Nhã ở ngoài tường cung này nghe tiếng người luôn miệng hô Thái tử lòng bất an vạn phần. Nàng choàng chiếc áo màu đen, ngược lên nhìn Lý Tước lo lắng:

- Khắc Minh sẽ không sao chứ?

Nhìn về mặt nàng, Lý Tước đắm chiều một lúc rồi lắc đầu. Sau khi nghĩ kĩ thì hỏi lại nàng:

- Nàng thật sự muốn rời bỏ hắn? Nàng còn rất yêu hắn? Ta thấy được điều đó trong mắt nàng... rất rõ!

Cánh tay đang nắm tay Lý Tước chợt buông ra, nàng có phần tỉnh tâm lại đôi chút. Hắn ở trong đó thầy thuốc nhiều vô kể lại thêm hắn là Thái tử đương triều, thân hình khỏe khoắn sức lực vô biên. Đầu thế chết dễ dàng như vậy. Uyển Nhã thậm chí còn tự nhủ trong thâm tâm mình rằng hắn chỉ là đang cố làm tròn bổn phận mà một người chồng đáng có khi vợ mình lâm nguy. Chứ thực chất hắn chỉ mong nàng chết đi... cho hắn bên Triệu Nhi một cách công khai mà không cần phải lén lút.

Đôi tay nàng nắm chặt lại, về mặt kiên cường nhìn Lý Tước:

- Đi thôi! Đến lúc phải rời khỏi rồi!

Lý Tước cũng không ép nàng nghĩ nhiều. Thực sự trong lòng hắn còn một chút vui mừng khi nàng quyết định rời bỏ Lý Khắc Minh. Hắn biết như vậy là ích kỉ, sự ích kỉ của một người khi yêu quá nhiều.

Lý Khắc Minh tỉnh lại trong điện Đông Cung trong sự lo lắng của Thái Hậu, Hoàng Thượng và Hoàng Hậu. Dải băng quanh người vẫn còn một vết máu đỏ tươi, khuôn mặt thần thái không còn vững vàng như trước.

Thái Hậu thấy hắn tỉnh lại nhanh chóng đến gần hỏi han:

- Minh nhi? Con sao rồi? Có thấy đỡ hơn không?

Lý Khắc Minh gượng đau, cố gắng ngồi dậy nhìn quanh cô tìm kiếm bóng dáng một người nào đó. Hắn gục đầu xuống, hơi thở yếu hơn mọi khi:

- Uyển Nhã... Uyển Nhã...nàng ấy... đâu?

Câu hỏi nói ra nhưng không một tiếng trả lời. Hơi thở của những người trong điện bấy giờ cũng chợt ngưng lại. Lý Khắc Minh ôm lấy miệng vết thương, thều thào hỏi:

- Rốt cuộc sao không ai trả lời? Con hỏi Uyển Nhã đâu? Nàng ấy có sao không?

Thái Hậu nhìn hần, đôi mắt có sự áy náy kèm theo đau lòng:

- Con bình tĩnh. Con... Uyển Nhã nó đi rồi! Con cũng.... đừng nghĩ ngợi nữa! Ta biết....

Ánh mắt Lý Khắc Minh ngưng lại, trái tim nhói lại nghe chữ “đi” phát ra từ miệng Thái hậu. Hần lắc đầu, nhìn ra chỗ khác:

- Đủ rồi! Con không muốn nghe mấy lời nói bậy của mọi người! Nàng ấy không thể... không thể bỏ con! Mọi người mau ra ngoài đi!

Thái hậu có ý muốn can ngăn nhưng bị Hoàng thượng và Hoàng hậu nín lại:

- Mẫu hậu! Chúng ta cần cho nó thời gian! Nó không thể chấp nhận nhanh như vậy đâu!

Thái hậu đành theo Hoàng Hậu cùng Hoàng thượng ra ngoài. Khoảng không tĩnh lặng giờ chỉ còn mình hần. Hần dơ tay lên, sờ vào chiếc nhẫn ngọc vẫn an toàn trong tay mình: Nàng vẫn sống! Hần biết nàng vẫn sống!

Ngồi dậy khỏi long sàng êm ái, Lý Khắc Minh khoác áo ngoài vào, nhanh chóng rời đến Nguyệt Hà điện.

Nàng không còn ở đây nữa, mọi âm áp thân quen dường như chỉ còn vương đọng lại đôi chút. Vì chưa được lệnh của hần, cung vẫn thấp nển như mọi khi. Nền rất sáng, chỉ có lòng người là tối tăm mịt mù. Hần nhìn đến bên chiếc bàn mà ngày nào người nữ nhân đó cũng cầm cùi viết hí hoáy những nét chữ tinh nghịch. Nhìn cả chiếc giường mà mỗi ngày hôm qua thôi nàng vẫn còn nằm đó. Tủ quần áo vẫn không một hạt bụi. Tất cả đều nguyên vẹn trắng lè, đẹp đến hoàn hảo mà sao trong lòng hần lại trống vắng đến thế.

Lý Khắc Minh ngồi xuống bàn, phát hiện một tờ giấy được gấp lại cẩn thận. Trên đó còn có chiếc nhẫn ngọc màu hồng nàng vẫn hay đeo. Hần bình tĩnh mở giấy ra, đọc từng câu từng chữ của nàng trong đó.

Khắc Minh!

Chàng biết ta yêu chàng đúng không? Đúng vậy ta rất yêu chàng! Yêu nhiều đến mức chỉ muốn mình ta chiếm hữu chàng! Ích kỷ! Ta biết là Ích kỉ chứ! Một Thái tử hoàn hảo như chàng sao có thể chỉ có mình ta! Ta không trách chàng. Vì ta yêu chàng đến nỗi không còn một chút can đảm nào trách chàng. Mấy ngày chàng đi, ta thật sự rất nhớ chàng. Làm gì cũng nhớ, không ngưng nghĩ về chàng. Nhưng ta nghĩ nó thật sự thừa thãi.

Khi chàng đọc bức thư này cũng đồng nghĩa với việc ta không còn bên chàng nữa. Chàng đừng đau khổ gì cả! Ta hiểu mà. Mọi việc đến nước này cũng là lỗi của ta! Áo tường sự thích thú nhất thời thành tình yêu vĩnh cửu. Ta biết mình rất nực cười.

Ta đã từng xin chàng đúng không? Rằng đừng bao giờ có nữ nhân khác khi đã bên ta. Nhưng.. chàng đã không làm như thế. Lời này không có ý trách chàng mà là lỗi của ta. Là ta không đủ tốt, để chàng phải chán ghét rồi. Có lẽ đến giờ, chúng ta không bên nhau được nữa đâu. Ta sẽ chủ động biến mất, để chàng có thể hạnh phúc. Đừng dằn vặt gì cả! Lựa chọn này là do chính ta muốn!

Câu tạm biệt muốn nói với chàng... giờ đành phải ngắt quãng rồi!

Nhìn bức thư trên tay, nước mắt Lý Khắc Minh thật sự đã rơi. Hần đúng thật sự là rần ròi nhưng nàng làm hần mềm yếu rồi. Hần chỉ có thể ngậm ngùi mà nghĩ về nàng: Uyển Nhã, thế giới này không có nàng thực sự không còn màu sắc nữa rồi! Nếu không có nàng, mọi thứ cũng trở thành vô nghĩa!

Bạn đang đọc truyện *Sẽ Chỉ Minh Nàng Là Hoàng Hậu Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Chúng ta đã lạc mất nhau

Lý Khắc Minh ngày hôm sau lập tức cho gọi Hạ Mẫn đến tra hỏi. Hạ Mẫn cả đời mang ơn Tạ Uyển Nhã, không can tâm nhìn nàng chết một cách oan uổng nên đồng ý nói ra hết sự thật. Lý Khắc Minh nghe xong khó khăn lắm mới có thể kiềm chế, không đập nát tất cả đồ đạc ở Đông Cung điện.

Ngay sau đó, những người có liên quan đến sự việc này đều được triệu tập vào cung. Bao gồm Triệu Nhi. Vương Huyền Trân và Vương Thừa Tướng. Triệu Nhi nhìn Vương Huyền Trân mà muốn bỏ chạy. Lòng cũng thầm đoán ra được mọi chuyện tới đây sẽ xảy ra.

Một lúc sau, Lý Khắc Minh trong trang phục thường ngày đã lấy lại được thần thái mà hần vốn có. Hần lạnh lùng bước ra từ sau điện, vẻ mặt sắc lạnh như hạ nhiệt độ toàn phòng xuống thấp tột cùng. Ba con người đứng trên điện đều không tránh khỏi run sợ. Duy chỉ có lão Vương là vẫn giấu được vẻ lo sợ đó bằng vẻ ngoài thản nhiên của mình. Lão cúi đầu, tỏ vẻ cung kính:

- Hôm nay Thái tử cho gọi lão thần cùng Trần nhi đến đây chẳng hay vì có sự gì?

Lời nói của lão Thừa tướng còn chưa kịp nói hết đã bị Lý Khắc Minh vung một kiếm đến gần cổ. Lão sợ đến toát cả mồ hôi sống lưng, run run nhìn về mặt lạnh lùng của hần:

- Thái... thái tử! Người làm vậy với lão thần là có ý gì?

Vương Huyền Trân nhìn cha bị chĩa kiếm vào, lên tiếng can ngăn:

- Thái tử! Tuy ta không biết chàng làm vậy nhưng thân là Thái tử, chàng làm gì cũng phải suy nghĩ? Cha ta là Thừa tướng đương triều! Chàng suy nghĩ cho kĩ đi?

Những lời Vương Huyền Trân vừa dứt, thanh kiếm trên cổ lão thừa tướng cũng chuyển sang ả. Hấn liếc ả bằng con mắt lạnh lẽo đầy tà khí, khinh bỉ hỏi:

- Suy nghĩ cho kĩ? Vậy sao lúc làm ngơ không suy nghĩ? Trắc phi nương nương?

- Chàng... chàng nói vậy là có ý gì?

Thanh kiếm đặt trên cổ ả rồi đi, bị hấn vút sang một bên. Hấn nhìn cả 3 người một lượt bằng đôi mắt căm giận, gầm lên:

- Mấy người nói cho ta biết: Ai nói ta đi Bắc Hà là để thực hiện hôn ước với Triệu Nhi?

Mấy con người phía dưới im lặng, run sợ. Hấn không nhận được lời trả lời càng như điên lên, đập đổ cái bình hoa bên cạnh, hét lên:

- Ai nói với nàng ta đã đồng ý thành thân với Triệu Nhi? Ai nói?

Thấy tình hình có vẻ căng thẳng, lão thừa tướng cất tiếng:

- Bẩm Thái tử, thân làm vậy cũng là muốn tốt cho Lý quốc chúng ta! Thần biết tuy Thái tử một mực sùng ái Thái tử phi. Nhưng chuyện lập thêm phi tần là không thể tránh khỏi. Hơn nữa lần này là quận chúa Triệu Nhi của nước Triệu rất thân thiết với chúng ta? Suy cho cùng cũng là lão thần nghĩ cho điện hạ nên mới hành xử như vậy!

Lý Khắc Minh quay lại, nhìn lão:

- Chuyện ta muốn thành thân với ai có cần ông quản sao? Chuyện ta kết thân với Triệu quốc hay không còn cần ông chỉ cách? Ông làm như vậy chính là chính thức muốn khai chiến với ta? Lão thừa tướng im lặng, không dám lên tiếng nhìn hấn. Triệu Nhi đứng một bên này giờ thấy hết được sự tức giận của hấn, lòng cực kì run sợ. Cũng vừa đó, hấn quay sang dùng giọng lạnh lùng nhưng có vẻ nhẹ nhàng hơn so với hai người kia:

- Muội mau chóng thu xếp về nước đi! Tạm thời ta sẽ không nói chuyện này với Triệu Hấn. Ta biết muội có tham gia vụ việc này! Đừng để ta dùng những lời lẽ khiếm nhã khi nói chuyện với muội!

- Nhưng ta....

Lời tiếp đó đều bị Triệu Nhi nuốt gọn vào trong lòng khi thấy ánh mắt lãnh khốc của Lý Khắc Minh. Hấn cho Triệu Nhi và lão Thừa tướng lui xuống trước, còn mình và Vương Huyền Trân trong điện.

- Rốt cuộc điện hạ còn muốn nói gì với thiếp nữa? Mọi chuyện vẫn chưa vừa ý chàng sao?

- Vương Huyền Trân! Thực sự ngơ phải độc ác như vậy mới thỏa lòng? Nhất định đẩy nàng ra xa ta mới chịu ngồi yên?

Vương Huyền Trân cười nhạt, nhìn thẳng vào mắt hấn:

- Đúng vậy! Ta muốn có được chàng! Vì ta yêu chàng! Tại sao chàng không để ý ta? Tại sao luôn để ý đến con ả đó!? Tại sao?

Càng nghe Lý Khắc Minh càng thấy nực cười. Hấn đứng ở trên bực, không một chút khoan nhượng nào nói:

- Ngươi muốn chiếm hữu ta? Nói cho ngươi hay một điều! Trừ khi là nàng, không ai có thể làm hoàng hậu của ta! Ngươi có thể có được thân xác ta? Nhưng trái tim của ta thì không thể! Đừng làm những điều vô nghĩa nữa!

Hấn nói xong thì phất áo bỏ đi, bỏ mặc Vương Huyền Trân một mình trong điện. Vương Huyền Trân nghe những lời vô tình đó của hấn, thân thể không chịu được gục ngã. Nàng ta khóc, gào lên trong vô vọng.

Con người ta khi yêu thì có thể mê muội mà làm hết việc này đến việc khác không biết đó là đúng hay sai. Dù có làm gì đi chăng nữa, mục đích cuối cùng cũng chỉ là làm người mình yêu thuộc về mình. Đó chính là điều khác biệt giữa người được yêu và người khao khát tình yêu.

Sau hôm nay, rốt cuộc Lý Khắc Minh cũng hiểu cái cảm giác của gồng mình mạnh mẽ khi vết thương lòng vẫn còn đang rỉ máu. Hấn đi lại trên con đường xưa, nơi mà hấn và nàng vẫn thường hay đi. Nó không còn cái dư vị cảm giác hạnh phúc như khi còn nàng nữa mà nó mang những thứ cảm giác lạnh lẽo khi gió đông đang ủa về.

Nhớ về những khi công nàng đi dạo, cùng nàng trò chuyện thật vui vẻ. Giờ đây đã thu gọn sâu trong 2 chữ “Quá khứ”. Hấn nhớ rất rõ cái cảm giác ấm áp của cái ôm đằng sau của nàng. Vòng tay nhỏ bé của nàng vòng từ đằng sau, ôm lấy hấn thật chặt. Nhớ cả khi nàng thủ thi vào tai hấn rằng: “Chúng ta

đừng bao giờ xa nhau nhé! “.

Những giọt nước mắt lăn dài trên khuôn mặt hắn. Nhìn lại hồ nước trong xanh ở Ngự Hoa viên, nơi mà nàng vẫn hay đến. Nhớ cả khu giặt đồ năm xưa hắn và nàng còn vui đùa cười nói. Giờ hóa ra chỉ là một mình hắn đứng đây, nhớ về những kỷ ức năm xưa.

Bước chân hắn tựa như nhanh hơn. Bởi vì nơi này đều là hình bóng nàng, hắn chẳng thể nào xóa nhòa. Cho đến khi hắn đứng trước cửa cung Nguyệt Hà. Cửa cung vẫn đóng kín, nên thì vẫn được thấp đều đặn. Hắn mở cửa ra, bước vào một cách chậm rãi.

Đôi mắt hắn lướt qua mọi thứ. Bởi vì mọi thứ ở đây đều gắn với nàng. Hắn đi đến bên bàn trang điểm, nhìn ngắm hình ảnh mình trong gương. Rồi đầu óc chợt ùa về một kỷ niệm nào đó.

Khi đó là mùa đông, trời rất lạnh. Uyên Nhã đến rồi chân cũng không muốn rời mà hôm đó lại phải đến thỉnh an Thái hậu. Lý Khắc Minh có gọi kiểu gì, gọi thế nào người kia cũng không chịu tính lại. Thế là hắn đành cuộn cả chân cả nàng, bế ra chỗ bàn trang điểm, tự mình lau mặt chải tóc cho nàng. Uyên Nhã còn ngái ngủ, tóc vừa chải xong đã bị nàng làm rối. Cuối cùng, do sự nài nỉ của nàng, hắn đành đến thỉnh an một mình với cái cơ nàng nhiễm phong hàn.

Giờ đây nhớ lại hoàn cảnh khi đó, hắn thật sự đã không kiềm nén được xúc cảm trong lòng mình. Lại ra đến chỗ bàn mà nàng vẫn hay tập viết. Những bản tập viết của nàng vẫn được xếp gọn gàng ở đó. Hắn cẩn trọng, cầm từng tờ giấy lên đọc. Những lời thơ rất hay đều được nàng viết rất nắn nót. Có vài tờ chắc là do tâm trạng không tốt nên có khi còn gạch đi trông rất lem nhem. Lật đến tờ giấy gần cuối, đọc có vẻ như là một bức thư:

Nhân diện bất tri hà xứ khứ

Đào hoa y cựu tiếu Đông phong.

Tại sao chàng lại làm thế? Tại sao lại hôn Triệu Nhi? Tại sao thân nhiên đến thế? Chẳng phải đã bảo nếu có người khác sẽ nói với ta để ta tự nguyện ra đi sao? Sao lại lén lút như thế?

Những lời nàng viết làm hắn có chút ngưng lại. Thì ra hôm đó thái độ nàng cau có như vậy là nhìn thấy hắn và Triệu Nhi... Nhưng hắn cũng không thể nói ra. Triệu Nhi nói đây sẽ là lần cuối muội ấy theo đuổi hắn. Nụ hôn đó là nụ hôn từ biệt.

Ánh mắt Lý Khắc Minh lại chăm chú nhìn vào tờ giấy đó, ở bên dưới còn một dòng đã bị nhòe đi: Dù ra sao người ta yêu nhất vẫn chỉ có chàng! Đừng làm ta thất vọng!

Câu nói này của nàng như thể dao găm đâm sâu vào tim hắn. Lý Khắc Minh ngồi gục xuống bên giường nước mắt đầm đìa nhìn vào tập giấy nàng để lại. Hắn giờ tiếp những trang sau đó đều là thư của nàng mỗi ngày ghi ra. Trên đó đều là những lời nhắn nhủ của nàng với hắn. Đều là những lời nàng nói với hắn.

Lý Khắc Minh chỉ hận rằng sao hắn lại không giữ nàng chặt hơn để giờ đây vượt mặt nàng như thế. Nước mắt hắn rơi rất nhiều. Hắn chưa bao giờ yếu đuối thế này cả.

- Uyên Nhã rốt cuộc ta cũng biết khi khóc con người ta sẽ mệt thế nào rồi!

Hắn thờ dài ngả đầu về đằng sau. Hắn muốn chạy đi khắp nơi tìm nàng để rồi khi tìm thấy nàng sẽ ôm nàng trọn vào trong vòng tay để nàng không thể rời xa hắn nữa. Nhưng nàng đang ở đâu? Hắn phải làm sao mới có thể tìm thấy nàng?

Mùa đông năm đó trời giống như rét hơn những mùa đông của năm trước. Vì hắn vắng nàng, vì hắn mất nàng. Hắn tự cảm thấy mình ngu ngốc. Tại sao lại để nàng lạc mất trong phút chốc như thế! Rốt cuộc sau tất cả, hắn vẫn không giữ được nữ nhân mà hắn yêu!

- Uyên Nhã! Chúng ta lạc mất nhau rồi!

Bạn đang đọc truyện *Sẽ Chỉ Mình Nàng Là Hoàng Hậu Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Không thể nhầm được !

Từng kỷ ức bên nhau dần nhạt phai

Tựa làn khói trắng bủa vây lấy ta

Nụ cười rạng rỡ nơi chàng dần tan biến

Ta sợ một ngày sẽ lãng quên chàng

Đã khép chặt hàng mi

Sao bóng người vẫn hiện ra?

Con tim nhớ mong, người có thấu chăng?

~~~~ Misty Road - Ben (Ost Moonlight Drawn By Clouds) ~~~~

5 năm sau, đất nước Lý quốc đi vào nền tảng chính trị vững mạnh. 3 năm trước khi Hoàng đế nói muốn nhường ngôi cho con trai là Thế tử Lý Khắc Minh, người ta đã lo lắng rằng khi Thái tử lên sẽ không thể trị vì đất nước như cha mình đã làm. Nhưng chính hấn đã làm mọi suy nghĩ đó thay đổi. Các cải cách về chính trị, kinh tế đất nước đều được vị vua mới này thực hiện. Đời sống nhân dân ấm no, nhà nhà ngập trong tiếng cười.

Thế nhưng từ khi hấn lên ngôi, hậu cung của hấn đều bị loại bỏ hết duy chỉ còn có một vị Quý phi họ Vương được giữ lại. Người ta cứ tưởng rằng hấn sủng ái người nữ nhân này nhưng hoàn toàn trái ngược lại. Trong suốt thời gian trị vì, hấn hoàn toàn không đụng đến tứ sắc. Hấn giữ nàng ta lại giống như vứt bỏ nàng ta vào lãnh cung. Cả tháng trời có khi không đụng đến nàng ta một lần.

Sau đó là đến cha của nàng ta - Vương thừa tướng. Các quan lại trong triều những ai dính líu đến Thừa Tướng đều lần lượt bị loại bỏ bởi các vụ bê bối chính trị. Ông ta giống như bị cô lập bởi người đang nắm quyền chính là Lý Khắc Minh.

Vì lo cho việc hậu duệ của nhà Lý, có rất nhiều quan lại đã từng thưa với hấn rằng phải lập thêm phi tần. Cũng có nhiều quan không ngại tiến cử những mỹ nhân hàng đầu ở bất cứ đâu bất cứ hoàn cảnh nào: thiết triều, buổi yến tiệc, buổi tối,..... nhưng đều thất bại. Ít có ai lý giải được điều này nếu như không biết về sự việc 5 năm trước. Còn những người biết chuyện 5 năm trước thì truyền nhau một lời đồn rằng hồn ma Thái tử phi năm nọ đang ám lấy Thái tử bọn họ, khiến ngài mờ mắt.

Nhưng không! Người đó vẫn đang sống sờ sờ đây mà!

Tạ Uyển Nhã sau 5 năm vẫn vậy, vẫn giống như người con gái tuổi 18, trẻ trung, năng động. Sau khi rời khỏi hoàng cung, với sự giúp đỡ của Lý Tước và cặp vợ chồng Kim Ngân, Chấn Phong nàng đã vượt qua lần khủng hoảng đó. Giờ nàng sống vui vẻ ở một căn nhà ngay sát nhà Chấn Phong và Kim Ngân, buổi sáng thì nấu đồ ăn bán còn buổi tối thì lại nghiêng về bốc thuốc cứu người. Thực ra nàng vốn không biết gì về nghề thuốc. Nhưng nhờ có Lý Tước có truyền dạy cho nàng một số phương pháp chữa bệnh thông thường nên nàng nghĩ giờ trình độ cũng đã khá lên rồi!

- Bà chủ! Cho một tô cháo Tô Hoa!

Tạ Uyển Nhã trong bếp bận bịu tay chân, đáp lớn:

- Được! Có ngay!

Đúng lúc đó, một bóng dáng bé nhỏ lon ton chạy đến gần, túm lấy áo nàng:

- Mẹ Tô Hoa! Để Tiểu An bê ra cho!

Uyển Nhã nhìn xuống, thấy cậu bé 5 tuổi khuôn mặt bầu bĩnh đáng yêu đang tròn xoe hai mắt nhìn mình. Một lúc sau cũng thêm một cô bé năm tuổi, hai bím tóc búi hình na tra lật đặt chạy ra:- Không! Để mẹ! Muội muốn phụ mẹ Tô Hoa.

- Muội còn nhỏ, để ta! Để ta giúp mẹ Tô Hoa!

- Không được! Hôm qua huynh đã giúp rồi! Hôm nay tới lượt ta!

Nhìn hai đứa con nít giành nhau, Uyển Nhã không khỏi bật cười:

- Được rồi! Hai con ra ngoài kia cho Tiểu Miêu ăn đi! Việc này để mẹ Tô Hoa làm!

Hai đứa bé rất nghe lời, nhanh chóng bê bát đồ ăn dành cho chú mèo đang nằm ở góc nhà đi. Chúng lại gần vuốt ve, nói chuyện với con mèo đó bằng giọng điệu rất ngọt ngào:

- Tiểu Miêu! Ngoan? Có nhớ tỷ không?

- Cả ca nữa! Tiểu Miêu có nhớ ca không?

Hai đứa trẻ thì cứ liên thoảng liên mồm còn chú mèo lười biếng chỉ kêu meo meo vài tiếng rồi đi đến bên bát thức ăn được hai đứa trẻ, lấy cái lưỡi nhỏ nhỏ nếm thử. Hai đứa nhỏ này lại tiếp tục tranh luận:

- Tiểu Miêu? Muội nói xem có phải muội quý ta hơn không?

Tiểu An lại nhảy dựng lên, nhìn tiểu muội muội của mình:

- Tiểu Hạ? Muội nói gì vậy? Tiểu Miêu đương nhiên quý ta hơn!

Uyển Nhã vừa bê cháo ra cho khách thấy hai đứa đang chỉ chóc nhau thì vội vàng đến gần, ngồi xuống cạnh hỏi han:

- Sao vậy? Tiểu An? Tiểu Hạ? Hai đứa lại cãi nhau sao?

Tiểu Hạ mặt phụng phịu, chu đôi môi nhỏ thanh minh:

- Mẹ Tô Hoa! Ca ca ăn hiếp con! Rõ ràng Tiểu Miêu thích con hơn! Huynh ấy cứ khẳng khẳng cho rằng Tiểu Miêu thích huynh ấy hơn! Mẹ Tô Hoa! Mẹ phải phạt huynh ấy!

Tiểu An bên này trước nay luôn được dạy dỗ rằng phải nhường với muội muội nên cũng không ngang tàn cãi lại. Chỉ là thấy oan ức nên có phần muốn nói:

- Nhưng mà mẹ Tô Hoa! Tiểu Miêu cũng rất thích con mà!

Uyển Nhã thật chẳng biết làm gì với hai tiểu ma vương này. Nàng cúi xuống, vuốt nhẹ mái tóc của Tiểu Hạ rồi quay sang nhìn Tiểu An:

- Các con đó! Ta thấy Tiểu Miêu là đều quý cả hai như nhau. Đừng tranh cãi nữa!

Đúng lúc ấy, tiếng bên ngoài vọng vào:

- Tiểu An! Tiểu Hạ! Thúc thúc về rồi!

Ánh mắt của cả ba lúc này đều hướng về phía cửa. Một nam nhân rất trẻ, ăn mặc cực kì đẹp hơn nữa còn có chút quý tộc đang nở nụ cười tươi nhìn về phía này. Cả hai đứa bé đều thi nhau chạy về phía đó, miệng không ngừng hô vang:

- Hoan hô! Lý thúc thúc về rồi! Lý thúc thúc về rồi!

Uyển Nhã nhìn bọn trẻ bao vây lấy Lý Tước, mình đứng lên đi vào bếp, giọng nhẹ nhàng:

- Huynh về rồi? Lần này trong triều lại có chuyện gì vậy?

Hai cây kẹo hồ lô trên tay Lý Tước đều lần lượt được chia cho hai đứa bé nghịch ngợm kia. Hắn nhìn nàng có vẻ mệt mỏi- Cũng chẳng có gì mới mẻ cả. Chỉ là tranh chấp giữa các quan lại, đều đã được Hoàng thượng giải quyết ổn thỏa rồi!

Uyển Nhã chỉ cười nhẹ một cái rồi cũng không hỏi gì thêm. Suốt năm năm qua, mối quan hệ giữa Lý Tước và Lý Khắc Minh đã cải thiện đến mức khó tin. Lý Khắc Minh sau cái ngày nàng đi lãnh đạm hơn trước, ngày càng lạnh lùng. Chỉ có Lý Tước mới có can đảm ở lại bên cạnh hắn. Trần quý phi là mẹ của Lý Tước do có dính líu đến cuộc đảo chính mấy năm trước nên đã bị truất ngôi Quý phi giờ đã vào chùa làm ni cô. Lý Tước được xác định không phải là con của Lý hoàng đế đương thời nên đã định từ chức về đây sống cùng nàng. Nhưng Lý Khắc Minh biết hắn là người tài nên giữ lại cùng trị vì đất nước. Thêm nàng ở phía sau khuyên hắn nên ở lại. Thế là suốt mấy năm Lý Khắc Minh trị vì, Lý Tước cũng ở bên góp phần làm nên một Lý quốc vững mạnh.

Cũng chính vì thế, cho dù nàng có xa Lý Khắc Minh thế nào, hắn đau ốm vui buồn nàng đều biết hết.

- Ấy? Kim Ngân với Chấn Phong đâu? Sao lại để muội trông hai tiểu ma đầu này?

Uyển Nhã cười, ngồi xuống chỗ đối diện hắn:

- Nghe nói, đoàn thuyền từ Triệu quốc sắp cập bến. Trên đoàn thuyền đó có rất nhiều loại vải chất lượng tốt. Kim Ngân nói muội ấy muốn đi chuyến này đặt nhiều vải một chút mà muốn xem vải tốt thì phải đến tận nơi xem xét. Chấn Phong lại không muốn để muội ấy nữ nhân một thân một mình đi đường xa. Vậy nên hai người họ xuất phát từ hai hôm trước rồi.

Lý Tước “ừ” một tiếng rồi lại chuyển sang vấn đề khác:

- Đạo này làng kế bên có dịch bệnh đúng không?

- Ừ! Dịch mới bùng phát thôi. Đặc biệt trẻ con rất dễ nhiễm bệnh. Vì thế ta rất lo cho Tiểu An và Tiểu Hạ. Người dân ở đây không có ai biết chữa bệnh này ngoài ta cả. Đạo này ta nhận được rất nhiều lời mời đi khám bệnh. Nhưng cũng không dám nhận vì không dám bỏ hai đứa nhỏ lại. Giờ có huynh rồi! Mai ta lên trên rừng, lấy chút thuốc về cho bọn họ.

Lý Tước nhìn nàng, nhú mày:

- Muội lên rừng? Đi một mình quá nguy hiểm! Không thể được!

- Có gì không được chứ? Võ công huynh dạy ta cũng học rồi! Cái trang nam nhân ta cũng biết! Sẽ không sao đâu!

Vừa lúc đó cũng có khách tới, Uyển Nhã lại tiếp tục bận bịu với công việc bếp núc. Lý Tước thì có phần phân vân.

Sở dĩ lần này, hắn có thời gian về đây là vì Lý Khắc Minh nói sẽ đi trình sát một chuyến. Hắn thực sự không biết Lý Khắc Minh sẽ đi đâu. Giờ lại để

nàng ra ngoài, hẳn thực sự có phần không yên tâm.

- Hoàng thượng? Thật sự phải đi đến tận Tam Xuyên sao?

Nhìn bộ mặt Phù công công đã có tuổi giờ lại nhăn nhéo méo mó trông rất buồn cười. Lý Khắc Minh ngồi ở trên, vừa phê duyệt tấu chương vừa nói:

- Đã rất lâu rồi ta chưa ra khỏi hoàng cung. Chuyến này đi đến đó cũng khuây khỏa luôn. Với lại ta cũng nghe tin ở đó mới bùng phát bệnh dịch. Ta đến đó một chuyến thử xem có nghiêm trọng không để còn biết mà phòng tránh.

Phù công công thấy đúng thật. Nhưng đường xá xa xôi, một thân hoàng thượng không thể không lo.

- Nhưng điện hạ! Từ đây đến đó rất xa xôi. Điện hạ lại một thân một mình đến đó? Quả thực rất nguy hiểm.

- Ta còn có Từ thị vệ nữa! Đừng lo lắng!

Từ thị vệ mà hần nói là Từ Phi, là tay kiếm được Triệu Hán cử sang sau cuộc đảo chính lần trước. Từ thị vệ này tính tình tuy trầm lặng nhưng võ công cao cường, lại một mực vì chữ trung nên được hần tin nhiệm giữ bên mình.

Phù công công biết mình nói gì cũng chẳng ngăn được Lý Khắc Minh nữa nên đành mở miệng báo cáo tình hình:

- Ngựa và tiền bạc tư trang thần đều đã chuẩn bị cho điện hạ. Sáng mai có thể lên đường rồi ạ.

Sự im lặng của Lý Khắc Minh chính là câu trả lời cho lời nói của ông. Phù công công cúi đầu hành lễ rồi lui ra ngoài. Ông biết trước giờ hần vẫn thích im lặng một mình.

Cho đến khi trong điện trở nên im ắng, Lý Khắc Minh mới buông lời bản tấu chương trên tay, thoải mái ngả đầu về phía sau. Hần giờ bàn tay phải lên, ngắm nhìn hai chiếc nhẫn một xanh một hồng trên tay mình. Chính hần cũng không hiểu sao lần này mình lại đến Tam Xuyên. Chỉ biết trong thâm tâm dường như có gì đó hồi thúc rất rõ ràng mà lại rất mơ hồ.

Lý Khắc Minh cuộn bản tấu chương lại, bước chân nhanh rời khỏi Chính điện. Hần đi lại lối mòn quen thuộc mà hần vẫn thường đi, ngắm lại cảnh vật mà hần vẫn từng ngắm. Bước chân hần dừng lại ở nơi hần đã từng lui đến rất nhiều: cung Nguyệt Hà.

Nó giờ đã thành cấm cung, bất cứ ai cũng không thể vào. Hần vẫn hạ lệnh chăm nén, lau dọn mỗi ngày. Nhưng hần vẫn chẳng thể bao trùm được sự cô đơn đàn che phủ toàn bộ nơi này. Một sự cô đơn đáng sợ.

Tối hôm sau, Uyển Nhã đã thăm bệnh chính xác cho người làng kế bên. Họ là bị tắc nghẽn mạch máu, làm máu bị tụ lại ở một số nơi gây ra nhiều vết bầm tím. Vì không thể để tình trạng này kéo dài nên nàng quyết định sẽ đi luôn vào rừng để kiếm thảo dược. Vì làm nghề thầy thuốc nên để đảm bảo chất lượng của thảo dược đảm bảo tiêu chuẩn, nàng có dựng một căn nhà nhỏ ở gần rừng.

Cũng vừa hay, Lý Khắc Minh cũng đã đến Tam Xuyên. Hần gửi ngựa ở một quán trọ, còn mình cùng Từ Phi thì đi dạo để có thể hòa nhập được với người dân. Vương thừa tướng biết chuyện, sớm đã sai một đám thích khách ra tay với Lý Khắc Minh.

Đang đi bị chặn đường, Từ Phi vung 2 kiếm, vút sang chỗ hần một thanh. Đón được kiếm, hần vung tay dùng kỹ thuật của mình tiêu diệt được mấy tên. Vương thừa tướng đã vô cùng am hiểu về năng lực võ của Lý Khắc Minh nên sai lực lượng thích khách rất đông đến.

Sau một hồi chém giết, Lý Khắc Minh bị một nhát kiếm vào lưng. Nhát kiếm sâu, lực lại mạnh làm hần không đứng vững trong vài giây sau đó. Từ Phi thấy thế, áp sát lưng vào lưng hần bảo:

- Điện hạ! Chúng ta phải chia ra!

Lý Khắc Minh hiểu ý, “ừ” một cái. Lập tức Từ Phi dùng kiếm, dẹp bọn thích khách sang một bên sau đó đẩy hần chạy đi còn mình đứng lại cản bọn thích khách.

Lý Khắc Minh tuy bị thương nhưng thân thủ cao siêu nên chỉ một lúc sau hần đã chạy vào trong rừng, mất hút. Từ Phi thấy tình hình có vẻ ổn nên lại một lần nữa dẹp bọn chúng sang một bên chạy về hướng ngược lại. Bọn thích khách chia ra làm hai, đuổi theo cả Từ Phi lẫn Lý Khắc Minh.

Lý Khắc Minh sau khi chạy vào trong rừng, máu chảy không ngừng. Hần cố bước thêm vài bước thì nhìn thấy ánh đèn từ đèn mà ai đó đang cầm. Hần bước về phía đó, hy vọng có thể tìm thấy sự giúp đỡ.

Tạ Uyển Nhã cầm đèn, cẩn thận bước từng bước. Nàng cảm giác như có ai đó đang đi theo mình. Đến khi quay lại đằng sau thì một thân thể nặng nề chọt đè lên nàng.

Tạ Uyển Nhã là thân nữ nhi lại bị một nam nhân thân thể cường tráng đè lên, suýt nữa là không đứng nổi. Nàng định đẩy người đó ra thì ngửi được mùi hương quen thuộc, cảm nhận được cảm giác quen thuộc. Nàng rung rung, mắt đóng lệ khẽ thốt lên:

- Lý Khắc Minh?

Nàng làm nghề y, cảm nhận được mùi máu trên người hắn thì nước mắt tràn mi, đau lòng hỏi:

- Rốt cuộc chàng đã làm gì? Đã làm gì mà lại bị thương như vậy?

----

p/s: mấy hôm trước ngược quá nên mấy má bơ tuôi nhè >< baayh chuẩn bị súng k hết đường súng rồi! Cứ chờ đi!!

Bạn đang đọc truyện *Sẽ Chi Minh Nàng Là Hoàng Hậu Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Ta rất nhớ nàng ... rất nhớ nàng

Ta rất nhớ nàng, rất nhớ nàng

Nhưng lại không thể để lộ ra

Ta vẫn khẽ kiễng chân mà hoài niệm

Vẫn còn giữ lại ký ức quanh ấy

Vẫn nhắm mắt để mặc nước mắt rơi.

--- Anh rất nhớ em - Sodagreen ---

Tạ Uyển Nhã đưa Lý Khắc Minh trở về ngôi nhà nhỏ ở trong rừng, đặt hắn nằm xuống sàn nhà. Nàng nhanh chóng xử lý vết thương sau lưng hắn. Nhìn từng giọt máu hắn chảy xuống, hình như nàng đang đau thay hắn, từng giọt nước mắt nàng cũng chảy xuống. Mất một lúc nàng mới dám đưa thuốc đến miệng vết thương hắn. Vết thương được sát trùng nên rất đau, tay hắn vô thức nắm chặt tay nàng đang để trên vai hắn. Hắn nằm nghiêng, quay lưng lại với nàng. Tạ Uyển Nhã chợt ngưng lại, muốn dứt tay ra khỏi hắn lắm. Nhưng... sợ hắn sẽ tỉnh dậy, nàng không thể kim lòng được nên lại để yên.

Băng lại vết thương, tình trạng cơ thể hắn đã đỡ hơn. Uyển Nhã vẫn không nỡ để hắn một mình nên ở lại với hắn. Đôi tay hắn vẫn nắm rất chặt đôi tay nàng. Hơi ấm của nàng giống như đang san sẻ cho hắn.

Trời đã quá đêm, Lý Khắc Minh mơ hồ tỉnh lại, ánh mắt lơ lơ nhìn nàng. Hắn ngắm nàng rất lâu, chính nàng cũng nhận ra điều ấy. Trong nước mắt, nàng khẽ mỉm cười nhìn hắn:

- Chàng nhìn gì vậy?

Lý Khắc Minh xiết chặt bàn tay đang nắm lấy tay nàng, bạc môi khẽ mở:

- Nhìn nàng. Cả tầm mắt này đều nhìn vào nàng.

- Tại sao lại nhìn ta?

- Để chắc chắn rằng... ta đang nhìn thấy nàng. Và nhìn thấy nàng chịu ở bên cạnh ta.

Nghe mấy lời này, trái tim nàng như thể bị bóp chặt. Nàng vẫn cố nở nụ cười, hỏi:

- Tại sao?

Đôi mày hắn chợt nhíu lại, đáy mắt có vài phần buồn bã lại có vài phần vui mừng:

- Suốt 5 năm qua, ngay cả trong giấc mơ nàng cũng không chịu ở cạnh ta. Giờ thì thật hạnh phúc. Nàng về bên ta rồi. Nàng đang ở ngay cạnh ta!

Uyển Nhã nhìn hắn, con người này ở ngoài đường đường là một hoàng đế lạnh lùng, tàn độc vô tình. Vậy mà giờ sao lại ở trước mặt nàng yếu đuối như vậy. Năm năm trải qua rồi, cứ khép mi xuống nàng lại nhớ về hắn. Nàng muốn quên hắn nhưng không thể nào quên được. Bây giờ hắn lại xuất hiện trước mặt nàng. Cứ như vậy bảo nàng làm sao rời xa hắn cho được?

- Đúng vậy! Trong giấc mơ này ta ở bên chàng. Nhưng đó chỉ là trong mơ thôi.

- Chỉ là trong mơ nhưng ta rất hạnh phúc vì ta có thể nhìn thấy nàng. Thực sự ta không muốn thức dậy nữa.

Nhìn nụ cười mãi nguyên của hắn, nàng thực sự rất đau. 3 năm trước, nàng vẫn còn căm ghét hắn rất hận hắn. Mặc dù có nghe chuyện hắn đuổi Triệu Nhi về nước nhưng nàng nghĩ rằng đó chỉ là hành động của một kẻ phản bội khi bị phát giác. Có thể hắn chưa có gì với Triệu Nhi nhưng không có nghĩa là hắn không có ý đó. Hắn lại tiếp đi, đôi tay đang nắm chặt chốt buồng lái. Nàng nhìn hắn hồi lâu rồi dứt tay khỏi hắn, cẩn thận đắp chăn lại cho hắn. Nàng cúi xuống, ôm lấy hắn một lúc cho thỏa nỗi nhớ. Nhưng rồi lại buông ra ngay vì chốt nhận ra mình đã không còn là gì của hắn. Nàng khoác áo trở lại, mở cửa rồi đi.

Từng bước từng bước của nàng thật nặng nề. Trước nay việc đi trên con đường từ bỏ hắn chưa bao giờ dễ cả. Nhưng nàng vẫn phải đi, vẫn phải bước dù có biết nó như thế đang đâm nát trái tim nàng. Nàng cứ tưởng nó đau một lần rồi sẽ biến mất nhưng không ngờ tới giờ phút đây khi nhìn thấy hắn, lòng nàng lại không kìm được mà muốn xả vào vòng tay ấm áp của hắn.

Nàng bước vội về quán ăn trong cơn mưa phùn giá lạnh mùa đông. Đôi tay run run gõ lên gỗ cửa. Lý Tước là người có võ nên khả năng nghe vô cùng tốt. Mặc dù đang ngủ rất say nhưng hắn vẫn có thể tỉnh táo ngay khi nghe tiếng gõ cửa.

Vừa mở cửa đã nhìn thấy nàng đầu trần, gương mặt tái đi vì lạnh cùng quần áo ướt nhẹp đang đứng ở cửa. Lý Tước vội vã kéo nàng vào nhà cùng giọng nói lo lắng:

- Muội sao vậy? Sao lại để cả người ướt như vậy? Lỡ bị cảm thì sao?

Lý Tước ấn nàng ngồi xuống ghế còn mình nhanh chóng lấy tấm khăn bao trùm lấy thân hình bé nhỏ đang run run của nàng. Tạ Uyển Nhã cũng không biết mình đang run lên vì lạnh... hay vì mình khóc quá nhiều.

Lý Tước đưa đến trước mặt nàng một ly trà nóng, ân cần hỏi:

- Muội sao vậy? Sao lại bơ phờ thế này? Xảy ra chuyện gì sao?

Hốc mắt nàng lại đỏ lên. Câu nói của của Lý Tước làm nàng nhớ lại hình ảnh Lý Khắc Minh trong căn nhà gỗ nhỏ đó lại hiện lên trong mắt nàng. Nàng khóc, khóc òa khi nghe câu hỏi đó.

Lý Tước thấy nàng khóc thì bối rối, chuyển sang ngồi cạnh nàng vỗ về:

- Đừng khóc đừng khóc! Muội phải bình tĩnh kể ta nghe xem đã xảy ra chuyện gì chứ?

Trong tiếng nấc, hắn nghe nàng thút thít nói:

- Ta... ta gặp lại người đó rồi?

- Người đó? Ý muội là Hoàng thượng?

Nàng gật gật, từng giọt nước mắt vẫn không ngừng rơi:

- Ta gặp hắn trong rừng. Khi đó hắn đang bị thương. Ta đã nghĩ ta phải bỏ mặc hắn, dù hắn chết cũng không liên quan đến ta. Nhưng ta không can mình được, ta còn chăm sóc hắn thậm chí còn nói chuyện với hắn, ôm hắn. Ta rất sợ... sợ mình không kìm nén được mà quay lại với hắn. Ta phải làm sao bây giờ!

Lý Tước nhìn nàng khóc thì kéo nàng lại, ôm nàng vào trong lòng:

- Ta nói này! Nếu muội không chịu được thì hãy trở về với hắn đi. Hắn trước nay vẫn như một, vẫn rất yêu muội. Chuyện 5 năm trước... ta cũng nói với muội rồi mà. Hắn nói hắn không biết chuyện hôn lễ mà Vương thừa tướng nói với muội.

- Làm sao ta tin những lời đó là thực chứ? Tất cả là giả dối thôi. Hơn nữa... bây giờ hắn cũng độc sủng Vương Kim Liên rồi. Hắn đâu cần ta nữa.

Lý Tước chốt buồng nàng ra, để nàng nhìn thẳng vào mắt mình, nhẹ nhàng bảo:

- Muội biết mà. Hắn vẫn luôn cần muội. Suốt mấy năm qua hắn vẫn luôn chờ muội. Giữ lại Vương Huyền Trân là để dẫn vạ nàng ta. Không phải độc sủng gì cả. Ta biết trong lòng muội không thể quên hắn. Đừng gượng ép bản thân nữa. Trở về với hắn đi.

Tạ Uyển Nhã nhìn vào đôi mắt sâu hun hút của Lý Tước mà lòng chợt nhói lại. Nàng biết tình cảm của hắn dành cho nàng suốt trong thời gian qua nàng đều biết cả. Chính vì lý do này mà nàng càng không thể đến với Lý Khắc Minh. Nàng nợ hắn quá nhiều. Nhớ lại ngày hôm đó, nữ tử yêu Lý Tước say đắm là Tô Hạ khóc lóc nói với nàng, rằng hắn năm năm trước đã có cảm tình với nàng, hết lần này đến lần khác vì nàng mà hy sinh. Càng nghĩ lòng càng thêm rối. Lý Tước biết sự rối ren trong mắt nàng là từ hắn mà ra. Lần đó, lúc Tô Hạ nói tất cả cho nàng chính hắn cũng không biết nên mừng hay là lo lắng nữa. Nàng biết tất cả rồi, không phải sẽ quan tâm hắn hơn sao? Nhưng sao khi nhìn thấy những giọt nước mắt Tô Hạ rơi, lòng hắn lại trần trụi đến như vậy? Là lòng thương hại sao? Cho đến bây giờ hắn vẫn không hiểu tại sao mình lại không thể xác nhận tình cảm đối với Tô Hạ? Lòng hắn rất rõ là yêu Uyển Nhã? Hắn sợ nàng bị thương, sợ nàng đau khổ, sợ có ai làm hại nàng. Nhưng trong lòng hắn đến cả một chút lòng tham chiếm hữu nàng cũng không có. Tại sao lại như vậy?

Lý Tước nhìn vào nét mặt đang có chút lo lắng của nàng, chợt hiểu nàng là đang lo lắng điều gì. Hắn vỗ vỗ vào mu bàn tay nàng, ánh mắt dịu dàng:

- Muốn rồi! Muốn vào ngủ đi! Đừng suy nghĩ nữa. Ta lên trên đó xem Hoàng thượng sao rồi!

Nàng biết Lý Tước thân thủ cao cường nên cũng không ngăn cản. Dẫu sao người gặp nguy hiểm bây giờ chính là Lý Khắc Minh. Rừng núi âm u, hắn lại đang bị thương. Để Lý Tước bên cạnh hắn cũng tốt.

- Vậy huynh đi cẩn thận.

Lý Tước nhanh chóng cầm thanh kiếm rồi rời đi. Nàng đóng cửa lại, đi đến bên bàn ngồi đó suy nghĩ. Suốt mấy năm qua, nàng ở cạnh Lý Tước vốn dĩ là vẫn rất thân thiết với hắn. Nhưng hoàn toàn không phải là thứ tình cảm nam nữ đó. Dường như rất quen thuộc. Không phải với nàng... mà là chủ nhân cơ thể này.

Lý Khắc Minh khi tỉnh lại đã là sáng hôm sau. Mặc dù trên lưng có vết thương, nhưng với thân thể mạnh mẽ của hắn vẫn hoàn toàn có thể cử động như thường. Hắn ngồi dậy, tầm mắt đảo quanh căn nhà này. Cách bày trí này... hắn dường như thấy rất quen. Rất giống như... một góc của Nguyệt Hà điện.

Rũ bỏ lớp chăn được đắp cẩn thận trên người, hắn khẽ sờ tay vào vết thương. Nhìn xuống nút thắt được buộc lại thành hình chiếc nơ, lòng hắn không khỏi kinh ngạc. Kiểu thắt này... trước giờ chỉ có nàng thắt cho hắn. Còn chẳng kịp mặc áo, hắn mở tung cánh cửa, giọng điệu run run:

- Uyển Nhi? Nàng đang ở đâu? Ta biết, hôm qua chính là nàng ở bên ta, hoàn toàn không phải mơ. Nàng có thể thôi dẫn vật ta không? Ta thật sự rất nhớ... rất nhớ nàng!

Lý Khắc Minh nói xong, thân thể giống như không còn sức sống, gục xuống ở góc hiên nhà. Đúng lúc Lý Tước trên đường đi lấy thảo dược về, nhìn thấy Lý Khắc Minh đang ngã gục như thế, hốt hoảng chạy đến:

- Hoàng thượng? Người sao vậy? Tại sao lại ra ngoài này?

Lý Khắc Minh ngẩng lên nhìn Lý Tước, bạc môi run run nhìn hắn:

- Nói cho ta biết? Ai cứu ta? Ai chăm sóc cho ta?

Lý Tước nhìn vẻ mặt bất ổn của hắn, hiểu rằng có lẽ hắn đã nhìn thấy nàng. Lý Tước ngập ngừng không trả lời làm tâm trí hắn như phát điên. Hắn gầm lên:

- Là ai? Người mau nói đi!

Lý Tước giương mắt nhìn hắn, trả lời:

- Là một người... lúc đi hái thuốc nhìn thấy người nên mới cứu người ở đây. Trùng hợp là người đó lại là người quen của ta. Nghe nói vết thương người có vẻ nghiêm trọng, người đó sợ người gặp nguy hiểm nên mới chỉ chỗ cho ta đến đây. Hoàng thượng... người có chuyện gì sao?

Lý Khắc Minh nhắm mắt, gọi nhớ lại hình ảnh đêm qua, cảm giác đó rất chân thực. Hắn mở mắt nhìn Lý Tước, lúc này giọng điệu cũng không kích động như trước nữa:

- Có thể đưa ta đến gặp người đó không? Ta muốn nói lời cảm ơn.

Ánh mắt Lý Tước đọng lại, cứng đờ người nhìn Lý Khắc Minh.

- Tô Hoa! Ta về rồi!

Quán ăn vẫn tấp nập như trước. Lý Khắc Minh vừa bước vào đã có thể ngửi thấy mùi hương thơm phức của món cháo. Hắn nghĩ hình như.. mùi này hắn đã ngửi rất nhiều rồi thì phải. Nó gợi một cảm giác thật khó tả.

Còn đang bận quan sát thì bất ngờ nghe tiếng con nít réo vang vì vui mừng:

- Lý thúc thúc về rồi! Lý thúc thúc chưa đi.

Lý Khắc Minh cúi xuống nhìn 2 nhóc con đáng yêu đang chạy đến ôm chầm lấy Lý Tước. Chúng tíu tít thay phiên nhau:

- Lý thúc thúc đi đâu sao lại không nói với Tiểu Hạ! Tiểu Hạ rất lo cho Lý thúc thúc!

- Tiểu An cũng thế! Lý thúc thúc rõ ràng đã hứa dạy con học võ mà! Vậy mà lại bỏ đi.

Đang nói dở, chúng chợt phát hiện ra Lý Khắc Minh đang đứng gần đó. Tiểu Hạ có vẻ hơi sợ khi nhìn khuôn mặt lạnh lùng đó của hắn. Cô bé núp sau Lý Tước, giọng run run:

- Thúc thúc! Người đó là ai vậy?

Biết con bé có vẻ sợ, Lý Tước ngồi xuống bên giải thích:

- Là người quen cũ của mẹ con. Yên tâm! Thúc ấy không phải người xấu.

Tiểu An nghe là người quen của mẹ thì nghĩ phải gọi mẹ ra liền cất giọng gọi to:

- Mẹ ơi! Có thúc thúc đến tìm mẹ.

Lời của Tiểu An làm người Lý Tước cứng lại còn ánh mắt Lý Khắc Minh thì hướng cặp mắt ra phía cửa bếp.

- Vậy sao? Mẹ ra đây!

Dứt lời, một bóng nữ tử từ từ trong đi ra với trang phục thường dân làm 2 mắt Lý Khắc Minh chấn động không nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Sẽ Chỉ Minh Nàng Là Hoàng Hậu Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Rốt cuộc cũng gặp lại

Kim Ngân từ trong nhà bếp đi ra, thấy Lý Khắc Minh đang đứng đó thì ngạc nhiên vô cùng, miệng cất tiếng gọi Chấn Phong:

- Chấn Phong! Chàng mau ra xem có ai đến này!

Sau tiếng gọi, Chấn Phong lớn giọng vọng từ trong bếp ra:

- Được! Đến đây!

Kim Ngân gương gạo nở nụ cười với Lý Khắc Minh. Đã lâu ngày không gặp, hắn đúng là lạnh lùng hơn rồi.

- Hoàng thượng! Sao hôm nay lại rảnh rồi ghé qua đây vậy?

Lúc lướt qua Lý Tước, Kim Ngân có nói nhỏ:

- Uyển Nhã hôm nay lên đường về phủ rồi!

Lý Tước nghe có vẻ hiểu ra vấn đề. Thường thường cứ tầm 1 tháng gì đó là nàng lại trở về thăm cha mẹ. Năm năm trước, Tà phu nhân đã cực kì suy sụp vì mất đi đứa con gái. Nhưng sau đó một thời gian ngắn, bà được Lý Tước báo tin, đã nhanh chóng cùng Tà lão gia khởi hành đến Tam Xuyên. Gặp được nhau nhưng chả bên nhau được bao lâu. Cha mẹ nàng rất yêu thương nàng, nghe nàng nói nàng không muốn ở lại trong cung nữa cũng gấp rút trở về phủ, sợ sẽ làm phiền nàng. Nhưng nàng cứ mỗi tháng lại về thăm họ một lần, dù gì họ cũng đã mất Tà Quang Thiếu rồi! Nàng không nỡ nhìn họ cứ cô đơn như vậy.

Kim Ngân mới Lý Khắc Minh ngồi xuống chiếc bàn gần cửa sổ còn mình đi lấy nước. Hắn nhìn vào hai đứa bé đang núp sau Lý Tước, hỏi:

- Hai đứa bé này là con của Kim Ngân và Chấn Phong sao?

Lý Tước còn chưa kịp trả lời, Tiểu An đã đứng ra đồng dạng lên tiếng:

- Đúng vậy! Con và muội là con của mẹ Tô Hoa nữa.

Mày của Lý Khắc Minh chau lại, nhìn cô bé:

- Mẹ Tô Hoa?

Cái tên Tô Hoa này khi nhắc đến giống như quét lại một phần ký ức của Lý Khắc Minh về nàng. Đã có lần vu vơ, hắn hỏi nàng rằng nếu sau này sinh con nàng sẽ đặt tên con là gì. Nàng trả lời hắn rằng con trai sẽ đặt Lý Hàn còn con gái sẽ đặt Lý Tô Hoa. Có lẽ nào đây chỉ là sự trùng hợp?

Kim Ngân bước ra, tình cờ nghe thấy lời nói của bé Tiểu Hạ mới đánh trống lảng đi:

- À! Là hàng xóm nhà ta thôi! Quán ăn này cũng là của cô ấy. Nhưng mà bây giờ cô ấy đi vắng rồi! - nói rồi Kim Ngân lại nhìn Tiểu An và Tiểu Hạ, giọng đầy âu yếm - Hai con ra ngoài chơi với Lý thúc thúc đi. Cha mẹ có chuyện muốn nói với Điện hạ.

Hai đứa bé này từ ngày còn bé đã qua lại với Lý Tước, được Lý Tước kể về Lý Khắc Minh rất rất nhiều. Cũng có lần chúng được nhìn thấy Lý Khắc Minh, nhưng chúng chỉ được nhìn từ xa chứ không được lại gần. Ấn tượng của chúng về Hoàng thượng qua lời kể của mọi người rất tốt, kể cả là lời của Uyển Nhã. Nhưng chúng thì lại nghĩ hơi khác. Vì cứ mỗi khi có ai nhắc đến Hoàng thượng là mẹ Tô Hoa của chúng lại lùi thui khóc một mình. Trong đầu óc của chúng, chúng nghĩ là Hoàng thượng đang bắt nạt mẹ chúng.

Suy nghĩ là thế nhưng đứng trước một người với vị thế cao cao thượng tại, chúng vẫn rất nhút nhát hay nói cách khác là sợ hãi. Nghe mẹ nói Lý thúc thúc sẽ cho đi chơi, đương nhiên chúng vui vẻ đồng ý. Lý Tước thấy mình ở đây cũng chẳng làm gì nên chiều ý tụi nhỏ, dẫn chúng ra ngoài chơi. Chấn Phong cũng từ đó đi ra, còn mang theo cả bát cháo ra nữa, giọng điệu vui vẻ:

- Ra rồi! Ra rồi!

Lý Khắc Minh nhìn Chấn Phong hồi trước cảm kiếm đánh giấc là thế mà giờ lại trong bếp lùi thui nấu cháo, nghĩ đến là thấy buồn cười:

- Chấn Phong? Cháo là do ngươi làm à?

Chấn Phong có vẻ không ngờ được vị khách mà Kim Ngân nói là Lý Khắc Minh. Bê tô cháo trên tay, Chấn Phong có vẻ lưỡng lự. Lỡ như ăn được, Lý Khắc Minh nhớ lại mùi vị mà Tạ Uyển Nhã vẫn hay nấu thì lớn chuyện rồi.

Hắn cười gượng gạo, xoay người định bê tô cháo vào:

- Đúng vậy là ta nấu! Cho nên điện hạ, tốt hơn người đừng ăn...

- Không! Cháo người nấu đương nhiên ta phải ăn thử rồi. Mang lại đây đi.

Cả Kim Ngân và Chấn Phong đều ngơ ngẩn nhìn nhau. Mãi một lúc sau, hắn mới đặt tô cháo xuống bàn. Lý Khắc Minh chăm chú nhìn bát cháo trong khi đó 2 người bên cạnh thì cãi nhau không một tiếng động:

- Chàng làm cái gì thế? Sao lại mang cháo ra?

- Ta đâu có biết là Điện hạ đến? Tại sao nàng không nhắc ta?

- Tự dưng chàng mang cháo ra làm gì? Có ai nhờ mang ra đâu?

- Ai đề ra luật khách đến nhà thì phải mời cháo?

Mỗi người một lời, cãi nhau xong đành đưa mắt chăm chú nhìn vào hành động của Lý Khắc Minh. Thìa cháo vừa đưa đến miệng, Lý Khắc Minh chợt cảm thấy những ánh mắt là lạ đang nhìn mình. Ngược lên thấy hai người nhìn mình như thể mình là vật thể lạ vậy:

- Hai người nhìn cái gì vậy? Không nỡ để ta ăn sao?

Cả hai người phía đối diện đều xua tay cười cười:

- Không không!

Chờ đến lúc Lý Khắc Minh ăn thìa cháo đầu tiên, ý thức hắn như thể bùng nổ vậy. Chính là cái mùi vị khi xưa hắn vẫn thường ăn. Chính là mùi cháo thân quen mà nàng vẫn hay nấu. Tô cháo này... chính là nàng nấu. Hai người này nói tiệm ăn này là người hàng xóm làm chủ. Vậy có khi nào người đó là nàng không?

Hắn trầm giọng nhìn hai người kia, đôi mắt có vài phần xúc động:

- Người hàng xóm mấy người nói... đang ở đâu?

Nhìn vào ánh mắt đầy tâm tình của hắn, cả hai người đều nhất thời bối rối, không cất được tiếng nói. Hắn nhìn tô cháo, ánh mắt đượm buồn, giọng nói thậm chí còn run run:

- Cầu xin mấy người nói cho ta biết! Đó có phải nàng không? Là nàng đúng không?

Tạ Uyển Nhã ngồi trong phủ nhìn mẹ mình, ánh mắt ngơ vạc:

- Vậy là con còn một người ca ca đã mất cách đây 24 năm trước sao mẹ?

Mẹ nàng ánh mắt đượm buồn, không kìm nén được xúc động:

- Ù! Năm đó mẹ sinh đôi Quang Thiệu và Quang Minh, nhưng hai đứa nó khuôn mặt lại không hề giống nhau. Chúng chỉ có điểm chung ở chỗ trên cổ bên trái có một vết bớt hình ngôi sao màu đỏ. Giờ Quang Minh chết rồi, số phận cũng đưa Quang Thiệu ra khỏi mẹ nữa. Mẹ chỉ còn có mình con thôi. Nhìn nước mắt bà rơi, thăm tâm Uyên Nhã cũng co rút lại. Liệu suy đoán của nàng có đúng không? Có phải Lý Tước chính là huynh trưởng của nàng không?

Nàng đến bên Tạ phu nhân, ngồi xuống cạnh bà, hỏi nhẹ nhàng:

- Mẹ! Có khi nào Quang Minh huynh còn sống không?

Mẹ Uyên Nhã nhìn nàng bằng đôi mắt đỏ hoe, tâm sự:

- Ta làm mẹ mà ngay cả mặt con mình cũng không biết. Năm đó, ngày ta sinh ra 2 huynh của con, có một phù thủy nói hai huynh con sinh vào giờ xấu, cần đưa lên chùa làm phép. Cha con lập tức cho người cẩn thận đưa hai huynh con lên núi. Sau đó, khi sức khỏe ta hồi phục muốn nhanh chóng đón hai huynh con về thì mới nghe tin, Quang Minh huynh của con đã mất vì sức khỏe yếu. Hôm đó, ôm đứa trẻ lạnh ngắt trong tay, ta vẫn cảm thấy có lỗi! Cho đến giờ lòng vẫn không thôi day dứt.

Nàng ôm mẹ mình vào lòng, không dám nói về suy nghĩ của mình. Chuyện còn chưa chắc chắn, cho bà hy vọng sẽ không có ích lợi gì cả.

Đúng lúc một giai nhân đi vào, tay cầm trên tay một con chim bồ câu, báo:

- Bẩm tiểu thư! Có thư gửi cho người.

Uyên Nhã buông mẹ mình ra, tiến về phía chỗ người giai nhân, nhận lấy con chim bồ câu rồi cho anh ta lui xuống. Rút mảnh giấy ở dưới chân chim ra, trong đó có dòng chữ: “Uyên Nhã! Người làng kẻ bên không xong rồi! Mau về đi!”

Nàng chợt nhớ ra, đại dịch bùng phát, nàng chưa khắc phục mà đã chạy đến đây, đúng là vô tâm rồi. Nàng lấy vội chiếc áo choàng vắt trên ghế, vừa mặc vừa nhìn mẹ mình:

- Mẹ! Con có việc phải đi rồi! Khi khác con lại về thăm cha mẹ sau!

Khi nàng vừa quay bước đi, Tạ phu nhân gọi lại hỏi:

- Uyên Nhã! Con không định quay lại với Điện hạ sao? Chẳng phải con biết được tâm lòng thật sự của người rồi mà?

Bước chân nàng khựng lại, trong lòng có phần lưỡng lự. Nàng quay lại nhìn mẹ, nở nụ cười nhẹ nhàng:

- Con sẽ trở về với chàng, nhưng... còn một chuyện con phải xác minh đã!

Quả thật, nếu Lý Tước không phải huynh trưởng của nàng, nàng sẽ không tài nào để lương tâm mình cho phép mình quay lại với Lý Khắc Minh. Nàng nợ Lý Tước quá nhiều!

Do kĩ thuật cưỡi ngựa của nàng tốt nên buổi chiều đã có thể về đến nhà rồi. Quán ăn hôm nay vắng khách, có vẻ như Kim Ngân và Chấn Phong đã chạy sang làng bên xem xét tình hình ra sao rồi. Uyên Nhã buộc ngựa vào cột phía sau nhà sau đó từ cửa sau, bước thẳng vào phòng đựng thuốc của mình. Nàng cho những dược liệu hôm qua vừa lấy được, cẩn thận phân loại ra từng thứ một. Nàng cất tiếng gọi:

- Lý Tước, Lý Tước! Huynh ở đâu? Có thể ra đây muộn nhờ tý không?

Lý Tước vừa mới dỗ được Tiểu An và Tiểu Hạ ngủ, nghe tiếng nàng vội vàng chạy ra:

- Suyt! Suyt! Nhỏ thôi! Hai bạn nhỏ ấy khó khăn lắm mới ngủ được mà!

Nàng cười tươi nhìn Lý Tước, buộc tay nải và tư trang vác lên người, bảo:- Muội sang làng bên trị bệnh cho họ, chắc mấy hôm mới về. Nếu huynh có việc gì gấp, có thể đóng quán ăn rồi gửi Tiểu An và Tiểu Hạ cho bác Tư bên cạnh. Còn nếu không huynh chỉ cần trông bọn nhóc thôi. Quán ăn tạm thời đóng cửa đi! Dù sao nguyên liệu cũng sắp hết mà ta chưa kịp mua!

Lý Tước vẫn không hề biết chuyện giữa 3 người hồi sáng nói chuyện. Lúc hắn dẫn 2 đứa trẻ về, đã thấy Lý Khắc Minh rời khỏi đó, nói đi tìm Từ Phi. Sau đó 2 vợ chồng nhà kia cũng lần lượt lên đường sang làng bên, nói là xem xét tình hình trong lúc chờ nàng về. x

Hắn chợt nghĩ về Tô Hạ. Chuyện này hắn đi lâu như vậy, sợ Tô Hạ lo lắng bất an. Hắn quay sang nhìn nàng bảo:

- Uyên Nhã? Hay ta dắt Tiểu An và Tiểu Hạ về phủ ta chơi mấy hôm nhé! Đàng nào chúng nó cũng lớn rồi! Cho tụi nó đến phủ sau này sẽ quen hơn.

- Được thôi! Ta sẽ bảo lại với Kim Ngân và Chấn Phong!

Nàng đi qua Lý Tước, rồi chợt nhớ lại chuyện sáng nay nàng nói với mẹ thì chạy vào gần sát hắn, hạ giọng:

- Lý Tước! Huynh cúi xuống muội bảo!

Lý Tước cũng chiều theo ý nàng, nàng bảo cúi hần sẽ cúi. Lúc hần cúi xuống, nàng tranh thủ lấy ánh sáng từ đèn dầu, nhìn kĩ trong cổ hần. Thực sự... thực sự có vết bớt hình ngôi sao. Nàng vui sướng giống như vỡ òa lên vậy. Nàng cứ nhìn vết đó, cười mãi nguyên.

Nhìn nàng cứ nhìn cổ mình rồi cười cười, Lý Tước lấy làm lạ. Hần nhìn nàng bằng ánh mắt cổ quái, hỏi:

- Muội làm cái gì thế?

Tạ Uyển Nhã chợt nhớ ra, cách xa hần ra một tiếng, lúng túng giải thích:

- À.. à thực ra cũng không có gì! Không có gì!

Tránh để hần thắc mắc, nàng chạy đi, đánh trống làng:

- Muội đi đây! Khi khác gặp lại huynh sau! Nhớ chăm sóc tốt cho Tiểu An và Tiểu Hạ đấy!

Lý Tước cũng giơ tay lên chào, đáp “Ừ!” “một tiếng.

Lúc Tạ Uyển Nhã sang đến làng bên cạnh, tâm trạng từ vui bỗng chuyển sang thương cảm. Nàng bước vào làng, đâu đâu cũng mùi bệnh tật. Làng này lấy nước từ ngọn suối chảy dài, không biết bắt nguồn từ đâu nên rất hay gặp nạn bệnh. Theo bản năng, làng vào ngôi đình to lớn giữa làng

Quả thật, Kim Ngân và Chấn Phong đang tất bật ở đó, loay hoay khám cho mọi người. Nàng chạy đến, bỏ tay nải sang một bên, giọng sốt sắng:

- Những người ở đây sao rồi? Có ảnh hưởng đến sức khỏe nhiều không? Còn chịu đựng được lâu nữa không?

Kim Ngân đang bắt mạch cho một người phụ nữ, nhìn thấy nàng tỏ vẻ trách mắng:

- Sao người bây giờ mới đến chứ? Người mau vào căn phòng bên trong đi! Có một bệnh nhân nguy kịch lắm rồi!

Nghe đến 2 chữ nguy kịch, Uyển Nhã nhanh nhẩu chạy đi ngay. Lúc nàng đi rồi, Chấn Phong với Kim Ngân mới ngồi bàn lại với nhau:

- Chẳng nghĩ nương nương người liệu có giận ta không?

- Làm sao giận được chứ? Chúng ta chỉ gián tiếp đưa đẩy họ nhanh hơn thôi mà! Đẳng nào họ cũng sẽ gặp nhau! Với lại nương nương cũng có ý muốn gặp điện hạ mà!

Thấy có vẻ đúng, Kim Ngân gật gù đầu tán thành. Sau mấy giây, lại nhắc nhở Chấn Phong tiếp tục bắt mạch cho người dân.

Uyển Nhã đi vào căn phòng đó. Căn phòng tối đen, làm nàng chẳng phân biệt được thứ gì với thứ gì. Nàng lên tiếng để yêu cầu người trong phòng mở đèn:

- Này! Ai ở trong phòng này làm ơn mở đèn đi!

Giọng nói vừa dứt, nàng liền bị ai đó từ đằng sau ôm chặt lấy. Người đó ghì đầu vào hõm cổ nàng, có vẻ xúc động. Nàng định hét lên thì người đằng sau lên tiếng:

- Cuối cùng... cuối cùng ta cũng tìm được nàng rồi!

Câu nói này, giọng điệu này... mỗi lúc phát ra đều khiến nàng cứng người, ngơ ngác. Tìm nàng, đầu óc nàng giống như là ngừng hoạt động trong lúc này. Trong căn phòng yên tĩnh, nàng thậm chí còn có thể cảm thấy được hơi thở của hần... có phần mức nở!

E hèm! Hôm nay dành riêng món quà tặng mấy nàng đấy nhé! Phải ra net đánh vì máy tính bị hỏng >< cho nên mấy nàng yêu thương tôi thì vote cho tôi đi

Bạn đang đọc truyện *Sẽ Chi Minh Nàng Là Hoàng Hậu Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Xa nhau là điều không ai muốn cả !

Bất ngờ bị hán ôm chặt như thế, lòng nàng có vài phần rung động. Mấy năm nay, rào cản Lý Tước, Vương Huyền Trân nàng không cách nào vượt qua được. Bây giờ hiểu hết rồi, thật chỉ muốn quay lại, lẩn trốn mọi thứ trong sự bao bọc vững vàng kia.

Nhưng xa cách lâu như vậy, hán liệu có đúng như nàng nghĩ không? Là một mực yêu nàng, một mực chung thủy đợi nàng. Nhờ đâu... hán có nữ nhân rồi trắng hoa bên ngoài, nàng biết phải làm sao?

Nàng chợt vùng khỏi cái ôm ấm áp của hán, mặc dù nàng chẳng muốn chút nào. Trong bóng tối, vẫn có thể cảm nhận hán đang đứng đối diện nàng.

- Ngươi là ai? Tại sao ở đây ăn nói lung tung?

Hán vẫn cứ tưởng do xa cách lâu ngày, nàng đã quên hán. Hán không giận, tìm được nàng thôi hán đã mãn nguyện lắm rồi.

- Uyển Nhã? Là ta! Lý Khắc Minh, phu quân nàng!

Giọng nàng dần dần to hơn:

- Ta không có phu quân nào cả! Ta không có quen biết người nam nhân nào miệng nói phu quân của nữ nhân này lại chạy đi ôm ấp nữ nhân khác.

Lý Khắc Minh nghe Kim Ngân nói lúc này, cứ tưởng nàng đã hết giận rồi, giờ sao lại như vậy chứ?

- Ta hoàn toàn không có nữ nhân nào bên cạnh cả. Lần đó là nàng mắc mưu Thừa tướng thôi! Ta...

- Nghe ngươi mạnh mẽ như vậy chắc cũng không phải bệnh tật gì cả! Ta ra ngoài trước!

Nàng xoay người định bước ra ngoài. Bất ngờ tay bị hán nắm lấy, cả người bị hán dùng lực kéo vào lòng. Nàng vô thức đâm vào ngực hán, giấy dựa để thoát khỏi vòng tay hán.

- Bỏ ta ra! Bỏ ta ra! Ngươi điên à?

Nắm chặt của nàng không làm hán đau ở bên ngoài. Hán dùng một lực vừa đủ để khóa nàng lại trong lòng. Nhìn nàng giấy dựa, hán, hán dịu dàng ôm nàng, miệng bảo:

- Nàng đừng đánh nữa! Ta biết lỗi ta lớn rồi! Ta để nàng chịu khổ lâu như vậy là ta sai! Nàng đừng đánh nữa! Tay nàng đau, ta cũng đau theo nữa.

Uyển Nhã trong lòng hán sớm đã mềm lòng, giờ nghe mấy lời của hán, không kìm được tủi thân khóc nức lên:

- Tại sao lâu như vậy chàng không đi tìm ta? Tại sao cứ khiến ta hiểu nhầm như thế? Lúc nào cũng tỏ ra lạnh lùng, chàng nghĩ thế là hay à?

Hán ôm nàng, nghe rõ tiếng khóc của nàng. Tay hán vỗ vỗ lưng nàng, giọng trầm trầm an ủi:

- Ta xin lỗi! Là ta không tốt! 5 năm trước là cho nàng thời gian để nàng có thể nhận ra tình cảm của ta. Bây giờ thì dù thế nào cũng sẽ không buông nàng ra nữa! Nhất định không!

Hai người cứ như vậy bên nhau trong cái sự im lặng của căn phòng. Ngay lúc này, Lý Khắc Minh cảm thấy không thể nào hạnh phúc hơn nữa. Tìm được nàng, đưa nàng về bên mình là điều hán vẫn khao khát muốn làm trong suốt thời gian qua. Ôm nàng trong lòng thôi cũng đủ để hạnh phúc. Chẳng cần mọi thứ xa hoa, thứ duy nhất mà đời này hán muốn có là nàng.

- Được rồi! Chàng ngồi trong này đi đừng đi ra ngoài! Bệnh này có khả năng lây truyền, đặc biệt người chàng đang có vết thương. Nghe lời ta ngồi im trong này. Chờ ta chữa khỏi cho mọi người sẽ lập tức quay lại với chàng.

Nàng dặn dò cẩn thận xong, mỉm cười xoay người muốn rời đi. Hán lại một lần nữa kéo nàng lại, để nàng ngồi lên đùi mình.

- Nàng không ra ngoài được không? Lỡ nương tử của ta gặp bệnh, ta biết phải làm sao?

Nàng nhìn về mặt đăm chiêu của hán, nở nụ cười:

- Ta không sao. Ta nói với chàng ta đến từ hiện đại đúng không? Mấy bệnh này đều được các đại phu ở đó phòng ngừa cho rồi. Cho nên ta không bị sao đâu. Dù có tiếp xúc như thế nào đi nữa.

Nàng gỡ tay hán đang ôm chặt thắt lưng nàng nhưng mãi không ra. Uyển Nhã liếc mắt nhìn hán, nhẹ nhàng:

- Này! Chàng không thả ra làm sao ta ra ngoài? Bên ngoài còn rất nhiều việc phải làm. Chàng làm hoàng thượng, phải biết nghĩ cho dân chứ?

- Nghĩ cho dân nhưng nương tử vẫn phải bảo vệ!

- Không phải ta nói ta không sao rồi à! Mau thả tay đi!

- Không! Trừ khi....

Ánh mắt hần gian manh nhìn nàng. Nàng không ngại ngần, mở to mắt đối mắt với hần:

- Trừ khi làm sao?

Hần xoay má sang, giọng bá đạo:

- Nàng hôn ta một cái.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng khẽ đỏ bừng, nhìn hần trách móc:

- Chẳng là trẻ con sao? Đến giờ còn bày ra trò này?

Hần vẫn cứng cổ giữ nguyên cả tư thế lẫn giọng điệu:

- Cho nàng 5 giây! Còn không nàng đừng mong ra khỏi đây.

- Được rồi! Được rồi!

Nàng thở dài một hơi, nhắm mắt chu môi nhắm thẳng đến má hần. Lý Khắc Minh tranh thủ nàng nhắm mắt, xoay người lại hôn môi nàng thật sâu.

Nhận ra mình bị lừa, nàng muốn vùng dậy nhưng bị hần khống chế, không cho phản ứng. Dậy đưa một lúc, hần mới buông tha cho nàng.

Mặt nàng đỏ bừng như trái cà chua, đứng bật dậy, chân bước nhanh về phía cửa còn miệng thì lẩm bẩm:

- Đồ điên! Đồ thần kinh! Đồ... có bệnh!

Hần tai rất thính, nghe được lòng bỗng cảm thấy vui lạ thường. Đã rất lâu rồi hần mới được nghe nàng mắng yêu như thế. Lại sờ lên đôi môi của mình, nhớ về bộ dạng ngại ngần của nàng, cổ máy ấm áp trong lòng hần trào dâng một cảm giác cực khoái chí. Hôm nay quả thật rất vui. Uyển Nhã đóng cửa phòng, đi ra gian chính chưa gì đã nhận được ánh mắt đen tối của Kim Ngân và Chấn Phong nhìn mình. Nàng ngoảnh mặt nhìn 2 người đó:

- 2 người nhìn cái gì vậy? Mặt ta dính gì sao?

Cả 2 nở nụ cười gian tà, xua tay phủ nhận:

- Không có gì! Không có gì!

- Thật là...! Mọi chuyện sao rồi? Triệu chứng ra sao?

Kim Ngân lập tức trở lại thái độ nghiêm túc, đối với mạng người không thể đùa cợt được:

- Bọn họ đều nổi nốt đỏ ở khắp người. Ngoài ra một số còn lên cơn sốt. Còn một số người chưa khám nữa. Em và Chấn Phong đã cho bọn họ những loại thảo dược để tạm thời chống lại bệnh rồi. Nương nương, người nghĩ sao?

- Ta nghĩ là ta đoán đúng rồi. Bệnh này thực ra không nguy hiểm gì cả. Chỉ là ngộ độc hoặc côn trùng đốt. Thảo dược ta chuẩn bị cả rồi nhưng do không ngờ lại nhiều người như vậy nên không mang xuống nhiều. Hôn nữa lá cây đó phải chặt cả cành mới có tác dụng, nặng quá nên ta không bê được! Như này đi, Chấn Phong, Kim Ngân tỷ nữa sau khi khám hết tất cả mọi người, hãy phân họ ra từng nhóm theo biểu hiện giống nhau. Còn ta sẽ nhờ Lý Khắc Minh lên rừng lấy thảo dược về. Trị bệnh phải trị từ gốc, ta sẽ lên đầu nguồn của dòng suối trong làng, tìm ra nguyên nhân gây bệnh. Chia nhau ra làm, sẽ nhanh hơn.

Hai người kia gật gù, lao vào công việc. Nàng chợt nghĩ lại lời Kim Ngân vừa gọi: Hai người này chưa gì đã gọi nàng là nương nương! Có phải sớm quá không?

Từ Phi không biết khi nào đã vào phòng Lý Khắc Minh. Hai người đang bàn chuyện, nghe tiếng gõ cửa thì nói “Mời vào! “

Tạ Uyển Nhã bước vào, nhìn thấy cả Từ Phi thì vui mừng ra mặt:

- Hay quá! Có hai người như vậy càng tốt.

Hần chau mày, nhìn nàng:

- Tốt cái gì? Nàng đang nói cái gì vậy?

Nàng cũng chẳng ngại, nói thẳng tuột vào vấn đề:

- Là như này! Dược liệu còn thiếu mà ở đây rất cần ta, ta không thể lên núi được. Nên đành nhờ hai người một chuyến, lên căn nhà nhỏ trên rừng, mang đồng dược liệu đó xuống đây. Có được không?

Nàng nhìn Từ Phi, hần lãnh đạm trả lời:

- Chỉ cần Hoàng thượng đồng ý, ta sao cũng được!

Nói xong hần cũng đi ra ngoài luôn. Nàng lại một lần nữa nhìn con người đang ngồi trước mặt, vẻ đáng thương:

- Chẳng... sẽ giúp chứ?

Hần gian manh nhìn nàng, cười:

- Còn xem thái độ của nương tử sao đã.

Nàng nhìn hần, bắt đầu lộ ra vẻ sự từ chối:

- Này! Thần dân là của chàng. Ta chữa bệnh miễn phí, chàng nên cảm ơn ta mới phải. Đây ta nhờ chi lên rừng lấy xuống, cũng không khó khăn gì mà chàng cũng đòi hỏi. Chàng làm hoàng thượng kiểu gì hả?

Hần để nàng nói một mạch, sau cùng nhếch môi nhìn nàng:

- Lúc nào nàng nhờ vả cũng là đáng điệu như này sao? Vậy mà họ cũng giúp nàng?!

- Là chàng đòi hỏi nên ta mới thế! Bình thường ta rất hiền lành ngoan ngoãn lại thương người! Không ai không quý cả!

Hần phì cười, vẻ khinh khỉnh nhìn nàng:

- Nàng có nói quá không? Thật chẳng giống sự thật gì cả!

- Tóm lại chàng phải giúp ta lên rừng lấy đồng dược liệu đó!

- Nói cho nàng biết, hoàng thượng như ta lên rừng lấy củi là vượt phép tắc của một đế quân rồi. Nếu như ta không muốn không ai có thể ép ta. Còn việc trị dân, cũng lắm ta cho người về sai quân từ kinh thành xuống đây, sau đó lên rừng lấy dược liệu. Như vậy là đối xử rất tốt rồi!

- Không được! Như vậy quá chậm trễ cứu họ! Bệnh sẽ nặng hơn.

- Đúng vậy! Cho nên nàng phải hy sinh cho họ! Cho ta xem thành ý đi!

Uyển Nhã cứng lưỡi, thật không biết đối xử thế nào với hần! Chờ mà xem! Nợ này ta sẽ trả đủ.

Nàng vội giấu cái vẻ hung hăng kia đi, thay vào đó bộ mặt dịu dàng, ngồi xuống bên hần. Tay khoác vào tay hần, đầu dụi dụi ngực hần nũng nịu:

- Hoàng thượng đẹp trai đáng quý à! Có thể không giúp ta đi mà!

Hần nhìn nàng, vẫn tỏ ra lãnh đạm. Nàng đành dụi tiếp, giọng giống hệt con nít:

- Đi mà! Đi mà! Đi mà!

- Được được! Ta thua rồi! Ta giúp nàng!

Mắt nàng giống như ngôi sao, sáng lên nhìn hần:

- Chàng nói thật à! Nhận lời rồi nhé!

Hần cười cười, mãn nguyện gật đầu:

- Đúng vậy! Tại nàng đáng yêu quá! Ta không chịu được.

Đạt được mục đích, nàng trở lại trạng thái ban đầu. Nàng vùng dậy, nhìn hần:

- Được! Tối nay chàng xuất phát luôn đi!

Hần biết con người nàng vẫn luôn hồn nhiên như thế. Vẻ mặt ai oán của hần đặt lên nàng:

- Nương tử! Nàng thật biết cách hành hạ phu quân!

- Được rồi! Ta còn có việc! Ta ra ngoài trước. À cũng nói cho chàng biết, bệnh này không truyền nhiễm, chàng có thể ra ngoài rồi.

- Vậy tại sao cả làng lại mắc bệnh?

- Tại vì họ đều lấy nước ở một con suối, có lẽ đó là nguyên nhân. Mai ta sẽ lên nguồn đầu của suối, giải quyết vấn đề này.

Ánh mắt lo lắng của hấn nhìn nàng làm nàng phải nói thêm một câu nữa:

- Ta và một số người nữa sẽ cùng đi.

Có lẽ mọi việc đến đây là xong, nàng định bước ra ngoài thì đằng sau, tiếng hấn vang lên:

- Uyển Nhã! Nàng có muốn trở về Hoàng cung với ta không?

Câu hỏi có phần đột ngột khiến nàng hơi lưỡng lự:

- Tại sao lại sớm vậy? Chàng và ta vừa mới gặp nhau thôi mà! Chưa gì đã nóng vội muốn giam ta vào chỗ hoàng cung chán ngắt ấy?

Hấn đi tới chỗ nàng, xoay nàng lại để nàng nhìn thẳng vào mắt mình:

- Ta không có ý muốn giam nàng. Nhưng đất nước không thể vắng vua quá lâu. Từ Phi vừa nói với ta Vương thừa tướng đang chuẩn bị kế hoạch gì đó. Ta muốn nhanh chóng quay lại giải quyết. Để nàng lại đây ta không yên tâm, khó khăn lắm mới tìm được nàng mà. Nhưng nàng yên tâm, nếu nàng về cung ta sẽ chăm chỉ cùng nàng ra ngoài thành chơi! Được không?

Nàng biết hấn muốn đưa nàng về cung để bảo vệ, để bao bọc nàng. Nàng yêu hấn như vậy, nhìn hấn khổ tâm sao nàng có thể từ chối? Nàng vòng tay qua ôm hấn, miệng thì thầm

- Được rồi! Ta theo chàng về. Nhưng phải chờ sau khi dịch bệnh được chữa khỏi đã!

Lý Khắc Minh cũng cúi xuống ôm lấy nàng. Bóng dáng nàng bé nhỏ, hấn mà đứng thẳng khéo nàng phải kiễng lên mới có thể ôm được.

- Nói giam nàng cũng phải. Nàng cả ngày như chú chim nhỏ, cứ bay nhảy khắp nơi làm ta lo lắng không hết lo lắng.

- Tại sao chứ? Không phải ta lớn rồi sao?

- Nàng rất bé nhỏ so với thế giới rộng lớn này. Ta rất sợ chú chim nhỏ đó bị thương, chú chim nhỏ đó bị hại sợ nhất chính là không thể tìm thấy nó nữa. Cho nên,... thế giới này quá to để ta có thể buông nàng ra khỏi vòng tay ta.

Lòng nàng nghe hấn nói cảm thấy ấm áp tốt cùng. Rốt cuộc nàng cũng chọn được cho mình cái thứ mà người ta vẫn hay gọi là điểm tựa. Nó vững chãi, ấm áp và mềm mại, đủ để nàng cảm thấy hài lòng.

Xa nhau mấy năm mới có thể hiểu đối phương quan trọng như thế nào đối với mình. Giống như nàng và hấn, 5 năm tựa như mấy đời người. Sau khi nhận ra rồi thì sẽ mãi mãi muốn hàn gắn lại với người đó.

Cho nên không phải cứ xa mặt cách lòng là phải chia tay là phải chấm dứt. Có khi, đó chỉ là thử thách mà ông trời tạo ra để thử lòng loài người với trái tim tham lam. Có đến được với nhau hay không là do hai người trong tình cảm chứ không phải do khoảng cách, thời gian.

Bạn đang đọc truyện *Sẽ Chi Minh Nàng Là Hoàng Hậu Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Xe ngựa trở lại hoàng cung

Lý Khắc Minh và nàng đã thỏa thuận. Hấn là vua phải về trước để thi hành công việc trị nước. Hấn cho nàng 3 ngày để giải quyết dịch bệnh. Nếu sau ba ngày dịch bệnh không hết thì nàng vẫn phải trở về cung. Tất nhiên hấn sẽ cho người đến đây giải quyết.

Tạ Uyển Nhã năn nỉ mãi hấn mới cho 3 ngày. Hấn nói có lại được nàng rồi thì phải giữ chặt nàng, không cho nàng đi đâu cả. Dem nàng hấn vào hấn 24/24. Thiên thần thánh địa ơi! Hấn nghĩ nàng là kẻ cao su chắc. Hấn còn nói cùng lắm là mang nàng lên thiết triều cùng hay cái gì mà người xưa hay gọi là nhiếp chính. Mọi quy tắc đều bị hấn phá vỡ rồi.

Sáng sớm, hấn đã lấy hết số thuốc về rồi tính rồi đi luôn. Rồi đi thì rồi đi, lại còn cố dây dưa với nàng mãi không dứt. Hết thom má rồi hôn, thế nào lại nổi lên nàng đành để hấn ôm một lúc lâu. Ở đâu ra cái người nam nhân cứ gặp là dính chặt lấy nàng như thế! Ha! Uy nghiêm hoàng thượng không biết vút đầu rồi.

Tiền hán xong, nàng cũng một mình lên đường đi tìm nguyên nhân của nhiễm bệnh. Mặc dù là hơi nguy hiểm nhưng không sao! Nàng có võ mà!

- Thảo dược này đem phát cho nhóm bị nổi mẩn nhưng không sốt, bảo họ ngắt lá xay nhuyễn rồi bôi lên người. Còn chỗ lá cây không thì phát cho những người bị sốt, bảo họ giã nhỏ sau đó đem trộn với ít nước, uống một hai ngày là khỏi.

Dặn dò Kim Ngân, nàng cũng tiện thể xem lại đồ dùng của mình. Kim Ngân hơi lo lắng, nhìn nàng hỏi:

- Nương nương? Người đi một mình như vậy có nguy hiểm quá không? Hay nói Chấn Phong theo người đi? Trên đó nghe nói còn có vài tên cướp nữa!

- Em lo lắng cái gì chứ! Ta cũng thuộc dạng biết võ. Lo gì mấy tên cướp đó.

Ánh mắt bà lão và ông lão ngồi bên này nhìn chăm chăm nhau. Họ bàn bạc chuyện gì đó rồi lúi nhúi ra trước mặt nàng, khóc khốn khổ:

- Ân nhân! Mong người chuyển này đi cứu vớt con gái chúng tôi! Xin người cứu nó! Đứa con gái tội nghiệp của chúng tôi.

Nàng cúi xuống, lễ phép đỡ hai người dậy. Họ cũng chạc tuổi cha mẹ nàng, nhưng số phận nghèo khổ làm việc quần quật nên trên làn da đen nhem còn có vài vết chân chim, nếp nhăn cũng hiện rõ. Lòng thương cảm của nàng bỗng nổi dậy, giọng nàng nhẹ nhàng, nhìn họ mà hỏi:

- Thúc thúc? Dì? Có chuyện gì cứ nói. Nếu ta giúp được gì nhất định sẽ giúp.

Họ vui vẻ nhìn nàng, đáng bộ mừng rỡ:

- Tiểu thư! Uyên Nhi nhà tôi mấy hôm trước lên núi hái chè. Vậy mà nó đi luôn không thấy về. Có anh thanh niên nói nó bị toán cướp Châu Lai đó bắt rồi. Chúng tôi tuổi già sức yếu, vô dụng không thể cứu nó. Cầu mong cô, quý gối xin cô hãy cứu nó. Cả nhà tôi sinh mãi mới được nó, một mực nâng nó trong tay. Giờ nó mà có mệnh hệ gì, chúng tôi thực sự không sống nổi!

Hai mắt ông lão đỏ hoe, giọng nói cũng khản đặc. Nàng định lên tiếng đồng ý thì ông trưởng làng đó lớn tiếng quát nạt:

- Hai cái người này! Tôi biết anh chị thương con gái nhưng cũng phải nghĩ cho người ta chứ? Người ta thân là nữ nhi, dù biết võ công nhưng làm sao đấu lại mấy tên to lớn thân hình vạm vỡ như thế. Người ta lại là ân nhân của làng chúng ta! Đầu thế để cô ấy mạo hiểm? Ông đừng làm người ta khó xử!

Ông lão nghe xong có vẻ buồn tui, không dám nhìn nàng nữa, định kéo bà lão trở về chỗ. Nhìn đáng vẻ đáng thương của hai bậc đáng tuổi cha mẹ mình, nàng không thể làm ngơ được!

- Khoan đã! Con nhận lời giúp hai người! Nhất định mang con gái hai người trở về.

- Cô nương! Cô đừng vì hai người này mà liều cả tính mạng! Cô là ân nhân của chúng tôi, chữa bệnh không lấy tiền chúng tôi đã rất cảm động rồi! - Ông trưởng làng nói.

Nàng cười nhẹ một cái rung động lòng người, nhìn về phía cặp vợ chồng kia:

- Ta đương nhiên biết sức mạnh mình ở mức nào. Nhưng chúng ta cũng nên đồng cảm cho họ. Đặt vào trường hợp các vị có con cái bị mất tích, khéo còn van nài ta hơn cả họ! Làm người sống trên đời thì phải biết giúp đỡ nhau. Cho nên ta phải giúp họ, làm việc đúng với đạo lý trong thâm tâm ta. Mọi người không cần để chuyện ta bốc thuốc chưa trị cho mọi người lần này trong lòng đâu!

- Như vậy sao được! Có ơn phải đáp, đó là lẽ đời.

Nàng ngập ngừng suy nghĩ một lát, bọn họ đông như vậy mà rất nhiều người đòi trả công cho bằng được. Cứ từ chối cũng không phải cách hay.

- Như vậy đi! Nếu thực sự muốn trả ơn ta thì giúp ta một việc là được!

Tất cả đều chăm chú nhìn nàng nghe nàng phân tích việc họ phải làm:

- Trong ngày hôm nay, sau khi được chữa trị, hãy trở về nhà mình dọn dẹp cho ngăn nắp. Tất cả chum nước đều phải đặt ra ngoài. Quần áo bẩn toàn bộ đều đem đi giặt. Còn nữa! Sau khi đã dọn nhà mình xong, hãy tự bảo nhau cùng dọn đường làng ngõ xóm, đừng làm nó bừa bộn như bây giờ.

- Cô nương? Cô bảo chúng tôi làm như vậy là có dụng ý gì?

- Cũng không có gì cả! Chỉ là muốn mọi người biết cách phòng tránh việc bệnh này tái phát. Nhớ đề phòng các loại côn trùng, chúng là một trong những nguyên nhân gây bệnh. Ta cũng tuyên bố luôn, từ khi ta đi cho đến khi ta trở lại tuyệt đối không được đựng đến nước của con suối trong làng.

Mấy người dân nghe đến ý cuối cùng thì ánh mắt trở nên ái ngại nhìn nhau:

- Không có nước? Vậy làm sao mà sống?

- Đúng vậy! Rau mùa cũng sắp khô héo cả rồi.

...

Tạ Uyên Nhã đương nhiên hiểu vấn đề này. Nàng nhìn Kim Ngân ý bảo em giải quyết đi. Kim Ngân nhận được ánh nhìn đó, cười cười:

- Mọi người yên tâm! Sau làng ta có một con sông rất trong xanh. Mọi người có thể lấy nước ở đó. Chỉ có điều sẽ phải đi xa hơn một chút.
- Không thành vấn đề! Có nước là tốt rồi!

Nghe bọn họ nói vậy nàng cũng yên tâm.

- Được! Mọi người trong lúc chờ được phát thuốc thì ăn đồ đã được phát cho đi!

Mấy người đó từ hôm qua tới giờ bỏ bụng rất ít đồ ăn, được phát đồ ăn đương nhiên chăm chú vào ăn. Nàng lại gần cặp vợ chồng họ, ánh mắt an ủi kèm cả quan tâm nhìn nàng:

- 2 bác yên tâm! Cháu sẽ cứu muội ấy về!

Nghe có người nói cứu con mình, họ mừng kinh lắm. Cảm ơn nàng rồi rít, đôi mắt già nua vốn ủ rũ nay lại trở nên vui vẻ ngập tràn.---

Nàng nhanh chóng lên đường, lúc trước khi đi có nhét con dao nhỏ vào trong người để phòng thân. Chấn Phong muốn đi theo cũng bị nàng dúi ở nhà.

Đi đến đầu nguồn con suối, nàng neho mắt nhìn. Sự trong suốt của con suối này đã giảm đi nhiều, thậm chí còn nhiều sạn nữa. Liếc xung quanh thêm một chút nữa, vẫn không thấy có gì lạ. Nàng cúi người xuống, phát hiện toàn bộ sỏi ở suối đều biến mất. Sỏi đầu nguồn ở đây vốn là thứ làm dòng nước trong xanh. Rốt cuộc là ai lấy chứ?

Chợt nghe có tiếng người, nàng nhanh trí lấp sau tảng đá, nghe ngóng. Là giọng hai người đàn ông, chắc vẫn còn trẻ.

- Tao nói này, lần này đại ca tìm được con nhỏ đó đúng là ngon hết biết!
- Đúng vậy! Cũng tại nó mà hôm nào anh em mình cũng phải ra suối lấy sỏi về cho nó. Chẳng hiểu sỏi thì có cái quái gì hay! Nhưng làm vì mỹ nhân cũng không mệt lắm!

Nàng khẽ nghiêng người ngó ra nhìn bọn chúng. Hai tên này thân hình nhỏ con, không phải đối thủ của nàng. Nhưng nàng sợ bọn chúng đông quân, sẽ nhanh chóng kéo đến.

- À mà lần này đại ca đi lâu không? Mà đến đó làm gì? Dẫn hết cả người đi thế này, chỉ còn chúng ta và lão Nhị, nhờ con nhỏ đó chạy mất thì sao?
- Con nhỏ đó không biết võ công lại suốt ngày bị trói trong phòng lão Nhị! Chạy thế nào! 3 người nam nhân như chúng ta chẳng lẽ không xử được nó?
- Lão Nhị mà đàn ông cái gì? Rượu chè be bét, đâm ruồi cũng không nổi nữa! Chẳng qua là sư đệ của lão Đại không thì cũng ra đường ăn xin thôi.

Bọn chúng lấy xong sỏi liền rời đi. Nàng bám theo vào hang ổ của bọn chúng, phát hiện đúng thật chỉ có 3 tên.

Một tên trong số đó mặt đỏ bừng, ăn mặc có vẻ cao hơn hai tên nàng nhìn thấy. Giọng hần lèm nhèm đúng chuẩn người say rượu:

- Mang rượu ra đây cho ông! Ông uống xong còn chơi gái.

Hai tên kia nghe thì hốt hoảng:

- Lão Nhị? Anh nói gì vậy? Không thể chơi con nhỏ đó! Lão đại còn chưa đụng nó nữa.

Tên say rượu ném bình rượu vỡ xoảng, nhìn hai kẻ hầu hạ kia:

- Chúng mày thì biết cái gì mà cứ chõ mõm vào chuyện của tao. Chơi nó xong thì giết nó rồi bảo nó bỏ chạy mình bắt lại lỡ tay mới giết. Cùng lắm ông cho hai chú mày chơi cùng là được chứ gì?

Ánh mắt nàng căm phẫn nhìn chúng đang nổi máu dè với một cô bé mới mười bốn mười lăm tuổi đầu. Chúng không thấy ngượng sao? Sao lại có thể có cái ý nghĩ đó?

- Được rồi! Theo ta ra ngoài có chút việc đã! Con nhỏ này tý nữa ta chơi xong sẽ tới chúng mày.

Bọn tay sai nghe có mỹ nữ để chơi, đương nhiên phải ngoan ngoãn tuân lệnh. Chờ bọn chúng đi ra cả rồi, nàng nhanh chóng chạy vào, lay người cô bé rồi cười trối:

- Cô bé! Cô bé! Mau tỉnh dậy đi! Ta đến để cứu muội!

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé kia trắng bệch, thân thể đầy vết thương. Thật không hiểu bọn súc sinh kia đã làm gì với một cô bé ngây thơ như vậy. May sao, nàng đến kịp thời, nếu không nó sẽ mãi là một vết nhơ trong đời cô bé này. Nếu như mắt trinh tiết ở hiện đại đã kinh khủng thì ở cổ đại còn kinh khủng gấp vạn lần.

Cô bé dần dần tỉnh lại, nhận ra thân thể mình đang được cời trói, mừng đến phát khóc. Có lẽ do hoảng hốt quá, ngay khi dây trói được cời, cô bé nhào đến ôm lấy nàng. Nàng hiểu cái cảm giác sợ hãi này, khẽ vỗ lưng an ủi:

- Được rồi! Không sao rồi! Có tỷ cứu muội mà! Bây giờ nghe này! Chúng ta phải rời khỏi đây, càng tránh va chạm với bọn đó càng tốt.

Cô bé gật đầu, rón rén đi sau nàng. Vừa định mở cửa thì cánh cửa bỗng bật tung, bọn chúng trở lại rồi.

Người nam nhân được gọi là lão Nhị, nhìn thấy nàng cánh môi nhếch lên cười nham hiểm:

- Ấy yo! Sao từ một mỹ nhân lại hóa hai mỹ nhân thế này! Đúng là phúc đức mà! Định chạy hả? Không dễ đâu! Khi, Lợn! Lên bắt chúng nó cho tao!

Hai tên lúc này lao lên. Nàng kéo người cô bé ra sau lưng mình, rồi dùng võ nàng đã học đánh bọn hán tử bụi. Cho đến khi hai tên kia nằm bẹp dưới sàn, nàng lại tung cước đá nốt tên cuối cùng, khiến cả ba bọn họ đều nằm cọ quảy ngựa nguậy dưới đất.

- Muội tên gì?

- Muội.... muội là Tiêu Hoa!

Nàng nhìn Tiêu Hoa, cười dịu dàng:

- Được, Tiêu Hoa! Muội với ra cùng trở về.

Nàng kéo tay Tiêu Hoa đi nhưng có gì đó khiến cô bé đứng lại. Nàng băn khoăn nhìn cô bé hỏi:

- Muội sao vậy?

Tiêu Hoa khóc nức nở nhìn nàng:

- Tỷ tỷ! Muội thực sự rất muốn về nhà! Nhưng... nhưng muội bị bắt đi lâu ngày như thế, bọn họ sẽ nghĩ muội không còn trong sạch nữa. Rồi cả nhà muội sẽ bị hắt hủi. Muội không muốn bản thân liên lụy cha mẹ.

Nàng khẽ cười, vỗ tay Tiêu Hoa an ủi:

- Muội suy nghĩ nhiều như vậy làm gì? Chỉ cần bảo muội rơi xuống hố không ai cứu là được rồi.

- Có thể sao?

Nhìn cô bé hai mắt đong lệ nhìn mình, nàng khẽ đưa tay lau đi giọt nước mắt còn vương lại trên mặt cô bé:

- Đương nhiên có thể! Muội tin ta mà đừng không?

Tiêu Hoa nhìn nàng, quả quyết gật đầu:

- Đúng vậy! Muội tin tí ti!

- Được vậy chúng ta rời khỏi đây thôi!

Cả hai người rời đi, không để ý tên lão Nhị lăm bằm bằng ánh mắt căm giận:

- Cừ đắc chí đi! Tao nhất định không tha cho mày!

Mọi chuyện sau đó rất buồn tẻ, cô bé Tiêu Hoa cũng không bị gặng hỏi nhiều. Nàng cũng nói trước với Kim Ngân rằng ngày mốt sẽ về hoàng cung. Mọi đồ đạc đều đã được thu xếp cẩn thận. Bệnh tình của dân làng cũng dần dần bình phục. Giờ tất cả đều cực kỳ xem trọng nàng, xem nàng như thần thánh vậy.

Nhưng có điều, xe ngựa trở lại hoàng cung lại đến sớm hơn một ngày. Họ nói là hoàng thượng sai đến sớm, vì muốn đón nàng về sớm. Đúng lúc, cô bé Tiêu Hoa đang ở đó. Con bé há hốc mồm miệng, thậm chí còn hoan hô cho nàng.

Còn Kim Ngân thì khóc lóc vì phải xa nàng. Nhưng đến lúc nàng rủ về cung cùng thì lại từ chối nhiệt tình.

Trước lúc lên xe, nàng vẫy tay chào rất vui vẻ. Nhưng cho đến khi lên xe ngựa thì đột nhiên bị một bàn tay to lớn ấn giế vào mồm. Cái giế đó chứa thuốc mê làm nàng bất tỉnh nhân sự.

Kim Ngân không thấy nàng ngó đầu vẫy tay lại thì là lạ:

- Nương nương chẳng lẽ nóng lòng về cung vậy sao? Cũng không vậy lại chào.

Riêng Tiêu Hoa thông minh, nghĩ có chuyện chẳng lành thì lên lên đến gần xe ngựa, nghe lỏm. Có tiếng đàn ông ồm ồm vang lên:

- Hoàng hậu tương lai sao? Haha! Đúng là tuyệt sắc thiên hương. Đúng là con cá lớn! Mau! Mau đánh xe đi!

Tiêu Hoa nhận ra tiếng nói đó, chính là lão đại của bọn cướp. Còn đang định hô to lên thì chiếc xe chạy đi với tốc độ rất nhanh là cô bé ngã dúi ngã dui. Kim Ngân thấy thì ra đỡ:

- Tiêu Hoa? Muội sao vậy? Tự nhiên chạy ra đây làm gì?

Tiêu Hoa ho sặc sụa, nước mắt cứ chảy ra:

- Nương nương, nương nương... cứu nương nương! Đó không phải xe của hoàng cung!

Bạn đang đọc truyện *Sẽ Chi Minh Nàng Là Hoàng Hậu Của Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Biến cố

Tên cướp trở về, thấy huynh đệ mình bị thương thì tức điên lên, hỏi xem có chuyện gì xảy ra. Hắn theo 2 tên đàn em xuống, để bọn chúng chỉ cho mình đứa con gái đã đánh vị đệ đệ của hắn. Hắn thấy khuôn mặt nàng quen quen, liền lấy giấy phác họa Vương thừa tướng đưa cho mình. Xem xong hắn bật cười:

- Haha! Bọn này đúng là không tệ! Đến chọn người để bị đánh cũng không chọn người tệ. Lần này khừ nó cũng là một mũi tên trúng hai con chim. Tốt lắm! Tốt lắm!

Hai tên kia khó hiểu nhìn nhau, sau lên tiếng hỏi:

- Đại ca nói như vậy là có ý gì ạ?

Hắn quay lại nhìn hai tên kia, vẻ thỏa mãn:

- Ha ha! Người không biết cũng phải. Nói cho người hay, người mà đánh lão Nhị các cậu ra nông nổi kia chính là Hoàng hậu tương lai của thằng cháu Hoàng đế kia.

Cả 2 tên nhìn nhau tròn mắt, mồm há hốc:

- Hoàng hậu... Hoàng hậu tương lai? Vậy đại ca... động vào nó nhờ Hoàng đế... Lúc đó mình làm sao sống yên ổn?

- Nói thừa! Ta tất nhiên đã có dự định của mình. Chuyển vừa rồi lên kinh thành là do Vương thừa tướng hẹn gặp ta. Lão già đó đưa ta bản phác thảo của con bé này, nói là giết nó trong vòng 3 ngày. Lão cũng hứa chuyển tiền và giữ sự an toàn cho ta! Lần này nó đụng vào lão Nhị, bắt nó sớm một chút, cho lão Nhị muốn làm gì thì làm với nó. Sau đó giết nó, đem xác vứt đi là được! Người nói rừng núi rộng như vậy làm sao tìm được xác nó?

- Nhưng đại ca? Làm sao bắt nó? Con nhỏ này võ công cao cường, bắt nó gần như không có khả năng.

- Không bắt chính diện được thì dùng mưu. Chúng mày không có đầu óc sao?

Hai tên kia nghe xong chợt hiểu ra, cũng cất tiếng cười hùa. Còn tên tướng cướp trong lòng đầy suy nghĩ: “Hoàng đế như người, nếu không trị vì quá tốt cũng sẽ không khiến ta ngửa mặt! Đến lúc đó con nhỏ này cũng không phải chết thê thảm!”

Trong cung, từ lúc trở về Lý Khắc Minh đã bận rộn với đủ mọi thứ trên trời dưới đất. Tuy thế hắn vẫn ôm hết công việc vào người. Cũng không phải là hủy hoại bản thân gì cả mà căn bản nó có 2 lý do. Một là cứ đặt lưng xuống giường là lại nhớ đến nàng, nhớ đến nỗi bản thân không tài nào chợp mắt được. Những lúc ấy lại khoác áo vào, ra bàn ngồi duyệt nốt sổ tấu chương kia. Hai là không muốn ở trong hoàng cung này một mình nữa, xong việc sớm bao nhiêu liền đến đón nàng.

Hôm nay Lý Khắc Minh đang sửa sang lại cung Nguyệt Hà, Vương Huyền Trâu sớm đã biết hắn tìm lại được Tạ Uyển Nhã, chính ả cũng là người bảo Vương thừa tướng tìm cách giết chết nàng. Nhưng đó là bí mật chỉ duy nhất một người biết.

- Hoàng thượng? Hôm nay nhân rồi tới vậy sao? Cho người sửa lại cái cung điện cũ rích này?

Nghe tiếng ả, hần cười khẩy, còn chẳng buồn quay lại nhìn nàng ta làm gì, miệng lạnh nhạt nói:

- Cũ với ngươi nhưng chưa bao giờ cũ với ta. Tốt nhất quý phi nên lo cho bản thân trước đi, đừng lo chuyện bao đồng. Hần ngưng lại, chợt đi đến gần ả, ghé sát vào tai ả:

- Vì không biết chừng ta lại phé ngươi lúc nào không hay!

Lời nói của hần với Vương Huyền Trâu như thể xẹt đánh ngang tai, ả quay lại nhìn hần ánh mắt đầy căm hận, nắm tay xiết chặt lại. Đã bao lâu rồi, bên cạnh hần chỉ có duy nhất ả, mà sao ả vẫn không có địa vị trong mắt hần. Sự độc ác của hần tại sao không giết chết ả? Tại sao làm ả yêu hần hơn.

Trưa hôm đó, chắc cũng vì lẽ quá mệt Lý Khắc Minh mới có thể ngã lưng một chút chợp mắt. Lúc chợp mắt, hần chợt thấy viễn cảnh nàng bị đánh đập thảm hại, vậy mà hần lại không thể tới cứu. Nhìn nàng bị từng mũi roi quật lên người mà nước mắt không hề rơi, tim hần giống như bị ai đó bóp chặt đến nghẹn lại. Hần muốn cất tiếng gọi nhưng không thể.

Bất chợt hần tỉnh lại sau giấc mơ khủng khiếp ấy. Cảm giác có điều lành, ngay lập tức hần truyền lệnh chuẩn bị ngựa, xuất phát đến Tam Xuyên.

- Nguy to rồi thưa Thừa tướng! Điện hạ đã xuất phát Tam Xuyên. Như vậy sớm muộn gì chuyện chúng ta làm cũng bị bại lộ thôi!

Vương Thừa Tướng đang uống trà nghe xong vẫn giữ nguyên bộ mặt ấy:

- Hần đi một mình sao? Có dẫn theo ai không?

- Bẩm Thừa tướng, chỉ có hần và cận vệ Từ Phi.

Nghe được tin này, giọng vui vẻ, miệng nở nụ cười mẫn nguyện:

- Vậy đây có vẻ là cơ hội lớn cho ta rồi! Mau báo cho toàn quân ta chuyển bị di chuyển đến Tam Xuyên. Đây là cuộc chiến sinh tử của phe ta! Không cho phép chậm trễ!

- Vâng Thừa Tướng.

Ra lệnh xong, lão ngã lưng ra sau trong đầu không ngừng đắc chí: “Lý Khắc Minh! Suốt mấy năm qua ngươi chèn ép ta hết lần này đến lần khác. Cả phụ hoàng khôn khéo của ngươi nữa! Bây giờ ta với các ngươi sống chết một phen!”

Lý Khắc Minh có giao cho một người có võ công cao cường, trà trộn vào làm gián điệp cho thừa tướng. Người này có tin tức gì sẽ ngay lập tức báo cho Phù công công. Lần này khi báo tin chắc có lẽ đội quân thừa tướng đã xuất phát được nửa ngày đường rồi. Phù công công đành tự mình sai Lưu tướng quân chỉ huy đội quân đi ứng cứu. Vương Sĩ Anh trước nay vốn trung thành với Lý Khắc Minh, thường thường là hần đi ứng cứu. Nhưng lần này chính cha hần làm phản, tình máu mủ ruột thịt, Phù công công vẫn phải bí mật giấu hần. Tình cờ lúc Phù công công bàn chuyện với Lưu tướng, hần cũng nghe thấy nên giờ đang lặng lẽ đi theo đoàn quân đó.

Còn Lý Khắc Minh, ngay khi đáp ngựa đã nghe bé Tiêu Hoa kể về mọi chuyện. Hần, Từ Phi và Chấn Phong bàn bạc kế hoạch với nhau, khẩn trương vào rừng cứu Tạ Uyển Nhã. Có vài người biết chuyện nàng bị bắt đã đòi đi cùng bọn họ nhưng đều bị ngăn cản bởi kế hoạch này càng đông càng khó lòng.

Tạ Uyển Nhã trong hang ổ của bọn cướp tay chân đều bị trói chặt rồi bị đem quăng vào phòng của chính tên lão Nhị. Nàng bị hần đánh đập thậm tệ nhưng đến một giọt nước mắt cũng không rơi. Bàn tay dơ bẩn của hần sờ vào khuôn mặt đầy vết thương của nàng, tỏ vẻ thương hoa tiếc ngọc:

- Mỹ nhân! Nàng chỉ cần nịnh nọt ta một tiếng, ta sẽ không đánh nàng nữa! Việc gì phải giữ mình như vậy?

Nàng nhỏ nước bọt vào mặt hần, nhìn hần khinh bỉ:

- Ghê tởm! Ngươi chỉ là thứ rác rưởi biết nói, có khi còn kém hơn cả nó.

Hần tức điên lên vung tay tát mạnh nàng một cái.

- Con tiện nhân khốn kiếp.

Máu từ khóe miệng nàng chảy ra, đau thì đau nhưng nàng không thể khóc trước mặt tên khốn này, không thể làm hần hả hê được! Hần cay cú nhìn nàng, sau cùng cười một cái hả hê:

- Sao? Nữ cường? Được! Ông xem mày cường đến bao giờ!

Hần lao vào nàng, đè nàng ra. Nàng biết hần định làm gì, lớn tiếng kêu:

- Cứu! Cứu với! Dừng lại đi!

- Mày có kêu nữa cũng chẳng ai cứu mày đâu!

Hắn xé toạc áo nàng ra, bên trong chỉ còn một lớp áo mỏng. Vừa lúc đó, Lý Khắc Minh một chân đạp cửa xông vào. Chứng kiến cảnh tượng này, hắn sôi máu đi vào, chém tên kia một kiếm rồi vút ra xa.

Hắn đến rồi! Đến cứu nàng rồi.

Nước mắt nàng chợt rơi, không còn sức phát ra tiếng miệng chỉ lắp bắp gọi tên hắn.

Lý Khắc Minh cởi áo mình ra, khoác quanh người nàng rồi ôm nàng vào lòng chần an:

- Được rồi ! Được rồi! Dừng khóc nữa, ta đến rồi mà!

Hắn rất nhẹ nhàng cởi trói cho nàng. Uyển Nhã tinh thần hoảng sợ, cứ khóc không ngừng ôm lấy hắn. Hắn ôm chặt nàng trong lòng, vô cùng ôn nhu dỗ dành.

Tên kia người đầy máu cổ gắng đứng dậy, lấy hết sức mình cầm chiếc bình gần đó nhắm đầu hắn định đập xuống. Uyển Nhã nhìn thấy, nhanh tay xoay người hắn lại, để mình đỡ hộ hắn. Chiếc bình đập vào đầu nàng, máu chảy không ngừng. Hắn ôm lấy nàng, lay nàng không ngừng, một tay cố gắng cầm máu cho nàng. Tên kia chưa kịp chạy đã bị một kiếm của Từ Phi từ ngoài giết chết.

- Điện hạ! Mau đi thôi!

Hắn nhanh chóng bế nàng, chạy theo sự chỉ dẫn của Từ Phi. Đi một lúc thì gặp Chấn Phong ở cửa đã chờ sẵn. Cả ba cùng thoát ra ngoài, doanh trại của đám cướp kia đã bị tiêu diệt sạch sẽ.

Cứ tưởng như mọi chuyện chấm dứt ở đây thì bốn người lại bị bao vây bởi quân lính của Vương Thừa tướng. Đám quân lính mang đuốc theo làm sáng cả một vùng rừng. Vương thừa tướng bước lên trước, cười giả tạo hỏi thăm:

- Ấy dỏ! Điện hạ hôm nay lặn lội xa xôi đến đây làm gì vậy?

Lý Khắc Minh ngay khi nhìn thấy đội quân này đã biết trước ý định của lão, cười khẩy:

- Ta mới phải hỏi thừa tướng chứ? Lặn lội xa xôi đến đây lại còn đem theo binh sĩ... là có ý gì?

Lão cất tiếng cười, chưa kịp trả lời đã bị Kim Ngân đằng sau cướp lời:

- Là để tạo phản chứ để làm gì?

Tiếng Kim Ngân nhất thời làm bọn họ dồn mắt về phía cô. Không chỉ có Kim Ngân mà còn cả dân làng nữa. Họ cảm tất cả mọi thứ có thể chiến đấu, gây guộc quốc xeng. Từ nam nhân đến nữ nhân cả những người lớn nhất cũng đứng ở đây. Trưởng làng đến gần Lý Khắc Minh, cung kính nói:

- Điện hạ! Cho phép chúng thần vì người và Hoàng hậu nương nương nghênh chiến! Chính hoàng hậu nương nương đã cứu chúng thần, nay người có chuyện chúng thần không thể làm ngo!

Hắn liếc nhìn nữ nhân đang bất tỉnh trong lòng, nàng đúng là đi tới đâu người ta quý tới đó.

Còn Kim Ngân đứng cạnh Chấn Phong, mặt vui vẻ bảo:

- Để xem mấy động tác chàng dậy ta có ý nghĩa gì không nào! Lần này có chết thì nhớ nắm tay nhau! Đi gặp lão Thiên cùng nhau nhé!

- Không được! Như vậy Tiểu An Tiểu Hạ ai lo?

- Không phải gửi Lý Tước rồi sao? Còn cả nương nương nữa!

Chấn Phong thấy có vẻ đúng, gật đầu hơn hờ đồng ý.

Vừa nói xong thì giọng Lý Tước cũng lạnh lạnh đằng sau:

- Dừng vút hai tiểu ma đầu đấy cho ta! Ta cũng ở đây luôn rồi! Để chúng cho Uyển Nhã lo đi!

Cả ba nhìn nhau, vui vẻ cười.

Giọng lão Thừa tướng vang lên, cắt ngang câu chuyện của họ:

- Chỉ với vài ba người này đòi thắng đội quân tinh nhuệ của ta? Thái tử! Người nghĩ đội quân ta đơn giản như vậy sao?

- Không đơn giản! Nhưng chúng ta vẫn chưa đếm hết mà!

Lưu tướng quân đã đến! Hắn đứng ngay sau Lý Khắc Minh nói với vẻ đắc chí. Khuôn mặt lão trắng bệch nhìn hùng quân phía sau của bên Lý Khắc Minh. Bị dồn vào thế cuối, lão điên tiết hô:

- Giết cho ta! Ai giết được cầu hoàng đế sẽ thưởng lớn!

Cả 2 đội quân sau tiếng hô lao vào nhau mà chém mà giết, Lý Khắc Minh cũng đối tu thế, ôm nàng bằng một tay còn tay kia cũng cầm kiếm xông lên. Cho đến cuối cùng, số lượng áp đảo, quân của thừa tướng đều đã bị giết sạch, chỉ còn lại lão ta đơn phương độc mã.

- Hoàng thượng, xin người nói chuyện với lão một chút được không?

Lý Khắc Minh có phần băn khoăn, cuối cùng đồng ý. Hắn giao nàng cho Lý Tước, còn mình thì tiến lên phía trước. Tranh thủ lúc hắn xoay người, lão dùng kiếm phi đến, nhắm vào người nàng.

Mũi kiếm đâm vào bụng nữ nhân nhưng đó không phải là nàng mà là Tô Hạ. Cô đỡ cho nàng rồi ngã xuống đất. Lý Tước chạy đến bên cô còn Lý Khắc Minh kiếm kè kiếm với Vương thừa tướng, một bên tay hắn là nàng.

Tô Hạ hơi thở yếu ớt, nằm trong vòng tay Lý Tước.

- Tại sao ngươi phải đỡ thay ả? Chẳng phải ngươi nói yêu Lý Tước sao? Nên mới nhờ ta sắp xếp vào phủ hắn. Giờ nếu ả mà chết thì chẳng phải ngươi sẽ được toại nguyện sao?

Vương thừa tướng hướng về phía Tô Hạ nói. Nàng ta miệng đầy máu, vẫn không nói gì. Lý Tước nhìn nàng ta, hốc mắt đỏ hoe:

- Tại sao? Ngươi nói đi!

Tô Hạ cười nụ cười cuối, mấp môi nói 4 chữ:

- Vì ta yêu chàng.

Nàng ta nói xong thì mắt cũng nhắm chặt. Lý Tước vô vọng, đem thân thể đã ngừng thở kia ôm vào lòng.

Vương thừa tướng nhìn cảnh tượng bi thương kia, lão không những không đau lòng mà còn cười khinh bỉ:

- Tình yêu... đúng là luôn giết chết con người! Nó cũng giống như nàng vậy! Tô Mai!

- Tô Mai?

- Đúng vậy! Chính là người mà phụ hoàng ngươi yêu say đắm khi còn niên thiếu! - lão gầm lên, rồi giọng nhỏ hẳn đi - Và cũng là người ta yêu nhất! Năm đó nếu như phụ hoàng ngươi không xuất hiện làm nàng mê đắm, khiến nàng vào cung thì giờ nàng cũng không chết thảm như vậy! Tất cả đều tại các ngươi!

Lý Khắc Minh không lên tiếng. Hắn hiểu cảm giác hận vì tình mãnh liệt thế nào. Chợt lão di kiếm lên người nàng, giọng dọa nạt:

- Giờ ngươi có muốn thử cảm giác nhìn người nữ nhân mình yêu chết trước mặt mình không?

- Ông đừng có làm càn!

Lão lại cười, giọng điệu ấy đáng sợ, rất đáng sợ.

- Cha! Cha thôi đi!

Vương Sỹ Anh xuất hiện, đẩy Lý Khắc Minh ra sau còn mình thay chỗ hắn.

- Vương Sỹ Anh? Con làm gì vậy? Tại sao lại đẩy hắn ra? Con phải đứng về phía ta! Đứng về phía ta, ta là cha con!

- Không! Từ khi cha trở nên ác độc như vậy cha không còn là cha con nữa! Cha ép di Tô Mai chết rồi, ép mẹ con chết rồi, giết cả Tô Hạ nữa! Cha còn định tiếp tục tới bao giờ?

- Không! Ta không ép Tô Hạ chết! Không phải ta!

- Cha! Mau quay đầu lại đi! Bỏ kiếm xuống!

Vương Sỹ Anh tiến thân một bước, thanh kiếm ấn vào ngực hắn cũng đã bắt đầu sâu, trên áo có vết đỏ.

- Con đừng qua đây! Cha không thể quay đầu nữa rồi!

- Không! Cha có thể mà!

Nhìn vào khuôn mặt xúc động của Vương Sỹ Anh, lão buông thõng kiếm xuống, gương mặt nhăn nhúm khổ sở:

- Ta... ta... ta đúng là sai rồi!

Vương Sỹ Anh vừa quay đi, tránh để cha nhìn nước mắt mình thì lão lại lên tiếng:

- Cho nên... ta phải tạ tội!

Dứt lời lão dùng kiếm, xoẹt qua cổ mình một đường. Vương Sỹ Anh vội vàng chạy tới, ôm người cha hân vận không bao giờ coi trọng vào lòng.

Viễn cảnh bây giờ còn đau đớn hơn cả chiến trường. Lý Tước dần vật vờ để mất Tô Hạ, còn Vương Sỹ Anh thì lại gián tiếp giết cha mình.

Hắn xoay mặt nàng, để nàng úp mặt vào người mình khẽ thì thầm:

- Đừng sợ! Từ giờ ta sẽ là người bảo vệ nàng.

Bạn đang đọc truyện *Sẽ Chi Minh Nàng Là Hoàng Hậu Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Nàng rốt cuộc bao giờ mới chịu tỉnh lại ?

Chuyện truyền về đến cung, Vương Huyền Trâu tuyệt vọng, ngay sau đó cũng thất cổ tự vẫn. Đương nhiên, chuyện này chưa thể đến tai Lý Khắc Minh.

Sau trận chiến đó, Lý Tước trở về lo đám tang cho Tô Hạ, Vương Sỹ Anh cũng trở về lo hậu sự cho cha. Lần này, nhà họ Vương là có tang kếp rồi. Lý Khắc Minh thì vô cùng phiền lòng, nàng cứ nằm đó mãi chưa tỉnh. Dự định của hắn là đợi nàng tỉnh lại sau đó đưa nàng về cung. Nhưng tình hình thế này đành phải đưa nàng về cung trong hôn mê rồi.

Ngày hân chuẩn bị rời khỏi, Tiểu Hạ và Tiểu An khóc sụt sùi:

- Điện hạ! Điện hạ bắt cóc mẹ Tô Hoa của Tiểu Hạ!

- Điện hạ xấu tính! Cướp mẹ Tô Hoa của bọn con!

Hắn rất dịu dàng với hai đứa nhỏ này, từ từ hạ người xuống cho chúng nhìn nàng đang nằm trong vòng tay hắn:

- Các con xem, mẹ Tô Hoa của bọn con bị thương rồi! Ta đưa mẹ con về kinh thành chữa bệnh, các con lại không chịu cho mẹ đi! Các con không muốn mẹ các con khỏi bệnh sao?

2 đứa bé đôi mắt long lanh nhìn nhau không biết phải làm gì. Chúng thương nàng, thương mẹ Tô Hoa của chúng. Nhưng chúng không muốn xa nàng! Rồi mai đây ai nấu cháo cho chúng ăn nữa?

Lý Khắc Minh đương nhiên hiểu được tiếng lòng chúng. Hắn nắm tay Tiểu Hạ bé nhỏ, giọng cực kỳ cực kỳ nhẹ nhàng:

- Tất nhiên sau này ta sẽ đón các con vào chơi với mẹ Tô Hoa của các con! Các con muốn ở bao lâu cũng được, muốn đi đâu trong cung ta đều dẫn các con đi.

Tiểu An và Tiểu Hạ cùng nhìn nhau mắt lóe lên tia cười. Còn phía kia, vợ chồng Kim Ngân vẫn đang ngồi đó, đơ người nhìn hắn dỗ trẻ con:

- Này! Chẳng có gì Điện hạ là người chưa có con không? Dễ trẻ con giỏi như vậy... Nếu sau này nương nương có mang... haizzz không dám nghĩ nữa!

- Nhưng thế cũng tốt. Uyển Nhã là người không thích trẻ con. Điện hạ như vậy là bù cho nương nương. Sau này nếu chẳng may Uyển Nhã có chán chê, bỏ đấy không trông con thì đã có điện hạ.

Hai người bình phẩm chán chê, chợt Kim Ngân thấy tay áo mình bị ai đó giật giật. Cúi xuống thì thấy Hai đứa nhóc kia đang đôi mắt long lanh nhìn mình:

- Mẹ ơi! Điện hạ nói muốn mẹ cùng cha còn có Tiểu Hạ Tiểu An cùng vào cung sống! Mẹ đồng ý nha!

- Mẹ ơi! Tiểu Hạ muốn vào cung!

Kim Ngân ngơ ngẩn ngước lên, thấy bóng dáng cao ngạo của Lý Khắc Minh tay ôm nàng đã rời đi được một chặng đường khá xa. Kim Ngân khóc

ròng, than lớn:

- Hoàng thượng! Người rồi đi rồi, mang cả nung nung theo rồi thì chỉ ít cũng để thần được sống yên ổn ở đây chứ!

Hắn từ xa cũng nghe được, quay lại vẫy tay cười cười. Kim Ngân nhìn xuống hai đứa trẻ kia rồi chán nản quay sang định nói với Chấn Phong:

- Xem ra lần này chúng ta phải trở lại trong đó rồi! Chúng ta về nhà, bán cho nốt chỗ vải rồi mở tiệc khao mấy người hàng xóm thôi!

Chấn Phong nhìn 2 đứa tiểu ma đầu dưới chân, nở nụ cười khổ sở:

- Chiều này của Hoàng thượng là quá thâm sâu rồi!

- Điện hạ? Người có cần thuộc hạ đi thuê xe ngựa không?

Từ Phi thấy hắn cứ vừa ôm nàng trong tay vừa cười ngửa, sợ hắn sẽ mệt mỏi nên mới đánh bạo lên tiếng. Trái lại với suy nghĩ của Từ Phi, hắn không mệt mỏi chút nào cả. Người nàng vốn đã rất nhẹ cho dù là 5 năm trước hay hiện tại đối với hắn việc bế nàng đều không mất chút sức lực nào. Hơn nữa, 5 năm vừa qua, nàng gầy đi nhiều như thế làm sao có thể khiến hắn mệt mỏi đây? Và lại, dù có mệt đi chăng nữa, hắn cũng sẽ không buông nàng ra. Vì hắn sợ trong xe ngựa nàng sẽ va đầu vào đầu đó, trong xe ngựa nàng sẽ không thoải mái nên tốt nhất vẫn để nàng nằm trong vòng tay hắn thì hơn:

- Không cần đâu! Để nàng cứ nằm trong tay ta được rồi!

Nói đến đây hắn nhìn xuống khuôn mặt nhỏ của nàng, lòng có phần hơi nhói khi nhìn đến dải băng trắng trên đầu nàng có vết máu đỏ: “Để nàng chịu khổ bấy lâu rồi!”

- Điện Hạ! Phía trước là kinh thành rồi! Có cần ngự trang tránh dân chúng làm loạn không?

Hắn ngược lên theo lời Từ Phi, thấy cổng kinh thành rộng lớn đang rộng mở trước mặt.

- Không cần! Dân chúng ấy mà, rất quý Uyển Nhã. Họ biết nàng là con của Tả Thái Sư chuyên giúp những người dân khó khăn trong suốt những năm qua, nhất định không có ý làm hại nàng.

Từ phi nghe nói cũng không nói gì thêm. Ngựa của hai người đứng lại trước kinh thành vô duyên vô cớ bị hai tên tiểu tốt đứng ra nghênh ngang:

- Nay 2 vị huynh đệ, muốn qua thành thì chỉ ít cũng phải thể hiện thành ý chứ?

Tiếng của tên lính này hồng hách ngang ngược, giọng nói của hắn quá to, đến cả Lý Khắc Minh cũng thấy khó chịu. Lý Khắc Minh không chịu được, quay ra nói với Từ Phi:

- Giải quyết hắn nhanh một chút! Đừng để hắn đánh thức nàng!

Từ Phi nhanh chóng xuống ngựa giải quyết.

- Các ngươi đừng lằng nhằng! Mau tránh ra đi! Hơn nữa nhỏ tiếng một chút.

Tên kia thấy mình không thể hồng hách với Từ Phi. Dù gì chỉ về bề ngoài, Từ Phi đã cao hơn hắn, lực lưỡng hơn hắn.

- Được! Nếu thế thì mau bỏ chút tiền ra làm lộ phí đi.

Từ Phi nhíu mày nhìn hắn, tỏ vẻ khó hiểu:

- Lộ phí? Trước giờ Hoàng thượng đâu ra luật phải nộp lộ phí ở mỗi cửa thành?

- Hoàng thượng không đặt thì ta đặt! Nói nhiều thế làm gì? Nộp tiền ra!

Từ Phi đang định tiến lên thì bất gặp cảnh tên lính còn lại đang ngăn cản một bà lão đi qua cửa bằng cái giọng giống y hệt tên này:

- Nay cái bà già lụ khụ kia? Không nộp phí sao?

Bà lão vác bó củi trên lưng, bó củi rất to lưng bà lại cong. Trông bộ dạng rất kham khổ, trên mặt thậm chí nếp nhăn hiện rất rõ. Bà giọng khàn khàn lại nhỏ nhỏ, van xin- Bẩm cậu. Nhà tôi không có đồ ăn, cháu lại lên con sốt. Giờ mới kiếm được từng này củi để bán kiếm tiền mua cho nó ít thuốc với tí cháo. Cậu làm ơn cho tôi qua đi!

- Bà đến đây kể khổ sao? Tôi cũng khổ chứ có mình bà sao? Nộp lệ phí! Không thì đừng vào nữa!

Bà lão vẫn cố chấp đến gần hắn, van xin tha thiết:

- Cậu ơi! Cậu xin cậu một lần thôi! Cháu tôi nó thực sự sốt cao lắm rồi!

Lý Khắc Minh nhìn hình ảnh phía trước lại ngó xuống người con gái đang nhắm mắt ngủ say trong lòng mình. Nàng ấy, nếu mà thức thì lần này nhất định không bỏ qua cho hai tên này. Hắn lần này mà không giúp, sau này khi nàng tỉnh dậy nhất định sẽ dằn cho hắn một trận như từ.

Lý Khắc Minh bước xuống ngựa, giao nàng tạm cho Từ Phi, nhìn hai tên lính hỏi:

- Các người ở đây thu lệ phí như vậy? Không sợ hoàng thượng biết sẽ trừng phạt sao?

Tên lính kia thôi đôi co với bà lão cũng nhìn về hướng hắn:

- Nói cái gì cơ? Hoàng thượng xuống đây trừng phạt bọn ta? Như vậy người đã là hoàng thượng chưa mà lên tiếng hách dịch?

Tên còn lại cũng lên tiếng:

- Tốt nhất là nhanh chóng nộp tiền rồi đi mau đi! Ở đây mất thời gian của đại gia ta!

Lý Khắc Minh ánh mắt sắc lạnh nhìn hắn:

- Nếu ta không nộp thì sao?

Hai tên đó ánh mắt nhìn nhau, phá lên cười. Một tên đến gần Từ Phi nhìn nàng:

- Nếu mà không nộp được tiền thì... để tiểu mỹ nhân này ở lại cũng được!

Tay hắn chưa kịp đụng đến nàng thì đã bị Lý Khắc Minh nắm lấy, suýt chút nữa bẽ gãy.

- Mẹ nó! Người đâu! Xông lên đánh hắn!

Ngay sau tiếng hô đó, tên lính còn lại và 2 tên đứng gác ở sau thành cũng xông lên lao vào Lý Khắc Minh. Với trình độ của Lý Khắc Minh, còn phải dè chừng để không đánh mấy tên này chết ở đây.

Nhìn chúng nằm bẹp dưới đất, Lý Khắc Minh phui phui lại bộ quần áo, sau đó đi đến gần bà lão, lấy trong mình ra một ít ngân phiếu, đưa cho bà lão:

- Bà ơi! Chỗ này bà cảm về mua thuốc cho cháu bà nhé!

Tay bà lão run lấy bầy nhìn thấy tiền nhưng vẫn xua xua, không chịu lấy:

- Không không! Già này có chết cũng không lấy không của ai cả! Hôm nay ngài giúp tôi qua được cửa thành, tôi đã biết ơn lắm rồi!

Lý Khắc Minh vẫn kiên quyết, ấn vào tay bà lão số ngân phiếu đó rồi từ từ gỡ bó củi trên người bà xuống:

- Ta không cho không bà đâu! Ta mua bó củi này mà! Bà không biết thôi, củi này là loại gỗ hiếm, ta đang cần dùng mà không biết đi đâu để mua! Vừa đúng lúc gặp bà, ta nên cảm ơn bà mới đúng.

Bà lão nghe xong ngấp ngừng hỏi:

- Thật chứ?

- Đương nhiên là thật rồi! Cho nên số ngân phiếu này là bà xứng đáng có được! Không phải là cho không!

Bà lão nghe xong mừng đến rơi cả nước mắt, gật đầu nhận lấy, miệng luôn mồm nói cảm ơn. Lý Khắc Minh hắn biết rằng những người dân này tuy họ nghèo nhưng họ vẫn giữ cái lòng tự trọng của người nghèo. Không giống như mấy tên cầu quan kia, vì vinh hoa phú quý đến những chuyện dơ bẩn nhất cũng có thể làm.

Lý Khắc Minh đến gần chỗ Từ Phi nhẹ nhàng đón lấy nàng từ tay hắn rồi bảo:

- Trên người người còn ngân phiếu đúng không? Dùng chỗ ngân phiếu đó đi lo liệu cho bà lão này, còn bao nhiêu cứ đưa hết cho bà ấy! Về cùng ta sẽ trả lại cho người!

Từ Phi nhìn mặt hắn, cười:

- Điện hạ! Giữa thần và người cần tính toán như vậy sao? Phải rồi! Điện hạ đi một mình lỡ có nguy hiểm gì...

- Ta tự lo được! Mau đi đi!

Từ Phi nhanh chóng theo lời hắn, vác bó củi lên lưng, một tay dắt ngựa tay còn lại dìu bà.

Lý Khắc Minh quay lại, trèo lên ngựa tính đi tiếp thì nhìn thấy người dân đang vây quanh nhìn mình. Bất đắc dĩ, đang không biết nên làm thế nào thì Lư trưởng quân chạy đến, hốt ha hốt hải:

- Điện hạ! Thứ lỗi vì thần nghênh đón quá muộn!

Sau lời nói của hần, ánh mắt của toàn bộ người dân và cả mấy tên lính kia đều hồn bay phách lạc không dám ngược lên nhìn hần. Còn Lý Khắc Minh không nói năng gì, chỉ trầm ngâm nhìn người trong lòng.

Từ ngày về cung đến nay cũng đã mấy ngày nhưng Uyển Nhã cứ thế nằm đấy, mãi không chịu tỉnh dậy. Lý Khắc Minh đương nhiên sốt ruột, hàng ngày sau khi thiết triều xong đều nhanh chóng trở về ngôi bên nàng. Cung Nguyệt Hà giờ là nơi ăn, nơi ngủ, nơi đọc tấu chương của Lý Khắc Minh rồi.

Hôm nay, Kim Ngân và Chấn Phong cũng đã dọn vào ở một phần cung điện ở ngay sát cung Nguyệt Hà để tiện đường theo dõi. Hai tiểu ma đầu là Tiểu An và Tiểu Hạ lúc nào cũng riu rít sang cung Nguyệt Hà với nàng, vậy mà nàng vẫn nằm đó. Mời Thái Y thì Thái Y nói tất cả mọi thứ đều không sao, nói đây là tâm bệnh. Mời Pháp Sư cũng nói hoàn toàn không có tà ma, chỉ là nàng vui đùa rong chơi ở đó, chưa muốn về mà thôi.

Sau ngày hôm đó, Lý Khắc Minh cứ ngồi bên cạnh nàng miệng lái nhai không thôi:

- Uyển Nhã? Rốt cuộc nàng giận ta cái gì? Sao mãi không chịu tỉnh dậy?

- Ta biết là ta sai khi suốt 5 năm bỏ mặc nàng. Nhưng đó là ta muốn nàng nhận ra nàng thực sự yêu ta! Nàng xem? Chẳng phải bây giờ đã đón nàng về rồi sao?

- Nhân danh hoàng đế nước Lý! Ta ra lệnh cho nàng! Mau tỉnh dậy!

- Ta nói nàng nghe! Ở chỗ đó có cái gì hay chứ! Mau về đây đi lập tức ta sẽ đưa nàng đi chơi! Nàng muốn đi đâu cũng được!

Thậm chí, Khắc Minh điện hạ cũng đã dùng chiêu giả khóc mà nàng vẫn hay làm:

- Nàng xem! Vì nàng ta khóc rồi! Rốt cuộc nàng bao giờ mới chịu tỉnh dậy?

Loay hoay mãi nhưng Uyển Nhã cứng đầu, đến một cái nhíu mi cũng không lộ ra. Hần bất lực, nằm bên cạnh ôm nàng vào trong tay, nhẹ nhàng bằng giọng trầm trầm mà nói với nàng:

- Nàng biết không! Ta chờ nàng 5 năm cũng có thể chờ nàng cả đời. Nếu nàng đã muốn dạo chơi như vậy, vậy thì cứ dạo chơi đi! Nhưng đừng ham chơi quá! Vì ta ở đây... rất nhớ nàng!

Dường như có thể hiểu được hần đang nói gì, ngón tay phải Uyển Nhã có một chút cử động. Đáng tiếc lúc đó Lý Khắc Minh lại nhắm mắt cho nên đều không biết được, nàng sắp trở lại rồi!

Bạn đang đọc truyện *Sẽ Chi Minh Nàng Là Hoàng Hậu Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Nàng .. có thể là hoàng hậu của ta không ?

Dầu tháng ngày sau có một mối

Người cứ vô tư và cứ an nhiên

Hạnh phúc nơi đây anh vẫn giữ gìn

Đau thương như lòng nào

Thì anh xin hãy dành hết cho anh.

~~~~ Nếu ta còn yêu - Lê Thiện Hiếu~~~~

Hôm đó, Lý Khắc Minh trở về sau buổi thiết triều. Nhưng mở cửa cung Nguyệt Hà liền không thấy bóng dáng nàng đâu. Tìm khắp cung cũng không thấy có. Hần hốt ha hốt hải, phái người đi tìm còn mình cũng chạy đi. Chỉ có điều, theo hần nghĩ hình như hần biết nàng ở đâu.

Lý Khắc Minh chạy một mạch ra nhà bếp khi xưa mà hần đã xây riêng cho nàng. Cho dù đã 5 năm nhưng nơi này vẫn giống như mọi khi, vẫn giống như cái lúc nàng chưa rời khỏi hần. Vừa chạy đến cửa, đã có thể ngửi thấy mùi hương bay ra từ đó. Lòng hần chợt thất lại, nhịp thở cũng chậm hơn.

Hắn đi đến trước cửa, ngần ngừ đứng đó ngắm nhìn hình bóng đang loay hoay trong nhà bếp. Cái bóng dáng bé nhỏ, đầu vẫn còn đeo dải băng trắng, bộ quần áo đã lem nhem đầy những vết bụi bẩn của nhà bếp. Dường như đang rất bận, nàng chẳng biết hắn đã xuất hiện từ khi nào mà vẫn tiếp tục chú tâm vào công việc nấu nướng của mình. Hắn cũng không nói một lời, cứ đứng đó nhìn nàng linh hoạt. Cho đến khi, nàng kết thúc công việc nàng đang làm, hắn mới tới nhẹ nhàng kéo nàng vào lòng.

Uyển Nhã vừa hoàn thành bát cháo đã bị kéo vào lòng hắn có chút giật mình. Sau khi nhận ra mùi hương quen thuộc của hắn, nàng mới nhẹ nhàng định đẩy hắn ra:

- Ta bản lắm! Đừng.. ôm như vậy chàng cũng sẽ bản mất.

Nàng còn chưa đẩy được hắn ra đã bị hắn kéo lại ôm chặt hơn:

- Cho ta ôm nàng một chút thôi được không? Xin nàng!

Tâm can Uyển Nhã có chút nhói lại, tay nàng đưa lên vòng tay ôm chặt hắn. Thậm chí có thể cảm nhận hơi thở có phần bất thường của hắn:

- Chàng sao vậy? Sao lại...

Rốt cuộc cảm xúc trong hắn như vỡ òa, hắn thút thít khóc như một đứa trẻ:

- Cuối cùng... nàng cũng tỉnh lại rồi! Cuối cùng.. cũng chịu về bên ta rồi! Đừng đi nữa! Đừng rời xa ta nữa!

Chính nàng cũng không ngờ hắn sẽ khóc như bây giờ, nàng bối rối, vỗ vai hắn an ủi:

- Đừng... đừng khóc mà! Chẳng phải chàng là hoàng thượng sao? Sao lại khóc trước mặt nữ nhi thế này! Đừng khóc nữa!

- Nàng sẽ không đi nữa phải không?

- Ừ không đi nữa!

- Hứa nhé? Nếu nàng rời đi... ta sẽ bắt nàng cả đời này mãi mãi ở bên ta. Dù xuống địa ngục cũng phải xuống cùng nhau?

- Ừ! Hứa!

Hắn trầm lặng ngời đi, chỉ gục đầu vào cổ nàng, cố gắng hít lấy những hương thơm mà bấy lâu nay, hắn đã không thể ngửi thấy.

- “Nàng đừng đi nữa! Đừng rời xa ta nữa! Huhu! “Haha! Lúc đó chàng khóc trước mặt ta đó! Nhìn bộ dạng giả lại đáng bộ của nàng, mặt hắn tối sầm lại. Không cảm nhận được luồng sát khí vây quanh mình, nàng vẫn tiếp tục:

- Lúc đó chàng còn khóc như một con mèo này! Haha! Thật không ngờ hoàng thượng oai nghiêm của chúng ta lại mít ướt như vậy!

Lý Khắc Minh vẫn không nói gì chỉ chăm chú ăn cơm làm nàng cảm thấy lạ lạ:

- Đây? Sao chàng không phản ứng gì thế? Có phải là giận ta rồi hay không?

Hắn không thèm đếm xỉa, trực tiếp gấp ngay miếng cá để vào bát nàng. Uyển Nhã thầm rủa, tại sao cái người này lại dễ giận như thế chứ?

- Chàng đừng giận mà! Chàng xem ta vì làm cháo cho chàng mà bỏng rồi này!

Nàng tỏ vẻ đáng thương, dơ vết bỏng đỏ ửng lên cho hắn xem. Vốn dĩ cũng không định cho hắn biết. Nhưng để hắn hết giận ấy mà, chỉ có cách bi thương thế này thôi!

Quả nhiên bạn Lý Khắc Minh nhà ta không chịu được, bỏ thìa bỏ bát xuống, nhẹ nhàng nâng tay nàng lên:

- Đau lắm sao?

Uyển Nhã đáng thương, gật gật cái đầu nhỏ. Hắn chep miệng một cái rồi dẫn nàng ra giường ngồi còn mình đi về phía tủ lục lọi lấy cái gì đó.

- Chàng tìm gì vậy?

- Thuốc cho nàng chứ tìm gì nữa?

Nàng nhìn bóng dáng cặm cụi tìm kiếm của hắn, đôi mày khẽ nhíu lại:

- Thuốc? Trước giờ chàng có để thuốc ở cung Nguyệt Hà sao? Ta đâu có ở đây?

Tay hắn cầm hộp thuốc, chân bước về phía nàng, ngồi xuống bên cạnh đưa tay nàng lên ân cần tỉ mỉ bôi thuốc:

- Thực ra lúc trước thì đúng là không có nhưng từ lúc nàng đi thi liền chuẩn bị một số loại thuốc trong này.

- Tại sao?

Lý Khắc Minh vẫn xoa xoa nhẹ vết bỏng nàng, ngẩng lên cười ôn nhu:

- Vì trong lúc nàng rời đi, cứ mỗi lúc rảnh rỗi ta lại đến đây, ngắm nhìn mọi thứ. Nhìn rồi, ngắm rồi lòng lại nhớ về nàng. Nhớ rằng nàng khi ở đây vẫn hay bị thương mà lần nào cũng phải mời thái y vừa phiền phức lại khéo nàng cũng chịu đau lâu hơn. Cho nên ta sai người đặc biệt để ở đây cái tủ thuốc này, thuận tiện cho nàng hơn. Thiết nghĩ, ta không thể lúc nào cũng đi trước che chở cho nàng không bị thương thì giờ chỉ ít cũng phải làm lành vết thương cho nàng chứ?

Hắn ngưng lại, hướng ánh mắt lên đã thấy mũi nàng đỏ đỏ, nước mắt chờ trực rơi ra. Thực ra ngay cái lúc hắn nói vì nàng mới để thuốc trong cung điện này lòng nàng sớm đã mềm nhũn cả rồi. Lại nhìn thêm cả nơi đây trung bày vẫn như thế, không có dấu hiệu của sự cũ kỹ. Cũng có thể hiểu từ trước đến giờ hắn nâng niu nơi ở này đến thế nào.

- Nàng đau sao? Có phải ta mạnh tay rồi không? Ngoan! Đừng khóc nữa! Băng lại là xong rồi! - Lý Khắc Minh nhìn nàng khóc về mặt xót xa hơn bao giờ hết, bàn tay băng bó cứ nhẹ hết mức như thể nàng là búp bê sứ vậy. Tay còn chưa kịp băng xong, Uyển Nhã đã thút thút đứng dậy, ôm lấy hắn đang ngây ngốc ngồi ở phía đối diện, khóc thành lời:

- Ta xin lỗi! Lần đó bỏ chàng đi quá trẻ con rồi! Để chàng cô đơn như vậy suốt 5 năm! Xin lỗi! Tâm lòng của nàng đúng là bị hắn làm cho rung động từng hồi rồi.

Hắn có phần ngỡ ngàng trong vài khắc. Vốn dĩ, nàng so với hắn chênh lệch chiều cao khá lớn nên khi ngồi hắn chỉ kém nàng một chút không đáng nói. Giờ nàng ôm hắn chặt như thế, vai còn run bần bật, nước nôi. Hắn đúng là bối rối, không biết làm sao để được nàng.

- Được rồi! Được rồi! Ta có trách nàng đâu? Sao bây giờ lại khóc thế? Ngoan! Quay ra đây để ta băng nốt vết thương không sẽ đau lắm đấy!

Nàng vẫn buống bình, lắc đầu nguầy nguậy:

- Không buông! Không muốn buông! Ta hết đau rồi! Không cần băng nữa!

Môi Lý Khắc Minh bỗng chốc nở nụ cười ấm áp. Hình như rất lâu rồi mới thấy nàng làm nũng thế này.

- Được rồi! Vết thương không thể qua loa được! Mau xoa lại đây!

Như con mèo nhỏ, nàng ngoan ngoãn buông hắn ra, dơ tay đang băng dở trước mặt hắn. Trong lúc hắn trầm ngâm tiếp tục việc còn dang dở, giọng nàng sùt sùi hỏi:

- Chàng vẫn giữ mọi thứ y nguyên sao?

- Đúng! - Hắn thân nhiên đáp.

- Tại sao không thay đổi?

- Sợ nàng khi trở về sẽ không quen cho nên không muốn thay đổi.

- Sao cái gì chàng cũng vì ta thế? Không giữ cho bản thân chút gì sao?

- Cuộc đời này khi gặp nàng đã xác định sống tiếp là để bảo vệ cho nàng, mang lại hạnh phúc cho nàng. Tà Uyển Nhã chính là Lý Khắc Minh! Vì nàng cũng chính là vì ta! Cho nên... sau này nàng muốn gì đều theo ý nàng hết!

Mấy lời đường mật này chính nàng cũng không ngờ hắn lại nói ra được. Nàng bật cười, lấy tay còn lại lau nhẹ giọt nước mắt trên mặt đi:

- Đúng là năm năm rồi! Tài nghệ của cầm nữ nhân của chàng đúng là tuyệt kĩ!

Lý Khắc Minh thất lại nút nơ trên tay nàng, chỉnh chu cho thật đẹp sau đó đắc chí bảo:

- Vậy sao? Từ trước đến giờ mấy tuyệt kĩ đó vẫn luôn dùng cho nàng! Ta đã luyện rất kỹ suốt năm năm qua đấy! Đổi lại một câu khen ngợi của nàng, cảm thấy thật xứng đáng.

Rút tay lại nhìn vào nút thắt, nàng lại nheo mắt nhìn hắn:

- Cả cách thắt này chàng cũng học suốt năm năm à?

- Không phải! Là lần trước khi gặp lại nàng ta quan sát nàng làm nên mới biết thôi.

Sờ sờ hình nơ trên tay, nàng lắc đầu ngán ngẩm:

- Thế này vẫn rất tầm thường! Hoàng thượng gì mà không khéo gì cả!

Nói miệng ngoài thể chứ thật ra nàng trong đầu lại trái ngược hoàn toàn. Thực ra người đàn ông mà thất nơ thế này trong lần đầu tiên cũng được xem là rất khá rồi!

Đương nhiên hiểu được ý nói của nàng, hấn hòa vào đùa theo:

- Tại hạ tài năng có hạn! Mong Hoàng hậu chỉ giáo!

Tạ Uyển Nhã bĩu môi, đứng lên rời đi:

- Ai làm Hoàng hậu của chàng chứ?

Bóng nàng vô ưu rời đi, hấn cười hỏi nhân nhạ:

- Hoàng hậu! Người đi đâu vậy!

Nàng vẫy vẫy tay chào, giọng nhí nhảnh:

- Ta đi tìm Kim Ngân chút! Chàng tiện thể đi xem hai đứa tiểu ma đầu kia đang ở đâu đi! Gọi chúng nó về ăn cơm!

Ánh mắt hấn liếc về bát cơm nàng, hết lời dùng miều tả nàng:

- Mình còn lười ăn, ăn mãi không hết một bát cơm mà cứ đi lo cho người khác! Nàng thật là...

Mâm cơm không có nàng hấn ăn cũng không trôi nên đành đứng dậy phát áo đi tìm Tiểu An và Tiểu Hạ.

Cả hai đứa nhóc này đang có vẻ thờ thần nhìn nhau ở một góc Ngự Hoa viên. Tiểu Hạ mặc một chiếc váy xinh xắn, đội trên đầu một cái vòng hoa xinh xắn đang lo lắng:

- An An! Không có phu quân làm sao mà chơi tiếp đây?

Tiểu An cũng lăm vè nghĩ ngợi, nhìn xung quanh, tay vất chéo sau lưng đi đi lại lại. Sau một ngày trời cuối cùng đành cười trừ:

- Hay là thôi đi Hạ Hạ! Ta với muội đổi trò khác.

Tiểu Hạ đương nhiên không chịu, cô bé ngồi thụp xuống khóc nhè:

- Không được! Muội muốn làm cô dâu! Huynh mau đi tìm phu quân cho muội!

Tiểu An nhìn muội muội khóc, vội vàng chạy đi, vừa chạy vừa hét:

- Được được! Ta đi tìm phu quân cho muội! An An chạy đi lấp bóng, mới bắt đầu vò đầu bứt tai không biết tìm đâu ra người làm phu quân cho muội muội nhỏ của mình. Đang thế bí, Tiểu An ngẩng lên lại nhìn thấy hấn. Nó mặt mày hớn hơ chạy ra:

- Điện hạ! Người mau giúp Tiểu An.

Lý Khắc Minh quỳ gối ngồi xuống để có thể nói chuyện với Tiểu An:

- Sao thế? Có ai trêu con à?

- Không! Người mau đến làm phu quân của Tiểu Hạ đi! Tiểu Hạ không tìm được phu quân nên khóc rồi!

Hấn đứng lên, có thể nhìn được qua hàng cây bóng dáng con bé đang ngóng đợi vị ca ca của mình. Chỉ là trò chơi cho nên hấn cũng không dè dặt gì, nhận lời:

- Được! Ta đi nào.

Tối đến, Uyển Nhã trở về sau chuyến dạo chơi với Kim Ngân. Vào trong điện không thấy bóng dáng ai cả. Một người hầu cũng không có là sao chứ?

Nàng nghi hoặc đẩy cửa vào thì ánh mắt dán chặt lên sàn nhà. Các ngọn nến lung linh được sắp xếp trên sàn nhà theo hình trái tim. Uyển Nhã sửng người

bước từng bước vào.

Bước đến trước những ngọn nến thì nhận ra tiếng đóng cửa từ phía sau. Quay lưng lại đã thấy Lý Khắc Minh đã quỳ ngay đó, tay cầm vật nhỏ nhỏ có hình tròn tròn giọng điệu trầm ấm:

- Uyển Nhi? Nàng... có muốn làm hoàng hậu của ta không?

Khuôn mặt nàng đỏ ửng, cười:

- Chàng làm gì thế? Sao lại...

- Ta nghe hai tiểu ma đầu nói nàng có kể cho chúng là ở nơi nàng sống, nam nhân muốn cưới được vợ đều phải làm theo cách này, không phải sao?

- Cho nên... chàng làm tất cả những thứ này sao?

Hắn đứng dậy, đến trước mặt nàng trực tiếp đeo nhẫn vào cho nàng. Chiếc nhẫn này chính là chiếc nhẫn năm nọ thái hậu ban cho nàng và hắn. Năm đó nàng để nhẫn lại, không ngờ hắn vẫn giữ cẩn thận như vậy.

Đôi mắt long lanh của nàng liếc chiếc nhẫn, rồi ngược lên cười hỏi hắn:

- Không chờ ta đồng ý đã đeo nhẫn? Như vậy là sao chứ?

- Vậy nàng định từ chối sao?

Nhìn hắn, nàng chu môi nhỏ lên phủ nhận:

- Không... nhưng chàng cũng phải đợi ta đồng ý chứ?

- Vậy được! Tháo ra đeo lại!

Hắn vươn tay định lấy cái nhẫn lại nhưng nàng nhanh chóng giấu nhẫn ra đằng sau:

- Ai cho đeo rồi lại tháo ra chứ?

Hắn nhìn nàng, cười bí hiểm:

- Vậy còn nói? Nàng muốn trêu ta đúng không?

Hiểu ý trong ánh mắt hắn, nàng đành vòng tay ôm hắn lắng sang chuyện khác:

- Ta đã là nương tử của chàng lâu rồi... sao lại phải làm thế này chứ?

Miệng hắn nhếch lên cười, “Tiểu nha đầu! Đánh trống lảng rất tài!”

- Là để làm nàng vui! Thực ra từ lúc trở về ta đã chuẩn bị hết mọi thứ cho ngày phong hậu của nàng. Nhưng đáng tiếc, mãi nàng không chịu tỉnh dậy!

- Vậy là hủy rồi sao?

- Không! Mọi thứ luôn trong tư thế sẵn sàng! Mai lập tức phong hậu luôn!

- Nhanh như vậy sao?

- Tất nhiên. Phải phong hậu cho nàng, chứng tỏ nàng là của ta để nàng không chạy khỏi ta nữa!

Nàng đẩy hắn ra, đi về phía giường nằm bịch xuống, dơ tay lên cao nhìn chiếc nhẫn trong tay cười cười, ngấm ngấm.

Nhìn nàng thế này, hắn cũng đi về phía giường nằm chen vào ôm lấy nàng, vùi đầu nơi hõm cổ nàng, hít lấy hương thơm của nàng.

- Này! Làm gì đấy? Hôm nay chàng về Đông cung điện đi! Ngủ sớm! Mai chẳng phải nói tổ chức hôn lễ sao?

Giống như bị cướp miếng ăn ngon lành, hắn rời khỏi cổ nàng, ôm chặt thân thể nàng giọng hậm hực:

- Nằm im! Đừng ngộ nguây! Để ta bảo vệ an toàn cho nàng.

Về mặt hậm hực trông cực kì đáng yêu của hắn làm nàng không nhịn được, nhồm lên hôn chụt một cái vào môi hắn, sau đó thủ thi bên tai:

- Ta yêu chàng.

Vừa làm xong, nàng đã bị hấn vùng dậy đè dưới thân:

- Hình như nàng đang thách thức ra thì phải?

- Ta... ta...

Chưa kịp phát lên thành lời, môi nàng đã bị hấn áp lên. Môi hấn rất ẩm, vừa nhẹ nhàng vừa ôn nhu hôn nàng giống như sợ nàng bị đau ấy. Bị hấn dây dưa một lúc, nàng mới lấy hết sức đẩy hấn ra. Ban đầu Lý Khắc Minh còn ngờ ngàng nhìn nàng, nàng mặt đỏ ửng, nhìn về phía ánh nến ngập ngừng:

-... Nén... sáng quá!

Biết nàng ngại, hấn đương nhiên chiều ý, dùng nội công của mình làm cho nén một lần tắt hết.

Sau đó hai người nọ triền miên suốt cả một đêm.

Nghe nói sáng hôm sau, hôn lễ đã bị lùi lại chuẩn bị một hôm với lý do Hoàng hậu tương lai không chịu ra khỏi phòng. Nhiều người nói nàng ồm nhưng đâu có ai ngờ là khắp người đều là dấu vết của hấn, ai dám lộ diện chứ!

----- H O À N -----

Bạn đang đọc truyện *Sẽ Chỉ Mình Nàng Là Hoàng Hậu Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 58: Ngoại Truyện: Sẽ chỉ mình nàng là hoàng hậu của ta

Dưới đây là một số mẩu chuyện nhỏ về 2 vị hoàng thượng và hoàng hậu của chúng ta.

#1

Kể từ ngày lập hậu đến nay, Tạ Uyển Nhã lúc nào cũng phải mang lên mình những bộ cánh nặng nề kinh khủng. Rốt cuộc không chịu được, nàng phải vào than với Lý Khắc Minh:

- Chẳng có thể cho ta mặc mấy bộ y phục đơn giản không?

Lý Khắc Minh đang phê tấu chương, dừng lại ngẩng đầu lên nhìn nàng:

- Nữ nhân người ta muốn mặc cũng chẳng được! Nàng đây lại từ chối mặc vậy là sao?

- Không phải! Ta đâu phải nấy cô nàng đó chứ? Mặc vào coi ra! Thật bất tiện mà!

Hấn dẫn chiêu suy nghĩ một lúc, thế nào lại gật đầu đồng ý:

- Đúng à! Nàng mặc như vậy đến lúc đi ngủ ta coi cũng rất mệt! Như vậy cũng được! Cho nàng mặc ít một chút! Đêm đến chúng ta sẽ nhanh chóng hơn!

-...

Tạ Uyển Nhã đến là cạ lời với con người này. Cứ nhìn thấy nàng là như muốn ăn tươi nuốt sống nàng! Ai nói hoàng thượng máu lạnh vô tình? Phải là sói đội lột cừu mới đúng!

#2

Sau này, nhờ thành quả “lao động” hăng say của hấn và nàng, rốt cuộc nàng cũng đã có thai. Nhưng nghĩ là nói cho hấn thì sẽ rắc rối nên nàng định im lặng. Ai dè... Kim Ngân yếu đuối cùng Chấn Phong thân yếu và 2 tiểu ma đầu nghịch ngợm kia sớm đã cho hấn biết tin. Kết quả là...

- Uyển Nhã? Nàng có muốn ăn bánh bao không? Hay muốn uống gì? Nàng có cảm thấy không khỏe ở chỗ nào không?

- Uyển Nhã? Nàng có thấy con đạp không?

- Uyển Nhã? Có phải... là tiểu công chúa không?

- Uyển Nhã! Mau uống bát thuốc này đi! Cần thận con nó mệt.

....

Nàng đến là cúi thua với hắn. Từ ngày biết tin lúc nào không có việc là lại chạy đến chỗ nàng! Bên ngoài hắn tỏ ra lạnh lùng với mọi người nhưng chắc chẳng ai ngờ vị hoàng đế thường ngày giả băng kia khi về cung Nguyệt Hà lại quay ngoắt 360 độ, cực kì dịu dàng chăm sóc cho Hoàng hậu.

Chính tay hắn đi sắc thuốc, chính tay hắn đi giám sát người nấu thức ăn cho nàng. Thức ăn cùng thuốc mang đến đều là hắn tự tay đút cho nàng. Uyển Nhã thì bị vẻ ôn nhu của hắn làm cho phát sợ.

Đáng sợ hơn là mấy tháng gần sinh, hắn cực kì nghiêm ngặt trong việc cho người bảo vệ nàng. Nàng muốn đi đâu phải có kiệu, phải có ít nhất 5 người thị vệ đi theo. Điều này khiến nàng đến là chán, ngồi lì trong phòng.

Có một hôm, hắn ngồi bên giấy mực, vò đầu bứt tai nghĩ gì đó. Nàng quan tâm hắn nên mở lời:

- Chẳng đang nghĩ gì thế?

Hắn cầm tờ giấy đi đến bên nàng, vò đầu bứt tai. Còn nàng khi cầm tờ giấy đẩy lên thì giống như bất tỉnh nhân sự.

- Nàng nói xem ngày thứ tư nên cho nàng ăn gì? Thịt bò? Thịt gà? Hay là chim ác? Thật khó nghĩ!

Tờ giấy đó chính là lịch ăn uống của nàng. Cả ngày toàn là ăn, ăn, ăn!

Nàng khóc rống nhìn hắn:

- Chẳng đừng vỗ béo ta nữa! Nhìn cái má ta đi! Béo đến nỗi chỉ trực rơi xuống thôi!

Hắn quay ra, hai tay sờ nhẹ má nàng, nở nụ cười yêu nghiệt:

- Không! Rất đáng yêu mà! Với ta như vậy mới đẹp!

Lại nói đến hôm đại hoàng tử Lý Thiệu ra đời, hắn đi đi lại lại không yên. Cứ nhìn mấy bà đỡ chạy đi chạy lại với vết máu đầy trên tay hắn lại định chạy vào. May sao còn Từ phi ở đó ngăn cản.

Hoàng tử Lý Thiệu mãi không chịu ra, trời thì cứ mưa tầm tã. Hắn ở bên ngoài còn tự nghĩ trong lòng không hiểu đứa trẻ này làm sao nữa! Tự nhủ khi nó chào đời sẽ đánh cho nó một trận vì dám làm mẹ nó đau.

Đúng lúc khi đứa trẻ cất tiếng khóc đầu tiên, trời ngừng mưa, mặt trời ló rạng cảnh tượng cực kì đẹp đẽ.

Nhận lấy hoàng tử bé nhỏ trong tay bà đỡ, hắn bế con lại gần nàng. Nhìn khuôn mặt nhợt nhạt mồ hôi nhễ nhại của nàng, hắn nhẹ nhàng đặt con gần nàng, tay cũng nắm chặt tay nàng:

- Nàng vất vả rồi! Hoàng tử bé của chúng ta rất khỏe mạnh!

Nàng vừa sinh, chỉ đủ sức mở mắt nhìn con rồi lại thiếp đi. Nhưng Lý Khắc Minh lại tưởng nàng đã... thăng thiên liền lay nàng không thôi. Rốt cuộc bị nàng tỉnh dậy mắng cho một trận.

#4

Lý Thiệu tính tới giờ cũng đã năm tháng. Hoàng tử này rất ngoan, không khóc lóc nhiều thậm chí còn im lặng quá mức. Nhiều người bảo... thằng bé này giống hệt cha nó là tên Lý Khắc Minh mặt dày kia.

Nàng đương nhiên gần đây dành hết tâm tư tình cảm cho đứa con nhỏ của mình. Lý Khắc Minh hậm hực, trong một lần ôm nàng ngủ mới trách con:

- Tại tên đó nên nàng mới bơ dẹo ta sang một bên!

- Chẳng nói gì thế? Đó là con chẳng đấy nhé!

- Con ta thì con ta! Cứ giao cho vú nuôi là được!

Tạ Uyển Nhã hết nói nổi, lườm hắn.

- Uyển Nhã! Ta đang nghĩ là con cũng khá lớn rồi!

- Nó mới có năm tháng thôi! Lớn gì mà lớn!

- Năm tháng cũng là lớn rồi! Nàng cũng đã khỏe rồi! Hay là... chúng ta sinh thêm một tiểu công chúa đi!

-.....

Sau hôn đó, vị hoàng thượng nọ bị hoàng hậu cách ly. Ngày nào cũng thấy hoàng thượng đứng trước cung Nguyệt Hà năn nỉ vô cùng thảm thiết. Vậy mà

Hoàng hậu vẫn nhất quyết không mở cửa!

#5

Hoàng hậu nước Lý tuy đã có 3 hoàng tử và 2 công chúa nhưng tính tình vẫn như cô gái đôi mươi, vẫn hay trốn ra ngoài chơi. Mà Hoàng thượng cứ không tìm được hoàng hậu là lại đau lòng không thôi.

Cho nên nhiệm vụ của 3 vị hoàng tử là ra ngoài tìm mẫu hậu còn 2 vị công chúa là tìm cách ngăn cản máu thân mình ra ngoài.

Mỗi lần tìm được nàng về là như thể mở một phiên tòa xét xử mà hầu như chưa bao giờ phán xét được bị cáo vì quan tòa cứ bị mê hoặc.

#6

Chuyện vẫn hay kể rằng về truyền thuyết của vị vua nước Lý chung tình. Khi đã ngoài 50 nhường ngôi cho hoàng thái tử Lý Thiệu còn mình và nương tử lui về ở một khu nhà nhỏ trên núi.

Khi hai người đều đã già nua, Lý hậu tuổi cao sức yếu không chịu được. Trước giờ phút lâm chung, bà tựa đầu vào vai phu quân mình giọng yếu ớt:

- Kiếp này sống thật xứng đáng khi có được người phu quân như chàng. Hẹn kiếp sau có duyên gặp lại!

Bà nói xong, cũng trút hơi thở cuối cùng. Còn vị vua chung tình cũng không rời khỏi đó, chỉ lặng lẽ ngồi đó làm bờ vai vững chãi cho nương tử mình. Sau đó ông cũng quy thiên lúc nào không hay. Mộ hai người được xây ngay trên chỗ ngồi đó.

Mãi sau người ta mới truyền nhau rằng khi nào đi đến ngọn núi đó lại nghe thấy tiếng vị vua đó nói với hoàng hậu.

- Cả kiếp này chỉ có nàng làm nương tử. Cả đời này sẽ chỉ mình nàng là hoàng hậu của ta!

- Kết truyện -

Bạn đang đọc truyện *Sẽ Chỉ Minh Nàng Là Hoàng Hậu Của Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.